

Jeffrey Archer

BECSÜLETBELI ÜGY

Willnek

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

Kreml, Moszkva

1966. május 19.

– Ez hamisítvány – közölte a szovjet vezető, tekintetét a kezében tartott kisméretű, remekműre szegezve.

– De hisz az lehetetlen! – tiltakozott kollégája, a politikai bizottság másik tagja. – Köztudott, hogy a cári ikont, a Sárkányölő Szent Györgyöt az utóbbi ötven évben a leningrádi Téli Palotában őrizték, biztonságos- körülmények között.

– Meglehet, Zaborszkij elvtárs – mondta az idősebbik –, csakhogy akkor egy hamisítványt őriztek ötven éven át. Bizonyára a cár az utolsó pillanatban leszedette az eredetit, mielőtt még a Vörös Hadsereg egységei bevonultak volna Szentpétervárra, hogy elfoglalják a Téli Palotát.

A szovjet állambiztonsági szolgálat főnöke idegesen megmoccant a székében; érezte, hogy nincs vége a macska-egér párviadalnak. A KGB élén eltöltött hosszú évek tapasztalata alapján Zaborszkij már akkor sejtette, kinek lesz kiosztva az egér szerepe, amikor hajnali négykor megszólalt a telefonja, és közölték vele, hogy haladéktalanul menjen a Kremlbe, mert a főtitkár látni akarja.

– De hát mitől annyira biztos benne, hogy a festmény hamisítvány, Leonyid Iljics? – kérdezte az alacsony termetű, törekeny férfi.

– Attól, kedves Zaborszkijem, hogy az utóbbi tizenhét hónapban radiokarbon vizsgálatnak vetették alá a Téli Palotában tárolt összes műkincset. Ez egy korszerű, tudományos eljárás, amelynek az eredménye nem igényel megerősítést – közölte Brezsnyev, újszerű tudományát fitogtatva. – És kiderült, hogy az a festmény, amelyet évtizedeken át az ország egyik legértékesebb műkincsének hittünk, valójában ötszáz évvel azután készült, hogy Rubljov megfestette az eredetit.

– No de ki csinálhatta a másolatot, és vajon miért? – hitetlenkedett az államvédelmi bizottság vezetője.

– A szakértők szerint valószínűleg egy udvari festő műve – válaszolta a szovjet főtitkár. – Feltehetően csupán hónapokkal a forradalom kitörése előtt kaphatta a megbízást. A Téli Palota kurátorát egyébként mindig is nyugtalanította, hogy az ikon keretének hátulján nem találja a cárt jelképező ezüstkoronát, holott az összes többi képen rajta van – tette hozzá Brezsnyev.

– De hát én úgy tudtam, hogy az ezüstkoronát már azelőtt leszedte az ikonról egy műkincsvadász, hogy mi betettük a lábunkat Szentpétervárra.

– Nem így történt – szögezte le szárazon a főtitkár. Bozontos szemöldökét minden mondat végén felvonta, hogy nyomatékot adjon kijelentésének. – Nem a cári koronát távolították el, hanem magát a festményt.

– És vajon mit csinálhatott a cár az eredetivel? – merengett el a KGB elnöke, mintha csak önmagától kérdezné.

– Pontosan ezt szeretném megtudni, elvtárs – közölte Brezsnyev. Keze között még mindig ott pihent a kisméretű festmény. – És magára esett a választás, hogy megfejtse a rejtélyt – fűzte hozzá. Most először a KGB elnöke elbizonytalanodott.

– S van valami támpont, aminek alapján elindulhatnék?

– Nagyon kevés – ismerte el a főtitkár, felütve az íróasztalának legfelső fiókjából előhúzott dosszié tetejét. Lepillantott a sűrűn gépelt jegyzetre, amely „Az ikonok jelentősége az orosz történelemben” címet viselte. Valaki egész éjszaka serényen dolgozott, hogy megírja a tízoldalas jelentést, ám Brezsnyev éppen hogy csak bele tudott pillantani. Egyébként is, számára igazán csak a negyedik oldalon vált érdekessé a beszámoló. A szovjet vezető az első három oldalt gyorsan átlapozta, aztán hangosan olvasni kezdte: – A forradalom kitörése után II. Miklós cár nyilvánvalóan azt remélte, hogy Rubljov remekművével megválthatja útlevelét Nyugatra, a szabadság felé. Bizonyosan elrendelte, hogy készítsenek egy másolatot, és azt dolgozósobájára falára akasztotta, oda, ahol az eredeti is függött.

– A főtitkár felpillantott. – Ezen kívül alig van valamink. A KGB főnökén látszott a kínos zavar. Továbbra sem értette, miért akarja mindenáron Brezsnyev, hogy az állambiztonsági szolgálat is bekapcsolódjon egy apró festmény utáni nyomozásba. – És menynyire fontos, hogy megtaláljuk az eredetit? – kérdezte, abban a reményben, hogy újabb információkhoz jut.

Leonyid Brezsnyev kremlbeli társára vetette tekintetét;

– Semmi sem lehet ennél fontosabb, elvtárs – hangzott meglepő válasza. – Minden eszközt és forrást, amire csak igényt tart, legyen szó akár emberről, akár pénzről, biztosítani fogok, hogy rábukkanjon a cári ikon nyomára.

– Igen ám, csak hogy könnyen megeshet, főtitkár elvtárs, hogy ha netalán szaván fogom, és élek az ígéretével, sokkal többet fog kerülni ez a nyomozás, mint amennyit a festmény ér – felelte a KGB főnöke, igyekezve kiszűrni hangjából felgyülemelő kétkedését.

– Ez teljességgel kizárt – szögezte le Brezsnyev; Rövid hatásszünetet tartott, majd így folytatta: – Ugyanis nem magát az ikont akarom.

– Hátat fordított a KGB elnökének, és kibámult az ablakon. Mindig is utálta, hogy a Kreml magas falától nincs jó rálátása a Vörös térre. Néhány pillanatig elidőzött, aztán közölte: – Abból a pénzből, amit ezért az alkotásért kaphatott volna, megszokott életmódját ismerve, csak néhány hónapig húzhatta volna Miklós... talán egy évig. Nem, másról van itt szó, mégpedig arról a valamiről, amit véleményünk szerint a cár elrejtett az ikonban, hogy egyszer s mindenkorra bebiztosítsa a maga és családja életét.

Miközben a főtitkár beszélt, leheletétől kis pára karika képződött az ablaküvegen.

– Vajon minek lehetett akkora értéke? – kérdezte a KGB-elnök.

– Emlékszik, Zaborszkij elvtárs, hogy mit ígért a cár Leninnek, ha meghagyja az életét?

– Igen, igen, de végül is kiderült, hogy az egész csupán blöff volt,

mert semmiféle irat nem volt elrejtve... – Szavai elhaltak, mielőtt befejezte volna a mondatot: – ... az ikonban.

Kővé dermedt, még arra sem futotta erejéből, hogy észrevegye Brezsnyev győzedelmes mosolyát.

– Na végre, Zaborszkij elvtárs is kezdi kapiskálni a dolgokat. Úgy bizony, az irat mindvégig ott lapult az ikonban. Persze, nem a nálunk lévő hamisítványban.

A szovjet vezető kivárt néhány másodpercet, mielőtt visszafordult volna a KGB főnökéhez. Egy papírlapot lökött elébe. – Itt van a cár vallomása. Ha elolvassa, képet alkothat magának arról, hogy tulajdonképpen mit rejthet a Szent György ikon. Annak idején, amikor semmit sem találtak a keret mögött, Lenin csupán a cár szálnalmas kísérletének hitte az egészet, hogy megmentse családját a kivégzéstől.

Zaborszkij lassan, gondosan olvasta a kézírásos okmányt, amelyet a cár néhány órával kivégzése előtt látott el kézjeggyével. Homlokára izzadságcseppek ültek ki, keze remegni kezdett, pedig még bele sem vágott az utolsó bekezdésbe. Tekintetével megkereste a kicsiny festményt: alig volt nagyobb egy könyvnél, s ott hevert továbbra is a főtitkár íróasztalának közepén.

– Lenin halála után végképp nem hitte senki, hogy a cár igazat mondott – szögezte le Brezsnyev. – Most azonban vajmi kevés kétség férhet hozzá, hogy ha megtaláljuk az igazi alkotást, akkor egyúttal rátehetjük a kezünket a jelzett dokumentumra is.

– És az azon szereplő aláírás hitelességének köszönhetően senki sem kérdőjelezheti meg jogos igényünket – fejezte be a gondolatot Zaborszkij.

– Pontosan erről van szó, elnök elvtárs – válaszolta a főtitkár. – És afelől is meg vagyok győződve, hogy mind az Egyesült Nemzetek Szervezete, mind a Hágai Nemzetközi Bíróság bennünket fog támogatni, ha az amerikaiak megpróbálnak akadályt gördíteni jogaink érvényesítésének útjába. Viszont félek, hogy az idő ellenünk dolgozik.

– Ugyan miért tenné? – kérdezte az államvédelmi bizottság elnöke.

– Ott áll a vallomásban, hogy milyen határidőt jelölt meg a cár, úgyhogy maga is kitalálhatja, mennyi időnk maradt, hogy teljesítsük a megállapodás ránk eső részét – mondta Brezsnyev.

Zaborszkij a papírlapra pillantott, szeme megakadt a cár által saját kezűleg odavetett időpontra: 1966. június 20. Miközben visszanyújtotta az iratot, felmérte megbízatásának roppant súlyát. Leonyid Iljics Brezsnyev folytatta szónoklatát:

– Vagyis láthatja, Zaborszkij elvtárs: csupán egy hónap van hátra a határidő lejártáig... ám ha addig ki tudja nyomozni az eredeti festmény rejtekhelyét, Johnson elnök védelmi stratégiája gyakorlatilag egy csapásra haszontalanná válik, az Egyesült Államok pedig csupán egy gyalog lesz a nagy orosz sakktáblán.

MÁSODIK FEJEZET

Appleshaw, Anglia

1966. június

– És egyetlen, szeretett fiamnak, Adam Scott századosnak ötszáz fontot hagyományozok.

Jóllehet Adam eleve ilyesféle szálnalmas összegre számított, mégis

úgy ült a közjegyző előtt, mint aki karót nyelt, amikor az ráemelte tekintetét félhold ajakú szemüvege mögül.

A hatalmas íróasztala mögött elhelyezkedő idős ügyvéd fejét felszegve, hunyorgó szemekkel meredt a vele szemközt ülő, jóképű fiatalemberre.

Adam hirtelen ráeszmélt, hogy az ügyvéd őt nézi, és ideges mozdulattal beletúrt sűrű fekete hajába. Mr. Holbrooke tekintete egy idő után visszavándorolt az előtte heverő okmányra.

– És hön szeretett lányomnak, Margaret Scottnak négyszáz fontot hagyok örökül. – Adam arcán önkéntelenül halvány grimasz futott keresztül. Apja utolsó leheletéig megátalkodott férfisovinizta maradt.

– A Hampshire-i Krikett Klubnak pedig – sorolta tovább fahangon Mr. Holbrooke, aki cseppet sem zavartatta magát a Miss Scottot ért méltánytalanság miatt – huszonöt fontot adományozok az örökös tagságomért járó díj fejében. – Na, végre legalább ezt hiánytalanul kifizette, gondolta magában Adam. – Az I. világháborúban Franciaországban harcolt brit katonák egyletének tizenöt font jár, az appleshaw-i plébániának tíz. – A túlvilágra szóló tagdíjként, gúnyolódott Adam. – Wilf Proudfootnak, hűséges kertészünknek tíz fontot, Mrs. Mavis Coxnak pedig, aki naponta segédkezett a házunk körül, öt fontot juttatok.

– És végezetül, hön szeretett feleségemre, Susanra hagyom családi otthonunkat és a vagyon többi részét.

Az utolsó kitétel csaknem hangos kacajra készítette Adamet, hiszen egyáltalán nem volt biztos benne, hogy az apja – a Papa – által hátrahagyott vagyon, még ha el is adják biztosítási kötvényeit és a háború előtti időkből származó golfütőit, többre rúgna ezer fontnál.

De hát az anyja az „ezred lánya” volt, aki biztosan nem fog panaszkodni; soha nem is tette. Ha Isten – szembeszegülve holmi római pápákkal – valamikor ismét szenteket avat, az Appleshaw-i Szent Zsuzsannának kétségtelenül ott lesz fenn a helye Mária és Erzsébet oldalán. Amíg élt, a Papa – Adam még gondolatban is így emlegette – igen magas erkölcsi mércét szabott családjá számára. Talán ezért volt, hogy Adam mindig is csodálta, és mindenkinél többre becsülte őt. Néha, amikor ez eszébe jutott, már a gondolattól is az a furcsa érzése támadt, hogy semmi köze a csapongó hatvanas évekhez.

Feltételezve, hogy a procedura a végéhez közeledik, Adam mocomorogni kezdett a székén. Minél hamarabb kikeveredünk ebből a hideg, zord irodahelyiségből, annál jobb, futott át az agyán.

Mr. Holbrooke ismét felpillantott az iratokból, és megköszönte a torkát, mintha legalábbis azt kívánta volna bejelenteni, hogy ki öröklí a Goya-festményt, vagy a Habsburgok gyémántjait. Olvasószemüvegét feljebb tolta orra nyergén, majd fejét leszegve, tekintetét néhai kliense végrendeletének utolsó bekezdésére szögezte. A Scott família három élő tagja néma csöndben ült. Ugyan, mi maradhatott még a listán, kérdezte magában Adam.

Akármi is volt, a közjegyző szemmel láthatóan többször áttanulmányozta az utolsó hagyatéki tétel szövegét, mert tagoltan, szinte színészi teljesítményt nyújtva adta elő az abban foglaltakat, csupán futó pillantást vetve közben a papírra.

– Valamint fiamra hagyom a végrendelethez csatolt borítékot –

Mr. Holbrooke szünetet tartott, és felmutatta a szóban forgó borítékot –, amelynek tartalma, mélyen remélem, nagyobb szerencsét fog hozni az ő számára, mint amilyenben nekem részem volt. Amennyiben úgy dönt, hogy felnyitja a borítékot, azt csak azzal a feltétellel teheti meg, hogy a benne foglaltakat soha senkivel nem osztja meg. – Adam elkapta nővére pillantását, de Margaret is csak a fejét rázta, nyilvánvaló jeleként annak, hogy ugyanúgy meglepődött, mint ő maga. Anyjára nézett: döbbenet ült az arcán. Félelem, szorongás? Adam nem tudta eldönteni. Minden további megjegyzés nélkül, Mr. Holbrooke átnyújtotta a megsárgult borítékot az ezredes egyetlen, szeretett fiának.

Senki sem mozdult a helyéről. Úgy tűnt, mintha nem is igen tudnák, mit kell most cselekedniük. Végül aztán Mr. Holbrooke becsukta a vékony dossziét – rajta a jelzéssel: – „Gerald Scott ezredes” –, hátralökte székét és vonakodva az özvegyhez lépett. Kezet fogott vele, s Mrs. Scott azt mondta: – Köszönöm. – Kissé nevetségesen hat ez az udvariaskodás, vélekedett Adam, hiszen ha valakinek haszna származhatott a most lefolytatott ügyletből, az egyedül és kizárólag Mr. Holbrooke, pontosabban az általa képviselt Holbrooke, Holbrooke és Gascoigne cég.

Adam felpattant a székéről, és anyja mellé állt.

– Eljön hozzánk teára? – kérdezte éppen Mrs. Scott.

– Köszönöm, drága hölgyem, de sajnós... – kezdte a szabadkozást az ügyvéd. Adam nem is figyelt rá. Mr. Holbrooke nyilván nem találta kellő mértékűnek a szolgálataiért kapott honoráriumot ahhoz, hogy teázásra pazarolja drága idejét.

Az irodából kilépve a család közös tulajdonát képező Morris Minorhoz kísérte anyját és nővérét. Miután kényelmesen elhelyezkedtek az autó hátsó ülésén, ő is beült a kormány mögé. A High Street közepe táján, egy ugrásnyira Mr. Holbrooke irodájától parkolta le a gépkocsit idejövet. Noha Appleshaw-ban nincsenek parkolást tiltó sárga csíkok a járdaszegélyen, úgy gondolta, nem árt az óvatosság. Mielőtt beindította volna a motort, anyja magától értetődően jegyezte meg: – No, ezt is el kell majd adnunk, ugye tudjátok? Most, hogy hat shillingbe kerül egy gallon benzin, nem engedhetem meg magamnak, hogy autót tartsak.

– Ráérünk még ezzel foglalkozni – szólalt meg bátorítón Margaret, ám hangjából kiérződött, hogy voltaképpen egyetért az anyjával.

– Ellenben fölöttébb fúrja az oldalamat a kíváncsiság, hogy mi lehet abban a borítékban, Adam – fordult témát váltva a bátyjához.

– Nyilván részletes utasítások, hogy miképpen fektessem be az ötszáz fontot – válaszolta Adam könnyedén, hogy enyhítsen a komor hangulaton.

– Ne legyél tiszteletlen a halottakkal szemben – korholta az anyja.

Arcán újra megjelent a félelem árnya. Szinte suttogva, alig hallhatóan közölte: – Térden állva könyörögtem az apádnak, hogy semmisítse meg azt a borítékot.

Adam utálkozva lebiggyesztette a szája szélét, amikor rádöbbsent, hogy egészen biztosan arról a bizonyos borítékról van szó, amelyről az apja beszélt, amikor, hosszú-hosszú évekkel ezelőtt, először és

utoljára szemtanúja volt szülei veszekedésének. Adamban felidéződtek apja mérges szavai, ahogy emelt hangon kiabál. Néhány nappal azután történt ez, hogy hazatért Németországból.

– Fel kell bontanom, hát nem vagy képes megérteni?! – makacskodott a Papa.

– Nem, soha! – válaszolta az anyja. – Annyi áldozatot hoztam már az érdekedben, hogy ezzel az eggyel te tartozol nekem!

Több mint húsz év telt el azóta, s a boríték ügye feledésbe merült. Soha többet nem hallott róla. Nővérének is csak egyetlen alkalommal említette meg az esetet, de Margaret sem tudta megmondani, hogy mi miatt robbant ki a vita a szüleik között.

Adam óvatosan fékezett a High Street végét jelző, T alakú kereszteződésben. Jobbra fordult, és még vagy egy mérföldet hajtott a faluból kivezető, kanyargós úton, mielőtt leállította volna az öreg Morris Minort. Kiugrott a kormány mögül, hogy szélesre tárja a rácsos kaput: az út takaros nyírt pázsit mentén haladt tovább, s egy zsúpfedeles háznál ért véget.

– Bizonyára mielőbb vissza kell menned Londonba – szólalt meg az anyja, amikor beléptek a szalonba.

– Semmi sem sürget, anya. Nincs olyan dolgom, ami ne várhatna holnapig.

– Ahogy gondolod, drágaságom, de énmiattam igazán nem kell nyugtalankodnod – felelte az anyja. Szemét a magas növésű fiatalemberre emelte, aki szinte minden vonásával Geraldra emlékeztette.

Ugyanolyan jóképű lehetne, mint amilyen a férje volt, ha az orrán nem maradt volna halvány nyoma a törésnek. Egyébként ugyanaz a sötét haj és meleg barna szem, ugyanaz a nyílt, becsületes tekintet; még abban is az apjára ütött, hogy ugyanolyan kedvesen bánik mindenkivel.

És hát persze, ugyanaz a magas erkölcsi értékrend, amely végül is a jelenlegi szomorú állapotukat okozta. – Bármilyen is, itt van nekem Margaret, hogy a segítségemre legyen – fűzte hozzá.

Adam a nővére pillantott, s felötlött benne, vajon hogyan boldogul majd ezután Margaret az Appleshaw-i Szent Zsuzsannával.

A nővérét nemrégiben eljegyezte egy citybeli tőzsdés, s noha a házasságkötést egyelőre elhalasztották, Margaret egész biztosan szeretné mielőbb berendezni a saját életét. Hál' istennek, a vőlegénye már letétbe helyezte a foglalót egy csinos kis házért, ami csupán tizennégy mérföldnyire volt a falutól.

Miután megteáztak és némán végighallgatták anyjuk megtört hangú monológját elhunyt apjuk erényeiről és balszerencsés sorsáról, Margaret magukra hagyta őket. Akárcsak az anyja, Adam is szerette az ezredest, igaz, másképpen. A lelke mélyén bántotta, hogy talán sohasem érezte igazán az apjával, mennyire nagyra becsüli.

– Most, hogy otthagytad a hadsereget, remélem, drágaságom, azért találsz majd magadnak egy tisztességes állást – szólalt meg az anyja. Vonakodva hozta fel a témát, mert eszébe jutott, hogy annak idején milyen nehezen is helyezkedett el a férje.

– Nem lesz semmi gond, anya, ebben biztos vagyok – válaszolta Adam. – A külügyminisztériumból szölk megint, hogy ugorjak be hozzájuk – tette hozzá anyja megnyugtatóására.

– Ennek ellenére, talán valamivel könnyebb így, hogy van ötszáz fontod, ami csak a tiéd – jelentette ki az anyja. Adam szeretetteljesen ránézett; hirtelen eszébe jutott: nem tudná megmondani, mikor töltött el utoljára az anyja egy teljes napot Londonban. A Chelsea-ben lévő lakásért heti négy fontot fizetett, és hát néha ennie is kellett valamit. Anyja a kandallópárkányon álló órára pillantott, és közölte: – Azt hiszem, ideje indulnod, fiacskám. Nem nagyon szeretem, ha sötétedés után motorkerékpárra ülsz.

Adam lehajolt, hogy megcsókolja. – Holnap majd telefonálok – ígérte. Kifelé menet még bekukkantott a konyhába, hogy elbúcsúzzon a nővérétől. – Már itt se vagyok. Hamarosan küldök egy csekket ötven fontról – kiáltott oda neki.

– Minek? – fordult hátra Margaret a mosogatótól.

– Mondjuk azért, mert így szeretném kifejezésre juttatni, hogy fűtülök a női egyenjogúságra. – Gyorsan berántotta maga mögött a konyhaajtót, hogy elkerülje a feléje hajított törlőrongyot. Adam felpörgette BSA-jának motorját, és ráhajtvá az A303-asra, Andoveren át Londonba hajtott. Minthogy a forgalom inkább kifelé tartott a városból, viszonylag rövid idő alatt odaért az Ifield Roadon lévő lakáshoz. Úgy döntött, megvárja, míg becsukódik mögötte a külvilágot kirekesztő ajtó, és csak akkor veszi kézbe a borítékot, hogy felbontsa.

Mivel az utóbbi időkben nemigen adódtak izgalmas pillanatok az életében, úgy érezte hát, nem volna helyénvaló, ha unott képpel, hányaveti módon csinálná végig a röpké kis szertartást. Végső soron, ha úgy tetszik, gyakorlatilag életének nagy részében csak arra várt, hogy megtudja, mi van az örökségét jelentő borítékban.

Adam legalább ezerszer hallotta apja szájából a családot ért tragédia történetét. – Ez becsületbeli ügy, öregfiú – ismételte az apja. Ilyenkor előreszegezte az állát, vállát kiegyenesítette. Apjában sosem tudatosodott igazán, hogy egész életében voltaképpen kénytelen volt elviselni a nálánál értéktelenebb emberek becsúszó megjegyzéseit, és elszenvetni azoknak a tisztéknek az oldalpillantásait, akik sportot űztek belőle, hogy ne lehessen őket túl gyakran látni a társaságában. Percemberek, kisstílusú gondolatokkal. Adam túlságosan is jól ismerte az apját ahhoz, hogy akár egy múltó pillanatig is elhiggye azokat a fülbe súgott híreszteléseket, hogy az örege hazaáruló. Menet közben levette egyik kezét a kormányról, hogy megérintse a belső zsebében lapuló borítékot; úgy viselkedett, mint egy iskolás fiú, aki nem bírja tovább a várakozást, és titokban kitapogatja a születésnapjára kapott ajándék formáját, hogy kitalálja, mit rejt a színes papírcsomagolás. Afelől meg volt győződve, hogy bármit talál is majd a borítékban, abból apja halála után senkinek sem fog haszna származni – ettől azonban még nem hagyott alább a kíváncsisága.

Megpróbálta összeilleszteni az évek során hallott részleteket.

1946-ban, nem sokkal ötvenedik születésnapja előtt, apja kilépett a hadsereg kötelékéből. A The Times briliáns harcászati tisztnek nevezte a Papát, utalva a háborúban szerzett érdemeire. Az ezredes lemondása meglepte az újság tudósítóját; családjának tagjai megdöbbenéssel fogadták a hírt, alakulatát pedig egyenesen elképesztette a döntés, hiszen mindenki, aki ismerte őt, jogosan feltételezte, hogy hónapok

kérdése csupán, és az előléptetést jelképező, keresztbe helyezett kard és pálca felkerül a váll-lapjára.

Váratlan és indokolatlan távozása az ezred éléről okot adott a találgatásokra, és a tényeket lassan mendemondák torzították el. Ha

személyesen kérdezték, az ezredes annál többet sosem mondott, mint hogy elege volt a háborúskodásból, és úgy érzi, itt az ideje egy kis pénzmagot gyűjtenie, amiből ő meg Susan eléldéghetnek majd öreg napjaikban. Akkoriban sem hitték el túl sokan ezt a magyarázatot, és később, amikor az ezredesnek a helyi golfklub titkári teendőinek ellátásán kívül más állásajánlata nem akadt, a kétely nőttön-nőtt.

Adam kizárólag néhai nagyapja, Sir Pelham Westlake tábornok nagylelkűségének köszönhette, hogy nem tették ki a Wellington College-ból, és a családi hagyományt folytatva, elindulhatott a katonai pályán.

A középiskola elvégzése után a sandhursti Királyi Katonai Akadémián (RMA) ajánlottak fel neki ösztöndíjat. Az akadémián eltöltött évek alatt Adam lelkesen és elmélyülten tanulmányozta a katonai történelmet, a harcászat tudományát és az ütközetek levezetését, a hétvégeken pedig átadta magát a rögbinek és a fallabdának, bár legnagyobb sikereit mindig is a különböző motocross-versenyeken aratta.

Két éven át lihegték a nyomában a cranwelli és dortmouthi kadettek, de csupán a verseny hevében besározódott hátát láthatták; ő lett a fegyvernemközi motocrossbajnok. Mellesleg ő szerezte meg a középsúlyú ököl vívóbajnok címet is, jóllehet nigériai ellenfele a döntő első menetében eltörte az orrát. A nigériai úgy gondolta, hogy ütésével pontot lett az összezsapás végére – tévedett.

Amikor 1956 augusztusában befejezte tanulmányait Sandhurstben, az évfolyam akadémiai ranglistáján a kilencedik helyen állt; ám vezetői képessége és az iskola falain kívüli helytállása annyira közismertté vált, hogy senki sem csodálkozott rajta, attól a perctől biztosra vette, hogy most már feltartóztathatatlanul halad apja nyomdokában, és útja egyenesen az ezred parancsnoki tisztségébe vezet.

Felavatása után a Wessexi Királyi Ezred valóban befogadta az ezredes fiát. Adam gyorsan kivívta katonái tiszteletét, és népszerűségre tett szert azoknak a tiszteknek a körében is, akik fittyet hánytak mindenféle mendemondákra. Harcászati tisztként nem akadt párja a csatatéren, ha pedig éles bevetésre került sor, tüstént kiviláglott, hogy az apja bátorságát örökölte. Mégis, amikor hat évvel később a hadügyminisztérium hivatalos közlönyében megjelent a századosi előléptetett zászlósok névsora, Adam Scott hadnagy neve nem szerepelt köztük.

Tiszt cimborái őszintén meg voltak lepődve, szófukar feljebbvalói pedig most sem árultak el semmit. Mindinkább megvilágosodott előtte, nem fogják lehetővé tenni számára, hogy apja helyett vezekeljen, és jóvátegye, bármit követeti is el az ezredes, ha elkövetett egyáltalán.

Nagy sokára aztán ő is megkapta a századosi rangot, de ez már csak azután történt, hogy a malajziai dzsungelben kimagasló érdemeket szerzett a véget nem érő hullámokban támadó kínaiakkal vívott kézicsatákban. A kommunisták foglyul ejtették; hadifogolyként el kellett viselnie a borzalmas magányt és a legkülönbözőbb kínzásokat, amelyekre semmiféle kiképzés nem készíthette fel. Nyolc hónapi raboskodás

után sikerült megszöknie, ám visszavergődve a frontvonal másik oldalára, kénytelen volt tudomásul venni, hogy posztumusz Hadiérdemkereszttel tüntették ki. Később, huszonkilenc éves korában, letette a törzskari vizsgát, ám ennek dacára sem bíztak rá csapattiszti beosztást. Adam Scott százados ekkor beletörődött a sorsába: elszállt minden reménye, hogy valaha is ezredparancsnok lesz belőle. Néhány hét tanakodás után benyújtotta lemondását. Senki sem kérte számon döntésének okát, nem kellett neki is azt mondania: azért, mert több pénzt szeretne keresni.

Az ezrednél töltött utolsó hónapokban az anyja elárulta neki, hogy a Papa halálos beteg, s már csak hetei vannak hátra. Adam úgy határozott, hogy nem közli lemondását az apjával. Tisztában volt vele, hogy a Papa csak önmagát vádolná; így legalább hálás lehetett azért, hogy az apja anélkül halt meg, hogy tudomást szerzett volna a fia mindennapi életét beárnyékoló szégyenbélyegről.

London peremkerületét elérve Adam gondolatai – mint annyiszor mostanában – visszakanyarodtak a lelkét mindjobban nyomasztó problémára: hogyan tudna szert tenni egy jövedelmező állásra. Az utóbbi hét hétben, amióta csak munkanélkülinek számít, gyakrabban tárgyalt a számláját kezelő banktisztviselővel, mint potenciális munkaadókkal.

Való igaz, be volt tervezve számára egy újabb külügyminisztériumi meghallgatás, csakhogy élénken élt benne, mennyire letaglózta a többi pályázó felkészültsége, akikkel volt szerencséje összefutni. Teljes mértékben tudatában volt annak, hogy neki nincs meg a szükséges általános egyetemi végzettsége. Mindazonáltal az is tény, hogy az első meghallgatása tulajdonképpen rendben folyt le, s azt is megsúgták neki, hogy se szeri, se száma azoknak a leszerelt katonatiszteknek, akik a külügyi szolgálathoz csatlakoztak. Rájött arra is, hogy a felvételi bizottság elnökét valamikor Hadiérdemkereszttel tüntették ki; ebből azt a következtetést vonta le, hogy neki voltaképpen nem is irodai munkát szánnak.

Ahogy motorkerékpárjával ráfordult a King's Roadra, Adam még egyszer megtapogatta a levelet zakója belső zsebében. Mi tagadás, nem volt szép tőle, de hön remélte, hogy bérlőtársa, Lawrence még nem ért haza a bankból. Nem mintha lett volna oka panaszkodni; régi iskolatársa roppant nagylelkűen viselkedett, amikor potom heti négy fontért felajánlotta Adamnek tágas lakásának egyik kellemes szobáját. – Ne félj, majd behajtom rajtad, ha nagykövetet csinálnak belőled – jegyezte meg tréfásan Lawrence.

– Te meg kezdesz úgy viselkedni, mint egy ingatlanspekuláns – vágott vissza Adam, rávigyorogva társára, akit nagyon is a szívébe zárt a Wellingtonban együtt töltött évek során. Kétségkívül, Adammel ellentétben Lawrence-nek minden játszi könnyedséggel ment – a vizsgák, a zsíros állások, sportolás, nők. Kiváltképp az utóbbiak. Mikor aztán a bankári pályán kötött ki, ismerősei nem is titkolták meglepetésüket. Hiszen életében talán akkor először vágott bele olyasvalamibe, amit igencsak földhözragadt elfoglaltságnak lehetett tekinteni.

Adam az Ifield Road közelében állította le motorkerékpárját. Belehasított a felismerés, hogy – akárcsak az anyja Morris Minorját – ezt is el kell majd adnia, ha nem jön össze a külügyminisztériumi állás.

Miközben a lakás felé szaporázta lépteit, egy lány alaposan végigmérte; ő viszont rá se hederített. Hármásával szedte a lépcsőket és egykettőre fent termett az ötödiken; már éppen bedugta a kulcsát a zárba, amikor egy hang kikiabált az ajtó mögül: – Nincs kulcsra zárva! – A fenébe! – dörmögte Adam az orra alatt.

– Na, hogy ment? – érdeklődött rögtön Lawrence, amint Adam belépett a szobába.

– Mindent egybevetve, végül is kitűnően – válaszolta Adam társára mosolyogva. Ugyan, mi mást mondhatnék, futott át az agyán.

Lawrence már ledobta magáról a Cityben megkötelt öltözéket, helyette könnyű sportkabátot és sűrű flanelnadrágot viselt. Valamivel alacsonyabb és tömörsibb, volt Adamnál, sűrű szálú haja mint a drótkefe; boltozatos homloka alól merengő sűrű szemek néztek a világba; úgy tűnt, mintha mindig érdeklődés csillogna bennük.

– Roppant nagyra tartom az apádat – közölte. – Mélyen hitt benne, hogy más is azokban az erkölcsi kategóriákban gondolkodik, mint ő.

– Adam még emlékezett rá, mennyire izgult, amikor egy tanévzáró ünnepség alkalmából bemutatta Lawrence-et az apjának. Kár volt izgulnia, mert azonnal barátok lettek. Hát igen, Lawrence nem az a fajta ember, aki ad holmi pletykákra.

– Ha nem csalódom, most már jöhet a henyélés, telik a családi örökségből, nemdebár? – kérdezte könnyed hangvételre váltva Lawrence.

– Persze hogy... főképpen, ha a kétes hírű bankod már megtalálta a módját, miként lehet néhány nap leforgása alatt ötszáz fontból ötezret varázsolni.

– Hát, ez idő szerint nemigen tudom elképzelni, öregfiú, különösen azután nem, hogy Harold Wilson befagyasztotta a béreket és az árakat.

Adam a szemközt ülő barátjára nézett és elmosolyodott. Jóllehet magasabb volt nála, még nagyon is jól emlékezett azokra az időkre, amikor Lawrence óriásnak tűnt a szemében.

– Már megint elkéstél, Scott – vetette oda neki, akárhányszor elviharzott mellette az iskola folyosóján. Adam reménykedve várta azt a napot, amikor ő is ugyanolyan fölényes nyugalmat és felsőbbrendűséget sugárzó stílusban tudja intézni a dolgait, mint Lawrence. Vagy egyszerűen arról volna szó, hogy barátja valóban felsőbb rendű nála? Mindig makulátlanul vasalt öltönyökben feszített és fényesre suvickolt cipőkben járt, soha egyetlen hajszála sem állt ferdén. Adam képtelen volt rájönni, miként van az, hogy Lawrence-nek még csak erőlködni sem kell ezért.

Adam fülét megütötte a fürdőszobaajtó nyikorgása. Kérdőn nézett Lawrence-re.

– Carolyn az – suttogta a társa. – Ittmarad egész éjszakára... legalábbis úgy hiszem.

Amikor Carolyn belépett a szobába, Adam félszeg pillantással mert csak ránézni: sudár természetű, csodaszép nő volt. Hosszú szőke haja a vállát verdeste, miközben közeledett. Ám főképpen hibátlan teste volt az, amely rabul ejtette a férfiak tekintetét. Hogy a csudába sikerült Lawrence-nek elcsábítania?

– Lenne kedved velünk vacsorázni? – kérdezte Adamet Lawrence,

átölelve Carolyn vállát; hangja mintha kissé túl lelkesen csendült volna.

– Felfedeztem egy jó kis olasz éttermet, nemrég nyílt a Fulham Roadon.

– Talán később utánatok megyek – szabadkozott Adam –, de maradt még egy-két okmány délutánról, amit feltétlenül át kell néznem.

– Feledkezz már meg az örökségedről meg az apró részletekről, fiacskám!

Miért nem jössz velünk, hogy egy vad spagettievéssel nyakára hágj az öledbe hullott vagyonnak?

– Ó, csak nem egy halom tündibünci fontocska ütötte a markodat?

– szólalt meg kíváncsiskodva Carolyn. Éktelenül vékony, kényeskedő hangon beszélt; persze senki sem lepődött volna meg a nyafogásán, ha megtudja, hogy nemrégiben választották meg az Év Elsőbálos Leányzójává.

– Éppenséggel nem – felelte Adam –, különösképpen, ha figyelembe vesszük a csekkszámológépi jelenlegi mérleghiányát.

Lawrence elnevette magát. – Hát, ha esetleg mégis úgy éreznéd, hogy egy adag makarónira azért futja a pénzedből, gyere utánunk! –

Adamre kacintott. Megszokott jelzés volt ez a részéről, ami azt jelentette:

Pajtás, mire visszajövünk, lehetőleg tűnj el a lakásból! Vagy legalább ne mozdulj ki a szobából, és tégy úgy, mintha aludnál!

– Igen, mindenképpen gyere te is – turbékolta Carolyn, s úgy hangzott, mintha komolyan is gondolná. Mogyorószínű szemét le sem vette Adamről, miközben Lawrence határozott mozdulatokkal igyekezett az ajtó felé tuszkolni.

Adam nem mozdult, amíg a pár távozásának hangjait el nem nyelte a lépcsőház. Mikor már biztos volt a dolgában, visszavonult a szobájába, és magára zárta az ajtót. Letelepedett az egyetlen kényelmes székre, s előhúzta belső zsebéből a borítékot. Az a fajta súlyos, drága boríték volt, amihez a Papa mindig is ragaszkodott; a Bond Streeten vásárolta őket Smythsonnál, kétszer annyiért, mint a helyi üzletben W. H. Smith'snél megkaphatta volna, „Adam Scott századosnak” – ez állt rajta szép, kalligrafikus betűivel.

Adam óvatosan, kissé remegő kézzel felbontotta a borítékot; egy levél volt benne a Papa sajátos, egyedi kézírásával, és egy másik, kisebb boríték, ami első látásra is réginek tűnt, az idő múlásával mindinkább megsárgult. Ismeretlen kézírással firkantották rá: „Gerald Scott ezredesnek”. A meghatározhatatlan színű tinta már szinte teljesen kifakult. Adam az öreg, megsárgult borítékot a mellette álló asztalkára tette, az apja leveléért nyúlt, kihajtogatta, és olvasni kezdte.

Dátum nem volt rajta.

„Drága fiam,

az évek során bizonyára sokféle magyarázatot fogsz hallani az ezredből történt váratlan távozásomról. Ezek nagy része nem több pusztán kitalálásnál, néhány mendemonda pedig egyenesen rágalmazással ér fel; ennek ellenére úgy vélem, az érintettekre való tekintettel az a helyes, ha megőrzöm magamnak a titkot. Mindazonáltal kötelességemnek érzem, hogy számodra valamivel bővebb magyarázattal szolgáljak. Ezért írom meg ezt a levelet.

Mint te is jól tudod, közvetlenül visszavonulásom előtt Nürnbergbe vezényeltek: ott szolgáltam 1945 novembere és 1946 októbere között.

A frontvonalon folyamatosan eltöltött négy kemény év után parancsba kaptam, hogy utazzam Nürnbergbe, és vegyem át annak az egységnek a vezetését, amelyet a tárgyalásukra váró magas rangú náci őrzésével bíztak meg. Noha az amerikaiak viselték a fő felelősséget és látták el az általános parancsnokságot, tény, hogy nekem is lehetőségem volt közelebbről megismerni a foglyokat, sőt, az ott eltöltött valamivel több mint egy év alatt néhányukat megtanultam emberszámba venni – elsősorban Hessre, Dönitzre és Speerre gondolok.

Jó néhányszor rajtakaptam magam, hogy azon tanakodom, vajon fordított helyzetben a németek hogyan bántak volna velünk, ha mi vagyunk a hadifoglyok és ők őriznek bennünket: Ámde akkoriban az ilyesféle felvetések túrhetetlen nézeteknek számítottak. »Barátkozik az ellenséggel«, mondták ki bőszen a verdiktet azok, akik sohasem próbáltak a dolgokon mélyebben elgondolkodni.

Azok között a magas rangú náci között, akikkel mindennapos érintkezésbe kerültem, ott volt Hermann Göring birodalmi marsall is; ám őt a fentebb említett három tiszttől eltérően, az első pillanattól fogva gyűlöltem. Hatalmaskodónak és döllyfösnek tartottam; éreztem rajta, hogy szemernyi megbánás sincs benne a háború nevében elkövetett barbár cselekedeteiért. És soha, később sem láttam semmi, okot arra, hogy a róla alkotott véleményemet megváltoztassam. Igazság szerint nemegyszer azon tűnődtem, egyáltalán hogyan tudok uralkodni az indulataimon a jelenlétében.

A kivégzése előtti este Göring személyes találkozót kért tőlem. Emlékszem, hétfő volt; minden részletet aprólékosan fel tudok idézni, mintha csak tegnap történt volna. Kérése akkor futott be hozzám, amikor átvettem az őrpáncsnokságot az oroszoktól, nevezetesen Vlagyimir Koszki őrnagytól. Tulajdonképpen maga Koszki adta át nekem Göring üzenetét. Miután megszemléltem az őrségváltást, és elvégeztem a szokásos papírmunkát, az őrség ügyeletes tizedesével a birodalmi marsall cellájába mentem. Göring az alacsony, keskeny ágynál állt, amikor beléptünk, s tisztelgett nekem. A csupasz, szürke falú, téglából épült cella látványától mindig kirázott a hideg.

– Látni kívánt? – kérdeztem. Sohasem tudtam rávenni magam, hogy a nevén vagy a rangján szólítsam.

– Igen – válaszolta. – Kedves öntől, hogy személyesen megjelent, ezredes. Csupán arra kérem, hogy hallgassa meg egy halálra ítélt ember utolsó kívánságát. Lehetséges volna, hogy a tizedes magunkra hagyjon bennünket?

Mivel arra gondoltam, hogy – valami egészen magánjellegű dologról van szó, megkértem a tizedest, hogy várakozzon odakint. Be kell vallanom, halvány elképzelésem sem volt arról, vajon milyen személyes jellegű ügye lehet egy olyan embernek, akinek csak órái vannak hátra. Miután az ajtó becsukódott a tizedes mögött, a marsall ismét tisztelgésre emelte a kezét, majd átnyújtotta nekem azt a borítékot, amely immár a te tulajdonodat képezi. Mindössze annyit mondott, mikor elvettem tőle: – Megkérhetném, hogy a kivégzésemig ne nyissa ki? – Aztán még hozzáfűzte: – Nagyon remélem, hogy a boríték kárpótolja majd mindazért, amivel később esetleg megvádolják. – El nem tudtam képzelni, - mire céloz; arra gyanakodtam, hogy megbomlott

az elméje. Sok fogolynak voltam a gyóntatója utolsó napjaiban, s kétségkívül volt köztük olyan, aki az örület szélére sodródott.”

Adam felnézett az olvasásból. Néhány pillanatig elmerengett rajta, vajon ő hogyan viselkedett volna hasonló körülmények között. Aztán ismét fogta a levelet, hogy kiderítse, ugyanabból a fából faragták-e az apát és fiát.

„Ugyanakkor Göring hozzám intézett utolsó szavai nem arról árulkodtak, hogy egy örültsel lett volna dolgom. Tényszerűen, kertelés nélkül közölte velem, mikor távozni készültem a cellájából: – Biztos lehet benne, hogy remekműről van szó. Ne becsülje le az értékét. – S ezzel rágyújtott egy szivarra, mintha csak a klubjában üldögélne, az ott elköltött pompás vacsora után. Különböző elméletek keringtek közöttünk arról, hogy kik csempészhették be neki a szivarokat, mint ahogy az is fölmerült bennünk, vajon miket csempészhettek, ki ugyanazon úton-módon.

Zsebembe csúsztottam a borítékot, és magára hagytam Göringet. A tizedes ott strázsált a cella előtt. Sorra ellenőriztük a többi cellát is, rendben be vannak-e zárva a foglyok éjszakára. A szemleút után visszatértem az irodámba. Miután konstatáltam, hogy nem vár semmi sürgős tennivaló, leültem megírni a jelentésemet. A borítékot egyenruhám zsebében hagytam; feltett szándékom volt, hogy a következő reggel, Göring kivégzése után menten felbontom. Éppen a napiparancsot néztem át, amikor kopogás nélkül berontott a tizedes. – Göring, uram, Göring! – hebegte magából kivetkőzve. Az arca elárulta, milyen felzaklatott állapotban van; részletek felől már nem is kellett kérdeznem. Mindketten rohanva lettük meg az utat a birodalmi marsall cellájához.

Göring arcra borulva feküdt a priccsén. A hátára fordítottam, s azonnal láttam, hogy halott. Az ezt követő felbolydulásban teljesen megfeledkeztem a levélről. A néhány nap múlva elvégzett boncolás megállapította, hogy mérgezésben halt meg. A bíróság arra a végső következtetésre jutott, hogy a marsall testében megtalált ciánkapszula minden bizonnyal egy szivarba rejtve került be a cellába.

Minthogy én láttam őt utoljára életben, s ráadásul kettesben is maradtam vele, elég volt csak néhány elejtett megjegyzés, hogy a nevemet máris összefüggésbe hozzák a halálával. Természetesen szemernyi igazságtartalmuk sem volt ezeknek a vádaskodásoknak. Valójában soha egyetlen percre sem vontam kétségbe, hogy a bíróság a megérdemelt büntetést rótt ki rá, és méltó igazságot szolgáltatott azzal, hogy a háborúban elkövetett bűneiért kötél általi halálra ítélte. Annyira mardosták a lelkemet a hátam mögötti alaptalan vádaskodások, miszerint én lehettem az, aki a ciánkapszulas szivarral könnyű véghez segítettem Göringet, hogy úgy éreztem, az adott körülmények között, ha nem akarok tovább szégyent hozni az ezredemre, az egyetlen tisztességes döntés csak az lehet; ha azonnali hatállyal kilépek a hadsereg kötelékéből. Amikor év vége táján visszatértem Angliába, és eltökéltem, hogy végleg megszabadulok az egyenruhámtól, rábukkantam a levélre. Anyádnak részletesen beszámoltam az esetről; térdén állva könyörgött, hogy semmisítsem meg azt a levelet, hiszen már amúgy is épp elég szenvedést és gyalázatot

hozott a családra, s még ha lenne is utalás benne arra vonatkozóan, hogy ki volt Göring cinkostársa az öngyilkosság előkészítésében, véleménye szerint már senki javát nem szolgálná a leleplezés. Beleegyeztem a kívánságába, ám annak ellenére, hogy érintetlenül hagytam a borítékot, arra sem vitt rá a lélek, hogy megsemmisítsem. Mindig a fülemben csengtek Göring szavai arról, hogy egy műkincset rejt a boríték. Végül úgy határoztam, hogy elrejtsem a személyes okmányaim közé.

Minthogy az apák képzelt bűnei elkerülhetetlenül a következő nemzedékre szállnak, nem szabad, hogy téged, hozzám hasonlóan, aggályok és kételyek gyötörjenek. Éppen ezért, ha a boríték valóban olyasmit tartalmaz, ami anyagi előnyökkel járhat, csupán egyetlen kérésem volna: nevezetesen, hogy az anyád legyen az első számú kedvezményezett. Nem szabad azonban sejtenie, hogy honnan származik a váratlan jövedelem.

Az évek során nyomon követtem előrehaladásodat, és az eredmény roppant büszkeséggel tölt el; meg vagyok róla győződve, hogy a helyes döntést fogod meghozni.

Ha netalán mégis kétségek merülnének fel benned a levél felnyitását illetően, gondolkodás nélkül égesd el a borítékot. Ha pedig felbontás után az derülne ki a levélből, csupán azért íródott, hogy belerántsanak valamiféle sötét üzletelésbe, úgyszintén ne habozz, hanem szabadulj meg tőle tüstént.

Áldjon meg az isten, édes fiam

szerető, apád

Gerald Scott”

Adam még egyszer elolvasta a levelet; kiérezte a sorokból, hogy az apja fenntartás nélkül megtisztelte őt bizalmával. Szíve hevesebben kezdett verni, amikor belegondolt, hogy a Papa életét tulajdonképp hitvány emberek rosszindulatú pletykái és ostobaságai tették tönkre – pontosan azoké, akik az ő pályafutását is derékba törték. Miután harmadszor is végigfutott a levélen, gondosan összehajtogatta és visszahelyezte a borítékjába.

A kisebb, megsárgult borítékért nyúlt. Nagy, nyomtatott betűkkel állt rajta a megfakult címzés: „Gerald Scott ezredesnek”.

Adam előkapta belső zsebéből a fésűjét és fokát a boríték sarkába illesztette. Lassan, körültekintően bontotta fel. Egy múltó pillanatig habozni látszott, mielőtt kivette volna a két megsárgult írást a papírtasakból.

Az egyik egyszerű levélnek tűnt, a másik viszont valamiféle hivatalos okmánynak. A levélpapír tetejére a Harmadik Birodalom címerpajzsa volt rápréselve, alatta pedig Hermann Göring birodalmi marsall neve nyomtatva. Adam keze remegni kezdett, amikor a szeme végigfutott az első soron.

A levél így kezdődött:

„Sehr geehrter Herr Oberst Scott!”

HARMADIK FEJEZET

Amikor a fekete Csajka limuzin kihajtott a Szpasszkij toronynál a Vörös térre, a két khakiegyenruhás Kreml-katona vállára kapta a fegyverét és mereven tisztelgett. Éles sípszó harsant, biztosítva, hogy Jurij Jefimovics Zaborszkij gépkocsija késedelem és akadály nélkül

hajthasson vissza a Dzerzsinszkij térre.

Zaborszkij a katonák tisztelgésére önkéntelenül fekete nemezkalapjához emelte a kezét, jöllehet egészen máson járt az esze. Az autó nagy robajjal keresztülszáguldott a macskaköves téren, ám a KGBfőnök még csak egy pillantást sem vetett a Lenin-mauzóleum bejáratától a Vörös tér sarkáig kigyózó hosszú sorra. Kétségkívül, elsőként a legfontosabb döntést kell meghoznia: kit bizzon meg tapasztalt, vezető beosztású ügynökei közül azzal a feladattal, hogy irányítsa a cári ikon felkutatására létrehozandó különleges osztag munkáját? Szüntelenül ezen törte a fejét, miközben sofőrje áthajtott a Vörös téren, el a GUM Áruház szürke épülete előtt, hogy aztán beforduljon a Kujbisev utcába.

Igazság szerint alig hogy kitette lábát a főtitkár szobájából, a lelke mélyén máris két névre szűkítette le a lehetséges jelöltek listáját. De hogy a két jelölt – Valcsek és Romanov – közül kire essen a végleges választás, még nem tudta eldönteni az államvédelmi bizottság elnöke. Rendes körülmények között legalább egy hétig latolgatta volna a döntést, a főtitkár által megszabott június 20-ai határidő azonban most nem tette lehetővé ezt a luxust. Tisztában volt vele, hogy dűlőre kell jutnia a megbízandó személyt illetően, mielőtt visszaér az irodájába.

A fekete Csajka közben ismét zöld lámpát kapott a kulturális minisztérium előtti kereszteződésben, keresztülszáguldott rajta, és befordult a Cserkasszkij Bolsoj Pereulokra, a hatalmas, tömörszerűen tornyosuló, szürke épületekkel szegélyezett mellékutcába. A gépkocsi szigorúan a kijelölt sávban haladt, amit kizárólag vezető beosztású párttisztviselők vehettek igénybe. Amikor Angliában járt, Zaborszkij jól mulatott magában, amikor tudomására jutott, hogy ott is hasonló különleges sáv kiépítését tervezik – az autóbuszok számára.

A Csajka már fékezett is a KGB székháza előtt. Most nem tett jó szolgálatot azzal, hogy kevesebb mint négy perc alatt gyűrte le a három kilométeres utat. A sofőr fürgén kiugrott a kormány mögül, megkerülte az autót, hogy kinyissa a hátsó ajtót főnökének, de Zaborszkij csak nem mozdult. Az az ember, akiről köztudott volt, hogy csak igen ritkán változtatja meg az álláspontját, most kétszer is meggondolta magát a Dzerzsinszkij térig tartó úton. Tudta jól, hogy az aprólékos előkészítő munka elvégzésére annyi szakértőt és tudományos munkatársat toborozhat, amennyit csak akar; de más kérdés olyan rátermett embert találni, aki hatékonyan tudná irányítani a kutatócsoportot, és közvetlenül felelős a neki készített jelentésekért.

Szakmai ösztöne azt sugallta, hogy Jurij Valcsek mellett tegye le a garast: az évek során a szovjet állam hűséges és megbízható szolgálójának bizonyult, egyike volt a leghosszabb ideje hivatalban lévő osztályvezetőknek. Akkurátus, módszeres és kitartó munkatárs; tíz évig tevékenykedett aktív ügynökként, mielőtt megkapta volna osztályvezetői kinevezését.

Vele éles ellentétben Alekszandr Romanov, aki nemrégiben került szekciója élére, briliáns képességeket csillogtatott meg ügynöki ténykedése során, ám azokat súlyosan beárnyékolta a józan önértékelés hiánya. Huszonkilenc éves korára kétségkívül ő volt a legfiatalabb, de egyszersmind legbecsvágyóbb tagja a KGB-elnök titkos csapatának.

Zaborszkij kilépett a járdára és a bejárat felé indult: azt is kitárták előtte. Gyors léptekkel keresztülvágott a márványpadlós előcsarnokon, és csak a lifteknél torpant meg. Voltak már előtte a sorban, férfiak és nők, akik szép csendben váraakoztak a felvonóra; amikor az megállt a földszinten és kinyílt az ajtaja, csak az elnök lépett be rajta, a többiek meg sem kísérelték, hogy csatlakozzanak hozzá. A lift csigalassúsággal araszolt felfelé, és Zaborszkijnak, mint mindig, most is kelletlenül jutott eszébe az a sebesen és hangtalanul sikló amerikai felvonó, amelyet egyszer életében volt szerencséje kipróbálni. – Ők már régen útnak indították a rakétaikat, te meg még mindig a felvonóban toporogsz, hogy az irodádba érj – figyelmeztette annak idején már az elődje is. Mire Zaborszkij feljutott a legfelső emeletre és a kitárt ajtón át belépett az irodájába, megszületett a döntése: Valcsek lesz az.

Titkárnője lesegítette róla hosszú fekete kabátját és elvette a kalapját. Zaborszkij szapora léptekkel az íróasztalához sietett. Két dosszié várt rá odakészítve; először Valcsek személyi anyagát vette kézbe. Miután áttanulmányozta az aktát, pattogó hangon utasította a közelben lebzselő titkárnőt: – Hívja ide Romanovot!

Romanov elvtárs a hátán feküdt, bal karja a feje alatt. Ellenfele jobbra viszont az ő torkának feszült, előkészítve a kettős térddobást. Az edző tökéletesen hajtotta végre a mozdulatot: Romanov fájdalmasan felnyögött, amikor nagy puffanással földet ért.

Váratlanul egy ór futott hozzájuk és valamit súgott az edző fülébe. Az vonakodva engedte ki szorításából tanítványát, aki lassan, bizonytalanul tápászkodott fel, mint akit szédülés kerülget; aztán villámgyorsan előrehajolt, jobb karjának és bal lábának harmonikus mozdulatával összekulcsolta edzője lábát és kirántotta alóla; amaz nyekkenve terült el a tornaterem padlóján, Romanov pedig az irodába sietett, hogy felvegye a falraakasztós telefont.

Rá se hederített a fiatal lányra, aki a kagylót nyújtotta feléje. – Azonnal ott leszek nála, csak lezuhanyozom – mondta a férfi a telefonba.

A lány gyakran elábrándozott azon, vajon milyen lehet Romanov meztelenül, a zuhany alatt állva. A hivatalban alkalmazott többi lányhoz hasonlóan már vagy ezerszer bámulta szájtátva a tornateremben gyakorló fiatalembert. Romanov százkilencven centi magas volt, hosszú, lobogó szőke hajjal – akár egy nyugati filmsztár. És a szemei! Hogy is mondta a barátnője, akivel egy íróasztalnál dolgozott? Igen, „metszően átható kék” szemek.

– És van rajta egy sebhely is... – kottyantotta el a barátnője.

– Hát ezt meg honnan a fenéből tudod? – kérdezte, de amaz csak kuncogott válasz helyett.

Fent a legfelső emeleten a KGB elnöke közben már másodszor ütötte fel Romanov személyi dossziéját, hogy beleássa magát minden egyes apró részletbe. Gondosan elolvasta a különböző címszavakat, amelyekből tárgyilagos, áttekinthető jellemzés rajzolódott ki a szóban forgó egyénről; eszébe villant az is, hogy Romanov sohasem fogja látni a róla készült jelentést, hacsak valamikor nem ő kerül a KGB elnöki székébe:

Alekszandr Petrovics Romanov. Született Leningrádban, 1937. március

12-én. 1958-ban lett a párt teljes jogú tagja. Apja: Pjotr Nyikolajevics Romanov. 1942-től a keleti fronton szolgált. 1945-ben tért haza Oroszországba; megtagadta, hogy belépjen a kommunista pártba. Miután a fia több ízben is feljelentette államellenes cselekedeteiért, tízévi börtönbüntetésre ítélték. A börtönben halt meg, 1948. október 20-án.

Zaborszkij vigyorogva pillantott fel az irataiból – no lám, az állam hű gyermeke.

Nagyapja: Nyikolaj Alekszandrovics Romanov, kereskedő, Petrográd leggazdagabb földbirtokosainak egyike. 1918. május 11-én szökés közben agyonlőtték; a Vörös Hadsereg erői elől próbált menekülni. Vagyis a forradalom feltartóztathatatlanul derékba törte a nemesi rangú nagyapa és az elvtársakat fenntartással fogadó apa életútját. Szása persze – leginkább csak becenevén emlegették a legifjabb Romanovot – akaratlanul is örökölte az elődök nagyratörő ambícióit, és már kilencévesen csatlakozott a párt úttörőszervezetéhez. Tizenegy éves korában Szmolenszkbe küldték, az ottani speciális iskolába – egy sor alacsonyabb rangú párttisztviselő megrökönyödésére, akik úgy képzelték, hogy ez a kiváltság csak lojális pártvezetők fiainak jár, nem pedig egy olyanak, akinek az apja börtönben ül. Romanov rövid időn belül osztályelső lett; kimagasló tehetségével sok borsot tört az iskolaigazgató orra alá, akinek feltett szándéka volt, hogy Szása példáján keresztül bizonyítsa be a darwini tanok tarthatatlanságát. Tizennégy éves volt, amikor a Komszomol tagjaként csatlakozhatott a pártelithez.

Két évre rá elnyerte a Leninről elnevezett nyelvi verseny díját és egyúttal ifjúsági tornabajnok is lett. Habár az iskolaigazgató továbbra is azon volt, hogy kisebbitse Szása ragyogó eredményeit, a tanári kar legtöbb tagja időben felismerte a fiatal Romanov tehetségét, és elérték, hogy helyet kapjon az egyetemen. Egyetemi hallgatóként is kitűnt remek nyelvérzékével. Kiváltképpen angolul, franciául és németül beszélt csaknem anyanyelvi szinten. Veleszületett adottságainak, no meg kemény „munkájának köszönhetően gyakorlatilag minden tantárgyban a legjobbak közé verekedte magát.

Zaborszkij dühösen felkapta a könyökénél lévő telefont. – Arra kértem, hívja ide Romanovot – szólt bele parancsoló hangon.

– Éppen szokásos reggeli edzését végezte a tornateremben, elnök elvtárs – közölte a titkárnő. – Azonnal elment zuhanyozni, ahogy megkapta az üzenetet.

A KGB főnöke megenyhülve a helyére tette a kagylót, és ismét a dosszié tanulmányozásába mélyedt. Az a tény, hogy Romanovot a nap minden órájában a tornateremben lehet elérni, nem okozott számára meglepetést; a fiatalember testi erőnléte és fizikai felkészültsége nemcsak a szolgálat berkeiben volt közismert.

Szása annak idején az egyetemen sem hagyott fel a tornával, sőt, olyan akarással dolgozott, hogy bekerült a köztársasági válogatottba is, amíg egyszer az edzője lendületes, határozott betűkkel azt nem írta a róla készült beszámoló tetejére: „Nevezett diák túlságosan magas növésű ahhoz, hogy komolyan szóba jöhessen az olimpiai versenyeken.” Romanov meg is fogadta az edző tanácsát, és átváltott a

dzsúdóra. Két éven belül már ő képviselte országát az 1958-as, Budapesten megrendezett Kelet-európai Bajnokságon. Újabb két év, s már nem akadt vetélytárs, aki szívesen vállalta volna a vele való mérkőzést – szinte kivétel nélkül mindig beverekedte magát a döntőbe. A Moszkvában megtartott össz-szövetségi viadalon aratott győzelme után a nyugati sajtó – meglehetősen faragatlanul – „Hóhérbárd”-ként kezdte emlegetni. A tanulságot levonva az illetékesek, akik már jó ideje egyengették a fiatalember pályafutását, és tervezgették hosszú távú karrierjét, úgy döntöttek, hogy dzsúdóban sem nevezik be Szását az olimpiai játékokra.

Az egyetem ötödik évének elvégzése és kitűnő diplomájának megszerzése után Romanov Moszkvában maradt, és a külügyminisztériumban kezdett el dolgozni.

A személyi akta fényeinek sorában Zaborszkij most jutott el ahhoz a ponthoz, amikor először találkozott személyesen a magabiztos, határozott fellépésű fiatalemberrel. A KGB-nek minden évben lehetősége nyílt arra, hogy a diplomáciai szolgálat kötelékéből saját állományába helyezze át a kivételes tehetségű fiatalokat. Romanov kézenfekvő jelöltnek látszott. Zaborszkij makacsul ragaszkodott az általa felállított szabályhoz: senkit sem szerveznek be azok közül, akik nem tekintik elitcsapatnak a KGB-t. A húzódozó, kelletlen jelöltek ugyanis tapasztalata szerint sosem váltak be ügynökként, sőt, az is megesett már nemegyszer, hogy éppenséggel lepaktáltak az ellenséggel.

Romanov azonban nem tanúsított semmiféle fenntartást a KGB-vel szemben. Mindig is az volt a vágya, hogy a szervezetnek dolgozhasson.

A következő hat évben a párizsi, londoni, prágai és lagoszi szovjet nagykövetségen teljesített szolgálatot. Mire visszatért Moszkvába, hogy a központban folytassa a munkát, Szása sokoldalúan képzett operatív tisztként tartották számon, aki ugyanolyan természetességgel viselkedik egy nagyköveti koktélpartin, mint a tornateremben.

Zaborszkij átfutotta azokat a feljegyzéseket is, amelyekkel személyesen ő egészítette ki a dosszié tartalmát az utóbbi négy évben, nyomtatékkal ecsetelve azt a tényt, hogy milyen sokat változott Romanov, amióta a közvetlenül általa irányított stábban dolgozik. Ügynökként Szása az őrnagyi rangig vitte, később pedig operatív tisztként végzett eredményes tevékenységének köszönhetően osztályvezetővé nevezték ki. A neve mellett szereplő két piros pont sikeres küldetéseit jelölte: egy disszidálni akaró hegedűművészt, aki Prágán keresztül akart megszökni, illetve egy tábornokot, aki azt képzelte magáról, hogy egy kis afrikai állam leendő elnöke veszett el benne. Ami különösen megragadta Zaborszkij tetszését pártfogoltja teljesítményében, az az volt, hogy az első esetért a cseheket, a másodikért pedig az amerikaiakat tette felelőssé a nyugati sajtó. Romanov eddigi legfigyelemreméltóbb tette azonban egy brit külügyminisztériumi alkalmazott beszerzése volt, akinek üstökösszerű pályafutása nagymértékben hozzájárult Romanov karrierjéhez is. Osztályvezetői kinevezése nem lepott meg senkit – őt magát sem –, habár Zaborszkij gyorsan rájött, hogy a fiatalember életéből hiányzik az éles helyzetekben végzett ügynöki munka izgalma.

A KGB-elnök az utolsó oldalra lapozott. Egy összefoglaló jellemértékelés

feküdt előtte, amelyet a különféle jelentések készítői állítottak össze: becsvágyó, sokoldalú, könyörtelen, arrogáns, néha kiszámíthatatlan – ezek voltak azok a kulcsszavak, amelyek gyakorlatilag mindegyik jellemzésben előfordultak.

Határozott kopogtatás hallatszott az ajtó felől. Zaborszkij becsukta a dossziét, és megnyomta az íróasztal alsó lapjára szerelt gombot. Az ajtó kattánva kinyílt, s Alekszandr Petrovics Romanov lépett be rajta. – Jó reggelt, elnök elvtárs! – köszönt az elegáns fiatalember merev vigyázzállásban. Zaborszkij szemügre vette kiszemelt jelöltjét; némi irigységet érzett amiatt, hogy az istenek mennyire bőkezűen bántak beosztottjával, aki ráadásul oly felháborítóan fiatal még. Mindamellet az egyedül csak ő tudta, hogyan lehet a legjobban kamatoztatni az állam javára egy ilyen fiatalember képességeit.

Belenézett azokba a szűrős kék szemekbe, és felötlött benne, hogy ha Romanov Hollywoodban látta volna meg a napvilágot, bizonyára nem lennének anyagi gondjai, öltönyét mintha a legelegánsabb londoni divatszalonok valamelyikében varrták volna – mint ahogy valóban ott is készült. Zaborszkij kényszeredetten nem vett tudomást erről a megengedhetetlen kihágásról, noha erős kísértést érzett, hogy megkérdezze a fiatalembertől, hol varratja az ingeit.

– Hívatott – szólalt meg Romanov.

Az elnök bólintott. – Most érkeztem vissza a Kremlből – közölte.

– A főtitkár egy különösen kényes, ám államunk szempontjából rendkívül jelentős feladattal bízott meg bennünket. – Zaborszkij rövid szünetet tartott. – Valójában annyira kényes ügyről van szó, hogy kizárólag nekem jelenthet személyesen. Szabad akarata szerint válogathatja ki a munkatársait, s a források korlátlanul fognak a rendelkezésére állni.

– Megtiszteltetésnek veszem – válaszolt Romanov, s hangja szokatlanul komolyan, ünnepélyesen csengett.

– Majd akkor vegye annak, ha siker koronázza tevékenységét, és rábukkan a cári ikonra – hűtötte le lelkesedését Zaborszkij.

– De hát én azt hittem, hogy... – kezdte Romanov.

NEGYESIK FEJEZET

Adam az ágyához lépett, hogy a fölötte levő könyvespolcra levegye a Bibliát, amelyet első áldozó korában kapott ajándékba az anyjától.

Ahogy felütötte az aranszegélyes lapokat, finom por szállt fel. A borítékot a Jelenések Könyvének oldalai közé rejtette, majd a Bibliát visszatette a polcra.

Kint a konyhában süttött magának egy tojást, és megmelegítette az előző nap felbontott babkonzerv maradékát. Az undorító, egészségtelen ételt a konyhaasztalra rakta, s egyre az járt a fejében, hogy Lawrence és Carolyn biztosan élvezettel válogat a jobbnál jobb fogások közül az olasz étteremben. Miután végzett a vacsorával és elmosogatta a tányérját, visszament a szobájába, ledőlt az ágyra és eltűnődött: vajon a megsárgult borítékban talált iratokkal egyszer s mindenkorra bizonyítható lesz apja ártatlansága? Egy terv részletei kezdtek körvonalazódni a fejében.

Amikor az előszobában álló nagy ingaóra tízet ütött, Adam elhatározásra jutott. Hosszú lábait keresztülvetve az ágyon, ismét lekapta a

Bibliát a könyvespolcra. Némi szorongással vette újra kézbe a borítékot. A kis íróasztalhoz sétált, felkattintotta az olvasólámpát, és kiterítve maga elé helyezte a két írást.

Az egyik Göring magánlevelének tűnt, amit Adam apjának írhatott; a másik úgy nézett ki, mint egy régebbi időkből származó hivatalos okmány. Félretette az iratot, és nekiveselkedett a levélnek. Soronként próbálta kiböngészni a szavak értelmét, de nem ment semmire.

Kitépett egy lapot Lawrence jegyzetömbjéből, ami a keze ügyében hevert az íróasztalon, és hozzálátott Göring levelének lemásolásához.

Csupán a megszólítást és az utolsó bekezdést hagyta ki, amelyről feltételezte, hogy nem több szokásos búcsúzkodásnál: „Hochachtungsvoll”, alatta pedig a birodalmi marsall lendületes aláírása.

Gondosan átnézte a másolatot, mielőtt az eredetét visszatette a borítékba.

Éppen belevágott volna, hogy a hivatalos okmányról is másolatot készítsen, amikor kulcs zörrent a zárban, és hangos beszéd foszlányai szűrődtek be hozzá. Úgy tűnt, hogy mind Lawrence, mind Carolyn többet ivott a kilátásba helyezett egy üveg bornál, és kiváltképp Carolynnál állt be változás, mert értelmes szavak helyett éles, átható kuncogásokat hallatott.

Adam nagyot sóhajtott és gyorsan lekapcsolta az olvasólámpát, hogy azt higgyék, már régen alszik. A sötétben még érzékenyebb lett a neszekre. Egyikük kimehetett a konyhába, mert hallotta, amint becsapódik a hűtőszekrény ajtaja, majd néhány perc múlva a dugóhúzó jellegzetes hangja ütötte meg a fülét – valószínűleg az ő utolsó üveg fehér borát készültek elszopogatni, mert annyira azért nem voltak részegek, hogy az ecetre vessék rá magukat.

Kelletlenül fölemelkedett a helyéről, s karjait összefonva visszaaraszolt az ágyához. Kitapogatta az ágy sarkát, majd óvatosan, nehogy zajt üssön, leereszkedett a matracra. Türelmetlenül várta, hogy becsukódjon Lawrence hálósobájának ajtaja.

Biztosan elaludt közben, mert a következő dolog, amire emlékezett, az ingaóra kongása volt. Megnyálazta az ujjait, végigsimított a szemhéján, és igyekezett hozzászokni a sötétséghez. Ébresztőórájának fluoreszkáló mutatóira pillantott – tíz perccel múlt hajnali három.

Megfontolt mozdulatokkal emelkedett fel az ágyról; elgyötörtnek és fáradtnak érezte magát. Szédelegve tapogatta ki a járást az íróasztalhoz; csoszogás közben fájdalmasan beverte a térdét a fiókos szekrény éles sarkába, mire keserves szitkozódásra fakadt. Nagy nehezen megtalálta az olvasólámpa kapcsológombját, s önkéntelenül hunyorított, amikor az éles fény a szemébe vágott. A kifakult boríték olyan jelentéktelennek és értéktelennek tűnt most... talán valóban az is volt. A hivatalos okmány még mindig ott hevert az íróasztal közepén, mellette a másoláshoz kikészített papírlap. Csak néhány sort tudott ráfirkantani az este.

Adam nagyot ásított, és újra nekilátott, hogy kibogozza a szavakat. Távolról sem volt olyan egyszerű feladat a hivatalos iratról másolatot készíteni, mint amilyen simán ment a levél esetében: az okmányon hol szarkalás formát öltött a kézírás, hol meg macskakaparásnak tűnt, mintha az ismeretlen szerző sajnálta volna a drága levélpapírt. Adam elhagyta a dokumentum jobb felső sarkába rótt címezést

és fordított sorrendben írta le az irat alján talált nyolc számjegyet, egyébiránt szó szerinti másolatot készített az okmányról.

A vállalkozás kinszenvedésnek bizonyult, és meglehetősen sokáig tartott. Minden egyes szót nyomtatott nagybetűkkel írt le, és ha nem volt biztos valamelyik írásjelben, a lehetséges változatot is alábiggyesztette. Biztosra akart menni már az első fordításnál, hogy ne kelljen később bajlódnia.

– Jézusom, te aztán jó későig dolgozol – suttogta egy hang a háta mögül.

Adam megpördült, mint a tolvaj, akit rajtakapnak, amint éppen a családi ezüst között válogat.

– Nem kell megijedned, csak én vagyok – közölte Carolyn a hálószoa ajtajából.

Adam a magas, szőke nőre bámult, aki most még vonzóbb volt Lawrence begombolatlan pizsamájában és slampos papucsában, mint teljesen felöltözve. Hosszú, selymes haja csapzottan hullott a vállára, és Adam kezdte felfogni, mire célzott Lawrence, amikor azt mondta, hogy Carolyn képes egy gyufaszálból is kubai szivart varázsolni.

– A fürdőszoba a folyosó végéről nyílik – hebegte kissé félszegen.

– Egyáltalán nem a fürdőszobát keresem, te bolond – vihorászott a lány. – Úgy tűnik, képtelen vagyok felrázni Lawrence-et. Miután megittuk az üveg bort, kinyúlt, mint egy kiütött nehézsúlyú bokszoló.

– Sójajtást mímelt. – És sajnos, jóval a tizenötödik menet előtt. Nem hiszem, hogy holnap reggelig bárki is életet tudna lehelni belé. – S ezzel a férfi elé lépett.

Adam dűnnyögött valamit az orra alatt, hogy ő is úgy érzi magát, mint akit laposra vertek, közben addig fészkelődött, amíg biztos nem volt benne, hogy testével eltakarja az íróasztalon heverő papírokat a nő szeme elől.

– Ó, uram Jézus! – kiáltott fel Carolyn. – Csak nem vagy homokos?

– Persze hogy nem! – vágta rá Adam kissé fennkölt sértődöttséggel.

– Hát akkor? Talán nem tetszem neked?

– Nem arról van szó – dadogta Adam.

– Hanem Lawrence a haverod, igaz? – jelentette ki Carolyn. Adam nem válaszolt.

– Édes jó istenem, Adam, de hiszen a hatvanas években járunk!

Oszd meg, ami a tiéd, és oszd meg igazságosan!

– Igen, de... – kezdte volna mondani Adam.

– Ó, milyen kár. Talán majd legközelebb – közölte Carolyn. Az ajtóhoz surrant, és már ott sem volt. Német „vetélytársáról” még csak sejtelve sem támadt.

A KGB elnökénél tartott kora reggeli megbeszélés után Romanov első dolga volt, hogy felkeresse egykori alma materét, és kiválogasson tizenkét munkatársat az egyetemen foglalkoztatott tudósok közül.

Vázolta előttük a feladatot, majd haladéktalanul nekiláttak a munkának. Négyóránkénti váltással, párosával osztotta be őket, hogy éjjel-nappal tudjanak dolgozni.

Az első információ szinte már egy óra múlva befutott, s azon elindulva gyorsan haladt előre a kutatás. A tudósok kiderítették, hogy a cár egészen 1914 decemberéig a szentpétervári Téli Palotában lévő

magánlakosztályában őrizte az ikont. Romanov szinte vallásos révülettel bámulta a Szent Györgyöt ábrázoló, finommívű festményről készült fotót. Szent György parányi, mozaikszerű kék és arany pontocskákból sűrűsödött vitéz alakká, míg a sárkány égővörös és sárga színekben tündökölt. Noha személy szerint sosem mutatott különösebb érdeklődést a művészetek iránt, Romanov nagyon is meg tudta érteni, hogy miért kápráztatja el az embereket ez a kis remekmű. Aprólékos gondossággal elolvasott minden részletet az ikon történetéről, ám hiába törte a fejét, arra nem tudott rájönni, hogy az államnak miért olyan fontos a festmény. Azt is megkérdezte magától: vajon Zaborszkij ismeri-e a választ?

Egy cári szolga, aki a forradalom után nem sokkal vallomást tett a népi bíróságon, azt állította, hogy az ikonnak 1915-ben, pár nappal a hesseni nagyherceg, Ernst Ludwig látogatását követően nyoma veszett. Annak idején a bíróság nem tulajdonított különösebb jelentőséget az esetnek, hiszen az ikon rendben ott függött a cári dolgozószoba falán, amikor a Téli Palotát elfoglalták. A testület inkább arra volt kíváncsi, miért és hogyan történhetett meg, hogy a császári Németországgal vívott ádáz háború kellős közepén a hesseni nagyherceg felkereste a cárt.

Az utóbbi információ birtokában Romanov menten ki is kérte az egyetem történelmi tanszéke professzorának véleményét. A nagy tudású akademikust kissé meglepte a kérdés, hiszen korábban a KGB a legcsekélyebb érdeklődést sem tanúsította a nemzet történelme iránt. Mindazonáltal részletesen elmondott Romanovnak mindent, ami napvilágra került a hercegi látogatásról.

Romanov még egyszer átfutotta a jegyzeteit. Eredetileg azt hitték a kutatók, hogy a nagyherceg tulajdonképpen leánytestvérét, Alexandrát, a cár feleségét látogatta meg titokban Petrográdban. Később változott a történészek nézete: a módosult felfogás szerint a nagyherceg útjának valódi célja az volt, hogy tűzszünetet üssön nyélbe Németország és Oroszország között, aminek köszönhetően azután a császári csapatok a britek és a franciák ellen összpontosíthatnák erőiket.

Nincs rá semmi bizonyíték, hogy a cár bármit is megígért volna országa nevében, ám annyi szent, hogy Ernst Ludwig nem tért haza teljesen üres kézzel. A népi bíróságon készült jegyzőkönyvből kiderült, hogy egy másik cári szolga bevallotta: utasították, csomagolja be a Szent György-ikont, és rakja a nagyherceg útipoggyásza közé. Arra viszont egyetlen szolga sem tudott magyarázatot adni a bíróságnak, hogyan bukkanhatott fel a festmény néhány nap múlva ismét az eredeti, megszokott helyén, az uralkodó dolgozószobája falán.

A kutatócsoport vezetője, Oleg Konsztantyinov professzor ugyancsak átnézte történész kollégájának beszámolóját, végignyálazta a többi anyagot is, és végkövetkeztetésének piros tintával adott nyomatéket.

– A cár minden valószínűség szerint kicserélte az eredetit egy remekbe szabott másolattal, az igazit pedig megőrzésre átadta sógorának, a nagyhercegnek – írta állásfoglalásában.

– De hát mi a csudának? – értetlenkedett Romanov. – Hiszen a palota telis-tele volt Goya, El Greco, Tizian és Rubens festményeivel.

Mi érdeke fűződött ahhoz, hogy cselszövással kicsempésszen egy

ikont a sok közül... és most meg miért akarja Brezsnyev visszakaparítani mindenáron ugyanazt az ikont?

Abban a reményben, hogy sikerül fényt deríteniük a festmény további sorsára, Romanov utasította a professzort és a tizenkét kutatót, hogy figyelmüket fordítsák a hesseni uralkodóház ügyes-bajos dolgaira. Tíz napon belül több adat állt rendelkezésükre a nagyhercegről és családjáról, mint amennyit a világon bármelyik egyetemi professzor valaha is össze tudott gyűjteni pályafutása során. Mivel minden egyes jelentést látni akart, egyre több akta tornyosult az íróasztalán, s Romanov éjszakába nyúlóan dolgozott. Utánajárt minden apró információnak, amely az eredeti festmény nyomára vezethetné. Ám csakhamar zsákutcába jutott: a nagyherceg halála után az ikont a fia örökölte, aki viszont szörnyethalt egy repülőgép-szerencsétlenségben. A tragikus eseményt követően senki sem látta a festményt, még csak nem is hallott felőle.

A kutatómunka harmadik hetében Romanov kénytelen volt levonni a következtetést: semmi újat nem tudnak az ikon sorsáról és jelenlegi hollétéről. Már éppen nekigyürkőzött, hogy elkészítse összegző jelentését a KGB elnökének, amikor az egyik tudományos munkatárs, Petrova elvtársnő, aki mindig is szeretett külön utakon járni, rábukkant egy cikkre a londoni The Times 1937. november 17-i, szerdai számában. A hivatalos utat megkerülve, Petrova a cikkről készült fotómásolatot személyesen Romanovnak nyújtotta át, aki a következő néhány órában annyszor elolvasta az újságkivágást, hogy végül már kívülről tudta az egészet.

Az újság hagyományaihoz híven, a tudósító névtelenségbe burkolózott. A cikket Ostendéből keltezték, 1937. november 16-án:

Hessen nagyhercege, György és családjának négy tagja ma reggel tragikus körülmények között életét vesztette, amikor az őket Frankfurtból Londonba szállító Sabena-gép a sűrű ködben lezuhant Belgium fölött.

A nagyherceg azért utazott volna Angliába, hogy részt vegyen öccse, Lajos herceg és Joanne Geddes esküvőjén. A fiatal herceg a Croydon repülőtéren várakozott, amikor eljutott hozzá a tragédia híre. Azonnal bejelentette: elhalasztja az esküvőt, s azt szűk körben, a windsori kápolnában fogják megtartani, egy későbbi időpontban.

A The Times cikke ezután így folytatódott:

Lajos herceg – aki bátyja halála után Hessen uralkodói címét öröklí – ma délután jegyesével együtt Ostendébe indul, hogy az őt koporsót elkísérik Németországba. A temetésre november 23-án Darmstadtban kerül sor.

Már csak az utolsó bekezdés volt hátra a cikkből, azt viszont a kutatónő vastagon bekeretezte:

A nagyherceg néhány személyes tárgya, köztük azok az ajándékok, amelyeket Lajos hercegnek és jegyesének szánt, több kilométeres távolságban szóródtak szét a szerencsétlenség körzetében. A német

kormány ma reggel bejelentette, hogy egy magas beosztású tábornok vezetésével mentő-kutató egységet hozott létre, amelynek feladata, hogy összegyűjtse a nagyherceg örökségét képező javakat.

Romanov azonnal kérette a fiatal munkatársnőt. Néhány perccel

később Anna Petrova belépett az irodába; első pillantásra egyáltalán nem úgy festett, mint aki bolondulásig odavan a KGB híres osztályvezetőjéért, és lányos zavarában nem tudja, hogyan viselkedjen a jelenlétében. Valójában eleve beletörődött abba a megmászhatatlan ténybe, hogy egyetlen olyan ruhadarabja sincs, amelyben felhívhatná magára a férfi figyelmét. Persze mégiscsak a legcsinosabbnak vélt ruhájában volt, a haját pedig olyan stílusúra vágatta, amelyet Mia Farrow viselt abban az amerikai filmben, amelynek vetítését a hatóságok kivételesen nem tiltották be. Remélte, a frizuráját csak észreveszi Romanov.

– Azt akarom, hogy nézze át a The Times hat-havi összes számát, 1937. november 17-től kezdődően, és hasonlóképpen ellenőrizze a német és a belga sajtót is, nem jelent-e meg esetleg valamelyik lapban információ arról, hogy mi akadt a német szakértők horgára a roncsok között. – Romanov egy halvány mosoly kíséretében rövid úton elbocsátotta a lányt.

Alig huszonnégy óra elteltével Petrova elvtársnő újra jelentkezett. Forgószerűen, kopogtatás nélkül rontott be Romanov dolgozószobájába, akinek összerándult a szemöldöke ekkora udvariatlanság láttán, de rögtön megenyhült, amikor a lány az orra alá dugta az Autslung című berlini újság 1938. január 19-i számát, és egy cikkre bökött: Befejeződött a nyomozás annak a szerencsétlenül járt Sabenagépnek az ügyében, amely a hesseni nagyherceget és családját vitte volna Londonba. A roncsok között megtalált családi vagyontárgyakat időközben visszaszolgáltatták a nagyherceg utódjának, Lajos hercegnek, aki a hírek szerint közölte, hogy kiváltképp egy családi ereklye elvesztése érinti fájdalmasan, annál is inkább, mivel a néhai nagyherceg azt neki szánta ajándékba. Egy festményről van szó, amelyet gyakran cári ikon néven is emlegetnek; egykoron a herceg unokabátyja, II. Miklós cár tulajdonában volt. A Sárkányölő Szent Györgyöt megjelenítő alkotásra – amely a másolata volt Rubljov eredeti mestermunkájának – széles körben úgy tekintettek, mint a századelő oroszországi festészetének egyik legszebb, példaértékű darabjára, amelyről a világ egyáltalán tudomást szerezhetett a forradalom óta. Romanov felkapta a fejét. – Másolat az anyátok! – harsogta indulatosan. – Az eredeti, a tizenötödik századbéli volt a kezükben, de állítom, hogy erre senki sem jött rá közülük, talán még az öreg nagyherceg sem! Az viszont teljesen világos, hogy a cárnak tervei voltak az ikonnal arra az esetre, ha sikerül megszöknie.

Szása félve gondolt rá, hogy kénytelen lesz Zaborszkijjal közölni: minden kétséget kizáróan bizonyítani tudja, hogy az igazi cári ikon a harmincas években elpusztult egy légi szerencsétlenségben. Tisztában volt vele ugyanis, hogy az ilyesféle közlések sohasem kecsegtetnek előléptetéssel a hírnök számára; ámde sejtette azt is, hogy itt a szentképnél valami sokkal fontosabbról van szó, ha egyszer Zaborszkij személyesen is bekapcsolódott a nyomozásba.

A cikk fölé tördelt fotót kezdte tanulmányozni. A fényképen a fiatal nagyherceg éppen kezét rázott a mentőcsoporthoz irányító tábornokkal, annak öröme, hogy a herceg által örökölt vagyontárgyak közül számosnak a nyomára bukkantak a kutatók. – De vajon vissza

is adtak-e mindent? – szakadt ki Romanovból a hirtelen támadt ötlet.

– Mire gondol? – kérdezte a fiatal kutató, ám Romanov egy kézlegyintéssel elintézte. Egyre csak a háború előtt készült, megsárgult fotót bámulta. Neveket ugyan nem közölt az újság, de a tábornokot a fényképen azonnal felismerte volna az összes német iskolás gyerek – a jellegzetesen széles, erős csontozatú durva arc, s a könyörtelen, jéghideg tekintet hírhedt volt a szövetséges hatalmak országaiban is.

Romanov a lányra nézett, és közölte vele: – Mostantól kezdve nyugodtan megfedelkezhet a hesseni nagyhercegekről, Petrova elvtársnő. Minden erőfeszítését egyetlen emberre összpontosítsa... Hermann Göring birodalmi marsallra.

Amikor Adam felébredt, első gondolata Carolyn volt. Ásítása vigyorgásba ment át, amint felidézte, hogyan próbálta a lány elcsábítani az előző éjszaka. Aztán belenyilallt a gondolat. Fürgén kipattant az ágyból, és az íróasztalhoz sietett. Minden úgy volt, ahogy az éjszaka hagyta. Megnyugodva másodszor is nagyot ásított.

Tíz perc múlva lett volna hét. Noha ugyanolyan jó erőnlétben érezte magát, mint másfél hónappal ezelőtt, amikor leszerelt a hadseregből, ennek ellenére minden reggel elvégezte unalmas edzőgyakorlatait. Szeretett volna kirobbanó formában lenni, ha egészségügyi vizsgálatnak vetnék alá a külügyminisztériumban. Néhány másodperc elteltével már atlétatrikóban és tornanadrágban virított. Aztán magára öltötte öreg katonai tréningruháját, csomóra kötötte edzőcipője fűzőjét.

Halkan, lábujjhegyen kilopakodott a lakásból, nehogy felébressze Lawrence-et vagy Carolynt – habár gyanította, hogy a lány még ébren van, s epekedve őt várja. A következő harmincnégy percben megállás nélkül futott, talpa csak úgy csattogott a járdán: az Albert-hídon át leszaladt a rakpartig, aztán keresztülszelve a Battersea parkot, a Chelsea-hídon át tért vissza. Végig egyetlen gondolat motoszkált a fejében. Húszévnyi burkolt célozgatások és rosszízű gyanúsítgatások után vajon most valóban lehetőség nyílt apja becsületének tisztázására?

A lakásba lépve Adam megmérte a pulzusát: a szíve százötvenet vert percenként. Hatvan másodperc elteltével százra, majd hetvenre, végül a negyedik percben a normális ötvennyolcra csökkent. Az erőnlétedet igazán azon tudod lemérni, milyen gyorsan állnak helyre az életfunkcióid, nem pedig azon, milyen gyorsan tudsz vágtázni – szokta volt mondogatni aldershoti edzőoktatója.

A szobájába menet nyomát sem látta Carolynnak; Hajszálcsíkos, szürke öltönyében Lawrence már a konyhában tüsténkedett, reggelikészítés közben bele-belepislantva a Daily Telegraph sportrovatába.

– Az Antillák csapata 526 pontot csinált – informálta Adamet gyászos hangon.

– S mi hogy állunk? Egyáltalán, ütéshez jutottunk már? – kiabált ki neki Adam a fürdőszobából.

– Nem, sötétedés miatt félbeszakadt a játék.

Adam keservesen nagyot nyögött, miközben a zuhanyozó csapjához nyúlt. Készen állt szokásos reggeli erőpróbájára – mennyi ideig bírja ki a jéghideg vízsugár alatt. Amikor a negyvennyolc tűvékony

jégcsap szurkálni kezdte a hátát és a mellét, mélyeket lélegzett. Annak idején az edzőjük azzal biztatta őket, hogy ha az első harminc másodpercet kibírják, utána akár életük végéig is a zuhany alatt maradhatnak. Adam három percig tartott ki: diadalittas képpel lépett ki a vízsugarak alól, ám lelke mélyén átkozta egykori oktatóját, amiért talán már sosem szabadul meg belénevelt szokásaitól.

Miután megtörülközött, Adam visszament a szobájába. Egy szemvillanás alatt magára kapta a házikabátját, majd csatlakozott a konyhában tartózkodó barátjához. Lawrence már az asztalnál ült, s szemmel láthatóan minden figyelmét egy csupor kukoricapehelyre összpontosította – leszámítva persze a Financial Timesban közölt valutaárfolyamokat, amelyeket reggelizés közben villámgyorsan átnézett, végigfuttatva ujját a számoszlopok mellett.

Adam a karórájára pillantott: már nyolc óra múlt tíz perccel. –

Nem fogsz elkésni a munkahelyedről? – kérdezte a barátját.

Édes jó fiam – kezdte Lawrence –, először is, nem vagyok kisasas, másodszor pedig eszem ágában sincs pont egy olyan banknál dolgozni, ahol az ügyfelek határozzák meg a fogadóórát.

Adam nevetett.

– Mindazonáltal tagadhatatlan tény, hogy kilenc harminckor – ha törik, ha szakad – már ott kell ülnöm az íróasztalomnál – ismerte be Lawrence. – Tudod, mostanában nem küldik értem az autót... mondtam nekik, hogy ebben a forgalomban sokkal gyorsabb, ha a metróval közlekedem.

Adam hozzálátott, hogy összeüssön magának valami reggelit.

– Ha akarod, bevihetek a motorral.

– Node hogy képzeled! Még hogy motorkerékpáron érkezzek a

Barclay's Bank központja elé?! Az elnök menten dührohamot kapna

– tiltakozott Lawrence, miközben összehajtogatta a Financial Timest.

Adam újabb tojást csurgatott a serpenyőbe.

– Hát akkor, a legközelebbi viszontlátásig... te dicsőséges, elhanyagolt külsejű munkanélküli – vigyorodott el búcsúzóul Lawrence, lekapva esernyőjét az előszobafogasról.

Reggeli után Adam – akár egy kötelességtudó feleség – elrakodott az asztalról és elmosogatta a tányérokat, örömeire szolgált, hogy valami hasznosat is csinálhat, amíg nem talál munkát. Noha éveken át tisztiszolga gondoskodott róla, pontosan tudta, hogy mi a kötelessége. Egyébként is, a délután esedékes külügyminisztériumi meghallgatás előtt nem tervezett mást, csupán egy kiadós forró fürdőt és kényelmes borotválkozást. S akkor hirtelen eszébe villant, hogy Göring birodalmi marsall levele még mindig ott hever hálósobája íróasztalán.

– Talált esetleg valamilyen arra utaló jelet, hogy Göring megtarthatta magának az ikont? – érdeklődött Romanov. Reménykedve nézett a kutatónőre.

– Ó, ez teljesen egyértelmű – vetette oda hanyagul Anna Petrova.

A KGB osztályvezetőjének már a nyelve hegyén volt, hogy keményen rendreutasítja a kutatónőt arcátlan viselkedéséért, de aztán lenyelte mérgét. Bárhogy is, Petrova elvtársnő bizonyult a legtalálékonyabbnak az egész kutatócsoportból.

– Szóval, micsoda teljesen egyértelmű? – kérdezett ismét Romanov.

– Köztudomású, hogy Hitler Göringet bízta meg a Harmadik Birodalom nevében lefoglalt műkincsek felügyeletével. Ámde a Führernek meglehetősen sajátos és megrögzött elképzelései voltak arról, hogy mi tekinthető igazán művészi értéknek, következésképpen jó néhány remekműre sütötték rá a „züllött és elfajult” művészet hordozójának szegyenbélyegét, mint alkalmatlant arra, hogy a közkiállításokon az uralkodó faj gyönyörködtetésére szolgáljon.

– Mi történt ezekkel az alkotásokkal?

– Hitler elrendelte a megsemmisítésüket. A máglyára szánt képek között olyan mesterek festményei voltak, mint például Van Gogh, Manet és Monet. De kiváltképpen a fiatal Picasso alkotásait tekintették értéktelen mázsolmányoknak... amelyek nem méltók Hitler viláгурalomra törekvő, kékvérű árja népéhez.

– Talán csak nem oda akar kilyukadni, hogy Göringnek nemcsak módjában állt ellopni a cári ikont, de meg is tette – pusztán azért, hogy később egy mozdulattal a tűzbe vethesse? – vágott a szavába Romanov, tüntetően a mennyezetet bámulva.

– Nem, dehogyis. Göring nem volt olyan ostoba. Hiszen most már tudjuk, hogy nem engedelmeskedett a Führer minden parancsának.

– Még hogy Göring nem hajtotta végre Hitler parancsait?! – kiáltott fel Romanov hitetlenkedve.

– Attól függ, honnan nézzük – közölte Anna Petrova. – A kérdés úgy merülhetett fel a számára: vagy vakon követi örült vezérének parancsait, vagy inkább használja a józan eszt.

– Csak a tényekre vagyok kíváncsi – torkolta le Romanov váratlanul éles hangon.

– Igenis, őrnagy elvtárs! – a fiatal kutatónő engedelmes hangjából azonban kicsendült, hogy valójában nélkülözhetetlennek véli magát, legalábbis átmenetileg.

– Amikor végül is napirendre került a festmények megsemmisítése, Göring az igazi remekművek közül egyetlenegy darabot sem vetett a lángok közé – folytatta Petrova. – Tény, hogy Berlinben és Düsseldorfban rendezett néhány nyilvános égetést, de csupán alig ismert német festők képeiből, amelyekért a szabadpiacon sem adtak volna többet néhány száz márkánál. A valódi műkincseket, a festőóriások zseniális alkotásait nagy titokban kicsempésztette Svájcba, ahol elnyelték őket a bankok pánccéltermei.

– Vagyis még mindig létezik egy halvány reménysugár arra, hogy ha Göring valóban ellopta az ikont, akkor...

– Akkor azt el is rejtette egy svájci bank széfjében – fejezte be helyette Petrova. – Hát igen. Bárcsak ilyen egyszerű volna a dolog, őrnagy elvtárs – tette hozzá rögtön. – Sajnos, Göring egyáltalán nem volt olyan naiv, mint a róla készült korabeli karikatúrák sejtetik. Azt hiszem, hogy a festményeket és az egyéb régiségeket különféle bankokban helyezte letétbe, és bizony mind a mai napig nem jött rá senki, hogy pontosan melyekben.

– Akkor most mihez kezdjünk? – kérdezte Romanov. – Maga mit tanácsol?

– Nos, a háború után rengeteg megtalált festményt szolgáltatottak vissza jogos tulajdonosaiknak, köztük a Német Demokratikus Köztársaság

galériáinak. Más festmények viszont teljesen váratlanul és rejtélyes módon olyan távoli helyeken bukkantak fel, mint a kaliforniai Getty Múzeum vagy a tokiói Gotoh. Néha nincs is elfogadható magyarázat, hogy miként is kerültek oda az alkotások. Vagy éppenséggel megemlíthetném, hogy Renoir egyik legszebb műve a New York-i Metropolitan Múzeum falán díszel. A festmény bizonyíthatóan átment Göring kezén, még akkor is, ha a múzeum kurátora egy árva hangot sem hajlandó ejteni arról, hol és mikor tett szert a képre a galéria.

– S mondja, azóta nyomára bukkantak már az összes eltűnt festménynek?
– kérdezte sűrű, hangsúlyos Romanov.

– Csak hetven százaléknak. Még nagyon sok műkincs hollétét fedi homály. Néhány persze örökre elveszhetett vagy elpusztulhatott, de van egy olyan érzésem, hogy jó pár darab továbbra is ott rejtőzik a svájci bankok trezorjaiban.

– Honnan veszi ilyen biztosra? – követelőzött Romanov, valahol a szíve mélyén attól rettegve, hogy ismét zsákutcába juthatnak.

– Abból indulok ki, hogy a svájci bankok mindig kiszolgáltatják az értéktárgyakat, ha megbizonyosodnak a tulajdonosi jogok felől, legyen szó akár egész nemzetekről, akár magánszemélyekről. Márpedig ami a hesseni nagyherceg és a cári ikon esetét illeti, a helyzet az, hogy a tulajdonlásra nincs semmiféle bizonyíték, hiszen az ikon utolsó hivatalosan nyilvántartott tulajdonosa II. Miklós cár volt, és ugyebár neki, Romanov elvtárs, amint azt minden jó orosz tudja, nincsenek utódai.

– Tehát akkor nekem ugyanazt az utat kell végigjárnom, amit Göring követett: közvetlenül a bankoknál kell kezdenem, hogy rekonstruálhassuk a nyomait. Mostanában hogyan állnak hozzá a tulajdonjogi kérdésekhez?

– Ki így, ki úgy – közölte Petrova. – Van olyan bank, amelyik húsz évig, vagy akár még hosszabb ideig is képes várni, hogy aztán vagy költséges nyomozás révén, vagy hirdetés útján felkutassa a tulajdonost vagy legközelebbi hozzátartozóját. A nácik uralma alatt elpusztult zsidók vagyontárgyainak esetében azonban igen gyakran lehetetlen megtalálni a törvényes tulajdonost. Noha bizonyítani nem tudnám, mégis élek a gyanúperrel, hogy ezekben az esetekben a bankok egyszerűen fenntartották maguknak az értékesítési jogot, a tiszta bevételt pedig felosztották egymás között – fejtelte ki Anna Petrova, hozzáfűzve: – Tipikus kapitalista viselkedés.

– Ez tisztességtelen megállapítás, ráadásul nem is fedi teljesen a valóságot – közölte Romanov. Kapva kapott az alkalmon, hogy ő is fitogtathassa tudását. – Egyike azoknak a közszájon forgó mítoszoknak, amelyeket a szegények terjesztenek. Történetesen tudom, hogy abban az esetben, ha a bankok nem képesek felkutatni a náluk őrzött értékek jogos tulajdonosait, akkor nyilvános kiárulás végett átadják azokat a Svájci Vöröskeresztnek.

– No de ha a cári ikont valaha is aukcióba bocsátották, valamelyik ügynökünk jelentéséből csak értesültünk volna.

– Pontosan – hagyta helyben Romanov. – Mi több, én már utána is néztem a Vöröskereszt listáinak. Az utóbbi húsz évben négy ikont kínáltak

eladásra, de a Sárkányölő Szent György nem volt közöttük.

– Ami viszont csak azt jelenti, hogy néhány gátlástalan bankár, miután úgy vélte, hogy már senki sem fogja benyújtani tulajdonosi igényét, szép csöndben túladott az ikonon.

– Az az érzésem, Petrova elvtársnő, hogy megint hamis nyomon jár.

– Miért ilyen biztos a dolgában? – most a fiatal kutatónőn volt a kérdés sora.

– Egy nagyon egyszerű oknál fogva, elvtársnő. A svájci bankárcsaládok igen szoros viszonyt ápolnak egymással, és eszük ágában sincs megszegni a törvényt. Az volna a legutolsó dolog, amire késztetést éreznének. Tapasztalataink szerint a svájci igazságszolgáltatás ugyanolyan keménykezűen bánik a korrupt bankárokkal, mint a közönséges gyilkosokkal. Pontosan ezért van az, hogy a maffia sosem volt elragadtatva attól, hogy köztiszteltben álló, tekintélyes bankokon keresztül mossa tisztára a pénzét. Az az igazság, hogy a svájci bankok becsületes ügyfelek révén is tetemes jövedelmekhez jutnak, nem áll tehát érdekükben, hogy csalókkal áruljanak egy gyékényen. Eddig alig néhányan szegték meg ezt a szabályt, s ez egyben a magyarázata annak, hogy az üzleti életben miért részesítik előnyben a svájciakat.

– Vagyis, ha Göring tényleg kisajátította magának a cári ikont és annak idején elrejtette egy svájci bankban, akkor voltaképpen ma már bottal üthetjük a nyomát? Bárhol lehet, a világ bármelyik sarkában?

– vetette közbe Petrova.

– Kétlem.

– De hát miért? – sóhajtott fel keservesen a kutatónő. Szemmel láthatóan kezdte bosszantani, hogy következtetései sorra megfeneklenek.

– Mert az utóbbi három hétben isten tudja, hány ügynökünk szimatolt keresztül-kasul Európában a cári ikon után. Minden jelentősebb kurátorral, műgyűjtővel, kereskedővel és orgazdával kapcsolatba léptek, s még csak a leghalványabb nyomra sem bukkantak. És vajon miért nem? 1917 után csak néhányan láthatták az ikont; a hesseni nagyhercegek – és Göring. Amiből viszont logikusan következik, hogy ha a festmény nem semmisült meg a nagyherceget ért légi katasztrófában, akkor egyetlen lehetőség maradt nyitva...

– Éspedig?

– Éspedig az, hogy miközben a világ abban a tévhitben él, hogy a Téli Palota falára az eredeti ikon van kifüggesztve, valójában húszvalahány éve békésen pihen egy svájci bank páncélszekrényében.

– Merész következtetés – vélekedett a kutatónő.

– Tisztában vagyok vele! – csattant fel Romanov –, de maga jobban teszi, ha nem feledkezik meg arról, hogy sok svájci bank huszonöt éves kivárási időt alkalmaz... van, amelyik harmincat. Sőt, akad egy-kettő, amelyik korlátlan ideig megőrzi a rábízott ingóságokat, feltéve persze, hogy elégséges pénzüsszeget helyeztek letétbe a költségeik fedezésére.

– Hát azt meg a jó ég tudja, hány ilyen bank lehet – sóhajtotta Petrova.

– Így van, a jó ég tudja – értett egyet Romanov. – De maga talán mégis meg fogja tudni... holnap reggel kilencig. S azután valószínűleg

fel kell majd keresnem azt az embert, aki ebben az országban a legtöbbet tudja a bankszakmáról.

– Értsem úgy, őrnagy elvtárs, hogy tüstént lássak neki a munkának?

– érdeklődött Anna Petrova.

Romanov elvigyorodott, s a lány szürke szemébe nézett. Fakó, hamuszínű egyenruhája láttán bizony senki meg nem fordult volna utána, de a ruha alatt csodálatos test rejtőzött. Szása előrehajolt, szinte már összeért az ajkuk.

– Reggel bizony korán kell kelned, Anna, most azonban kapcsold le a lámpát.

ÖTÖDIK FEJEZET

Adamnak nem kellett több öt percnél, hogy újra átfussa és összevesse a két írást. Az eredetit betette a megsárgult borítékba, azt meg visszadugta a Biblia lapjai közé. A Göring leveléről készült másolatot először szélkében háromrét hajtotta, majd a hajtások mentén gondosan három részre vágta, és egy borítékba téve a papírcsíkokat, az ágya melletti kis asztalon hagyta. A következő problémát az jelentelte, hogyan tudna hivatalos fordítást szerezni az okmányról és Göring leveléről anélkül, hogy gyanút ébresztene. A hadseregben töltött hosszú évek során megtanulta, hogy szokatlan helyzetekben érdemes nagyon óvatosnak és megfontoltnak lennie. Eleve letett hát arról, hogy a német nagykövetséghez, az idegenforgalmi hivatalhoz, esetleg a német sajtóügynökséghez forduljon segítségért; gyanította, hogy mindhárom intézménynél – hivatalos státusukból következően – számos szükségtelen kérdést tennének fel neki. Miután felöltözött, átment a nappaliba és fogta a londoni telefonkönyvet. Megkereste a kívánt részt:

Német Rádió

Német Kulturális Intézet

Német Szövetségi Vasutak

Német Közkórház

Német Szociális Otthon

A következő előfizetőként a Német Technikai-Műszaki Fordítások Irodája volt megadva, de azt is átugrotta. Az alatta lévőkön-azonban már megakadt a szeme. Címként Bayswater House, 35 Craven Terrace, W2 volt megadva. Karóráján megnézte az időt.

Néhány perccel tíz előtt hagyta el a lakást, zakójának belső zsebében ott lapult a három csíkra vágott levélmásolat. Kényelmesen végigsétált az Edith Grove-on, s befordult a King's Roadra. Élvezte a reggeli napsütést. Az utca képe teljesen megváltozott ahhoz képest, ahogy ő annak idején, még zászlósként megismerte. Metróra szállt, majd a föld alól följöve, az első újságárustól megkérdezte, merre találja a Craven Terrace-t.

– Balra a negyedik mellékutca, pajtikám – vetette oda foghegyről az újságárus. Még arra sem vette a fáradságot, hogy felnézzen foglalatosságából: a Radio Times példányaira körmölte rá nagy buzgón

az előfizetők nevét és címét. Adam mindenesetre megköszönte a felvilágosítást.

Néhány perc múlva már a rövid kis mellékutca végében toporgott és a kapun virító zöld-sárga betűs táblát bámulta: „Német Fiatalok Keresztény Egylete”.

Lenyomta a kapu kilincsét, a kocsifelhajtón a bejárati ajtóhoz sétált, és magabiztosan belépett rajta. Bent egy portás fogadta, aki megkérdezte:

– Miben lehetek szolgálatára, nagyfőnök?

Adam felöltötte a hadseregben megszokott merev, parancsoló modort és előadta, hogy egy bizonyos Hans Kramer nevű fiatalembert keres.

– Ilyen nevű egyént én nem ösmerek, uram – mondta a portás szinte vigyázzállásban, miután felismerte Adamen az ezred jelzésével díszített nyakkendőt. Belenézett az asztalán heverő nyitott könyvbe:

– Nincsen is itten regisztrálva – fűzte hozzá magyarázólag, miközben olcsó dohánytól sárga ujjával végigszántott a neveken. – Hát próbálja meg, talán megtalálja a társalgóban vagy a játékteremben.

Ujjával jobbra bökött, egy ajtó irányába.

– Köszönöm – nyugtázta Adam, továbbra is fennhéjázó modorban.

Fürge léptekkel keresztülvágott az előcsarnokon, majd belökte a lengőajtót, amit – az alján éktelenkedő sötét foltból és a festékhianyából ítélve – leginkább csak lábbal rugdosva nyitottak. Körbepillantott a teremben. Néhány diák üldögélt odabent, német újságokat és képes folyóiratokat lapozgattak. Fogalma sem volt, hogyan kezdjen hozzá, amikor szeme megakadt egy mintatanuló kinézetű leányzón: egy sarokban ücsörgött, és elmélyülten tanulmányozta a Time magazint. A hetilap címdaláról Brezsnyev nézett farkasszemet a világgal. Adam odaballagott és lehuppant a lány melletti üres székre. Az oldalt nézve rápillantott: arca elárulta, hogy enyhén megütközött a férfi hivatalosnak ható öltözkén. Adam türelmesen megvárta, hogy befejezze az olvasást, s csak akkor elegyedett szóba vele, amikor a lány már félrelökte a magazint: – Ne haragudjon a zavarásért, de megkérhetném egy kis szívességre?

– Ugyan mire? – kérdezte a lány hűvösen.

– Valamit le kellene fordítani.

A lányról lerítt a megkönnyebbülés. – Meglátjuk, tudok-e segíteni.

Elhozta magával?

– Igen, igen, itt van nálam. Remélem, nem fogja nehéznek találni

– vágta rá gyorsan Adam. Benyúlt a belső zsebébe, kivette a borítékból az első papírcsíkot és odaadta a lánynak. Göring levelének első bekezdése volt rajta.

Visszadugta a borítékot a zsebébe, s kezében egy apró notesszel, türelmesen várt. Úgy érezte magát, mint valami kezdő, zöldfülű riporter. A lány kétszer-háromszor is elolvasta a cetlin lévő szöveget. Habozni látszott.

– Valami gond van vele?

– Nem, nem – felelte, még mindig a kezében lévő papírcsíkra összpontosítva. – Csak olyan... olyan ódivatú ez a szöveg. Úgyhogy nem is vagyok benne biztos, hogy pontosan vissza tudom adni az értelmét. Adamból megkönnyebbült sóhaj szakadt föl.

A lány lassan, mondatról mondatra haladt. Először németül olvasta fel a mondatot, majd angolul, mintha csak érezni is akarná a szavak jelentését, nem pusztán lefordítani őket.

– „Az utóbbi... egy évben... alkalom adódott rá, hogy valamelyest”... nem, nem így van... – javította ki magát azon nyomban –,

hanem úgy, hogy „... közelebből is megismerjük egymást”.

Adam minden egyes szót bevéselt a noteszába.

– „Ön sosem rejtette el...” talán úgy jobb volna, hogy: „... sosem palástolta előttem azt az érzés, hogy megveti a Nemzetiszocialista Pártot”.

Felpillantott a papírlapból, s Adamre meredt. – Ó, csak egy könyvből való az egész – adta meg sietősen a magyarázatot a férfi. Nem úgy tetszett, mintha szavai meggyőzték volna a lányt, mindazonáltal folytatta a fordítást.

– „Ennek ellenére akárhányszor...” nem jó... inkább... „... mindig úgy viselkedett velem szemben, ahogy egy tiszthez és úriemberhez illik.”

A lány ismét rábámult, és most, hogy az utolsó szót is lefordította, talán még zavartabbnak tűnt, mint az elején.

– Ez minden? – érdeklődött. – Ennek így nincs semmi értelme.

Biztosan kell lennie folytatásnak.

– Nem, ez minden – válaszolta Adam, s egy határozott mozdulattal kikapta a papírcsíkot a lány kezéből. – Köszönöm, nagyon kedves volt, hogy segített – tette hozzá engesztelően.

S ezzel faképnél hagyta a lányt. Lelkiismerete megnyugtatóására még annyit megfigyelt a szeme sarkából, hogy a lány lemondóan vállat von, majd újra felkapja a Time magazint. Adam a játékterem felé vette az irányt.

A csapóajtón túl egy fiatalemberbe botlott, akin World Cup feliratú trikó és rövid szarvasbőr nadrág volt. Egy pingponglabdát ütögetett unottan.

– Volna kedve játszani? – kérdezte a fiú, eleve elutasító, válaszra számítva.

– Hát persze – kapott az alkalmon Adam. Ledobta a zakóját, s fogta a pingpongütőt. Húsz percen át adta az ügyetlent, s engedte, hogy ellenfele három játszmában, 21:18, 21:12, 21:17-re elpáholja. Visszabújt a zakójába, gratulált a fiú nagyszerű győzelméhez, s már biztos volt benne, hogy a bizalmába férközött.

– Jól tudott küzdeni – közölte a német. – Jó játékot csinált nekem. Adam közelebb lépett hozzá. – Nem tudom, megkérhetem-e egy kis szívességre? – kérdezte.

– Fonákot gyakoroljuk?

– Nem, köszönöm – felelte Adam. – Csak arra szeretném megkérni, hogy fordítson le nekem néhány német mondatot. Odanyújtotta a fiúnak a levél középső részét. Ő is meglepődött, akárcsak előbb a lány.

– Egy könyvből másoltam ki, úgyhogy elképzelhető, talán kissé összefüggéstelennek tűnik... – közölte minden meggyőződés nélkül.

– Rendben, megpróbálom: – Álig vágott bele a fiú a szöveg tanulmányozásába, a lengőajtón feltűnt a lány, aki az előbb az első pár mondatot lefordította. Egyenesen feléjük tartott.

– Nehéz a szöveget érteni, nem leszek jó fordító – közölte a fiatal német. – A barátnőm jobb, úgy hiszem. Megkérdem. Liebling, kannst Du dies für den Herrn ins Englische? – s anélkül, hogy Adamre nézett volna, odanyújtotta a papírcsíkot a lánynak. Az felcsattant: –

Tudtam, hogy van folytatása!

– Nem, nem... ne is törődjön vele – hebegte Adam, és valósággal kitépte a cetlit a lány kezéből. A fiúhoz fordult: – Köszönöm a játékot. S elnézést, hogy feltartottam. – Gyorsan kihátrált a folyosóra, s meg sem állt a bejáratig.

– Megtalálta őt, uram?

– Hogy megtaláltam-e? ... kicsodát?

– Hans Kramert – mondta a portás.

– Ó, hát persze, köszönöm – válaszolta Adam. Ahogy megfordult, hogy elhúzza a csíkot, észrevette, hogy a fiú és a lány szorosan ott van a nyomában.

Megszaporázta a lépteit, leszaladt a kocsifelhajtón, s az utcasarkon intett egy taxinak.

– Hova lesz?

– A Royal Cleveland szállodába.

– De hisz az itt van egy ugrásra, éppen csak a sarkon túl!

– Tudom én is – közölte Adam –, de már így is késésben vagyok.

– Ahogy óhajtja, főnök. A maga pénze.

A nekiülőduló autó hátsó ablakából még látta, hogy asztaliteniszpartnere a portással érkezik, a lány meg ott toporzékol mellettük és a taxira mutogat.

Csak akkor kezdett megnyugodni, amikor bekanyarodtak a sarkon, és azok hárman eltűntek a szeme elől.

Egy perc sem telt bele, s a taxi máris fékezett a szálloda előtt.

Adam egy félkoronást lökött oda a sofőrnek, majd zsebre vágta a visszajárót, s kiszállt a kocsiból. Néhány percig ide-oda ödöngött a hotel halljában, mint akinek semmi dolga, aztán angolosan távozott a forgóajtón. Karórája tizenkettő harmincat mutatott. Lassan itt az ideje, hogy bekapjak valamit ebédre, még a külügyminisztériumi jelenésem előtt, gondolta. Erőteljes léptekkel átment a Bayswater Road túloldalára, majd keresztülvágott egy parkon; tudta, hogy csak a Knightsbridge közelében talál vendéglőt.

Eszébe jutott a pingpongmérkőzés. A fenébe is, káromkodta el magát, le kellett volna mosnom azt a taknyost... akkor talán most máson járna az esze, nem az én cédulámon.

Romanov egy szemvillanás alatt felmérte a tizennégy bankról készült listát. Volt még némi halvány esély arra, hogy a cári ikon ott rejtőzködik valamelyik széfjében, a nevek viszont semmit sem mondtak neki. Sosem forgolódott a pénz világában, teljesen ismeretlen volt számára ez a közeg; tudta, hogy kénytelen szakértő véleményét kérni.

Kinyitotta a legfelső, kulcsra zárt íróasztalfiókot, s előhúzta a piros telefonkönyvet, ami csak a KGB legmagasabb rangú és beosztású munkatársainak állt rendelkezésére. Az évek során a hatalomban bekövetkezett változások függvényében rengeteg nevet kellett áthúzni, vagy újakat beírni helyettük, Alekszej Andrejevics Poszkonov azonban már vagy tíz éve szilárdan tartotta magát az Allami Bank elnöki tisztségében. Nála már csak Gromiko külügyminiszter volt hosszabb ideje hivatalban. Romanov magánvonalán feltárcsázta a kikeresett számot és kérte, kapcsolják össze a Goszbank elnökével. Csak jelentékeny

szünet után szóltak bele a kagylóba:

- Romanov elvtárs, miben segíthetek?
- Sürgősen találkoznom kell önnel – közölte a KGB osztályvezetője.
- Valóban? – A vonal túlsó végéről tünetőleg közömbös, érdes hangon érkezett a válasz. Romanov hallotta, hogy a másik valamit lapoz.
- Keddre meg tudnám oldani. Mit szólna tizenegy harminchoz?
- Azt mondtam, hogy sürgős – ismételte meg Romanov. ~– Állambiztonsági ügyről van szó, ami nem tűr halasztást.
- Az egész országot mi látjuk el pénzzel, és talán nem lepődik meg, ha közlöm önnel, hogy nekünk is megvannak a saját problémáink
- felelte a bankár hajthatatlan hangon. Romanov erőt vett magán, és nem válaszolt. Megint hallotta a lapok zizegését. – Hát, úgy néz ki, hogy talán ma három negyvenötör tudom fogadni tizenöt percre
- tájékoztatta az elnök. – De előre figyelmeztetem, hogy pontban négy órakor egy régóta esedékes megbeszélésünk kezdődik.
- Három negyvenötör ott leszek – biztosította a bankelnököt Romanov.
- Az irodámban várom – közölte Poszkonov. S ezzel letette a telefont. Romanov káromkodott. Vajon miért érzi mindenki szükségét éppen a KGB-nek bizonygatni, hogy legény a talpán? Nekilátott összeírni a kérdéseket, amelyekre feltétlenül tudnia kellett a választ tervének megvalósításához. A kiszabott tizenötből egyetlen perc sem mehet veszendőbe, gondolta.
- Egy óra elteltével bejelentkezett a KGB elnökéhez. Haladéktalanul fogadták.
- Vagyis saját fegyverükkel próbáljuk legyőzni a kapitalistákat, mi? – állapította meg Zaborszkij, miután Szása kifejtette előtte elképzeléseit.
- De legyen óvatos, ők régebben üzik ezt a sportot.
- Tisztában vagyok vele. Ám ha tényleg odaát van, akkor nincs más választásom, mint hogy az ő módszereikhez folyamodva kaparintsam meg az ikont.
- Lehetséges – ismerte el a KGB elnöke. – Csakhogy a neve miatt esetleg könnyen félreérthetik a szándékait.
- Romanov tapasztalt róka volt már a szakmában, jól tudta, mikor kell okosan hallgatni.
- Ne nyugtalankodjon, minden támogatást meg fogok adni a vállalkozásához... annak ellenére, hogy hasonló tervezetet még sosem terjesztettek eléem – közölte Zaborszkij.
- Megtudhatnám, miért ilyen fontos az az ikon? – próbált puhatolózni Romanov.
- A KGB elnöke összeráncolta a szemöldökét. – Nincs felhatalmazásom arra, hogy ezt tudomására hozzam, de minthogy Brezsnyev elvtárs „rajongása” a művészetek iránt közismert, talán magától is kitalálta már, hogy nem magát a festményt akarjuk mindenáron megszerezni.
- Ugyan, miféle titkot rejthet az az ikon, futott át Romanov agyán.
- Úgy döntött, hogy nem elégszik meg ennyivel. – Talán, ha lehetne...
- De a KGB elnöke makacsul ingatta a fejét.
- A lehallgató poloskáknak ugyan nincs szemük, de te biztosan tudod, hogy miről van szó, ugyebár?, dohogott magában Romanov.
- A KGB vezetője felállt íróasztala mellől, s letépett egy lapot a falinaptárról,
- Már csak tíz napunk van, hogy rátegyük a kezünket arra

az istenverte ikonra – szitkozódott. – A főtitkár nem hagy békén, mindennap hajnali egykor rám telefonál, hogy hol tart az ügy.
– Hajnali egykor? – Romanov igyekezett együttérzést mutatni.
– Aha. Azt mondják, álmatlanságban szenved a szerencsétlen. – Zaborszkij visszatért az íróasztalához. – Egyszer mindannyiunkra sor kerül... talán még magára is, Romanov, sőt, esetleg előbb is, mint gondolná, ha nem hagyja abba sürgősen a kérdezősködést. – Kényszeredetten elvigyorodott, s gúnyosan nézett fiatal munkatársára.

Romanov néhány perc múlva ismét a saját irodájában volt. Szerette volna még egyszer áttanulmányozni az Állami Bank elnökéhez intézendő kérdéseket, de gondolatai minduntalan elkalandoztak. Egyre az motoszkált a fejében, vajon mitől olyan értékes az a parányi festmény. Végül meggyőzte magát, hogy legeslegelőször is meg kell találnia az ikont – és akkor talán egy csapásra fellebbenhet a fátyol a titokról is.

Romanov már három óra harminckor ott volt a Nyeglinnaja 12. bejáratánál, mert rájött, hogy ha minden kérdésére választ akar kapni, nem lesz elegendő a tizenöt perc. Abban reménykedett, hogy Poszkonov hajlandó lesz tüstént fogadni.

Miután azonosította magát a recepción, egy egyenruhás őr felkísérte a széles márványlépcsőn az első emeletre. Ott Poszkonov titkárnője fogadta, s betessékelte a várószobába. – Azonnal értesítem az elnököt, hogy megérkezett, Romanov elvtárs – mondta, s eltűnt az irodájában. Romanov türelmetlenül járkált fel-alá a szűk kis helyiségben, de a titkárnő csak nem jött vissza. Pontosan háromnegyed négy volt, amikor nyílt az ajtó. Három óra ötvenkor Romanov ott ült a bankelnökkel szemben.

A KGB fiatal őrnagyát őszintén meglepte a helyiség fényűző eleganciája. A súlyos bíborszínű bársonyfüggönyök, a márványpadló és a kecses francia bútorok akár a Bank of England elnökének a szobáját is díszíthetnék, gondolta Szása. Nem először, s valószínűleg nem is utoljára kellett tapasztalnia, hogy a pénz uralja a világot – a kommunisták világát is. Szemügyre vette a tömött harcsabajuszú, görnyedt hátú öregembert, őszes ritkuló hajával – ő volna hát, aki rajta tartja a kezét az ország pénzügyi érverésén. Az az ember, akiről azt híresztelik, hogy mindenkiről tudja, van-e rejtegetni valója. Mindenkiről, kivéve engem, tette hozzá Romanov. A bankelnök kockás öltönyét szabhatták volna akár a forradalom előtti időkben is, de ugyanúgy illett volna a londoni King's Road környékének stílusához, mint maga a dolgozószooba.

– Miben állhatok rendelkezésére, Romanov elvtárs? – érdeklődött a bankár egy lemondó sóhaj kíséretében, mintha csak valamelyik fárasztó ügyfelével volna dolga, aki holmi kis hitelecskéért könyörög.
– Rúdaranyra van szükségem, mégpedig százmillió dollár értékben, és még ma – jelentette be igényét Romanov. Hangja határozottan csengett.

Az elnök unott képe egy szemvillanás alatt alapos változáson ment át. Arca skarlátvörös színt vett fel, s hátrahőkölt a székében. Zihálva kapkodta a levegőt, végül képes volt annyira összeszedni magát, hogy az íróasztala fiókjából előrántson egy négyszögletes dobozát,

abból meg egy hatalmas fehér pirulát. Egy teljes percbe tellett, mire lecsillapodni látszott.

~ Elment a józan esze, Romanov elvtárs? – nyögte az öregember.

– Találkozót kér tőlem anélkül, hogy megmondaná, mit akar, aztán rám tör a saját irodámban és minden magyarázat nélkül azt követeli, hogy azonnal teremtsék elő százmillió dollárt érő aranymennységet.

Meg tudná mondani, hogy mi készítette erre az abszurd és ostoba ötletre?

– Egy, az állam biztonságát érintő ügy – szögezte le Romanov. –

De minthogy rákérdezett, érje be most annyival, hogy szeretnék számlát nyitni több svájci bankban, mégpedig azonos összegek letétbe helyezésével.

– S ki adott erre megbízást? – kérdezte a bankelnök színtelen hangon.

– A párt főtitkára.

– Fura – mondta tétován Poszkonov. – Minden héten legalább egyszer találkozom Leonyid Iljiccsel, de semmi olyasmit nem említett nekem, hogy egy... – előrehajolt, hogy belepillantson az íróasztala közepén álló előjegyzési naptárába – ... bizonyos Romanov őrnagy, egy viszonylag alacsony rangú – külön kihangsúlyozta az „alacsony rangú”-t – ... KGB-tiszt ilyen rendkívüli követeléssel fog előállni.

Romanov az íróasztalhoz lépett, felkapta a telefonkagylót és Poszkonov felé nyújtotta. – Miért nem kérdezi meg személyesen Leonyid Iljicstől, ahelyett, hogy tovább rabolná mindkettőnk drága idejét? – Elszántan a bankár kezébe nyomta a kagylót; az rámeredt, s a füléhez illesztette a telefont. Romanov ugyanazt a pezsdítő izgalmat érezte a zsigereiben, mint amikor bevetésen volt.

Egy hang szűrődött ki a kagylóból: – Csengetett, elnök elvtárs?

– Igen – válaszolta az öregember. – Mondja le a négyórás találkozót, és ne engedje, hogy bárki is zavarjon, míg Romanov elvtárral tárgyalok.

– Igenis, elnök elvtárs.

Poszkonov a helyére rakta a kagylót, majd megkerülte az asztalt és Romanovhoz lépett. A fiatalembert egy kényelmes fotelhez irányította a szoba túlsó felében, az ablakbeugrónál, ő is letelepedett, szemben Romanovval.

– Jól ismertem a nagyapját – közölte könnyed, társalgási stílusban.

– Kezdő tőzsdei alkalmazott voltam, amikor először találkoztam vele.

Akkortájt végeztem el az iskolát... nagyon kedves volt hozzám, ám ugyanolyan türelmetlen volt, mint ön. Nem véletlenül tekintették őt egész Oroszország első számú szörmekereskedőjének – és legcsapnivalóbb póker játékosának.

Romanov elnevette magát. Nem ismerte a nagyapját, s az a néhány könyv, ami említést tett róla, megsemmisült már réges-régen.

Igaz, az apja nyíltan, kertelés nélkül mesélt az öreg gazdagságáról és társadalmi pozíciójáról, ami persze újabb ürügyet szolgáltatott a hatóságoknak arra, hogy elhallgattassák.

– Ne haragudjon a kíváncsiságomért, őrnagy elvtárs, de ha tényleg elvárja tőlem, hogy százmillió dollárt bocsássak a rendelkezésére, tudni szeretném, hogy mire kívánja fordítani. Eddig úgy gondoltam, hogy csak a CIA alkalmaz hasonló módszereket, s folyamodik rövid úton, indoklás nélkül ilyen hatalmas összegekért.

Romanov megint elnevette magát. Beszámolt az elnöknek arról, hogyan fedezték fel, hogy a cári ikon valójában hamisítvány, s hogy őt bízták meg az eredeti felkutatásával. Amikor a történet végére ért, átnyújtotta az öregembernek a tizennégy bank nevét tartalmazó listát. A bankelnök figyelmesen végighallgatta Szása nagy vonalakban ismertetett tervét, s a végén az ígéretét, hogy a pénzt hiánytalanul visszaszolgáltatja, mihelyt megtalálta az ikont.

– De mitől válhatott ilyen értékesé az a kicsiny ikon az állambiztonságra nézve? – bukott ki Poszkonovból, mintha csak önmagának beszélne.

– Fogalmam sincs – válaszolta Romanov az igazságnak megfelelően, s röviden beszámolt arról, hogy hol tart a kutatás.

A bankelnök ingerülten megköszönte a torkát, amikor Szása befejezte.

– Tennék egy ellenjavaslatot, ha nem veszi zokon.

– Persze hogy nem, csak tessék – biztatta Romanov, megkönnyebbülve, hogy az öreg hajlandóságot mutat az együttműködésre.

– Dohányzik? – kérdezte a bankár. A zsebéből egy csomag Dunhillt húzott elő.

– Nem, köszönöm – felelte a fiatal őrnagy. Szemöldöke alig észrevehetően feljebb szökött, mikor megpillantotta a piros cigarettás dobozt.

Az öregember szünetet tartott, míg rágyújtott. – A maga öltönye sem Moszkvában készült, őrnagy elvtárs – jegyezte meg, cigarettájával Romanov felé bökve. – És most térjünk a tárgyra. Kérem, ne habozzon közbeszólni, ha esetleg félreértettem valamit a megbízatásával kapcsolatban, ön tehát abból a feltételezésből indul ki, hogy az igazi cári ikont eme – mutatoujjával a listára bökött – tizennégy svájci bank egyike rejtje. Azt óhajtja tőlem, hogy helyezzek el jelentős mennyiségű rúdaranyat mindegyik bankban, aminek köszönhetően azonnal feltáruhá ön előtt a bejutás lehetősége akár a pénzintézetet birtokló család fejéhez, akár a bank elnökéhez. Aztán külön-külön valamennyiüknek felajánlaná, hogy náluk helyezi el az egész százmilliót, ha hajlandók együttműködni önnel. Így van?

– Így – válaszolta Romanov. – Elvégre ha valamivel, hát akkor a csúszópénz fogalmával mindenki tisztában van a nyugati országokban.

– Ha nem ismertem volna a nagyapját, legszívesebben azt mondanám, hogy az elképzelése naiv. Persze az igazsághoz tartozik, hogy végül is ő csinált rubelmilliókat, s nem én. Mindamellet hadd kérdezzem meg, hogy véleménye szerint mit tekintenek jelentős összegnek egy svájci bankban?

Romanov eltűnődött. – Tízmilliót? Esetleg húszat?

– A Moszkvai Népi Bankban talán igen ... Ám biztosra veszem, hogy a listáján szereplő bankok között egyetlenegy sem akad, amelyiknek ne lenne számos olyan ügyfele, aki százmillió dollárt meghaladó összeget helyezett letétbe az érintett pénzintézetnél – világosította fel Szását az elnök.

Romanov nem tudta palástolni meglepődését.

– Be kell vallanom, hogy nagyra becsült főtitkárunk sem akart hinni nekem, amikor néhány évvel ezelőtt tudomására hoztam ezeket a tényeket – folytatta Poszkonov.

– Ez azt jelentené, hogy egymilliárdra lesz szükségem?
– Nem, nem. Más irányból kell megközelítenünk a problémát.
Úgy nem tudsz túljárni egy vadorzó eszén, ha nyúl paprikással kínálsz.
– De ha ilyen óriási összeggel sem lehet elcsábítani a svájciakat, akkor mivel?
– Egyszerű. Sejtetni kell velük, hogy a bankjukat bűnös célokra használták fel – közölte a Goszbank elnöke.
– De hogy lehetne...
– Hadd magyarázzam el. Ön azt állítja, hogy a Téli Palotában lévő cári ikon nem az eredeti, hanem egy hamisítvány. Egy jól sikeredett másolat, amit egy huszadik századbeli udvari festő készített – akárhogy is, a lényeg az, hogy hamisítvány. Nomármost: miért ne lehetne bizalmasan közölni mind a tizennégy bankkal, hogy alapos nyomozás után kénytelenek voltunk arra a következtetésre jutni, hogy a nemzet egyik legféltettebb ereklyéjét kicserélték egy másolatra, s az eredetit a szóban forgó bankok egyikében rejtették el? Mivel minden svájci bankár irtózik a felesleges botránykeltéstől és a diplomáciai bonyodalmaktól, könnyen elképzelhető, hogy hírnevük megóvása érdekében inkább fontolóra veszik azoknak a rekeszeknek a felnyitását és tartalmuk számbavételét, amelyeket több mint húsz éve őriznek háborítatlanul a páncéltermükben, és azóta még senki nem jelentkezett értük.

Romanov az öregemberre meresztette a szemét. Most értette meg, hogyan tudta átvészelni a rezsimváltásokkal járó tisztogatásokat. – Bocsánatot kell kérnem öntől, Poszkonov elvtárs.

– Ó, nem, nem... mindegyikünknek megvan a maga kis szakterülete. Az ön világában valószínűleg én is csak partra vetett halként vergődnék, mint ahogy most láthatólag ön érzi elveszettnek magát a pénz birodalmában. Tehát egyezzen bele kérem, hogy érintkezésbe léphessek a listán felsorolt bankok elnökeivel és elmondjam nekik a szent igazságot – higgye el, ezzel az árucikkkel mindig szívesen kereskedtem a piacon, jóllehet el tudom képzelni, hogy az ön kollégái számára kissé homályosnak tűnhet a dolog –, tehát, hogy tudtukra hozzam: sejtésem szerint a cári ikon az ő bankjukban található. Állítom, a többségük hajlandó lesz lemondani a festményről, ha úgy ítéli meg, hogy az ikon további tárolása egy szuverén állam sérelmére elkövetett bűncselekménynek minősülhet.

– De nem győzöm eléggé hangsúlyozni, hogy a dolog roppant sürgős

– mondta Romanov.

– Szakasztott a nagyapja – csóválta a fejét Poszkonov. – Legyen hát. Ha sikerül kapcsolatot teremteni velük, még ma beszélek valamennyiükkel.

Legalább ennyi előnyünk származzon abból, hogy az időeltolódás miatt a világnak az a része csak jóval utánunk ugrik ki az ágyból. Biztosíthatom: tüstént telefonálok, mihamihami híreim.

– Hálásan köszönöm – mondta Romanov indulófélben. – Igazán rendkívül segítőkészek bizonyult. – Már a nyelve hegyén volt – ahogy megszokta hasonló helyzetekben –, hogy majd említést tesz pozitív magatartásáról a KGB elnökének, de még idejében sikerült elharapnia a szót. Tudta, hogy az öregembert ez egy fikarcnyit sem érdekelné.

A Goszbank elnöke betette az ajtót a fiatalember mögött, s kényelmesen az ablakhoz sétált. Elmerengve nézte, amint Romanov lesiet a bank előtti széles lépcsősoron, s bevágja magát a rá várakozó autóba. Még akkor sem tudtam volna százmillió dollárnyi aranyat összekaparni a számodra, ha maga a főtitkár utasít rá, futott át az agyán. Kétlem, hogy egyáltalán maradt-e tízmillió dollárnyi a páncélteremben. A főtitkár ugyanis már korábban megparancsolta, hogy minden grammot, ami csak rendelkezésre áll, juttassak ki a Bank of New Yorkhoz. Persze olyan ügyesen és nagy hozzáértéssel próbálták álcázni kisdéd húzását, hogy az aranyszállítmány megérkezése után egy órával a CIA már tudott az egésztől. Tény, hogy hétszázmillió dollár értékű aranyat nem könnyű elrejteni, még Amerikában sem. Igyekeztem a lelkére beszélni, de hiába.

Az idős bankár Romanov távolodó gépkocsija után bámult, amíg az bele nem vészett a forgalomba. Persze, akárcsak a nagyapád, te is olvasod a The Washington Postot, nemcsak a Pravdát, úgyhogy bizonyára te is értesültél az esetről, tért vissza gondolatban az előbbi témához. Visszaballagott az íróasztalához, és fogta a tizennégy bankról összeállított listát. Átfutotta a neveket, s szinte abban a pillanatban belehasított a felismerés, hogy melyiküket kell elsőként tárcsáznia. Adam kilépett a Knightsbridge Green sarkán épült vendéglő, a Tattersalls Tavern ajtaján. Elhaladt a Hyde Park Hotel mellett, majd a Temzei Királyi Jachtklub felé vette az irányt. Mi tagadás, meglehetősen szokatlan helyet választott a külügyminisztérium egy ilyen beszélgetés céljára, viszont igaz az is, hogy eddig minden, ami a jelentkezésével kapcsolatban történt, kissé titokzatosnak tűnt a számára.

Néhány perccel a megbeszélt időpont előtt érkezett. Az ajtónál strázsáló ügyeletesről – lerítt róla, hogy valamikor őrmesterként szolgált a haditengerészetnél – megérdeklődte, hova kell mennie.

– A hatodik emeletre, uram. A sarokban találja a liftet – világosította fel az őt, és utána szólott: – És jelentse be magát az asztalnál!

Adam megnyomta a hívógombot és türelmesen várakozott. Szinte még le sem fékezett teljesen, már nyílt is a lift ajtaja. Adam belépett. Egy elhízott, szemüveges fiatalember tuszkolta be magát mögéje; nagyjából vele egykorú lehetett, és látszott rajta, hogy még soha életében nem utasított vissza egyetlen falatot sem, bármivel kínálták is.

Kényelmesen mozgott, mint akinek nem sietős. Adam megnyomta a hatodik emelet gombját. A lift csöndben kapaszkodott fölfelé, egyiküknek sem támadt kedve beszélgetni. A hatodikon a nagydarab ember szállt ki elsőnek.

– Wainwright a nevem – közölte a recepciónál ülő lánnyal.

– Igen, uram, rajta van a listán. Egy kicsit korán érkezett, addig foglaljon helyet. A sarokban álló székekre mutatott. Majd Adamre emelte a tekintetét és szája mosolyra húzódott.

– Scott.

– Igen, itt van – mondta a lány. – Megkérhetném, hogy ön is várjon a sorára? Ezután fog következni. – Adam csatlakozott a másikhoz; odafelé menet felkapta a Punch legfrissebb számát, aztán lehuppant Wainwright mellé, aki addigra már beletemetkezett a Telegraph keresztretjévébe.

Adam hamarosan beleunt a lapozgatásba és alaposabban szemügyre vette Wainwrightot. – Véletlenül nem beszél németül? – csapott le rá hirtelen.

– Németül, franciául, olaszul és spanyolul – válaszolta a másik Adamre pillantva. – Gondolom, ennek köszönhetem, hogy idáig vittem – tette hozzá némi önelégültséggel.

– Akkor talán segíthetne nekem lefordítani néhány mondatot.

– Szíves örömet, pajtikám – mondta Wainwright, lecsúsztatva orráról vastag szemüvegét. Érdeklődve nézte, hogyan halássza elő Adam Göring levelének második részét a zsebéből.

– No, hadd lám. – Fogta a feléje nyújtott cédulát, miközben helyére igazította a szemüvegét. – Hm, nem is olyan könnyű. Remélem, pajtikám, még véletlenségből sem tagja a felvételi bizottságnak?

– Á, dehogy – nyugtatta meg Adam derűs képpel. – Én is azért jöttem, amiért maga. Csak éppenséggel én nem beszélek németül, franciául, olaszul, de még spanyolul sem.

Wainwright szemmel láthatóan megkönnyebbült. – Hadd nézzem még egyszer – mondta. Adam előkapta kis noteszát.

– „Az elmúlt egy év alatt észre kellett hogy vegye: rendszeres...”

... igen, így van: „... rendszeres időközönként az egyik ör...” ...

hoppá, megvan! „... havannaszivarokat juttat el a részemre. Egyike ez annak a kevés élvezetnek, amit elzárásom... ellenére is kiosztottak

...” nem is, inkább úgy helyes, hogy „biztosítottak” ... várjon csak

... igen, folytatom: „... ellenére is engedélyeztek számomra”. Azt hiszem,

nagyjából ezt akarja mondani – magyarázta. – „A szivarok

azonban más célra is szolgáltak”. – Wainwright egészen belelendült:

„Parányi kapszulák voltak elrejtve bennük...”

– Mr. Scott! .

– Igen! – Adam illedelmesen felpattant.

– A bizottság látni óhajtja – közölte a recepciós lány.

– Akarja, hogy befejezzem a fordítást, miközben azok odabent magát nyaggatják, öreg haver? – kérdezte Wainwright.

– Megköszöném... persze, csak ha nem kerül nagy fáradságába – felelte Adam.

– Sokkal simábban megy, mint a keresztretjvény-fejtés – nyugtatta meg Wainwright a félrelökött, de még félig kitöltetlen rejtvényre pislantva. Szása Romanov még akkor sem tudott leengedni, amikor jókedvében volt, hát még most, amikor a párt főtitkára naponta kétszer is rácsöngetett a főnökére, az eredményt sürgetve.

Mialatt tükön ülve várta a Goszbank elnökének telefonhívását, újra átböngészte az íróasztalán hagyott beszámolókat és ellenőrizte azokat a friss jelentéseket is, amelyeket a nyugati országokban működő ügynökök küldtek a központnak. Ahogy teltek-múltak az órák, Romanovot egyre inkább nyomasztotta, hogy semmi hír nem jön a bank elnökétől, pedig bizonyosan tudomására jutott már egy és más. Ennek ellenére nem tárcsázta a bankot, nem noszogatta az öregembert, noha tudta, hogy rohamosan fogy az ideje.

Aztán végre-valahára megszörrent a telefon.

Romanov tüstént a Nyeglinnaja 12-be hajtatott, ahol azonnal felkísérték az emeletre, s egyenesen bevezették az elegáns dolgozószobába.

Poszkonov már az ajtóban várta, hogy üdvözlje; akárcsak az előző alkalommal, most is kockás öltöny volt rajta, de ezen nagyobbak voltak a kockák.

– Nyilván már azt gondolta, hogy megfeledeztem önről – mondta Poszkonov, miközben a kényelmes karosszékhez tessékelte Romanovot.

– Én viszont úgy gondoltam, inkább szolgállok kedvező hírrel, semmint apró-cseprő dolgokkal a drága idejét pazaroljam... Ha jól emlékszem, nem dohányzik. – Kezében megjelent a dunhillesdoboz.

– Tényleg nem, köszönöm – hárította el a cigarettát Romanov. Kíváncsi lett volna rá, vajon tudják-e a bankelnök orvosai, hogy az öreg úgy füstöl, mint egy gyárkémény.

Az elnök titkárnője nyitott be. Poharakat, egy párás palackot és egy tálka kaviárt rakott eléjük.

Romanov némán várta, hogy az öreg folytassa.

– Az elmúlt két napban sikerült tizenkét bankelnökkel érintkezésbe lépnem a listán feltüntetett tizennégy közül – kezdte Poszkonov, miközben vodkát töltött a két pohárba. – A maradék kettőt szándékosan hagytam ki.

– Szándékosan?! – értetlenkedett Romanov.

– Csak nyugalom, Romanov elvtárs – intette le Poszkonov, mint a kisöccsét a jóságos, szelíd nagybácsi. – Önnek sokkal több év van hátra az életéből, mint nekem, tehát ha valakinek aggódnia kellene az idő múlása miatt, az kizárólag én vagyok.

Romanov lesütötte a szemét.

– Az egyiket azért nem hívtam – folytatta Poszkonov –, mert Mexikóban tartózkodik, ahol azt magyarázza el Ordnaz elnöknek, miként lehet megcsinálni, hogy egyfelől nem fizeti vissza az esedékes adósságrészt a Chase Manhattan Banknak, másfelől pedig újabb kölcsönt vesz föl a Bank of Americától. Meg kell mondjam, ha tényleg sikerül neki, őt javaslom utódomként a főtitkárnak, amikor visszavonulok. A másik úriembert pedig azért nem kerestem, mert hivatalosan Chicagóban van, hogy véglegesítsen egy Eurobond-ügyletre vonatkozó szerződést a Continental Illinois-val, valójában azonban a San Franciscó-i St. Francis szállodában foglaltatott szobát magának és a szeretőjének. Bizonyára ön is megérti, őrnagy elvtárs, hogy egyáltalán nem mozdította volna előre az ügyünket, ha a fent említett két urat ezekben a fölöttébb kényes órákban zavarjuk. Hiszen az előbbinek még lesznek igen kellemetlen, fejfájós pillanatai a hét hátralévő részében, az utóbbinak pedig valószínűleg lehallgatják a telefonját... márpedig úgy gondolom, nem akarjuk, hogy az amerikaiak rájöjjenek, miben sántikálunk, nemdebár?

– Igaza van, Poszkonov elvtárs – helyeselt Romanov.

– Akkor nincs hiba. Akárhogy is, mindketten a jövő hét elején repülnek vissza Svájcba, addig pedig akad tennivalónk bőven.

– Igen, csakhoggy...

– Remélhetőleg örömmel fogja hallani, hogy a megkeresett tizenkét bankelnök mindegyike együttműködéséről biztosított bennünket, mi több, öten közülük már vissza is hívtak – folytatta zavartalanul Poszkonov. – Négy beszámoló arról szólt, hogy alapos vizsgálatnak vetették alá azokat a náluk őrzött vagyontárgyakat, amelyeknek bejegyzett

tulajdonosaival az utóbbi több mint húsz évben megszakadt a kapcsolatuk; azonban nem találtak semmit, ami egy ikonra hasonlítana. Mellesleg egyikük – három igazgatótársa jelenlétében – kinyitattott egy olyan letéti fiókot, amelyhez 1931 óta senki sem nyúlt. Mit gondol, mi volt benne? Egy 1929-ben palackozott Tylor's port dugója.

– Egy borosüveg dugója?

– Hát, tudja, 1929 jó bortermésű év volt...

– És mi van az ötödikkel?

– Érzésem szerint ő szolgáltatta az első kézzelfogható nyomot – közölte Poszkonov az előtte heverő iratra bökve. Jobb kezével megigazította a szemüvegét, mielőtt folytatta volna. – Herr Dieter Bischoff a Bischoff et Cie elnöke – felnézett a papírból, vajon Romanov felismerte-e a nevet –, tiszteletre méltó úriember, akivel a korábbi években gyakran kerültem üzleti kapcsolatba... persze, úgy értem, elvtárs, hogy nyugati mérce szerint tiszteletre méltó... – fűzte hozzá magyarázatképp Poszkonov, de látszott rajta, hogy magában jól szórakozik.

– Bischoff rábukkant valamire, amit 1938-ban helyeztek letétbe a bankjánál. Kétségkívül egy ikon. Azt azonban már nem állt módjában megállapítani, hogy valóban az-e, amit keresünk. Romanov izgatottságában talpra szökkent.

– Mielőbb oda kell repülnöm, hogy magam ellenőrizhessem – kiáltotta.

– Akár máris indulhatnék. – A bank elnöke azonban nyugalomra intette.

– Még bőven van idő, a gép csak négy harmincötökör száll fel Seremetyevóról. Mindenesetre már foglaltattam két helyet a járatra.

– Kettőt?

– Nyilvánvalóan szüksége lesz egy szakértő segítségére, hacsak néni ért többet az ikonhoz, mint a bankszakmához – gonoszkodott Poszkonov. – Feltehetően azt sem fogja zokon venni, hogy a Swissair járatára kérettem a jegyeket. Ha egy mód van rá, sose repüljön az Aeroflottal. Megalapítása óta a légitársaság egyetlen repülési csúcsot állított be, azt azonban töretlenül birtokolja: toronymagasan vezet a megtett kilométerek után számított utasveszteségi listán. S tudja, egy bankár sosem megy fejjel a falnak. Herr Bischoff-fal megállapodtam, hogy holnap délelőtt tíz órakor várja önt... kivéve, persze, ha netalántán valami sürgősebb elintéznivalója akad itt Moszkvában.

Romanov elvigyorodott.

– A személyi aktájából úgy láttam, hogy sosem járt még Svájcban – jegyezte meg az öregember, bennfentességét fitogtatva. – Ezért, ha nem veszi rossz néven, azt ajánlanám, hogy Zürichben a St. Gothard Hotelben szálljanak meg. Meglátja, Jacques Pontin gondoskodik róla, hogy kifogástalan ellátásban legyen részük. A svájciak szemében az állampolgárságnak nincs szaga – a pénz beszél, a többi nem számít. Hát, ennyi a gyümölcse szerény kis nyomozásomnak. A jövő hétfőn a két kóbor úriembert is felhívom majd, mihelyt visszatértek Svájcba. Most pedig nem maradt más hátra, mint hogy kellemes utat kívánjak önnek.

– Köszönöm – mondta Romanov. – És igazán hálás vagyok a lelkiismeretes támogatásért.

– Említést sem érdemel. Hadd fogalmazzak úgy: még mindig tartozom

egy szívességgel a nagyapjának, s ha egy nap ön majd úgy érzi, hogy az adósom lett, akkor talán kvittek leszünk.

Romanov megpróbált rájönni az öreg szavainak nyitjára, ám Poszkonov arckifejezése zárkózott maradt. Így hát nem szólt, csak már lent, a széles márványlépcsőkön ballagva tanakodott el újra a bankelnök érzelmes kitörésén. Ő aztán tudta, hogy elejtett mondatokat nem vetnek oda csak úgy, ok nélkül egy KGB-tisztnek.

Mire visszaérkezett a Dzerzsinszkij téri irodájába, már azzal az üzenettel fogadták, hogy telefonált Herr Bischoff titkárnője Zürichből, és megerősítette, hogy másnap délelőtt tíz órakor a bankelnök várja őt. Romanov megkérte a titkári teendőket ellátó beosztottját, hogy telefonáljon a St. Gothard Szálloda igazgatójának és foglaltasson nála két szobát. – Ő, és legyen szíves ellenőrizni a Swissairre szóló két repülőjegyemet is – tette még hozzá kifelé menet. A KGB elnökének két emelettel feljebb lévő irodájába igyekezett, hogy beszámoljon neki a nemzeti bank elnökével folytatott megbeszéléséről.

– Istennek hála, végre valami! – ezek voltak Zaborszkij első szavai.

– Alig maradt kilenc napunk, hogy... de így legalább tudok valamit mondani a főtitkár elvtársnak, ha holnap reggel megint telefonál.

Romanov arcán mosoly terült szét.

– Sok szerencsét, Romanov elvtárs. Nagykövetségünk mindenben a rendelkezésére fog állni. S imádkozzunk, hogy az ikonnal fog visszatérni... hogy az elfoglalhassa méltó helyét a Téli Palota falán.

– Ha valóban a cári ikont őrzik a bankban, holnap este már az ön kezében lesz – ígérte Romanov távoztában. Most a KGB elnökén volt a sor, hogy elmosolyodjon.

Az irodájába visszaérve Szása ott találta Anna Petrovát. A lány őt várta.

– Hívatott, őrnagy elvtárs?

– Igen. Zürichbe repülünk. – Romanov a karórájára pillantott. –

Három óra múlva indul a gép. A jegyeket és a szállodai szobákat már lefoglaltattam... – Persze Herr és Frau Schmidt néven – világosította fel a szeretőjét.

HATODIK FEJEZET

Adam magabiztosan jött ki a teremből; úgy érezte, hogy a felvételi simán ment. Az elnök búcsúzóul még megkérdezte tőle, alkalmas volna-e neki, ha egy héten belül átesne egy alapos orvosi vizsgálaton.

Adam azt válaszolta, nem hiszi, hogy bármi is közbejöhetne, s örömmel tölti el az érzés, hogy alkalmasint a külügy szolgálatába léphet.

A várószobában Wainwright felkapta a fejét, mikor észrevette Adamet. Feléje nyújtotta a cetlit.

– Nagyon szépen köszönöm – hálálkodott Adam. Igyekezett megjátszani a közömbösét; rá se nézett a cédulára, úgy dugta vissza a belső zsebébe.

– S odabent? Milyen odabent, pajtikám? – kérdezte a másik elfogódottan.

– Nem lehet probléma olyan ember számára, aki üti-vágja a németet, a franciát, a spanyolt és az olaszt – nyugtatta meg Adam. – Mindenesetre egy kalappal.

– Mr. Wainwright – szólt oda a titkárnő. – A bizottság várja.

Adam a lifthez ballagott, és lement a földszintre. Elhatározta,

hogy gyalog megy haza. A Wilton Place sarkán vásárolt egy zacskó almát a saroglyából áruló fiútól, aki egyik szemével szüntelenül azt figyelte, hogy mikor jön a rendőr. Hóna alatt a zacskóval Adam folytatta a sétát. Agyában sorra visszapörgette a meghallgatáson elhangzott kérdéseket és az ő válaszait. Aztán úgy döntött, hogy ennek semmi értelme – egyébként is meg volt róla győződve, hogy minden rendben ment.

Olyan hirtelen állt meg, hogy a mögötte jövő majdnem fellökte. Egy cégtáblára lett figyelmes, amin a „Német Élelmiszer-központ” felirat állt. A bejáratnál lévő pénztárnál rokonszenves, szemrevaló teremtmény ült; arcán lelkes mosoly, a szeme nevetett. Adam besietett az üzletbe, s anélkül, hogy bármit is levett volna a polcokról, egyenesen a lányhoz lépett:

– Semmit sem kíván vásárolni? – érdeklődött a lány, enyhe akcentussal.

– Még nem, de szándékomban áll... – biztosította Adam –, csak felöltött bennem, hogy talán beszél németül.

– Persze... akárcsak a legtöbb lány Mainzban – válaszolta kamaszos grimaszt vágva a pénztárosnő.

– Igen, gondolom, hogy így van – dörögte az orra alatt Adam.

Közelebbről is szemügyre vette a lányt. A húszas éveinek legelején járhatott, s Adamet nyomban elbűvölte barátságos mosolya és bűbájos stílusa. Fényes fekete haját nagy piros szalaggal fogta lófarokba, csinos lábát behúzta a szék alá. Fehér szveterében és takaros rakott szoknyájában minden férfi figyelmét magára vonta volna.

– Ha megkérném rá, volna olyan szíves, és lefordítana nekem pár mondatot?

– Megpróbálhatom – felelte a lány továbbra is mosolyogva.

Adam zsebéből elővette a harmadik papírcsíkot, amire a levél befejező részét másolta át. Odaadta a lánynak.

– Kissé régies stílusban írták – mondta, átfutva a sorokat. Arcvonásai elkomolyodtak. – Nem fog gyorsan menni.

– Addig körülnézek, s veszek valamit – közölte Adam, s már indult is a zsúfolt polcok felé. Leemelt egy darabka szalámit, néhány frankfurtit, pár szelet szalonnát, egy üveg német mustárt – válogatás közben olykor-olykor a lányra pillantott, hogy meglesse, nem készült-e még el. Ám be kellett látnia, hogy egyszerre csak néhány szót tud lefordítani, mert folyamatosan jöttek-mentek a vásárlók. Csaknem húsz perc telt el, amikor végre elégedetten félretette a cédulát.

Adam rögvést a pénztárhoz sietett, s a pultra rakta a kiválasztott árut.

– Egy font, két shilling és hat penny – közölte a lány. Adam két fontot nyújtott oda neki, elvette a visszajáró aprópénzt és a cédulát.

– Csupán nyers fordításra futotta, de azért remélem, meg fogja érteni – szabadkozott a fiatal teremtmény,

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg – hálálkodott Adam.

Közben egy idősebb hölgy csatlakozott hozzájuk.

– Mondjuk, meghívhat egy frankfurti vacsorára! – kuncogott a lány.

– Remek ötlet. Mit szólna a ma estéhez?

– Ó, nem mondtam ám komolyan.

– Én viszont igen – mosolyodott el Adam. Újabb vásárló állt be a

sor végére, és az öreg hölgy idegesen fészkelődni kezdett a háta mögött.

A

dam találomra felkapott egy papírlapot a pultról, illedelmesen félreállt az útból, majd hozzáfogott, hogy felírja a nevét, címét és telefonszámát. Megvárta, hogy azok ketten fizessenek, aztán a lány kezébe nyomta az „Életében csak egyszer kap ilyen ajánlatot” feliratú Persil-hirdetést.

– Hát ez meg micsoda? – kérdezte a pénztárosnő ártatlan szemekkel. –

Rajta van a nevem és a címem – közölte Adam. – Nyolckor várom vacsorára. Legalább tudja előre, hogy mi lesz a menü.

A lény habozott. – Tényleg csak tréfáltam.

– Ne féljen, nem fogom megenni. Inkább a virslit.

Végül a lány mégiscsak ránézett a papírlapra, s elnevette magát. –

Gondolkodni fogok rajta.

Adam füttyörészve távozott a boltból. Egy pocsék reggel, egy sikeres délután – és záróakkordként talán egy roppant kellemes este.

Alighogy hazaért, kezdődött a háromnegyed hatos tévéhíradó. India új miniszterelnöke, Gandhi asszony ellen nyíltan fellázadtak kabinetjének tagjai. Adam eltűnődött, hogy Angliának lesz-e valamikor is női kormányfője. Krikettben az angol csapat 117-en állt az első ütőssorozat után, ami azt jelentette, hogy még nem fogták be az Antillákat. Haragosan felmordult, s kikapcsolta a készüléket. Az üzletben vásárolt élelmiszereket berakta a hűtőszekrénybe, majd a hálósobájába ment, hogy összeillessze a Göring leveléről készült fordításokat. Először külön-külön elolvasta mind a három részt, aztán előhúzta a noteszát és egymás alá, szép sorban lemásolta az angolra átültetett bekezdéseket. Elsőként azt írta le, amit a fiatal katolikusok klubjában fordítottak le; aztán következtek Wainwright kézirásos mondatai, végül pedig a mainzi lány által átültetett rész. Mikor elkészült, másodszor is elolvasta a levelet, elejétől a végéig:

Nürnberg,

2946. október 25.

Mélyen Tisztelt Ezredes Úr!

Az utóbbi egy évben alkalom adódott rá, hogy közelebbről is megismerjük egymást, ön sosem palástolta előttem azt az érzését, hogy megveti a Nemzetiszocialista Pártot. Ennek ellenére mindig úgy viselkedett velem szemben, ahogy egy tiszthez és úriemberhez illik.

Az elmúlt egy év alatt észre kellett vennie: az egyik ór rendszeres időközönként havannaszivarokat juttat el hozzám. Egyike ez annak a kevés élvezetnek, amit elzárásom ellenére is engedélyeztek a számomra.

A szivarok azonban más célt is szolgáltak. Parányi kapszulákat rejtettek beléjük, mindegyikben egy kis adag méreg. A tárgyalást még túléltem, de a méreg fokozatosan hatni kezdett, és végül lehetővé vált, hogy túljárjak a hóhér eszén.

Egyedül csak azt sajnálom, hogy feltételezhetően önt – mint a hálálom bekövetkeztének időpontjában ügyeletet adó őrség parancsnokát

– fogják felelőssé tenni egy olyan eseményért, amelyhez semmi köze nem volt. Hogy ezt jóvátegyem, levelemhez mellékelek egy bizonyos Emmanuel Rosenbaum névre kiállított okmányt. Remélem, segíteni fog abban, hogy rövid távon ne legyenek anyagi gondjai.

Semmi mást nem kell tennie, mint hogy...”

– Van itthon valaki? – szűrődött be Lawrence hangja az előszobából.

Adam nagy sietve összehajtogatta a papírcsíkokat, s a könyvespolchoz lépve azokat is elrejtette a Bibliában az eredeti levél szomszédságában.

Lawrence szinte ugyanabban a pillanatban bekukkantott az ajtón:

– Ezt a rohadt közlekedést! – fakadt ki jókedvűen. – Alig győzöm kivárni, hogy végre-valahára engem nevezzenek ki a bank elnökének, és akkor megkaphatnám azt a luxuslakást is a legfelső emeleten, a sofőrrel meg a szolgálati autóról már nem is beszélve.

Adam felnevetett. – Ismét nehéz napod volt a bankban, mondd, édesem? – utánozta a csupa búbáj feleséget, majd követte barátját a konyhába. Hozzálátott, hogy kipakolja az ennivalót a hűtőszekrényből. – Lehet találgatni, hogy ki jön vacsorára? – élcelődött Lawrence, az egymás után felbukkanó finomságok láttán.

– Hát, remélhetőleg egy fölöttébb vonzó német lány – közölte Adam.

– Mi az, hogy remélhetőleg?

– Tudod, távolról sem szokványos meghívásról van szó, úgyhogy nem vagyok biztos benne, hogy egyáltalán eljön.

– Ha valóban ez volna a helyzet, akkor még egy darabig itthon téblábolnék, hátha kikoszaraz önagysága és nem lesz kivel megedd ezt a csomó kaját.

– Előre is köszönöm a belém vetett bizalmat, de azt hiszem, most rajtad a sor, hogy eltűnj, ha lehetséges, örökre. Erről jut eszembe, mi van Carolynnal?

– Carolyn már tegnapi emlék, hogy a nagyra becsült Harold Wilson örökbecsű szavaival éljek. S te hogy futottál össze ezzel a gnädiges Frauleinnel?

– Egy knightsbridge-i élelmiszerüzletben dolgozik.

– Értem. Egyszóval olyan mélyre süllyedtünk, hogy nekünk már csak bolti kiszolgálók jutnak.

– Fogalmam nincs, hogy kicsoda, micsoda. Tényleg, még azt sem tudom, hogy hívják – mondta Adam. – De remélem, hogy ma este megtudom. S mint már mondtam volt: legyél szíves felszívódni.

– Natürlich. Ebből is láthatod: nyugodtan támaszkodhatsz rám, ha tolmácsra lenne szükséged.

– Csupán azt kérem, hogy teríts meg és tedd be, a bort a hűtőbe.

– Hát már nem akad semmi komolyabb munka egy olyan kiművelt és tehetséges férfiember számára, mint amilyen én vagyok? – kuncogott Lawrence.

Mire nyolcat ütött a falióra, szépen megterítették az asztalt, Adam pedig felforralta a vizet a frankfurtinak. Nyolc harmincig vártak, akkor lehúzták a függönyt, s Adam felszolgált a frankfurtit, hozzá szalámit, salátát és sült krumplit, meg savanyú káposztát. Aztán kibújt a kötényéből, a konyhaajtóra akasztotta és leült az asztalhoz Lawrenceszel szemben.

– Ó, mein liebes Mädchen, mily elragadóan fest ebben a gyapjuszövet zakóban – szólalt meg Lawrence, koccintásra emelve poharát.

Adam már fogta volna a salátásvillát, hogy kellőképpen megtorolja

a bókot, amikor határozott kopogtatás hallatszott az ajtó felől. A két férfi egymásra meredt. Elsőként Adam tért magához és rohant a bejárathoz. Az ajtónyílásban egy megtermett fickó tornyosult; széles vállával, közel kétméteres termetével leginkább egy kocsmai kidobóember benyomását keltette. Mellette szinte eltörpült a lány, akit Adam vacsorára hívott.

– Ez itt Jochen, a bátyám – mutatott a hústoronyra. Adam lélegzete elakadt, amikor a lányra nézett: csodálatosan szép volt sötétkék, mintás blúzában és kék rakott szoknyájában, amely éppen csak eltakarta a térdét. Hosszú fekete haja most szabadon hullott a vállára, mintha az imént mosta volna meg, s az előszoba negyven wattos égőjének gyatra fényében is kékesen csillogott.

— Üdvözlöm – hebegte Adam. Egészen el volt kápráztatva.

– Jochen éppen csak elkísért.

– Igen, hogye... – nyögte Adam. – Jöjjön be, s igyon velünk valamit, Jochen.

– Nem, köszönöm szépen. Jőmagam is randevúra igyekszem, de tizenegyre visszajövök Heidiért, ha önnek is megfelel.

– Igen, semmi gond. – Adam örült, hogy végre megtudta a lány nevét.

Az óriás lehajolt és arcon csókolta a lányt. Aztán búcsúzóul kezet rázott Adammal.

– Sajnálom, hogy késtem – szabadkozott Heidi. – A bátyám hétig dolgozott, nem tudott korábban elszabadulni.

– Nem számít – Adam beljebb tessékelte a lányt. – Ha hamarabb ér ide, bizony nem tudtam volna időben elkészülni. Mellesleg ez itt a bérlőtársam, Lawrence Pemberton.

– Angliában a férfiak mellé is állítanak gardedámot?

A két férfi fölnevetett. – Nem, dehogyis – oszlatta el a lány kétségeit Lawrence. – Éppen indulófélben voltam. Akárcsak a bátyjának, nekem is randevúm van. Láthatja, az asztal is csak kettejük számára van megterítve. Tizenegy körül itthon vagyok, Adam, hogy megnézzem, minden rendben van-e. – Rámosolygott Heidire, belebújt a kabátjába, s mielőtt még a másik kettő észbe kaphatott volna, már el is húzta a csíkot.

– Remélem, nem én üldöztem el – szólalt meg Heidi.

– Nem, nem, szó sincs róla – biztosította Adam. – Már amúgy is késésben volt. Egy elbűvölő lánnyal találkozik, Carolynnal, aki egy szociális intézetben dolgozik. – Gyorsan rátöltött az egyik pohár borra, mintha akkor öntene frissiben a lánynak.

– Szóval ma este voltaképpen a saját kolbászomból fogok vacsorázni – jegyezte meg nevetve Heidi. És a nevetés később sem tűnt el az arcáról, miközben otthoni életéről mesélt, a családjáról, a mainzi egyetemről, ahol tanult, s a jelenlegi munkájáról, amelyet a nyári szünidőre vállalt.

– A szüleim csak azért engedtek el, mert a bátyám itt él már egy ideje. Úgy gondoltam, jó nyelvgyakorlás lesz, ha elvállalom a munkát. És most, Adam, szeretném hallani, hogy maga mivel tölti az idejét, ha éppen nem lányokra vadászik valamelyik élelmiszerboltban.

– Kilenc évig katonáskodtam a hadseregben, most pedig úgy fest a

dolog, hogy felvesznek külügyi szolgálatba.

– S milyen minőségben? Már ha ez a helyes kifejezés.

– Igen, ez a helyes kifejezés, csak hogy éppen a pontos választ nem tudom rá.

– Általában azt mondják, hogy ha valaki a külügyi szolgálatról beszél, akkor valószínűleg a kémkedést érti alatta.

– Hogy őszinte legyek, halványlila gőzöm sincs, hogy mit kell alatta érteni, de majd a jövő héten megtudom. Akárhogy is, nem hinném, hogy jó kém lenne belőlem. S maga? Mit fog csinálni, ha hazamegy Németországba?

– Befejezem az egyetemet, s aztán, remélem, sikerül elhelyezkednem valamelyik tévénél. Kutatóriporter szeretnék lenni.

– És Jochennel mi lesz?

– Apám mellett fog dolgozni az ügyvédi irodában.

– Meddig marad Londonban? – kérdezte Adam.

– Még két hónapig. Ha bírom erővel a munkát.

– Miért csinálja, ha egyszer megerőltető?

– Nincs annál jobb nyelvvizsga, mint türelmetlen, ideges vevőkkel foglalkozni, akik ráadásul a legkülönbözőbb kiejtéssel beszélnek.

– Remélem, kibírja még két teljes hónapig.

– Én is – válaszolta Heidi kacagva.

Jochen pontban tizenegykor megjelent. Adam és Heidi a konyhában jókedvűen mosogatott.

– Köszönöm ezt az érdekes estét – mondta a kezét törölgetve a lány.

– Nem ez a jó szó – igazította ki Jochen. – Nem érdekes estét, ha jól sejtem. Inkább tündéri, vidám vagy élvezetes... esetleg kellemes este, de semmi esetre sem érdekes.

– Ez mind illik az estére, mint ahogy megállja a helyét az érdekes is – szögezte le Adam.

Heidi mosolygott.

– Holnap is beugorhatnék a boltba néhány szál virsliért? – kérdezte tőle Adam.

– Örömmel venném, de lehetőleg még egyszer ne tartson fel keserű öregasszonyokat holmi fordítási megbízásokkal. Erről jut eszembe, még nem is mondta, hogy mi szüksége volt arra a furcsa szövegre. Egyre az járt a fejében, hogy kicsoda az a Rosenbaum, és mit is hagyott hátra örökölni.

– Talán legközelebb majd elmondom. – Adamen látszott, hogy kissé zavarba jött.

– S legközelebb már haza is kísérheti helyettem a húgomat – jelentette ki Jochen, keményen megszorítva Adam kezét.

Miután Heidiék távoztak, Adam újra letelepedett a konyhaasztal mellé, benyakalta a maradék bort és arra gondolt, hogy már régen nem töltött el ilyen tündéri, vidám, élvezetes, kellemes és érdekes estét. Egy elsötétített ablakú, kivilágítatlan rendszámú fekete limuzin várakozott a zürichi repülőtér VIP-várója előtt. A mindenre figyelő, precíz svájci rendőrök kétszer is ellenőrizték a sofőr papírjait, mielőtt Romanov és Anna Petrova – átesve a vámvizsgálaton – felbukkant a kijáratnál és kényelmesen elhelyezkedett a gépkocsi hátsó ülésén.

Már sötét volt, amikor az autó meglódult és nekivágott a neonfényben úszó városba vezető útnak. – A kedd reggeli járással repülök vissza Moszkvába – közölte Romanov a sofőrrel, és többet nem is szólt hozzá. A limuzin méltóságteljesen fékezett a St. Gothard Szálloda előtt.

Jacques Pontin, a hotel igazgatója már az ajtóban üdvözölte őket; az udvarias bemutatkozás után gondoskodott az újonnan érkezettek bejelentkezéséről, majd tenyerével egy kis csengőre ütve hordárt hívott, hogy segítsen felvinni a vendégek poggyászát. Azon nyomban mellettük is termett egy szürke libériás, húszas éveiben járó fiatalember. – Hetvenhármas lakosztály, s mellette a hetvennégyes szoba – utasította a hordárfiút Jacques. Aztán Romanovhoz fordult: – Remélem, siker koronázza majd itt-tartózkodását, Herr Romanov. Kérem, ne habozzon személyesen hozzám fordulni, ha bármire szüksége lenne. – Köszönöm. – Romanovék követték a hordárt, aki mozdulatlanul, szinte szobormereven várt rájuk a liftajtónál. Romanov félrehúzódott, hogy előreengedje Annát. A felvonó a hetedik emeleten állt meg. A hordár előresietett, hogy mutassa az utat a folyosó végéről nyíló lakosztályhoz. Kitárta az ajtót, és intett a vendégeknek, hogy fáradjanak be. A lakosztály pont úgy nézett ki, amilyennek Romanov elképzelte: klasszissal jobb bármelyik moszkvai vagy leningrádi luxusszállodánál. Amikor a márványborítású fürdőszobában végigfuttatta tekintetét a rengeteg piperekelléken, keserűen gondolt rá, hogy bezzeg a Szovjetunióban még a legviharedzettebb utazók is magukkal viszik a tisztálkodószereiket. – Az ön szobája innen nyílik, asszonyom – világosította fel Anna Petrovát a hordárfiú, s kinyitotta az összekötő ajtót. Jóllehet, kisebb volt, de ez a szoba is magán viselte a patinás elegancia jegyét. A hordár visszatért a lakosztályba, átnyújtotta Romanovnak a kulcsokat, és megkérdezte, szüksége van-e még valamire. Romanov közölte, hogy az égvilágon semmire, s a fiú kezébe nyomott egy ötfrankos bankjegyet. A hordár alig észrevehetően meghajolt és behúzta maga mögött az ajtót. Romanov hozzálátott kicsomagolni, Anna Petrova pedig átment a saját szobájába.

Szája levetkőzött és benyitott a fürdőszobába. Hosszasan szemlélte magát a tükörben. Mindig is sokat adott a külsejére, de a legbűszkébb az erőnlétére és az alakjára volt. Huszonkilenc éves korára nyolcvanhárom kilót nyomott, izomzata acélosan kemény és feszes. A hálószobába visszatérve meghallotta a vízsugarak paskolását a szomszédból. Az ajtóhoz lopódzott és résnyire kinyitotta. Tisztán ki tudta venni Anna alakját, ahogy ott állt a gőzölgő zuhany alatt. Szája kamaszos vigyorra húzódott; léptei zaját elnyelte a vastag szőnyeg, amint mezítláb átsurrant a szobán, s bebújt a kutatónő ágyába, magára húzva a takarót. Hegyezte a fülét, hogy meghallja, mikor végez a zuhanyozással a lány.

Adam kilépett a jéghideg vízsugár alól. Percek alatt felöltözködött és csatlakozott Lawrence-hez, aki már jóízűen reggelizett a konyhában. – Továbbra sem tudlak megpumpolni a meleg vízért, mi? – tréfálkozott Lawrence. Adam a válla fölött belepillantott az újságba, hogy megtudja, hogyan áll a krikettmérkőzés.

– Nem értem, hogy miért nem tudunk kinevelni egy igazán gyors

kezű dobóembert – jegyezte meg dagályos fennköltséggel.

– Nekem arra nincs időm, hogy itt üljek és mihaszna munkanélküliekkel cseverésszek – válaszolta a barátja, megragadva táskája fülét.

– Ma az iráni sahhal van találkozóm, tanácsokat kért tőlem az anyagi helyzetét illetően. Sajnálom, hogy el kell rohannom, miközben te a kukoricapehely reggelidet habzsolod, de nem várakoztathatom meg öfelségét.

Egyedül maradva, Adam főzött magának egy kemény tojást, készített néhány szelet pirítóst, majd fellapozta a reggeli újságokat.

Újabb áldozatok Vietnamban, Johnson amerikai elnök távol-keleti körutat fontolgat, olvasta a hírekben. A hirdetések végigböngészve arra az álláspontra jutott, hogy az idén sem ő fogja megnyerni „Az év háziasszonya” címért folyó versenyt, amelyet a Daily Mail szervezett. Pedig reggeli után szokás szerint elrakodott a konyhában, beágyazott magánál, rendet rakott Lawrence szobájában – hiába, kilencévi rend és fegyelem nem múlik el egyik napról a másikra –, aztán leült, hogy megtervezze a napját.

Világossá vált előtte, hogy tovább nem húzhatja-halaszthatja a döntést. Törni kezdte hát a fejét, hogyan tudná lefordíttatni a borítékban talált hivatalos okmányt anélkül, hogy feleslegesen gyanút ébresztene. Gondolataiba merülve, szinte öntudatlanul kapta le a Bibliát a könyvespolcra, és előhalászta a lapok közül a már lefordított utolsó levelet. Az utolsó, befejező rész rejtély volt a számára, hiába olvasta el újra és újra a Heidi által lefordított pár mondatot:

„Semmi mást nem kell tennie, mint hogy elmegy a levélhez csatolt okmány jobb felső sarkában szereplő címre, és ott valamilyen formában igazolja személyazonosságát. Például egy Gerald Scott nevére kiállított útlevelemmel. Ha ez megtörtént, át fogják adni Önnek azt a hagyatéki ingóságot, amelyet Emmanuel Rosenbaum nevében önre ruháztam át.

Remélem, sok szerencsét hoz Önnek.”

Adam elővette a levélben is említett iratot. Elképzelni sem tudta, hogy miféle ingóságról lehet benne szó, s egyáltalán, bírhat-e valamilyen értékkel az a tárgy. Néhány percre eltűnődött rajta, hogy alig egy-két órával kérelmetlenül bekövetkező halála előtt, vajon mi készítette jótéteményre azt az ördögfajzatot, akit Hermann Göringnek hívtak – olyan jótéteményre, amelynek most, akarva-akaratlanul, ő is részesévé vált.

Romanov megmarkolta és egyetlen mozdulattal a földre rántotta a takarókat, feltárva az ágyon kisgyermekként összekuporodva alvó Anna mezítelenségét. A lány álmában egészen az álláig felhúzta a lábát, térde szinte hozzáért a melléhez. Most a lepedő után kapott, hogy csupasz testét eltakarja.

– Ágyban fogunk reggelizni? – motyogta reménykedve.

– Tíz perc múlva legyél felöltözve, vagy egyáltalán nem lesz reggeli

– parancsolt rá Romanov. Anna óvatosan lekászálódott az ágyról, lába a vastag szőnyegbe süppedt; megvárta, míg a szoba megszűnik forogni körülötte, s csak aztán indult el a fürdőszoba felé. Romanov hallotta, amint megnyitja a zuhanyt. – Ááá! – jött menten a szájalomra méltó segélykiáltás. Szása elmosolyodott, mert eszébe jutott,

hogy éjszakára elzárta a meleg víz csapját.

Reggeli közben megvitatták, milyen taktikát alkalmazzon Romanov a bankkal szemben, ha Petrova egyértelműen meg tudja állapítani, hogy az ott őrzött ikon valóban a Rubljov által készített eredeti. Szása időnként idegesen körbehordozta tekintetét az éttermen. Egyszer csak váratlanul felpattant: – Menjünk!

– Hová?! – értetlenkedett Anna. Éppen akkor harapott bele az újabb szelet pirítósba. Romanov azonban rá sem hederített, ehelyett minden magyarázat nélkül a lift felé rohant. Petrova alig tudta utolérni, mielőtt becsukódott volna a felvonó ajtaja. – Hová megyünk? – kérdezte ismét. Romanov továbbra is néma maradt, és csak akkor nyitotta ki a száját, amikor már kettesben voltak a lakosztályban. A pályaudvarra néző nagy ablakhoz lépett és szélesre tárta. – Aha, szóval a te szobádban helyezték el – morogta. S ezzel átrohant a szomszéd szobába. Elsietett a még bevetetlen dupla ágy mellett, feltépte az ablakot és kimászott rajta. Petrova lenézett a hétemeletnyi mélységbe és szédülés fogta el. Romanov macskaügyességgel mászott lefelé a tűztoltólétrán; amikor elérte a legalsó fokot, leugrott és egy indulófélben lévő villamoshoz rohant. Petrovát valósággal felrántotta maga után, máskülönben a lány lemaradt volna a mozgó járműről. – Mi a csoda történik itt? – lihegett Anna. Arca elárulta zavartságát. – Még én sem tudom – közölte Romanov, miközben hátrafelé figyelt a villamos ablakából. – Azt azonban már tudom, hogy miről lehet felismerni a CIA helyi emberét.

A kutatónő visszanézett a szálloda irányába, de a járdát ellepő tömegben és idegen arcokon kívül mást nem látott.

Körülbelül egy mérföldet mentek a villamossal, akkor Romanov leugrott a járműről, és leintett egy ellenkező irányba haladó taxit.

– Bischoff et Cie – vetette oda a sofőrnek, miközben arra vártak, hogy a levegő után kapkodó, kifulladt Anna is elhelyezkedjen a hátsó ülésen.

A taxi visszaindult a szálloda felé vezető úton, ügyesen manőverezve a reggeli csúcsforgalomban; végül egy hatalmas, háztömbnyi, barna gránit épület előtt állt meg. Romanov kifizette a viteldíjat, majd az impozáns bejárat felé vette az irányt. Az ajtók vastag üvegből voltak és kovácsoltvas rács védte őket; a rácsokat egy fa ágait mintázta. Közvetlenül a bejárat mellett a kőbe vésve, diszkrét arany betűk hirdették: „Bischoff et Cie”. Semmi más nem szolgált tájékoztatóul arra nézve, miféle intézmény működik a falak mögött.

Romanov megragadta a súlyos, kovácsoltvas ajtógombot, elfordította és beléptek a tágas előcsarnokba. Bal kéz felől volt az ügyfélfogadó pult, mögötte egy választékosan öltözött fiatalember.

– Guten Morgen, mein Herr – üdvözölte őket.

– Jó reggelt – köszönt vissza Romanov. – Herr Dieter Bischoff-fal van találkoznánk.

– Igenis, Herr Romanov – mondta a portásfiú, ellenőrizve az ügyfél nevét az előjegyzési könyvben. – Fáradjanak kérem, a lifthez. Az ötödik emeleten Herr Bischoff titkárnője fogja várni önöket. – Amikor kiléptek a felvonóból, valóban ott volt a hölgy, hogy üdvözölje őket. Egyszerű, de ízléses kosztümöt viselt. – Kövessenek, kérem –

mondta oroszul. Kiejtésében nyoma sem volt akcentusnak. Végigvezette a vendégeket egy hosszú folyosón, amelynek falain festmények sorakoztak, majd betessékelte őket egy tágas helyiségbe, amely inkább hasonlított egy vidéki fogadó halljára, semmint egy bank tárgyalótermére.

– Herr Bischoff pillanatokon belül itt lesz – közölte a nő, és visszavonult. Romanov állva maradt, úgy vette szemügyre a helyiséget. A szemközti falon három bekeretezett fekete-fehér fotót pillantott meg: a fényképek komoly arcú, szürke öltönyös, idős urakat ábrázoltak, akik minden igyekezetükkel azon voltak, hogy komoly arcú, szürke öltönyös, idős urak benyomását keltsék. A többi falat szerény, kellemes hangulatú olajfestmények borították: XIX. századbeli svájci város- és tájképek. A szoba közepét egy lenyűgöző, XIV. Lajos korabeli ovális asztal foglalta el, körülötte nyolc faragott mahagóni székkal. Romanov lelkét egy múltó pillanatra előntötte az irigység, amikor belegondolt, hogy neki sohasem adatik meg, hogy ilyen környezetben dolgozzon.

Nyílt az ajtó, s egy hatvanas éveinek közepén járó férfi lépett be rajta, nyomában három sötétszürke öltönyös úrral. Elég volt egy pillantást vetnie Herr Bischoffra, s Romanov rögtön felmérte, hogy kinek a fényképe kerül az imént látott, szürke öltönyös, ünnepélyes ábrázatú urak fotói mellé.

– Mély megtiszteltetés ez a mi kis bankunk számára, Mr. Romanov
– udvariaskodott Herr Bischoff, s miközben kezét rázott az oroszral, enyhén meghajolt. Romanov a maga részéről illedelmesen biccentett, és bemutatta a munkatársát, akinek szintén jutott a főhajtásból és a kézfogásból. – Engedje meg, hogy bemutassam a fiamat és két társamat, Herr Müllert és Herr Weizkopft. – A három férfi tökéletes összhangban biccentett a vendégek felé, s állva maradt, amíg Bischoff el nem foglalta helyét az asztalfőn.

A bank elnöke intett Romanovéknak, mire Szása és Anna is leült az asztalhoz.

– Ha nem vennék zokon, láthatnám az útleveleket? – kérdezte Herr Bischoff, mintha ezzel kívánná jelezni, hogy kezdetét vette a találkozó hivatalos, üzleti része. Romanov előhúzza belső zsebéből a puha borítású kis kék útlevelet, és odanyújtotta a bankárnak. Bischoff gondosan megvizsgálta az okmányt, akár egy filatelista egy régi, szakadozott bélyeget, s szemmel láthatóan arra a következtetésre jutott, hogy az útlevél eredeti. – Köszönöm – mondta, és visszaadta Szásának. Herr Bischoff felemelte a kezét, mire az egyik cégtárs felpattant a helyéről és szapora léptekkel távozott. – Pár percet vesz csak igénybe, amíg a fiam idehozza az ikont a trezorból – közölte az idős úr. – Közben esetleg megkínálhatom önöket egy kis kávéval... oroszosan elkészítve.

Pillanatok alatt már hozták is a kávé. Elegáns hölgy szolgálta fel.

– Nagyon szépen köszönöm – szólalt meg Petrova érezhető elfogódottsággal.

Romanov néma maradt. – Ismét nyílt az ajtó: az ifjabb

Bischoff tűnt fel, kezében egy kis fémdobozzal, s átadta az apjának.

– Bizonyára megértik, hogy a lehető legnagyobb diszkrécióval kell kezelnem ezt az ügyet – szögezte le a bankelnök. – Hiszen megeshet, hogy nem is az önök kormánya által keresett ikon van a széfreeszkben.

– Természetesen megértjük.

– Az oroszországi festészetnek ezt a műremekét 1938-ban helyezték letétbe nálunk egy bizonyos Mr. Emmanuel Rosenbaum megbízásából. A két ügyfélen látszott a megdöbbenés.

– Nyevozmoszno – dadogta Anna Szására nézve. – Ő sosem tette volna...

– Gondolom, pontosan ezért választották ezt a nevet – torkolta le a lányt Romanov, mert feldühítette Anna vigyázatlansága. – Hát nem érted? Tökéletes álca... Láthatnánk az ikont? – fordult most a bank elnökéhez.

Herr Bischoff az asztal közepére helyezte a fémdobozt, s a három szürke öltönyös cégtárs közelebb húzódott. Romanov meglepődve nézett rájuk. – A svájci törvények értelmében három szemtanú jelenléte szükséges, ha egy ügyfél nevén lévő vagyontárgyat kívánunk megvizsgálni – magyarázta a bankelnök.

Romanov kurtán biccentett.

Herr Bischoff egy apró kulcsot vett elő a zsebéből és a fémdobozka zárjába illesztette; a fia egy másik kulccsal ugyanígy cselekedett.

Miután végeztek a rövid kis ceremóniával, Herr Bischoff felkattintotta a széf fedőlapját, és a nyitott rekeszt a vendégek felé fordította.

Mint a kisgyerek, aki remegő kézzel nyúl a karácsonyi ajándékért, úgy érintette meg Romanov a dobozt, s emelte ki belőle az ikont.

Szemét a csodálatos kis festményre meresztette. Apró, téglalap alakú falemezt tartott a kezében, amelyen a parányi piros, sárga és kék festékmozaikok férfialakká formálódtak; a férfi arcáról sugárzott a szenvedés, mintha az ő vállán nyugodna a világ összes terhe. Vonásaiban, noha mérhetetlen szomorúságot tükröztek, volt valami higgadt méltóság.

Az ikon valóan lenyűgöző alkotás volt, akárcsak a Téli Palotában látott többi remekmű. Romanov hallgatásba burkolózott, s mivel nem nyilvánított véleményt, bizonytalanságban tartotta a többieket is. Végül Anna törte meg a csendet.

– Valóban remekmű – szögezte le –, és az is igaz, hogy a tizenötödik századból való, de mint önök is láthatják, ez nem a Sárkányölő Szent György.

Romanov helyeslőleg bólintott, de a szemét nem tudta levenni a miniatűr festményről. – Ismered ennek az ikonnak az eredetét? – kérdezte a lánytól.

– Igen. – Annáról lerítt az elégedettség, hogy végre foglalkoztatják.

– Az ikon Szent Pétert ábrázolja, látod, ott vannak a kezében a kulcsok... 1471-ben festette Dioniszij. Mi tagadás, a mester egyik legszebb alkotása. De nem ez a cári ikon.

– De ez is a szovjet nép tulajdona, nem?! – mondta Romanov.

Még bízott benne, hogy fáradozásának meglesz az eredménye.

– Nem, őrnagy elvtárs – jelentette ki nyomatékkal a kutatónő. –

Az ikon a Müncheni Galéria tulajdona, onnan tűnt el azon a napon, amelyen Hitlert birodalmi kancellárrá nevezték ki.

Herr Bischoff gyorsan lejegyzett néhány szót az előtte fekvő papírlapra.

Nos, így legalább lesz egy bank Münchenben, amely szívesörömet üzletel majd vele a jövőben, gondolta.

Romanov nehéz szívvel adta vissza az ikont Herr Bischoffnak.

Csupán annyit tudott kinyögni: – Köszönöm.

– Említést sem érdemel – válaszolta Herr Bischoff rendíthetetlen egykedvűséggel. Fogta az ikont, a doboz aljára fektette, s rázárta a fedelét. Fia szintúgy végigcsinálta a műveletet, csak most fordított sorrendben. Aztán hóna alá kapta a rekeszt és távozott. Romanov fölemelkedett, miután keserűen konstataálta, hogy ebből a találkozásból haszon már nemigen származhat, hacsak azt nem tekinti eredménynek, hogy sikerült fölfedezniük Göring álnevét, vagy legalább az egyiket a sok közül.

– Nem tudom, volna-e rá lehetőség, hogy néhány szót váltsak önnel négyszemközt, Herr Romanov – érdeklődött az idősebb bankár.

– Természetesen.

– Mivel fölöttébb kényes ügyről van szó, úgy gondolom, talán helyesebb, ha a kísérője nincs jelen a beszélgetésen.

– Azt hiszem, nyugodtan maradhat – mondta Romanov. El nem tudta képzelni, hogy Bischoff esetleg olyan témát hozhat fel, amiről később ne érezné úgy, hogy meg kell vitatnia Petrovával.

– Ahogy óhajtja – válaszolta Herr Bischoff. – Szeretném megtudni, volt-e valami más oka is annak, hogy találkozni kívánt velem.

– Nem értem, mire céloz.

– Úgy éreztem, talán tudom az igazi magyarázatot és indítékot, hogy miért éppen a mi bankunkat választotta nyomozása kiindulási pontjaként.

– Én nem választottam senkit és semmit – szögezte le Romanov. – Az önök bankja egyike annak a... – elharapta a szót.

– Értem. – Úgy tűnt, hogy a dolog egyre homályosabb Herr Bischoff számára. – Akkor megengedne néhány kérdést?

– Igen, ha nagyon muszáj. – Romanovon látszott, hogy mihamarabb szeretne már túl lenni a látogatáson.

– Ugye ön Alekszandr Nyikolajevics Romanov?

– Gondolom, ha efelől kétségei lettek volna, most nem tartanánk itt.

– Pjotr Nyikolajevics Romanov egyetlen fia?

– Igen.

– Nyikolaj Alekszandroviics Romanov gróf unokája?

– Csak nem történelmi leckét kíván itt adni nekem a családfámról? – kérdezte most már ingerülten Romanov.

– Nem, nem, pusztán szerettem volna százszázalékosan megbizonyosodni a tényekről, minthogy egyre inkább meg vagyok győződve róla, hogy bölcs dolog volna, ha a hölgy mégis magunkra hagyna minket egy rövid időre – vetette fel ismét az idős bankár, ezúttal kissé bátortalanul.

– Semmi esetre sem – kötötte az ebet a karóhoz Romanov, majd dagályos hangsúllyal hozzátette: – Mi a Szovjetunióban valamennyien egyenlőek vagyunk.

– Persze, hogyne – mondta Bischoff, röpke pillantást vetve Annára, mielőtt folytatta volna. – Az édesapja 1946-ban hunyt el?

– Igen, akkor. – Romanov határozottan kényelmetlenül érezte magát.

– És ön az egyetlen gyermeke?

– Én – közölte büszkén Romanov.

– Ebben az esetben közlöm önnel, hogy a bankom birtokában van... – Bischoff habozni látszott, amikor az egyik szürke öltönyös férfi keze ügyébe rakta a dossziét. Aranykeretes olvasószemüveget vett elő, s aprólékos gondossággal az orrára illesztette. Nyilvánvaló volt, hogy az időt húzza.

– Ne mondjon többet – szólalt meg halkan Romanov.

Bischoff ránézett. – Sajnálom, de minden okom megvolt rá, hogy feltételezzem, látogatását előre megtervezte.

Petrova alig bírt nyugton ülni, annyira élvezte a szeme előtt kibontakozó titokzatos dráma minden egyes mozzanatát. Előre sejtette, hogy mi lesz a következő fordulat, ezért roppant csalódott volt, amikor Romanov váratlanul feléje fordult.

– Várjál odakint – utasította Annát. Petrova lebiggyesztette az ajkát, és duzzogva kivonult a helyiségből.

Bischoff megvárta, míg az ajtó egészen becsukódik a lány mögött, s Romanov elé csúsztotta a dossziét. Romanov vonakodva ütötte fel a fedőlapot. Az első oldalon, fent a lap közepén a nagyapja neve állt, háromszor vastagon aláhúzva. A név alatt számára érthetetlen számoszlopok sorakoztak.

– Remélem, ha mérlegre teszi a ránk bízott alaptőke után kimutatható szerény értékgyarapodást, arra a megállapításra fog jutni, hogy maradéktalanul végrehajtottuk a nagyapja rendelkezéseit. – Herr Bischoff előrehajolt, s rábökött arra a számsorra, amely fényesen bizonyította, hogy az utóbbi negyvenkilenc esztendőben az eredeti vagyoni értéke, évi 6-7 százalékkal növekedett.

– Mit takar ez a szám itt, a lap alján? – érdeklődött Romanov.

– A részvényekből, kötvényekből és készpénzekből álló vagyonának összértékét a ma reggeli, kilenc órai nyitáskor. Amióta 1916-ban a nagyapja megnyitotta nálunk a bankszámláját, minden hétfőn elkészítjük a kamatjováírást. – Az öregember szemében büszkeség csillant, amint tekintetét a falon függő fényképekre emelte.

– Bozse moj – nyögte Romanov, amikor felfogta a legelső számsor jelentését. – Milyen pénznemben van ez feltüntetve?

– A nagyapja kizárólag csak az angol fontban bízott.

– Bozse moj. – Szása számára megállt az élet.

– A megjegyzését vegyem úgy, hogy nem találja kielégítőnek azt a módot, ahogyan a vagyont kezeltük?

Romanov száján egy árva hang sem jött ki.

– Feltehetően az is érdekelné fogja, hogy bankunk pánccéltermében több rekesz áll az ön rendelkezésére, amelyek tartalmáról azonban nem tudunk felvilágosítással szolgálni. Közvetlenül a háború után egy ízben az édesapja is felkeresett bennünket. Elégedettnek látszott, s közölte velünk, hogy hamarosan visszatér. Sajnos azonban többé nem hallottunk felőle. Mély szomorúsággal értesültünk a haláláról. A jelenlegi körülményekre való tekintettel talán ön is helyesebbnek véli, ha az említett széffiókokat a legközelebbi alkalommal vizsgálja meg – indítványozta a bankelnök.

– Igen – mondta Romanov halk, elfúló hangon. – S ha esetleg visszajönnék délután?

– Bankunk mindig rendelkezésére fog állni, excellenciás uram –

válaszolta Herr Bischoff.

A forradalom óta soha senki nem szólította így a Romanov család egyetlen tagját sem. Szása némán meredt maga elé.

Aztán nagy sokára feleszmélt, feltápáskodott a helyéről és kezét rázott Herr Bischoff-fal. – Akkor délután visszajövek – közölte, mielőtt csatlakozott volna a folyosón várakozó Anna Petrovához.

Egyikük sem szólt egy szót sem, amíg vissza nem értek a szállodába. Romanov azonban olyannyira a felfedezés hatása alatt állt még akkor is, hogy fel sem tűnt neki a szemben lévő villamosmegállóban várakozó férfi, pedig reggel a szállodából távoztukban még igen ügyesen lerázta magáról.

HETEDIK FEJEZET

A lelkész hosszan tanulmányozta az előtte fekvő okmányt, mielőtt véleményt nyilvánított róla. Amikor meghallotta, hogy mit akar tőle Adam, előzékenyen a német lutheránus templom hátsó fertályában lévő szűk kis irodájába vezette a fiatalembert.

Az iroda – mint kiderült – valójában csupasz falú, rideg helyiség volt, amelyet jórészt egy nagyméretű faasztal foglalt el, körülötte hozzá nem illő székekkel. A fehérre meszelt falakon díszként csupán egyetlen fekete kereszt függött. Adam és a lelkész az asztalhoz telepedett két különböző méretű és formájú székre. Adam egyenes derékkal, mereven bámult maga elé, Isten fekete reverendás szolgája ezzel szemben rákönyökölt az asztalra, fejét megtámasztotta két öklével, s teljesen belemerült a dokumentum tanulmányozásába.

Csak sokára szólalt meg. Anélkül, hogy felnézett volna a papírlapról, tétován kijelentette: – Ha nem tévedek, ez egyfajta átvételi elismervény.

Habár nem vagyok különösebben járatos az ilyen ügyekben, de azt hiszem, hogy a Roget et Cie elnevezés egy genfi bankot jelöl, s az okmány alapján az ő birtokukban van a cári ikonnak nevezett tárgy. Ha nem csal az emlékezetem, akkor az eredeti ikon valahol Moszkvában látható. A jelekből ítélve – folytatta a lelkipásztor, szemét továbbra is az okmányra szegezve –, amennyiben valaki ezzel az elismervénnyel felkeresi a genfi bankot, kérheti a fent említett ikonnak, nevezetesen a Sárkányölő Szent Györgyöt ábrázoló festménynek a kiszolgáltatását, amit egyébiránt egy bizonyos Mr. Emmanuel Rosenbaum helyezett letétbe a pénzügyintézetnél. Be kell vallanom – a pap most először nézett fel az olvasásból –, hogy eddig még csak nem is hallottam ilyesmiről.

Összehajtotta a másolatot, s visszaadta Adamnek.

– Köszönöm. Tényleg sokat segített.

– Borzasztóan sajnálom, hogy elöljáróm, a püspök visszavonult nyári pihenőjére, mert ő biztosan több részlettel tudott volna szolgálni.

– Öntől is hiánytalanul megtudtam, amire szükségem volt – biztosította Adam a lelkipásztort. Nem állhatta meg, hogy meg ne kérdezze:

– S mondja, általában értékesek az ikonok?

– Még egyszer fel kell hívnom a figyelmét, hogy nem vagyok szakértő ezen a téren. Annyit azonban mindenképpen elmondhatok, hogy mint általában az összes többi műalkotással, az ikonokkal is az a helyzet, hogy értékük szélsőséges határok között ingadozhat, mégpedig anélkül, hogy mi, földi halandók kellő magyarázatot találánánk

rá.

– Vagyis ez azt jelenti, hogy ennek a bizonyos ikonnak az értékét nem is lehet pontosan megállapítani?

– Hát, szó mi szó, én a magam részéről nem mernék becslésekbe bocsátkozni, de azt biztosra veszem, hogy a műkincsek árverésével foglalkozó Sotheby's vagy a Christie's szívesen vállalkozna rá. Végül is ők reklámozzák úgy magukat, hogy nincs az a művészeti ág, amelyben ne rendelkeznének szakértőkkel, akik szíves-örömmel ellátják tanácsokkal az érdeklődőket.

– Nos, akkor itt az ideje, hogy a szavukon fogjam őket – közölte Adam. Felállt az asztal mellől, és kezét rázott a lelkésszel. – Nagyon kedves volt.

– Ugyan, semmiség. Boldog vagyok, hogy segíthettem. Legalább erre a röpke kis időre megszabadulhattam Frau Gerber házassági problémáitól és a templom kertészének vég nélküli dicsekvésétől, hogy az idén is milyen óriásira nőttek a tökök.

Adam közvetlenül a knightsbridge-i kereszteződés előtt, a Hyde Park Cornernél szállt le a buszról. Az aluljárón átment a másik oldalra, és megszaporázta lépteit. A Piccadillyn haladt, a Ritz irányába. Emlékezete mélyéről előbányásztta, hogy valahol olvasta, a Sotheby's központja a Bond Streeten található. Arra viszont nem emlékezett, hogy valaha is látta volna az épületet.

Mintegy száz métert ment még a Piccadilly Circle felé, aztán befordult balra. Lassabbra fogta lépteit, és sorra szemügyre vette a cégtáblákat az utca két oldalán. Elhaladt a Gucci-, a Carlier- és az Asprey-üzlet előtt, de Sotheby'snak nyomát sem látta; már-már ott tartott, hogy valószínűleg rosszul emlékszik a címre, s jobb volna kikeresni a telefonkönyvben, amikor az Ír Turisztikai Hivatal és a Celines után, az utca túloldalán egy újságos-kioszk fölött megpillantotta az aranyló betűket.

Keresztülvágott az egyirányú utcán és belépett az újságosbódé mellett nyíló ajtón. Úgy érezte magát, mint a kisgyerek az új iskolában, ahol első nap minden szokatlan a számára, és azt sem tudja, kihez forduljon útbaigazításért. A többi ügyfél sorra elhúzott mellette, és felsietett a szemközti lépcsőn. Éppen indulni akart ő is, amikor hallotta, hogy valaki azt mondja: – Fel a lépcsőn, asszonyom, aztán egyenesen tovább. Az árverés néhány perc múlva kezdődik.

Adam a hang irányába fordult és egy földig érő, zöld színű kabátot viselő embert látott. Bal felső zsebe fölött a Sotheby's hímzett cégjelzését viselte.

– Kihez fordulhatnék, ha valamit szeretnék felbecsültetni? – kérdezte tőle.

– Menjen csak tovább, uram, egészen az előcsarnok végéig, s ott bal kéz felől megtalálja a recepciót – vakkantotta a portás. Adam megköszönte az útbaigazítást, magában pedig azt gondolta, hogy a libériás férfi előző munkahelye minden bizonnyal az aldershoti katonai kiképző lehetett... Az útbaigazítást követve valóban rátalált az ügyfélszolgálatra. Egy idős hölgy éppen azt magyarázta a pult mögött álló fiatal lánynak, hogy néhány éve a nagyanyjától rámaradt egy váza, s szeretné megtudni, hogy ér-e egyáltalán valamit.

A lány egy futó pillantást vetett a becses örökségre, s megkérdezte a hölgytől: – Vissza tudna jönni úgy tizenöt perc múlva? Addigra Mr. Makepeace bizonyára szakít majd időt a váza megtekintésére; s annak alapján képes lesz megmondani a körülbelüli értéket is.

– Köszönöm, aranyoskám – hálálkodott az idős hölgy, reménnyel telve. A lány fogta a gazdagon díszített vázát és bevitte a pult mögül nyíló helyiségbe. Néhány másodperc múlva már vissza is tért.

– Miben állhatok rendelkezésére, uram?

– Nem is tudom... – bizonytalankodott Adam. – Egy ikonnal kapcsolatban szeretnék szakvéleményt kérni.

– Itt van önnél?

– Nem, jelenleg külföldön található.

– Részleteket tudna mondani?

– Részleteket?

– A művész nevét, a keletkezés időpontját, a festmény méretét.

Vagy a legjobb volna, ha mutatna egy fotót az ikonról.

– Sajnos, nincs – közölte Adam gyámoltalanul. – Csupán az alkotás

címét tudom, meg van itt egy okmány is róla, – Ezzel a lány felé

nyújtotta az elismervényt, amelyet nem sokkal azelőtt fordított le angolra a lelkész.

– Hát ezzel nem sokra megyünk – közölte a lány, ide-oda forgatva a német nyelvű iratot. – De mindjárt megkérdezem Mr. Sedgwicket. Ő vezeti az orosz és görög ikonok osztályát, és talán tudna segíteni önnek.

– Előre is köszönöm – mondta Adam, miközben a lány egy számot kezdett tárcsázni.

– Ráérne most egy kicsit, Mr. Sedgwick? Egy ügyfél óhajtana önnel beszélni – érdeklődött a recepciós. Helyére rakva a telefont, közölte Adammal:

– Mr. Sedgwick néhány perc múlva szabaddá tudja tenni magát, ha van kedve addig várni.

– Persze hogy van – válaszolta Adam, ám furcsamód mégis olyan érzése támadt, mintha rászedték volna. A lány már a következő ügyfélhez fordult, ő pedig félrehúzódott. Várakozás közben a falon függő fotókat kezdte bámulni. A felvételek egytől egyig olyan tárgyakról készültek, amelyek nemrég kerültek kalapács alá a Sotheby'snál. Picasso egy nagyméretű festménye – a „Trois Baigneuses” – például tizennégyezer fontért kelt el. Amennyire Adam ki tudta hámozni, az élénk színösszeállítású kép három, tengerparti mulatságon táncoló nőszemélyt ábrázolt. Abban többé-kevésbé biztos volt, hogy nőkről van szó, mert mindegyiküknek volt melle, igaz, nem ott, ahol általában lenni szokott. A Picasso-kép fotója mellett egy Degas díszelgett: a festményen balettiskolás lány gyakorolta a lépéseket. Ez alkalommal nem volt kétsége afelől, hogy a táncoló figura nőnemű. Ám leginkább egy harmadik olajfestményről készült felvétel keltette fel az érdeklődését. A képet egy bizonyos Jackson Pollock festette – Adam sohasem hallott róla –, és tizenegyezer fontért akadt rá vevő. Adam eltűnődött, vajon kiféle-miféle emberek engedhetik meg maguknak, hogy ekkora összegeket költsenek műkincsekre.

– Csodálatos ecsetkezelés, ugye? – szólalt meg egy hang mögötte.

Adam sarkon pördült, s egy hórihorgas, hullasápadt férfival találta magát szemben, akinek vörössárga bajusza és ritkuló rőt haja volt. Öltönye úgy lógott rajta, mint valami ruhaakasztón. – Sedgwick vagyok – közölte, csipetnyi tudálékossággal a hangjában.

– Scott – mutatkozott be Adam.

– Nos, Mr. Scott, keressünk egy csendes helyet itt valahol, s mondja el szépen, hogy mi járatban van. Talán tudok segíteni.

– Talán igen, de... – habozott megint Adam. Letelepedett a szakértővel szemközt. – Szóval, röviden az a helyzet, hogy végrendeletileg rám hagytak egy ikont, s abban reménykedem, hogy esetleg ér is valamit.

– Kezdetnek nem rossz... – jegyezte meg Sedgwick. Felső zsebéből előhúzta a szemüvegét, s kihajtotta a két szárát.

– Lehet, hogy mégis az... Sajnos, nem nagyon értek a festményekhez, az idejét meg nem akarom feleslegesen rabolni.

– Nem fogja, higgye el – biztatta a becsüs Adamet. – Tucatjával adunk el olyan tárgyakat, amelyek tíz fontnál is kevesebbet érnek. – Adam ezt nem tudta, mindenesetre kellemesen érintette: Sedgwick lágy, meleg hangja is bátorságot öntött belé. – Úgy tájékoztattak, hogy nem tud fotót mutatni a szóban forgó ikonról.

– Így van. Az ikon még külföldön van, s hogy őszinte legyek, soha életemben nem láttam.

– Értem. – Sedgwick behajtott a szemüvege szárát. – Mégis, tudna azért néhány dolgot említeni az eredetéről?

– Nagyon keveset. Annyit mindenesetre tudok róla, hogy cári ikonként is szokták emlegetni, meg hogy a Sárkányölő Szent György a fő motívum rajta.

– Hát ez roppant fura – csodálkozott el Sedgwick. – A múlt héten is járt itt valaki, aki ugyancsak erről az ikonról kérdezősködött..., de a nevét nem akarta meghagyni.

– Másvalaki is érdeklődött a cári ikon felől?!

– Igen, egy orosz úriember, ha nem tévedek. – Miközben beszélt, szemüvegével a térdét ütögette. – Kívánságára alaposan utánanéztem az ikonnak, de nem derítettem ki sokkal többet a már ismert tényeknél. Az ismeretlen tudni akarta, hogy volt-e valamikor is kezünkben az ikon, vagy egyáltalán hallottunk-e róla. Azt a felvilágosítást adtam neki, hogy Rubljov e remekműve a Téli Palotában van kiállítva, ott bárki megtekintheti. Elmagyaráztam azt is, hogy a mű eredetiségét az ikon fakeretének hátulján látható ezüst cári korona jelzi. A tizennegyedik század óta számtalan hamisítvány készült Rubljov mestermunkájáról, s a másolatok minősége és értéke tág határok között szóródik. A férfit az a másolat érdekelte, amelyet Miklós cár rendelt egy udvari festőtől úgy 1914 táján. Képtelen voltam ennek az ikonnak a nyomára bukkanni, hiába néztem át a fellelhető összes kézikönyvet... önnek van valami okmánya az ikonról? – fordult végül Adamhez.

– Nem sok – ismerte be Adam –, bár itt van nálam az örökségként rám hagyott elismervény másolata. – Odaadta a papírt a szakértőnek. Mr. Sedgwick újfent szétnyitotta a szemüvege szárát, és gondosan végigböngészte a szöveget. – Remek, ez egyszerűen remek – szögezte

le. – Minden jel arra mutat, hogy az ön birtokában van a cári ikonnak az a másolata, amely az említett udvari festő műve – feltéve persze, hogy a Roget et Cie hajlandó lesz a rendelkezésére bocsátani az alkotást. Arra viszont mérget vehet, hogy személyesen kell odamennie, ha elő kívánja terjeszteni az igényét.

– De megéri egyáltalán a fáradságot? Van valami elképzelése, hogy mennyit érhet ez a hamisítvány?

– Nehéz pontosan megbecsülni az értékét anélkül, hogy látnám. – Sedgwick visszaadta az iratot.

– Mégis, mi a legalsó határ, amennyiért biztosan el tudnám adni?

– A másik összevonta a szemöldökét. – Tíz... közölte egy idő után. – Esetleg tizenöt, de maximum húsz...

– Húsz font – sóhajtott fel Adam. Lerítt róla a csalódottság. – Sajnálom, hogy az idejét vesztegette rám.

– Nem, nem, Mr. Scott! Ön teljesen félreértett. Én húszezer fontra céloztam.

NYOLCADIK FEJEZET

– Kér még az elvtárs egy kis kaviárt? – kérdezte Petrova az ebédnél.

Romanov haragosan nézett rá. Kísérője a bennfentesek mindentudó mosolyával nyugtázta, amikor Szása bonyodalmasan magyarázni kezdte, hogy a „szigorúan bizalmas információk” csakis a legmagasabb szinten cserélhetnek gazdát; mint ahogy arra sem mutatott hajlandóságot, hogy elhiggye főnökének: rendkívül fontos találkozója van aznap délután a konzulátuson, csupán elfelejtette megemlíteni.

Anna olyan mozdulattal tartotta Romanov felé a színültig telt kaviáros kanalat, mintha csak egy akaratos babát akarna megetetni.

– Köszönöm, de nem. – Romanov hangja keményen csattant.

– Ahogy kívánod. – Anna szájában eltűni a kanál.

Romanov intett a pincérnek, hogy fizetne. Amikor elébe tették a számlát, felötlött benne, hogy ennyi pénzből odahaza egy egész családot lehetne jól tartani egy egész hónapig. Szó nélkül fizetett.

– Később találkozunk a szállodában – mondta kurtán.

– Hogyne – válaszolta Anna Petrova a kávéját kavargatva. – Mikorra várhatlak vissza?

Romanov ismét a szemöldökét ráncolta. – Hét előtt semmi esetre sem.

– És számomra van-e kijelölt feladat a délutánra, őrnagy elvtárs?

– Azt csinálsz, amit akarsz. – Romanov köszönés nélkül távozott.

A bankkal ellentétes irányban indult el, de maga sem gondolta komolyan, hogy ezzel a manőverrel sikerüli megtévesztenie akár az étterem ablakából gyanakodva leselkedő kutatónőt, akár az utca másik oldalán két órája türelmesen strázsáló ellenséges ügynököt.

Három órákor Romanov már ismét a bank ötödik emeleti tárgyalójában üldögélt; a szemközti falról három Herr Bischoff bámult le rá a fotókról, az asztal túloldalán teljes életnagyságban a negyedik, mögötte pedig az ötödik Bischoff.

– Tehát felügyeletünkre van bízva – Herr Bischoff ugyanabban a választékos, ám hivatalos stílusban beszélt, mint a reggeli találkozó alkalmával – öt széfkezes, amelyet 1945, azaz az apja látogatása óta senki sem nyitott fel. Kívánja megtekinteni őket, vagy...

– Mi másért jöttem volna vissza? – kérdezte Romanov. A kimért tónus és a mesterkélt modorosság kezdte felingerelni.

– Valóban – szögezte le Herr Bischoff, látszólag tudomást sem véve az udvariatlan megjegyzésről. – Ebben az esetben viszont meg kell kérnem, hogy írjon alá egy igénylési nyilatkozatot, amely a svájci törvények előírásai szerint egyértelművé teszi a jogi helyzetet. – Romanov aggodalmas képet vágott. – Csupán formalitásról van szó – nyugtatta meg a bankár, az orosz azonban továbbra is néma maradt. – Biztosíthatom róla, excellenciás uram, hogy országának állampolgárai közül nem ön az egyetlen, aki időnként megtisztel minket jelenlétével. Herr Bischoff egy nyomtatványt csúsztatott Romanov elé. Húsz számozott cikkely állt rajta németül, apró, nyomtatott betűkkel. Romanov a keze ügyébe helyezett aranyozott tollal odafirkantotta a nevét a kijelölt helyre. Nem is volt kíváncsi rá, hogy mit ír alá. Ha eddig nem lopták el a nagyapja örökségét, akkor ugyan minek próbálkoznának vele pont most, gondolta.

– Volna akkor olyan szíves velem jönni – mondta Herr Bischoff, közben egy gyors mozdulattal, a fia kezébe nyomta az aláírt nyilatkozatot. Az ifjabb Bischoff tüstént távozott.

Romanov szóltanul követte az idős bankárt a folyosó végébe. Ott beléptek a bankelnök magánhasználatú liftjébe és leereszkedtek az alagsorba.

Amikor kinyílt a felvonó ajtaja, Romanov az első pillanatban azt hitte, börtönben vannak – persze, a börtönökben nincsenek makulátlanul fényezett rácsok. Az acélrácszat túloldalán egy ember ült az ügyeletesi asztal mögött. Amikor meglátta az elnököt, felpattant és egy hosszú szárú kulccsal kinyitotta az acélból készült ajtót. Herr Bischoff nyomában Romanov is beljebb ment; ott megvárták, amíg újra bezárják mögöttük az ajtót. Az őr előresietett, mutatva az utat. A hosszú folyosó megszólalásig úgy nézett ki, mint valami borospincében: pár méterenként barométereket helyeztek el, amelyekről leolvasható volt az odalent uralkodó hőmérséklet és páratartalom. A tompa világítás épp csak arra volt jó, hogy el ne tévesszék a lépést. A folyosó végében, egy hatalmas kerek acélajtó előtt az ifjabb Bischoff várt rájuk. Az öreg bankár bólintott, mire a fia előrelépett, kulcsát a zárba illesztette és fordított egyet rajta. Az elnök az ajtó másik zárszerkezetét nyitotta ki a maga kulcsával. Aztán mindketten nekifeszültek a kilenc hüvelyk vastag ajtónak, közös erővel szélesre tárták, ám a pánclétermbe már nem léptek be.

– Ön öt széf fiók felett rendelkezik. Az 1721-es, 1722-es, 1723-as, 1724-es...

– És az 1725-ös számúval, esküdni mernék rá – vágott közbe Romanov.

– Pontosan – hagyta helyben Herr Bischoff. Zsebéből előhúzott egy kis borítékot, s Romanov felé nyújtotta. – Ebben egy kulcs található, az nyitja az összes rekeszt. – Romanov átvette a borítékot, és bedugta a fejét a nyíláson. – Ám előbb nekünk kell kinyitnunk a székek zárját a bank kulcsával – figyelmeztette Herr Bischoff. – Ha megkérhetném, előreengedne? – Romanov biccentett, és a két Bischoffot máris elnyelte a páncléterm mélye. Szása lehúzta a fejét, s utánuk ment. A fiatal Bischoff kinyitotta a rekeszek felső zárját. Két nagyobb

méretű fiók volt alul, három pedig felül – együtt tökéletes négyzetet alkottak. – Távozásunkkor kénytelenek vagyunk behúzni a páncélajtót, excellenciás uram – közölte Herr Bischoff. – Ha már végzett és ki szeretne jutni, kérem, nyomja meg a falon található piros jelzőgombot. Arra azonban nyomatékosan fel kell hívnom a figyelmét, hogy pontban hat órakor a trezor zárszerkezete automatikusan működésbe lép, s másnap reggel kilencig nem lehet kinyitni, öt óra negyvenötkor megszólal egy riasztócsengő, hogy figyelmeztesse önt. – Romanov a faliórára pillantott: tizenhét perccel múlt három óra. Úgy vélte, két óra bőven elég lesz, hogy szemügyre vegye az öt fémdoboz tartalmát. A két Herr Bischoff biccentett feléje, majd nesztelenül visszavonult.

Romanov izgatottan várta, hogy a nehéz acélajtó bezáródjon mögöttük. Mikor végre-valahára magára maradt Aladdin csodabarlangjában, tekintetét körbehordozta a termen: vagy két-háromezer rekesz lehetett beépítve a falakba. Olyan benyomást keltettek, mint valami könyvtár, ahol könyvek helyett széfek sorakoznak a polcokon. Gyanította, hogy több személyes gazdagság van ott felhalmozva körülötte, mint amennyiről sok ország egyáltalán álmodni merne. Ellenőrizte a számokat saját fiókjain, majd gyámoltalanul meredt maga elé, mint az árva kisgyerek, akinek megígérték, hogy hamarosan jön a segítség. Végül nekidurálta magát. Az egyik kisebb méretű rekesszel kezdte. Elfordította a kulcsot a zárban, mire fémcsattanás hallatszott. A fémdoboz színültig volt papírokkal. Találomra kihúzott néhányat az irathalomból – közjegyzői okmányok voltak különböző csehországi és bulgáriai birtokok tulajdonjogáról. Valamikor milliókat értek ezek a földterületek, most valamennyi a szocialista állam tulajdonát képezte. Ahogy ujjával végigszántott az ingatlanszerződéseken, eszébe jutott a mondás: annyit sem érnek, mint a papír, amire nyomták őket. Romanov kihúzta a következő rekeszt. Azoknak a cégeknek a járadékkötvényeit rejtette, amelyek egykoron ömértósága, Nyikolaj Alekszandrovics Romanov gróf tulajdonában voltak. Legutoljára 1914-ben fizettek ki rájuk nyereséget. Szása magában elátkozta a rendszert, amelyben született, miközben felnyitotta a harmadik széfet. Egyetlen okirat feküdt benne, mégpedig a nagyapja végrendelete. Elég volt egy pillantást vetnie az okmányra, hogy kiderítse: minthogy az apja örökölte az összes vagyont, végső soron most őrá száll minden. Vagyis a nagy semmi.

Háborgó lélekkel guggolt le, hogy szemügyre vegye a két alsó rekeszt. Mindkettő akkora volt, hogy nyugodtan elférhetett bennük akár egy cselló is. Röpké ideig habozni látszott, mielőtt kulcsát beillesztette az egyik fiók zárjába. Kimozdította a rekeszt a helyéről, s várakozással pillantott bele.

Teljesen üres volt. Csak arra gyanakodhatott, hogy úgy állt már vagy ötven éve. Hacsak az apja ki nem ürítette időközben, de ennek – józanul gondolkodva – nem látta sem okát, sem indítékát. Most már kapkodva rángatta ki az utolsó fiókot, szinte elszánt kétségbeeséssel vetette rá magát.

A széf tizenkét, egyforma méretű rekeszre volt osztva. Felemelte az első tetejét, és a döbbenettől szinte tátva maradt a szája. Valószínűleg

hasonlóképpen járt volna bárki, akinek az ereiben nem királyi vér csörgedez: ugyanis a fiókocska tele volt különböző nagyságú, fajtájú és színű drágakövel. Félő gonddal kinyitotta a másodikat is. Abban gyöngyszemek tündököltek, de olyan szépségesek, hogy egy közönséges utcanőből is a legelőkelőbb társasági hölgyet varázsolták volna egy szemvillanás alatt. Elképedése a harmadik rekesz tartalma láttán sem hagyott alább. Lassan kezdte végre megérteni, hogy miért tartották a nagyapját az évszázad egyik legtehetősebb kereskedőjének. És most minden az övé, Szása Romanové... egy rosszul fizetett állami alkalmazotté, akinek a fejében persze máris működésbe léptek a fogaskerek, vajon milyen úton-módon adhatná át magát a roppant vagyon élvezetének.

A következő egy órát azzal töltötte, hogy sorra megvizsgálta a maradék kilenc rekesz tartalmát. Mire az utolsón is túljutott – szinte már csalódást érzett, hogy abban csak közönséges aranyérméket talált –, jócskán kimerültnak érezte magát. A nagy falióra ötharmincat mutatott. Kezdte helyükre illeszteni a kis fiókocskák fedőlapjait, de az egyiknél mozdulata váratlanul megtört, keze megállt a levegőben. Már akkor is feltűnt neki az a bizonyos tárgy, amikor először megpillantotta a dobozában. Most ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy kiemelve a helyéről: súlyos, hosszú aranyláncot tartott a kezében, amiről egy szintén színaranyból készült medál csüngött alá. Egyik oldalát nagyapja, Nyikolaj Alekszandrovics Romanov gróf büszke, megnyerő vonásai díszítették, a másikra nagyanyja arcképét vészték rá; gyönyörű nő lehetett hajdanán, aki méltán viselhette bármelyiket a dobozban őrzött ékszerek és drágakövek közül.

Romanov perceként át ábrándozott a lánc fölött, majd a nyakába akasztotta. Még egy utolsó pillantást vetett rá, és gyorsan eltüntette az inge alá. Az utolsó dobozkára is visszarakta a tetejét, s a helyére tolva, kulcsra zárta az egész rekeszt.

Száguldó gondolatai közepette Romanovnak másodszor is eszébe jutott az apja. Vajon mit érezhetett, amikor – szembesülve ezzel az óriási vagyonnal – hirtelen válaszüti előtt találta magát. Szívébe zárva a titkot, visszautazott Oroszországba. De vajon megfordult-e a fejében, tervezgette-e a lelke mélyén, hogy feloldozza a kis Szását az odahaza bizton rá váró rabszolgasors alól? Az apja szüntelenül azt hajtogatta, hogy nem kell félnie, izgalmas, fényes jövőnek nézhet elébe, de meg túl fiatal ahhoz, hogy megossza vele a titkait. Ő pedig viszonzásul, beárulta saját apját a hatóságoknak. Persze, ezzel a bizalmukba férközt, s jutalmul beléphetett a Komszomolba. Az apja nyilvánvalóan magával vitte a titkot a sírba, hiszen Szása sosem szerzett volna tudomást a vagyonról, ha nem találkozik Poszkonovval.

Most az öreg bankárra terelődtek a gondolatai. Vajon kezdettől fogva tudott mindenről, vagy csak a véletlenek szerencsés egybeesése, hogy Poszkonov pontosan ebbe a bankba irányította elsőként? Választott hivatása azt mondatta vele, hogy nem szabad a véletlenekben hinnie.

Egyetlen hibás lépés, és az állam nem fog habozni, őt is sírba küldi, mint az apját és a nagyapját. Rettentően észnél kell lennie, amikor legközelebb találkozik az öreg bankelnővel, máskülönben örökre lemondhat

a lehetőségről, hogy választhasson – a hatalom és a gazdagság között. Az egyik odahaza vár rá, a másik itt, Nyugaton.

– Előbb megtalálom a cári ikont, aztán döntök – mondta ki hangosan.

Hirtelen hátrapördült, amikor felvijjogott a figyelmeztető csengő.

Hitetlenkedve pillantott az órára: nem hitte volna, hogy végül is ilyen sok időt fog eltölteni a pánceleteremben. Az ajtóhoz lépett és anélkül, hogy még egyszer hátranézett volna, megnyomta a piros gombot. Az ajtó szinte ugyanabban a pillanatban kitérült, s a nyílásban feltűnt a két Bischoff aggódó arca. A fiatalabbik a rekeszekhez sietett és a bank kulcsával immár kétszeresen biztosította őket.

– Már kezdtünk nyugtalankodni az idő múlása miatt – közölte az idősebbik Herr Bischoff. – Remélem, minden a megelégedéséért szolgált.

– Teljes mértékben – felelte Romanov. – Mondja, mi történik akkor, ha most egy jó darabig nem tudnám újra meglátogatni önöket?

– Ennek nincs semmi jelentősége – hangsúlyozta Herr Bischoff. – Senki nem fog a széffiókokhoz nyúlni mindaddig, amíg ön vissza nem tér, s minthogy a rekeszek hermetikusan el vannak zárva, az ön tulajdonában lévő vagyontárgyak sértetlenek és épek maradnak.

– Milyen hőmérséklet uralkodik a széfkamrában?

– Tízfokos – közölte Herr Bischoff, enyhén meglepődve a kérdésem.

– És a rekeszek légmentesen zárnak?

– Természetesen. S persze vízmentesen... nem mintha valaha is beázott volna a pánceleterem, vagy elöntötte volna a víz az alagsort.

– Vagyis semmi olyasmi nem történhet, amely szükségessé tehetné, hogy felnyissák a fiókokat?

– Ötven év leforgása alatt ön előtt csupán két személy férközhetett hozzá azokhoz a rekeszekhez.

– Nagyszerű – mondta Romanov, tekintetét Herr Bischoffra szegezve.

– Tudniillik könnyen elképzelhető, hogy holnap reggel mégis visszajövök, és magam is elhelyezek valamit azokban a rekeszekben.

– Beszélhetnék Mr. Pembertonnal, kérem? – érdeklődött Adam a telefonban.

Hosszú csönd következett a vonal másik végén, aztán: – Nálunk semmiféle Mr. Pemberton nem dolgozik, uram.

– Nem a Barclays International citybeli központjával beszélek?

– De igen, uram.

– Mr. Lawrence Pembertont keresem. Valószínűleg rossz mellékre kapcsolnak.

Most még hosszabb ideig tartott a szünet. – Á, igen. Most már látom, hogy melyik osztályon dolgozik. Mindjárt megkérdezem, bent van-e. – Adam hallotta, hogy valahol messze kicsöng a telefon.

– Úgy tűnik, nincs a helyén. Kíván üzenetet hagyni?

– Nem, köszönöm. – Adam lerakta a telefont. Elgondolkodva üldögélt az egyre sűrűsödő alkonyati homályban, arra sem véve a fáradságot, hogy felkattintsa a villanyt. Ahhoz, hogy végrehajthassa a tervét, még szüksége volt néhány információra – és azokat Lawrence banki alkalmazottként játszi könnyedséggel meg tudta volna szerezni őket.

A zárban megcsikorduló kulcs zaja ütötte meg a fülét, s a következő pillanatban Lawrence lépett be az ajtón. A kapcsolóért nyúlt. Arcára

kiült a megütközés, amikor észrevette Adamet.

– Hogyan lehet számlát nyitni egy svájci bankban? – támadta le Adam köszönés helyett.

– Mit mondjak? Ha csak a jövő heti munkanélküli-segélyedet tudnád felajánlani, nem hiszem, hogy egyszerű volna a dolog – közölte Lawrence. – Egyébiránt pedig az a bevett gyakorlatuk, hogy kódnevekkel látják el a brit ügyfeleiket – fűzte hozzá, s az asztalra hajította az Evening News aznapi számát. – A tied például a „Nyomorgó koldus” lehetne.

– Lehet, hogy meglep a közlésem, de komolyan kérdezem.

– Oké – komolyodott el Lawrence is –, szóval, az az igazság, hogy bárkinek lehet bankszámlája Svájcban, az egyetlen feltétel az, hogy fedezetként egy tekintélyes összeget helyezzen letétbe. Tekintélyes összeg alatt, persze legkevesebb tízezer fontot értek.

– Aha. S hogyan tudsz kivenni a számláról?

– Akár telefonon, akár személyesen. E tekintetben a svájci bankok nem nagyon különböznek a hazaiaktól. Mindazonáltal kevés ügyfél kockáztatja meg a telefonon keresztüli pénzfelvételt, hacsak nem olyan ország állampolgára, ahol nem kell tartania az adótörvények megsértésétől. No persze ebben az esetben nem is állna érdekében, hogy igénybe vegye a zürichi gnómok szolgáltatásait.

– S akkor mi történik, ha az ügyfél meghal, és a bank nem tud dűlőre jutni, hogy valójában ki is a jogos örökös?

– A bank az égvilágon semmit sem fog csinálni. Ha egy igénylő jelentkezik nála, akkor bizonyítania is kell, hogy tényleg jogosult a bank által kezelt örökségre. Nincs probléma, ha birtokában vannak a megfelelő okmányok, mint például a végrendelet, vagy a személyazonosságát igazoló irat. Mindennapos eset a mi gyakorlatunkban is.

– De hát most ismerted be, hogy az eljárás voltaképpen törvénytelen!

– Nem, ha tengerentúli ügyfelekről van szó, s akkor sem, ha aranykészleteinket kell egyensúlyba hozni... a bank fizetési mérlegének az állapotát már nem is említve! Persze, a Bank of England szigorúan nyomon követ minden egyes kimenő és bejövő pennyt.

– Vagyis, ha jogosult volnék mondjuk úgy egymillió font értékű aranyra, amelyet az argentin nagybátyám tett be egy svájci bankba, és persze birtokomban volna az összes szükséges okmány, amely jogilag egyértelműen bizonyítaná, hogy én vagyok a kedvezményezett, mást nem is kellene tennem, mint hogy fogom magam, odamegyek és követelem a jussom?

– Semmi és senki nem tudná utadat állni – közölte Lawrence. –

Persze, az igazsághoz tartozik, hogy a brit törvények értelmében köteles volnál hazahozni az aranyat az országba, itt készpénzre beváltani a Bank of Englandnél az általa méltányosnak ítélt árfolyamon, majd a kézhez kapott pénzösszeg után le kellene rónod az örökösödési illetéket. De ha tényleg van egy argentin nagybátyád, akitől Svájcban elhelyezett aranyat örököltél, a legjobb, amit tehetsz, az az, hogy érintetlenül ott hagyod az aranyat, ahol van. Amíg ez a kormány van hatalmon, s maradéktalanul betartod a törvény szellemét és betűjét, a valós érték legfeljebb hét és fél százalékaival szűrnék ki a szemed.

– Hát, látom már, igazán sajnálatos, hogy nincs argentin nagybátyám.

– Nem szükséges, hogy argentin legyen – válaszolta Lawrence.

Most már éberen leste barátja minden egyes reakcióját.

– Kösz a felvilágosítást – mondta kurtán-furcsán Adam, s ezzel el is tűnt a hálósobájában.

A rejtély utolsó titokzatos darabjai is kezdtek a helyükre illeszkedni.

Egyfelől birtokában volt a Roget et Cie elismervénye, amely bizonyította,

hogy az ikont eredetileg az apjának szánták. Másfelől pedig

elég csak felmutatnia az apja végrendeletének egy példányát, hogy igazolja: az okmányt ő örökölte. Egyszóval, bizonyítani tudná, hogy

ő a jogos tulajdonosa a cári ikon – ki tudja, talán teljesen értéktelen,

vagy ellenkezőleg, felbecsülhetetlen értékű – másolatának. Sokáig

ébreden feküdt az ágyán, felidézve apja levelének mondatait: „Éppen

ezért, ha a boríték valóban olyasmit tartalmaz, amely anyagi előnyökkel

járhat, csupán egyetlen kérésem volna: nevezetesen, hogy az

anyád legyen az első számú kedvezményezett. Nem szabad azonban

sejtenie, hogy honnan származik a váratlan jövedelem.

Mikor Romanov – útba ejtve a szovjet konzulátust – visszatért a

szállodába, Anna Petrovát a szobájában találta. Farmernadrágot és

élénk rózsaszínű trikót viselt, s lábát a karosszék támláján átvetve, elmerülten

olvasott az egyik sarokban.

– Remélem, hasznosan töltötted a délutánt – érdeklődött Szása előzőeken.

– Igen, nagyon is – válaszolta a lány. – Csodálatosan szépek a zürichi képtárak, érdemes felkeresni őket. És te? A te délutánod is hasznos volt?

– Ó, csupán kisebb felfedező körutat tettem, csak úgy, a magam szakállára. Semmi különös. Mit szólnál egy csöndes, meghitt vacsorához a szobámban, s miközben beszámolnék a kalandomról, stílszerűen megünnepelnénk az eredményt?

– Pompás ötlet – lelkesedett a kutatónő. – És rendelhetem én a vacsorát?

– Miért ne.

Petrova egy szempillantás alatt félredobta a könyvet, s átszellemülten

tanulmányozni kezdte a méregdrága a la carte étlapot, amit

Romanov éjjeliszekrényén talált. Sokáig tartott, míg végzett a vacsora

összeállításával, ám Romanovnak is összefutott a nyál a szájában a

kilátásba helyezett finom falatoktól.

Előételnek Anna füstölt lazacot választott, kapormártással. Hozzá

egy fél üveg 1958-as Premier Cru Chablis-t. Falatozás közben Romanov

apránként elmesélte az egész történetet; beszámolt családjá elképesztő

vagyonáról, s ahogy egymás után sorolta a különböző kincseket,

úgy kerekedett mind nagyobbra a nő szeme.

Szása monológját csupán egyszer zavarták meg. A pincér érkezett

a kerekas tálalóasztallal: amint leemelte a tálcáról az ezüstdédőt, sült

báránnyús inycsiklandó illata csapta meg az orrukat. Körítésnek cukkinet

és apró újborgonyát szolgáltak fel. Ehhez a fogáshoz Gevrey

Chambertint küldött a szálloda konyhafőnöke.

Desszertnek felfújt málnapudingot kértek. Anna szerint az édességhez

csakis a legfinomabb Chateau Yquem dukált. Egy üveg negyvenkilences

évjáratút rendelt hát belőle, amitől aztán néhány korty

után annak rendje-módja szerint orosz népdalokra fakadt. Romanov a körülményekre való tekintettel nem tartotta a leghelyénvalóbbnak a lány viselkedését.

Miután az utolsó korty bort is kitöltötte a poharába, Anna bizonytalanul feltápáskodott, s kissé szédelegve, dülöngélve, elkurjantotta magát: – Szására, a férfira, akit szeretek!

Romanov férfias biccentéssel nyugtázta az elismerést, és indítványozta, hogy ideje volna ágyba bújniuk, hiszen másnap reggel el kell érniük az első, Moszkvába induló gépet. A tálalóasztalt kikormányozta a folyosóra, az ajtókilincsre pedig kiakasztotta a „Ne zavarjanak!” táblácskát.

– Óh, micsoda emlékezetes este – kuncogott a lány, s lerúgta mindkét cipőjét. Mikor Romanov látta, hogy Anna kezd kibújni a ruhájából, abbahagyta az élvezetes gyönyörködést és szaporán nekilátott kigombolni az ingét. A nő azonban hirtelen megmerevedett, s meglepetésében felsikoltva, tágra nyílt szemekkel bámult rá.

– Hát ez egyszerűen káprázatos! – nyögte földöntúli áhítattal.

Romanov felemelte az arany medált, hogy a lány jobban láthassa.

– Csupán egy parányi csecsebecse ahhoz képest, ami még ottmaradt a széfben – mondta.

– Én szerelmes elvtársam – búgta Anna kislányos hangon, miközben az ágy felé húzta a férfit –, tudod te egyáltalán, hogy milyen nagyon imádlak, csodállak és tisztellek?

– Hm.

– S ugye tudod azt is, hogy eddig még soha egyetlen szívességet sem kértem tőled?

– Van egy olyan érzésem, hogy most viszont hamarosan megteszed

– szólalt meg Romanov. A lány felhajtotta az ágytakarót.

– Csupán arra gondoltam, hogy ha ez az aranylánc tényleg nem több számodra holmi csecsebecsénél, talán megengeded, hogy nagy néha viseljem.

– Nagy néha? – Romanov tekintetét Annáéba fúrta. – Miért csak néha? Miért ne örökké? – Lekapta nyakáról a láncot és a lányéba akasztotta. Anna gyönyörében felsóhajtott, amint ujjával végigtapogatta a vastag aranszemeket. Romanov azonban nem engedte el a láncot.

– Ez már fáj, Szása! – A lány zavartan nevetett. – Kérlek, engedd el. – Ám Romanov szorosabbra fogta a hurkot. Anna könnyezni kezdett a fájdalomtól, amikor a fém belevágott a húsába.

– Már alig kapok levegőt – nyögte. – Hagyd abba ezt az ostoba játékot, kérlek. – De a férfi mind erősebben szorította a láncot, mígnem Anna arca bíborvörössé vált a fejébe szorult vértől.

– Nem fogod jártatni a szádat az én kis kincsesbányámról, ugye, cicamica?

– Nem, soha, hidd el, Szása. Soha senkinek nem fogok beszélni.

Bízhatsz bennem. – A lány már kétségbeesetten fuldokolt.

– Egész biztos? – Romanov hangja fenyegető árnyalatot öltött.

– Igen, persze, csak kérlek, hagyd most már abba – zihálta Anna.

Finom, nőies kezével elszántan a férfi szőke hajába markolt, de Romanov nem is törődött vele: erős kezével egyre szorosabbra vonta a

hurkot, mintha a súlyos aranylánccal fogaskerekeket szándékozna meghajtani. Teljesen érzéketlenné vált a hajába csimpaszkodó lány haláltusájával szemben – aztán egy hirtelen rántás, és mindennek vége lett. – Tudom, hogy megérted: abszolút biztosnak kell lennem, hogy nem mondom el a titkunkat... soha, senkinek – magyarázta Romanov a nőnek. De Anna már nem hallotta a mentegetődzést: törött nyakcsigolyával feküdt az ágyon.

Szokásos reggeli futása közben, a rakpart macskakövein trappolva, Adam a soron következő feladaton törte a fejét.

Ha a szerda reggeli járással elrepül a Heathrowról, még aznap este, de legkésőbb másnap reggel visszaérkezhet Londonba. De mielőtt elutazna, egyet s mást még el kell intéznie, futott át az agyán.

A háztömb sarkán lefékezett, sebtiben ellenőrizte a pulzusát, aztán nekivágott a lakásba vezető lépcsőnek.

– Három leveled érkezett – közölte vele Lawrence, amikor Adam bekukkantott a konyhába –, bezzeg nekem egy se. Egyébként jobb, ha tőlem tudod, hogy a három közül kettő amolyan hivatalos kinézetű, barnás borítékban van. – Adam fogta a leveleket, s a fürdőszobába menet az ágyára dobta őket. Öt percig bírta a jéghideg zuhany alatt. Gondosan megtörülközött, magára kapkodta néhány ruhadarabját és csak ekkor bontotta fel a leveleket. Az egyik – fehér borítékban – Heiditől jött: a lány megköszönte az együtt töltött kellemes estét, és reményét fejezte ki, hogy hamarosan ismét találkoznak. Elmosolyodott, s a következő borítékért nyúlt. A külügyminisztérium koordináló bizottságától érkezett.

Az állt benne: „Kérjük, hogy Scott százados – mennyire nem illet már ide a rangja! – jelenjen meg orvosi vizsgálatra hétfőn délután három órákor dr. John Vance rendelőjében, 122 Harley Street”.

Végül a harmadik, ugyancsak barna színű borítékot tépte fel. A Lloyds, Cox and King bank Pall Mall-i fiókja értesítette „Kedves Uram/Asszonyom” szabvány megszólítású formanyomtatványán arról, hogy számlájára ötszáz font átutalás érkezett a Holbrooke, Holbrooke and Gascoigne cégtől, s hogy a jóváírás után betétjének folyó mérlege 272 font 18 shilling és 4 penny követelést mutat. Adam átlapozta a csekk-könyvét, ellenőrizte a tételeket, s megállapította, hogy néhány napja, életében először, valóban túllépte a hitelkeretét – ha még a hadseregben lett volna, bizonyára nem veszik jó néven költekezését, hiszen nem is olyan régen, alig húsz éve, néhány ezrednél egyenesen hadbíróság elé állították azt a tisztet, aki adósságba verte magát.

Vajon mit szólnának egykori tisztársai, hogy éppen azt fontolgatja: kivesz kétszáz fontot a számlájáról, miközben egyáltalán nem biztos benne, hogy módjában lesz visszafizetni?

Miután teljesen felöltözött, csatlakozott a barátjához.

– Milyen volt az iráni sah? – kérdezte Lawrence-et.

– Ó, nagyon méltányosan viselkedett – válaszolta Lawrence, de nem nézett fel a Daily Telegraphból –, különösen, ha figyelembe vesszük a körülményeket. Szentül megfogadta, hogy minden tőle telhetőt megtesz jelenlegi pénzügyi zavarainak elhárítására. Utalt rá, hogy tényleg két kézzel szórta a pénzt, de hát a Nyugat engedte,

hogy kedvére emelhesse az olaj árát.

– S mondd, hova vitted ebédelni? – Adam is kezdte élvezni a játékot.

– Burgonyapürével egybesütött hamburgert ajánlottam neki a Green Manben, de az a süket fickó váratlanul morcos lett. Úgy vettem ki a szavából, hogy a császárnéval kénytelen elcaplatni a Harrodsba, hogy új trónszéket rendeljenek. Elkísértem volna őket szívesen, persze, de a főnököm rám szólt, hogy sürgősebb dolgom is van: ki kell ürítenem a szemétkosarat. Így hát kimaradtam a Harrods-buliból.

– S mára milyen programod van?

– Hát ezt már tényleg nem volna szabad elmondanom neked – motyogta az orra alatt Lawrence, közben meg a vesztes brit krikettsapat kapitányának, Ted Dexternek a fotóját bámulta az újságban; –

A Bank of England elnöke kikérte a véleményemet, hogy mit szólnék hozzá, ha 280 dollárról 240-re leértékelné a font árfolyamát.

– S te mit mondtál neki?

– Érthetően elmagyaráztam a fickónak, hogy 240-esből csak egyfélét ismerek: az autóbust, amely a Golders Green és Edgware között közlekedik, s ha most nyomban nem indulok el, le fogom késni az imádott 14-esemet is – vágta ki egy szuszra Lawrence, karórájára lesve. Adam hangosan nevetett, amint barátja nagy dérrrel-dúrral becsatolta a táskáját és kiviharzott az ajtón.

Lawrence alapos változáson ment át a Wellington óta eltelt években.

Persze, lehet, hogy csak Adam emlékezett úgy rá, mint az iskolai csapat kapitányára, aki egyike volt azon keveseknek, akik a klasszikus drámairodalom szakon szerzett ösztöndíjukkal be tudtak kerülni az Oxfordi Balliol College-ba. Akkoriban roppant komoly fiatalembernek láttá a barátját, akire nagy dolgok várnak az életben. És senki sem hitte volna róla, hogy végül is a Barclays egyik osztályán fog kikötni, beruházási elemzőként. Oxfordban a társai – igaz, félig tréfásan – csak kabinetminiszterként emlegették. Lehetséges volna, hogy mindig is többet képzelünk arról, aki csak pár évvel idősebb nálunk, de épp ezért bálványunk hisszük? Az iskola után Adam és Lawrence baráti viszonya mindinkább elmélyült. Amikor Adamet Malajziába vezényelték, Lawrence nem nyugodott bele, hogy barátját a hadsereg „eltűntnek, feltehetően halottnak” minősítette. S amikor Adam leszerelt a hadsereg kötelékéből, Lawrence egy árva hangot sem kérdezett tőle, és nála barátságosabban talán már nem is lehetett volna viszonyulni ahhoz a körülményhez, hogy Adam munkanélkülivé vált. Adam csak abban bízott, egyszer majd módja és lehetősége lesz rá, hogy viszonozza ezt a ragaszkodást.

Adam szalonnás tojást sütött magának. Kilenc harmincig gyakorlatilag nem volt semmi dolga. Kiállított egy csekket ötven fontról, és megcímezte a nővérének.

Kilenc harminckor telefonon felhívta Mr. Holbrooke-ot, Adamnek sejtelve sem volt, hogy Mr. Holbrooke-nak van-e egyáltalán keresztneve. Az ügyvéd nem is titkolta meglepetését, amikor meghallotta az ifjabb Scott hangját. Most, hogy apám meghalt, én vagyok az idősebb Scott, dühöngött magában Adam; szinte már a nyelvén volt a megjegyzés. Mr. Holbrooke még jobban elképedt, amikor előadta neki a kérését: – Kétségkívül, ennek valami köze lehet a borítékhoz –

dünyögte az ügyvéd az orra alatt, de azért beleegyezett, hogy még aznap délután postára adja az apja végrendeletének hitelesített másolatát. A többi tennivalót Adam nem tudta telefonon elintézni, így hát bezárta a lakást, a King's Roadon felugrott egy City felé közlekedő autóbuszra, és a Hyde Park Cornerig ment vele. A Lloyds Bankba igyekezett, Pall Mailbe. A bankban beállt a valutaablaknál kigyózó sor végére.

– Parancsol, uram? – kérdezte udvariasan a fiatal alkalmazott, amikor rákerült a sor.

– Igen. Szeretnék felvenni ötven fontot svájci frankban, másik ötvenet készpénzben és százat utazócskekben.

– Neve?

– Adam Scott.

A lány beütött néhány adatot a pultján álló behemót számológépbe, aztán többször megtekerte a szerkezet oldalsó karját. Egy pillantást vetett a végeredményre, aztán eltűnt az ablak mögött. Néhány másodperc múlva visszatért, kezében annak a banki kiértéslőnek a másolatával, amelyet aznap reggel Adam is kézhez kapott.

– A kezelési költséget is beleszámítva, ez összesen 202 font 1 shilling és 8 penny lesz. Ami azt jelenti, hogy az ön számláján 70 font 16 shilling és 4 penny marad – közölte Adammal.

– Igen, így van – hagyta helyben Adam, eltitkolva a lány elől, hogy igazság szerint 20 font 16 shilling és 4 penny, mihelyt a nővére beváltja az ötvenfontos csekket. Hőn remélte, hogy a külügyminisztérium hetente fog fizetni, máskülönben inséges hónapnak néz elébe.

Hacsak...

Adam a fiatal alkalmazott jelenlétében szép sorjában odafirkantotta a nevét mind a tíz utazócskek kijelölt rubrikájába, majd a lány leszámolt neki ötven fontot készpénzben és ötszáznegyvenkilenc svájci frankot. Ez volt eddig a legnagyobb summa, amit Adam valaha is egy összegben felvett.

Elintézve a bankot, megint buszra szállt. A Cromwell Roadig utazott, ott megkereste a British European Airways központi jegyirodáját, hogy helyet foglaltasson magának a genfi járatra, oda és vissza.

– Első vagy turistaosztályra óhajtja?

– Turistára. – Adam jót mulatott az ötleten: még hogy ő utazzon első osztályon.

– Harmincegy fontot kérnék, uram. – Adam készpénzzel fizetett, zsebre vágta a jegyét, s hazaugrott egy könnyű, gyors ebédre. Délután felhívta Heidit, akivel megbeszélte, hogy este nyolckor együtt vacsoráznak a Chelsea Kitchenben. A randevú előtt már csak egyetlen ügynek kellett a végére járnia.

Romanovot a telefon riasztotta fel álmából.

– Igen – morogta a kagylóba.

– Jó reggelt, Romanov elvtárs, itt Melinszkij beszél, a nagykövetség másodtitkára.

– Jó reggelt, elvtárs. Mit óhajt?

– Petrova elvtársnőről van szó. – Romanov szája gúnyos mosolyra húzódott, amikor arra gondolt, hogy a lány még mindig a fürdőkádban fekszik. – Láttá a lányt azóta, hogy jelentette az eltűnését?

– Nem – felelte Romanov. – S nem is aludt a szobájában.

– Értem – mondta a másodtitkár. – Vagyis kezd beigazolódni az ön gyanúja, miszerint Petrova elvtársnő disszidált.

– Igen. Úgy tűnik. Mihelyt visszatérek Moszkvába, azonnal részletes jelentést kell készítenem a feljebbvalóimnak az esetről.

– Igen, persze, őrnagy elvtárs.

– Azt is meg fogom említeni, hogy maga minden lehető segítséget megadott, hogy rendezzük ezt a problémát, másodtitkár elvtárs.

– Köszönöm, őrnagy elvtárs.

– Haladéktalanul tájékoztasson, ha esetleg birtokába jut valamilyen információ arra nézve, hol lehet Petrova elvtársnő.

– Természetesen, őrnagy elvtárs.

Romanov helyére rakta a telefont, s átment a szomszédos fürdőszobába. A holttest összekuporodott testhelyzetben feküdt a kádban. Anna szeme kidülledt, arcvonásai eltorzultak, bőre kezdett szürkülni. Egy törülközővel letakarta a nő fejét, bezárta a fürdőszoba ajtaját, majd visszament a saját szobájába.

Szokatlanul hosszú ideig állt az erős vízsugarak alatt. Zuhanyozás után törülközőt csavart a derekára, letelepedett az ágya szélére, s a telefonért nyúlt, hogy reggelit rendeljen. Tizenöt perc múlva hozták is, de akkorra ő már fel is öltözött. Miután végzett a narancsitallal és a vajas kiflivel, ismét fogta a kagylót, s miközben tárcsázott, próbálta felidézni a szállodaigazgató nevét. Abban a pillanatban jutott az eszébe, amikor a recepciós beleszólt a telefonba.

– Guten Morgen, mein Herr.

– Jacques-ot kérem – közölte Romanov minden bevezetés nélkül.

Egy pillanat múlva már hallotta is az igazgató hangját. – Jó reggelt, Herr Romanov.

– Fölöttébb kényes helyzetbe kerültem, s arra gondoltam, talán ön tudna segíteni rajtam.

– Természetesen igyekezni fogok, uram.

– Egy meglehetősen értékes tárgy van a birtokomban, amit szeretnék elhelyezni a bankom széfjében, de nem akarom, hogy...

– Tökéletesen átlátom a problémáját, uram – biztosította a szállodaigazgató.

– Hogyan lehetnék a segítségére?

– Szükségem volna egy nagyméretű tartályra, amelybe beleférne a szóban forgó tárgy.

– Egy szennyeskosár megfelelne?

– Remek ötlet. De biztonságosan le lehet azt fedni?

– Igen, hogyné. Gyakran megesik, hogy a liftaknában dobjuk le őket.

– Tökéletes – válaszolta Romanov.

– Pár perc, s máris ott vagyok önnél – mondta szolgálatkészen Jacques. – Szólok egy hordárnak is, hogy legyen a segítségére. Esetleg javasolhatnám, hogy a kosarat a hotel hátsó traktusában lévő teherlifttel vitesse le, ami egyszersmind azt is szavatolná, hogy senkinek se tűnjön fel az ön távozása?

– Rendkívül megértő – hálálkodott Romanov.

– Lesz gépkocsija, vagy...

– Nem – vágott közbe Romanov. – Majd én...

- Akkor hívok egy taxit önnek. Mikorra legyen itt?
- Úgy fél óra múlva.
- Húsz perc múlva ott fogja várni önt a gazdasági bejáratnál.
- Igazán roppant segítőkész – udvariaskodott újfent Romanov, s hozzáfűzte: – Az Állami Bank elnöke nem túlzott, amikor önt dicsérte.
- Nagyon kedves, Herr Romanov. Lenne még valami?
- Esetleg ha megkérhetném, készíttesse elő a számlámat, hogy késedelem nélkül indulhassak.
- Meglesz.

Romanov lerakta a kagylót. Bárcsak Moszkvában is meg lehetne honosítani az effajta udvarias és hatékony kiszolgálást, sóhajtott fel. Csak egy röpké pillanatig merengett, aztán újra tárcsázott. Ezúttal két helyi számot hívott. Mindkét helyen maradéktalanul eleget tettek a kívánságának. Alighogy befejezte a telefonálást, halkan kopogtattak az ajtón. Romanov felpattant, s a bejáratához sietett. Egy fiatal hordár állt az ajtóban, mellette egy hatalmas, kerekeken gördülő szennyeskosár. A fiú udvariasan mosolygott. Romanov kurtán biccentett feléje, s megragadta a kosarat. – Majd jöjjön vissza, kérem, ha megérkezik a taxi – mondta a hordárnak. A fiú kissé meghajolt, de nem szólt semmit.

Amint magára maradt, Romanov kulcsra zárta az ajtót, a biztonsági láncot is beakasztotta, majd megmarkolta a szennyeskosár fülét, bevonszolta a hálósobájába és az ágy mellé állította. Kicsatolta a feszesre húzott bőrszíjakat és felrántotta a kosár tetejét.

Átment a másik fürdőszobába, kinyitotta a kulcsra zárt ajtót, s kiemelte a kádból a hullát. A karjában átvitte a szobájába, ahol a kosarat hagyta. A rigor mortis, a hullamerevség már teljesen beállt. Hiába próbálkozott Romanov, Anna lábai nem engedelmeskedtek: annyira sem tudta behajlítani őket, hogy a holttestet becsúsztassa a kosárba. Romanov a szőnyegre eresztette a meztelen testet. Kimerevítette ujjait, és tenyere élével olyan erővel csapott le Anna jobb lábára, hogy a csont éles roppanással – mint száraz gally a viharban – nyomban eltört. Hasonlóan cselekedett a bal lábbal is. Keze nyaktilóként működött: másodszori kísérletre nem volt szükség. Ezután a két törött lábat a test alá gyömöszölte. Jót mulatott a gondolaton, hogy vajon mihez kezdett volna Anna, ha történetesen nem ő, hanem Romanov fekszik ott holtan; a nő biztosan nem lett volna képes eltörni egyetlen tagját sem, bárhogy próbálkozott volna, következőképpen a kosárban sem tudta volna elhelyezni a holttestét. Miután végzett a hullával, Romanov áttolta a kosarat Anna szobájába. Ott sorra kiürítette a fiókokat, egy, halomba dobálta Anna ruháit – tisztát és szennyes egyaránt –, összeszedte a cipőit, illat- és szépítőszerait, fogkefáját, sőt, még egy róla készült elnyűtt fotót is – nem is tudta, hogy a lány titokban ilyesmit őrizget –, majd az egészet ráöntötte a kosárban a holttestre. A nő nyakáról előzőleg lehúzta az aranyláncot. Most még egyszer körülnézett, hogy nem maradt-e áruló nyom Anna után, eltüntette-e az összes személyes holmiját, s miután elégedetten konstataulta az eredményt, a hullát letakarta egy szállodai törülközővel, majd nem fukarkodva a drága parfümmel, lelocsolta a kosár tartalmát a szállodától ajándékba kapott Chanel N0 5-tel.

Végül a helyére illesztette a fedelet, szorosra húzta és becsatolta a bőrszíjakat, majd a nyikorgó szennyeskosarat kikormányozta az ajtóhoz és otthagya.

Romanov hozzálátott, hogy a saját holmijait is bepakolja a bőröndjébe. Nem tudta azonban befejezni a csomagolást, mert kopogtattak az ajtón.

– Várjon! – kiáltott ki nyersen. Válaszként tompa motyogás hallatszott az ajtó felől: – Ja, mein Herr.

Pár pillanat múlva Romanov ajtót nyitott. A hordárfiú belépett, biccentett Szása felé, majd nekiveselkedett a szennyeskosárnak. Romanovnak egy erős rúgással kellett segítenie, hogy a kosár mozgásba lendüljön. A hordár homlokáról patakokban folyt a veríték, mire eltolta a folyosó végéig a súlyos kosarat. Romanov mellette lépkedett, a bőröndjét cipelve. Szása megvárta, amíg a fiú begördíti a kosarat a teherliftbe, majd ő is belépett a felvonóba.

A földszinten Romanov megkönnyebbüléssel tapasztalta, hogy Jacques már ott várakozik, kint pedig egy nagy Mercedes parkol, nyitott csomagtartóval. A taxisofőr és a hordárfiú közös erővel becsúszatták a kosarat a csomagtartóba. Szása bőröndje azonban már nem fért be, így az első ülésre fektette, a sofőr mellé.

– A konzulátusra küldjük a számlát, mein Herr? – érdeklődött Jacques.

– Igen, ha megkérhetném rá...

– Bízom benne, hogy minden szolgáltatásunkkal elégedett volt – udvariaskodott Jacques, miközben kinyitotta a Mercedes hátsó ajtaját a távozó vendég előtt.

– A legteljesebb mértékben – válaszolta Szása.

– Remek, remek... Ifjú kolléganője is most csatlakozik önhöz? – kérdezte a szállodaigazgató, a vállá fölött egy pillantást vetve a hotel felé.

– Nem, nem. Ő már előre kiment a repülőtérre.

– Ó, persze. Sajnálom, hogy nem tudtam elbúcsúzni tőle. Kérem, tolmácsolja jókívánságaimat.

– Örömmel. És remélem, hogy hamarosan újra igénybe vehetem a szállodáját.

– Köszönöm, uram – mondta még búcsúzóul Jacques, miközben Romanov elhelyezkedett a hátsó ülésen és behúzta az ajtót.

Szása először a Swissair irodájába hajtatott, hogy feladja a bőröndjét.

Pár perc múlva folytatta útját. A bank előcsarnokában Herr Bischoff fia és egy ugyancsak szürke öltönyös ismeretlen üdvözölte.

– Nagy öröömre szolgál, hogy újra láthatom – köszöntötte az ifjabb Herr Bischoff. Mély csengésű hangja meglepte Romanovot. A taxisofőr a nyitott csomagtartónál ámuldozva figyelte, amint Herr Bischoff alkalmazottja – egy legalább két méter magas, széles vállú óriás – mint valami kalapdobozt, úgy kapja ki a szennyeskosarat a Mercedesből. Romanov kifizette a fuvardíjat, majd Herr Bischoff nyomában a folyosó végében lévő lifthez sietett.

– Telefonhívásának megfelelően mindent előkészítettünk – közölte a bankár. – Apám sajnálja; hogy nem lehet itt, de tárgyalása van egy másik ügyfelünkkel. Mindazonáltal reményét fejezte ki, hogy ön megérti a helyzetet.

Romanov egy kézlegyintéssel jelezte, hogy nem veszi zokon.

A felvonóval egyenesen az alagsorig ereszkedtek le. Megpillantva az ifjabb Herr Bischoffot, az ügyeletes őr tüstént felugrott a helyéről, s kinyitotta a rácsozott acélajtót. Romanov és a két bankár kényelmesen végigsétált a folyosón, nyomukban a kosarat cipelő óriással.

A pánccélterem előtt az egyik cégtárs álldogált keresztbe font karral.

Romanov már ismerte őt az előző napról. Herr Bischoff biccentett neki, mire a cégtárs a kezében tartott kulccsal szó nélkül kinyitotta a pánccélajtó felső zárszerkezetét. Herr Bischoff következett, ő az alsó zárat nyitotta ki, majd együttes erővel benyomták a masszív ajtót. Herr Bischoff és a cégtárs előrement, bent kinyitották az öt széfreesz felső zárszerkezetét, közben az óriás a fal mellé helyezte a szennyeskosarat.

– Nem lesz szüksége segítségre? – érdeklődött Herr Bischoff, és átnyújtotta Romanovnak a kulcsát rejtő zárt borítékot.

– Nem, köszönöm. – Romanov nem mozdult, amíg a vastag pánccélajtó be nem zárult a négy svájci mögött.

Mikor már biztos volt benne, hogy senki sem lepheti meg, Szása szemügyre vette azt a nagy széfreeszt, amelyről tudta, hogy üresen áll. Most valahogy kisebbnek tűnt, mint amekkorára emlékezett.

Homlokán verítékcseppek gyöngyöztek, miközben kinyitotta az alsó biztonsági zárat, kihúzta a fiókot és felpattintotta a légmentesen záró fedéllapját. Nem lesz könnyű művelet, gondolta. Kicsatolta a bőrszíjakat, s a holttest kivételével mindent kiszedett a kosárból. Rámeredt az eltorzult arcra; Anna nyaka körül már sötétkék árnyalatot vett fel a lánccal felsértett bőr. Mélyen lehajolt, megragadta a nő derekát, s kiemelte a holttestet. Minthogy a törött lábakon kívül minden más testrész csontmerez volt, kénytelen volt fejjel előre becsúsztatni a rekeszbe. Így is erővel kellett eligazítania a hulla végtagjait, hogy becsukhassa a rekesz fedelét. Ha Anna akár csak két-három centivel is magasabb lett volna, minden kísérlete kudarcba fulladt volna. Ezután a lány személyes holmijait is begyömöszölte a holttest melletti résekbe. Egyedül a Chanel parfümmel átitatott törülközőt hagyta a kosár alján.

Szása becsukta a fedéllapot, helyére tolt a rekeszt és elfordította a kulcsot a biztonsági zárban. Kétszer is meggyőződött felőle, hogy az ő kulcsa nélkül lehetetlen kinyitni a széffiókot. Megnyugodva tapasztalta, hogy képtelen megmozdítani a rekeszt. Néhány másodpercig sóváran bámulta a másik nagy rekeszt, de sikerült meggyőznie magát, hogy most erősnek kell lennie; legközelebb már szabad folyást engedhet a kincsei nyújtotta gyönyörnek. Miután körülnézett, s úgy vélte, hogy minden rendben a helyén van, lecsapta a szennyeskosár tetejét, becsatolta a szíjakat és a bejárathoz gurította a kosarat. Megnyomta a piros jelzőgombot.

– Remélem, mindent rendben talált – jegyezte meg az ifjabb Bischoff, miután a bank kulcsával helyére illesztette az öt széffiók zárószervezetét.

– Igen, köszönöm. De mondja csak, lehetséges volna, hogy visszaszállítsák a szennyeskosarat a St. Gothard Hotelbe?

– Természetesen, semmi akadály – válaszolta a bankár és fejével intett az óriásnak.

– S ugye magától értetődő, hogy távollétemben senki sem fog a rekeszekhez nyúlni? – kérdezte Romanov, amikor már a folyosón baktattak.

– Természetesen, excellenciás uram – biztosította Herr Bischoff kissé sértődött arckifejezéssel. – Ha majd visszatér, mindent úgy fog találni, ahogyan most hagyta.

Hát, azért nem egészen, jegyezte meg magában.

Kilépve a liftből, Romanov az idősebb Herr Bischoffot pillantotta meg a földszinti előcsarnokban egy ügyfél társaságában.

Az iráni sah volt az. Motoros rendőr kísérté az őt szállító Rolls-Royce-ot. Herr Bischoff diszkréten integetve búcsúzott tőle.

A kijáratnál a fiatal Herr Bischoff udvariasan meghajolt. – Megtiszteltetésnek vennénk, ha ismét felkeresne bennünket, amikor legközelebb újra Zürichben jár, excellenciás uram – mondta.

– Köszönöm. – Romanov kezét rázott a fiatalemberrel. A járdához sétált és beszállt az ott várakozó, rendszám nélküli autóba, hogy kivitesse magát a repülőtérre.

Sziszegve káromkodott. Most tudniillik észrevette az ügynököt, akit korábban a szálloda körül látott ólálkodni.

KILENCEDIK FEJEZET

– Nyírja ki, uram – suttogta a tizedes Adam fülébe.

– Nincs sok remény rá – motyogta Adam összeszorított foggal. Ruganyosan, lábujjhegyen táncolva közeledett a ring közepe felé.

A szikár, csupaizom instruktor már várt rá. – Üssünk néhány menetet, s meglátjuk, hogyan bírja, uram. – Adam némán bólintott, majd előrehajolva kerülni kezdte az edzőt, hogy rést keressen, ahol beviheti az első ütést.

Sikeresen próbálkozott egy balhoroggal, de már csattant is az orrán a válaszütés. – Ügyeljen a fedezésre – tanácsolta a törzsőrmester oktató. Adam ismét támadott, hatalmas ütést vitt be az edző mellére, de merészségéért tüstént megfizetett, egy kemény csapott horog landolt a fején. Egy pillanatra megtántorodott, s a füle zúgni kezdett. Tanult a leckéből, és egy jobb-bal kombináció ellen már eredményesen védekezett. – Gyenge lábakon áll, az a baja, uram. Még egy rizspudingot sem tudna laposra verni. – Adam bejlesztett a jobbjaival, aztán olyan erővel lendítette előre a bal öklét, hogy telibe találva a törzsőrmester állát, a szeme sarkából látta, hogy amaz meginog, majd magatehetetlenül összezsugorlik.

Szorítósegédje, a tizedes vihogásban tört ki, mikor az instruktor rongybábuként elterült a szőnyegen. Beletellett néhány másodpercbe, míg rogyadozó lábakkal képes volt feltápaszkodni.

– Sajnálom, pajtás – mondta Adam a kesztyűi mögül, ismét küzdő alapállásban.

– Csak sose sajnálkozzon, maga tökkelütött... azazhogy... uram.

Pizok jó egyenes volt. Technikai kiütés, hogy pontos legyen. Legalább egy-két napot pihennem kell, hogy revánsot vegyek. – Adam megkönnyebbülten sóhajtott egyet, és leeresztette az ökleit. – Persze, ez nem jelenti azt, hogy ön is leengedhet. Most jönnek a fogyasztó gyakorlatok, uram. Először a korláton, aztán talajon.

A következő egy órában a törzsőrmester kíméletlenül hajszolta,

gyötörte, kínoztta és üldözte, míg végül Adam zihálva össze nem csuklott a szőnyeg közepén. Annyi ereje nem maradt, hogy egy újságot fölemeljen.

– Nem rossz, uram. Biztosra veszem, hogy a külügyminisztériumnak nem lesz nehéz dolga, hogy beszuszterolja valamilyen lövészárkba. Láthatja, a többiek is megizzadtak, mint a lovak... Ilyen társaságban persze könnyű csillogni. Talán még ön is képes rá – tette hozzá, barátságosan csúfolódva.

— Igazán roppant kedves, törzsőrmester – nyögte Adam hanyatt fekve.

– És most fel, uram! – parancsolt rá az edző. Adam vonakodva feltápászkodott, olyan frissen és üdén, amennyire csak fáradt, zsibbadt teste engedte.

– Meg ne szólaljon, törzsőrmester! – kiáltott Adam, de már későn.

– Az erőnlét fokmérője nem az elért sebesség, hanem hogy milyen gyorsan regenerálódik a test – harsogták aztán szinte egyszerre.

— Szomorúan hallottam, hogy kilépett a hadsereg kötelékéből – mondta később, már a Queen's Club öltözőjében Adamnek az oktató.

– Bizony nem sok tisztet tudnék megnevezni, aki engem kiütött volna.

– Óvatosan megtapogatta az állát. – No, legalább megtanultam, hogy sose becsüljem alá azt az embert, aki kilenc hónapig kibírta kínai kosztot. Szóval, bízzunk benne, hogy a külügyminisztérium sem fogja alábecsülni a képességeit.

A törzsőrmester felemelkedett az öltözőszekrények között húzódó padról. – Akkor szerdán, ugyanekkor?

— Sajnos, szerdán nem tudok jönni, törzsőrmester. Lehet, hogy addigra nem érek vissza Genfből.

– Csak úgy ide-oda röpködünk Európában, mi?

– Csütörtök délelőtt viszont tudnék jönni, ha magának is megfelelné

– mondta Adam, eleresztve a csipkelődést a füle mellett.

– Ha jól emlékszem, a jövő hétfőn kell megjelennie a sarlatánok előtt, ugye?

– Aha.

– Akkor csütörtökön tízkor. Addig legalább lesz egy kis ideje, hogy eltűnődjön a jobb csapott horgomon.

A KGB elnöke figyelmesen elolvasta az íróasztalán heverő jelentést: nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy valami sántít a történetben. Romanovra szegezte a tekintetét: – Ugye, azért kereste fel a Bischoff et Cie céget, mert azt állították, hogy a birtokukban van egy tizenötödik századbeli ikon, amelynek leírása hasonlít ahhoz, amelyet mi keresünk?

– Pontosan, elnök elvtárs. A Goszbank elnöke igazolhatja, hogy személyesen ő beszélte meg velük a találkozót.

– Ám az ikonról kiderült, hogy Szent Pétert ábrázolja, nem pedig Szent Györgyöt.

— Ezt erősítette meg Anna Petrova is a jelentésében.

– Á, igen, Petrova elvtársnő is ezt írta – ismételte meg Zaborszkij, belepillantva az előtte fekvő iratba.

– Igen, elnök elvtárs.

– S ezután, vagyis még aznap este, Petrova elvtársnő egyszerűen

nyomtalanul eltűnt, s nem jelent meg a magával megbeszélte találkozón?

– Megmagyarázhatatlan eset.

– Természetesen azonnal jelentette Melinszkijnek a nagykövetségen.

– A KGB-főnök gondolkodóba esett. – Ha jól emlékszem, személyesen maga választotta ki Anna Petrovát.

– Így igaz, elnök elvtárs.

– Nem következik-e ebből, hogy esetleg bajok vannak az ítélőképességével? Romanov némaságba burkolózott.

Az elnök ismét a jelentésre fordította a figyelmét. — Amikor másnap reggel felébredt, továbbra sem volt nyoma Petrovának?

– Nem bukkant fel reggelinél sem, holott azt is megbeszéltük – egészítette ki Romanov. – Felmentem a szobájába, de az üres volt, eltűnt az összes holmija.

– Amiből azt a következtetést vonta le, hogy a nő disszidált.

– Igen, uram – válaszolta Romanov.

– Csakhogy a svájci rendőrség semmit sem tud róla. Meg hát, egyre csak azon töröm a fejem, hogy miért is akarhatott disszidálni. A férje és közvetlen hozzátartozói mind itt élnek Moszkvában. Valamennyien állami alkalmazásban állnak, ő pedig nem most járt először Nyugaton.

Romanov szótlan maradt.

– Talán valójában Petrovának azért kellett eltűnnie, mert olyasmi jutott a tudomására, amiről maga nem akarta, hogy elkotyogja nekünk. Romanov továbbra sem válaszolt.

Zaborszkij újra a jelentésre irányította tekintetét. – Vajon mi lehetett, amit Petrova szeretett volna elmondani nekünk? Talán, hogy maga kivel töltötte az éjszakát? – Romanov szívébe jeges félelem markolt: mennyit tudhat valójában az öreg Zaborszkij? A KGB-elnök most csendben matatott az íróasztalán: megjátszotta, mintha valamit ellenőrizni akarna a beszámolóban. – Esetleg megtudhattuk volna tőle, hogy maga miért kereste fel másodszor is a Bischoff et Cie bankot.

– Zaborszkij megint kivárt, de minthogy válasz most sem érkezett, fokról fokra emelkedő hangerővel kijelentette: – Azt hiszem, vizsgálatot kell elrendelnem Petrova elvtársnő eltűnésének ügyében. Mert jobb, ha tőlem tudja meg, Romanov elvtárs, hogy amidőn maga harmadszor is megjelent a bankban, akkorra Moszkvától Isztambulig már minden. másodosztályú kémecske tudta, hogy keresünk valamit! – A KGB-elnök elhallgatott. Romanov fejében kétségbeesetten kergették egymást a gondolatok; szeretett volna rájönni, vajon Zaborszkijnek lehetnek-e közvetlen bizonyítékai. Néhány másodperc csend ülte meg a szobát. – Maga mindig is a saját feje után ment, Romanov őrnagy, s mi tagadás, az eredményeire való tekintettel nemegyszer szemet hunytam a kihágásai fölött. Csakhogy én nem vagyok afféle magányos prérifarkas, kedves elvtársam. Hivatalnok vagyok, akinek már annyi cselekvési szabadsága sincs, mint magának. – Beszéd közben az asztalán papírnehezékként szolgáló Luna-makettel játszadozott.

– Ide vagyok szögezve ehhez az íróasztalhoz. Aktákat gyártok tonnaszám, beszámolókat körmölök naphosszat. Jelentéseket készítek három példányban, kérdésekre válaszolok négy példányban, döntéseket indokolok öt példányban. Most majd Petrova eltűnésének furcsa

körülményeiről kell jelentést írnom a Politikai Bizottságnak. Ki tudja, hány példányban.

Romanov még mindig nem szólt egy árva szót sem, pedig hosszú évekbe tellett, mire a KGB képes volt belecsepegtetni a hallgatás tudományát.

Szása egyre biztosabbra vette, hogy Zaborszkij csupán találgat.

Ha tényleg sejtette volna, hogy mi is történt valójában, beszélgetésükre nyilván nem az irodában, hanem az alagsorban került volna sor, ahol általában a kérdezés kevésbé intellektuális megközelítési módját alkalmazzák.

– A nyugati világban rólunk kialakult kép dacára, mi itt a Szovjetunióban igenis kivizsgáljuk a gyanús haláleseteket és a disszidálásokat

– folytatta a KGB elnöke, felkelve a székéből. – Sőt, alaposabban, mint a Föld bármely más országában. Ha Afrikában, Dél-Amerikában vagy akár Los Angelesben élne, Romanov elvtárs, higgye el, sokkal könnyebbnek és egyszerűbbnek találná hivatása gyakorlását.

Romanov érzéketlen köszoborként ült a helyén.

– A főtitkár elvtárs ma hajnali egykor felhívott és közölte, hogy nincs elragadtatva, pontosabban: kifejezetten csalódott a legutóbbi teljesítménye hallatán, különösen azok után, hogy olyan reménykeltően indult az egész. Mindamellet a főtitkárt egyetlen dolog érdekli jelenleg, és az a cári ikon. Ezért úgy döntött, hogy átmenetileg nem indít vizsgálatot. De ha még egyszer ilyen felelőtlenül cselekszik, Romanov elvtárs, vegye tudomásul: nem a vizsgálatról kell majd rettegnie, hanem a népbírásgtól, mert egyenesen oda kerül. S azt pedig mindketten jól tudjuk, hogy mi történt a legutolsó Romanovval, aki népbírásg előtt felelt a tetteiért.

Behajtott a akta fedelét. – Ellenkezésem dacára, s tekintettel arra, hogy már csak egy hét van hátra a határidő lejártáig, a főtitkár elvtárs úgy határozott, ad még egy esélyt magának, hogy megszerezze a cári ikont. De most nem vallhat kudarcot. Elég világosan beszéltem, őrnagy elvtárs?

– Nagyon is, elnök elvtárs – válaszolta ezúttal Romanov, és amilyen gyorsan csak tudott, eltűnt Zaborszkij szeme elől.

A KGB elnöke megvárta, míg becsukódik az ajtó mögötte, s újra az aktáknak szentelte a figyelmét. Beléhasított a felismerés, hogy a saját karrierje is kockán forog: mindenáron meg kell hát tudnia, hogy miben sántikál Romanov. Felcsapta az egyik kapcsolót a telefonközponton, és utasításba adta: – Találják meg nekem Valcsek őrnagyot.

– Az az igazság, hogy még életemben nem ittam pezsgőt, és kaviárt sem ettem – vallotta be Adam a vele szemközt ülő, elragadó teremtésre nevetve. Mindent szeretett a lányn: ahogy hátratűzte a haját, ahogy öltözködött, ahogy nevetett. De legjobban a mosolyát szerette.

– Most sem kell nagyon izgulnod, mert ahogy elnézem, ezen a helyen soha nem fognak kaviárt felszolgálni – incselkedett Heidi. –

Persze, minden elképzelhető, hiszen hamarosan a cári ikon tulajdonosa leszel, feltéve, hogy Mr. Rosenbaum...

Adam figyelmeztetőleg a szája elé emelte a mutatóujját. – Pszt!

Senki nem tud róla, még Lawrence sem.

– Bölcsen tetted – suttogta Heidi. – Biztosan azt akarná, hogy a festményért kapott pénzt az ő unalmas bankjába fektesd.

- De miből gondolod, hogy el akarom adni az ikont? – kérdezte Adam. Fúrta az oldalát a kíváncsiság, vajon hová lyukadt ki a lány annak alapján, amit elmondott neki.
- Hiába van Rolls-Royce-od, ha nincs munkahelyed, akkor nem fogsz kiállni a sarokra, hogy sofőrt bérelj.
- No de nekem csak egy motorkerékpárom van!
- S ezt is el kell majd adnod, ha esetleg kiderül, hogy az ikon egy fabatkát sem ér – kuncogott Heidi.
- Óhajtanak kávét? – érdeklődött a pincér, aki már hozzálátott letakarítani az asztalukat. Nyilvánvalóan azon mesterkedett, hogy záróráig még újabb vendégeket ültethessen a helyükre.
- Igen, kérnénk. Két tejeskávét, legyen szíves – válaszolta Adam, majd – miután a pincér távozott – visszafordult Heidihez. – Tudod, meglehetősen furcsa, hogy eddig csak egyszer próbáltam hívni Lawrence-et a bankban, de akkor is azt mondta a központos, hogy sehol sem találja a nevét.
- Mi ebben a furcsa?
- Olyan volt, mintha soha nem is hallott volna Lawrence-ről. Persze lehet, hogy csak képzelődtem.
- Egy olyan nagy bankban sok ezer alkalmazott dolgozik. Valószínű, hogy nem lehet mindenkit megismerni, még hosszú évek alatt sem.
- Feltehetően igazad van. – Közben megérkezett a kávéjuk.
- Mikor indulsz Genfbe? – kérdezte Heidi, s majdnem megégette a szája szélét a forró kávéval,
- Szerdán kora reggel. Szeretnék még aznap este visszajönni.
- Igazán tapintatos vagy.
- Mire célzol?
- Hogy pontosan a szabadnapomat szemelted ki az utazásra – felelte Heidi. – Nem vall valami romantikus lélekre!
- Miért nem jössz velem? – indítványozta Adam, s a lány kezéért nyúlt.
- Az már kicsit komolyabb dolog volna, mit egy közösen elköltött virslivacsora.
- Hát, remélem is! Egyébiránt pedig nagy hasznát venném, ha elkísérnél.
- Te aztán tudsz játszani a szavakkal!
- Tudod jól, hogy nem úgy értettem. Egyszerűen arról van szó, hogy nem beszélek se németül, se franciául. Svájcban is csak egyszer jártam, egy iskolai síkirándulás alkalmával, s csupán arra emlékszem, hogy szüntelenül a hóban hasaltam.
- Heidi újra próbálkozott a kávéval.
- Nos? – kérdezte Adam, a lány kezét szorongatva.
- A svájciak tökéletesen beszélnek angolul – szólalt meg hosszú szünet után Heidi. – Ha pedig a bankkal támadna gondod, még mindig fel tudod hívni Lawrence-et, hogy tanácsot kérj tőle.
- Reggel mennénk, este jönnénk... nem maradnánk ott éjszakára.
- Ablakon kidobott pénz.
- Nem vagy valami romantikus lélek!
- Talált.
- Bizony, méricskélj csak – élcelődött Adam. –; Ha neked is megveszem

a repülőjegyet, akkor csupán 19,96 fontom marad. Fogalmam sincs, hogyan tudnék ennyiből megélni!

– Tényleg akarod? – Heidi most először elkomolyodott. – Tudod, a nők nem valami impulzív teremtmények.

– Ha muszáj, még Jochent is magaddal hozhatod.

Heidi felnevetett: – Be sem férne a gépbe!

– Mondjad már, hogy velem jössz!

– Egyetlen feltétellel – szögezte le Heidi.

– Külön géppel menjünk? – vigyorodott el Adam.

– Nem, dehogyis. Ám ha az ikonról kiderül, hogy értéktelen vacak, egyezz bele, hogy visszatérítsem a repülőjegy árát.

– Nem hiszem, hogy harmincegy fontnál kevesebbet érne, így hát elfogadom a feltételt. – Adam előrehajolt és szájon csókolta Heidit. – Talán az út mégis tovább fog tartani egy napnál... ahhoz mit szólnál?

– Nyomban külön hotelt követelnék – nevetett fel a lány –, hacsak nem lennék tekintettel a svájci frank magas árfolyamára.

– Ön mindig roppant megbízhatóan viselkedik, Romanov elvtárs.

Akár sikeres bankár is válhatna önből, hiszen a megbízhatóság a jó bankár legfontosabb ismérve. – Szása éles, figyelő pillantásokkal leste az öregember arcvonásait, hátha sikerül kihámozni egy-két árulkodó jelből, hogy Poszkonov tudta előre, mi vár rá a svájci bankban.

– Ön pedig mindig roppant hatékony; Poszkonov elvtárs – Romanov kis hatásszünetet tartott –, ami viszont az én szakmámban minősül alapkövetelménynek.

– Te jó ég, kezdünk úgy viselkedni, mint két öregedő komisszár a veteránok bankettjén. Milyen volt a zürichi út? – kérdezte a bankelnök. Közben rágyújtott.

– Mint egy lengyel traktor. A működő alkatrészekkel semmi gond.

– Ezek szerint voltak nem működő alkatrészek is, s azok miatt nem sikerült megszerezni a cári ikont.

– Pontosan. Mindazonáltal Bischoff rendkívül segítőkészen fogadott, akárcsak Jacques. Minden igényemet kielégítették.

– Minden igényét?

– Igen. – Romanov megnyomta a szót.

– A jó öreg Bischoff. Ezért küldtem önt először hozzá. – Poszkonov elterpeszkedett a székében.

– Volt rá valami más oka is, hogy az ő bankjába irányítson?

– Nem is egy, hanem öt – jelentette ki a bankelnök. – De ezekről majd akkor értekezünk, ha már megtalálta a cári ikont.

– S ha esetleg én most szeretnék beszélni róluk?! – Romanov hangja eltökélt volt.

– Túléltem két Romanovot – mondta Poszkonov, és Szására szegezte a tekintetét. – A harmadikat már nem akarom. Állapodjunk meg most ennyiben. Később, ha már nem irányul önre a figyelem, bizonyára dűlőre jutunk majd.

Romanov bólintott.

– Nos, vélhetően örömmel fogja hallani, hogy én sem henyéltem, mialatt ön Zürichben járt. Tarlók azonban tőle, hogy nekem is csak egy lengyel traktorhoz volt szerencsém.

A bankár intett Romanovnak, hogy foglaljon helyet, ő pedig kinyitotta

az előtte heverő dossziét, amely időközben testesre dagadt. –

A kezdet kezdetén tizennégy bank szerepelt a listáján. Azóta tizenegy közülük egyértelműen azt állította, hogy nincs nála a cári ikon.

– Egyre azon tűnődöm, lehet-e hinni a szavuknak.

– Nem szükségszerűen – ismerte el a bankelnök. – Mégis, általában a svájciak szeretnek inkább kívül maradni a dolgokon, semmint szándékos hazugságba keveredni. Előbb vagy utóbb a hazugság úgylis lelepleződik, márpedig ebből az irodából – végső soron – nyolc ország pénzügyi helyzetét ellenőrzöm. Meglehet, nem rendelkezem világraszóló befolyással – vagy ahogy ők mondják: pénzügyi hatalommal –, mindazonáltal még mindig képes vagyok megakasztani a tőkés monetáris rendszer olajozott működését.

– Tehát, akkor végül is három bank maradt fenn a rostán – vágott közbe Romanov.

– Igen, őrnagy elvtárs. Az egyik a Bischoff et Cie volt, amelyet már fel is keresett Zürichben. A másik kettő azonban megtagadta az együttműködést.

– Miért nem tudja rájuk kiterjeszteni a befolyását?

– A legnyilvánvalóbb ok miatt – válaszolta a bankelnök. – Mert mások erőteljesebb befolyást gyakorolnak rájuk. Tegyük fel, példának okáért, hogy bankjának fő jövedelmi forrását közismert zsidó családok, vagy mondjuk, amerikai jogi személyek jelentik. Magától értetődik, hogy ebben az esetben nincs az az isten, amely rábírná önt, hogy a Szovjetunióval üzleteljen, bármilyen formában is. – Romanov fejmozdulattal jelezte, hogy érti, miről, van szó. – Az elmondottakból következik, hogy bár csekély a valószínűsége, mégis előfordulhat, hogy a két bank egyikénél található a cári ikon. Ám mivel ezt soha nem fogják beismerni Oroszország előtt, én sem tudom, mit tanácsolhatnék önnek.

A bankár hátradőlt a székében, s hagyta, hogy Romanov megeméssze a hallottakat.

– Szokatlanul csendes ma – szólalt meg aztán ismét, miután rágyújtott egy újabb cigarettára.

– Támadt egy ötletem, miközben beszélt – közölte Romanov. –

Azt hiszem, az amerikaiak azt mondanák rá, hogy „nagyot ütni” mindig merész vállalkozás. Ám ha bejön, a mi ütőjátékosunk fogja előbb megtenni a teljes kört.

– Sosem értettem a baseballhoz, mindazonáltal örülök, hogy valamiben hasznára lehettem. Őszintén szólva, gyanítom, hogy a jövőben is szüksége lesz a segítségemre, bármilyen „nagyot üt” is. – Poszkonov kihúzott egy papírlapot az aktából, s odanyújtotta Romanovnak. Két bank neve volt ráírva: Simon et Cie, Zürich és Roget et Cie, Genf. Zárójelben ott állt mögöttük a megjegyzés, miszerint elutasították az együttműködést.

– Nincs kétségem afelől, hogy rövidesen visszautazik Svájcba. Romanov a bankárra szegezte a tekintetét.

– Én az ön helyében, Szása, ezúttal kihagynám a Bischoff et Cie-t.

Lesz még arra mód a jövőben, hogy felkeresse őket.

Romanov keze ökölbe szorult.

Az öregember állta a tekintetét. – Tőlem nem fog olyan könnyen

megszabadulni, mint Anna Petrovától – jegyezte meg.

TIZEDIK FEJEZET

Elnyűtt öltözőkű, vénségesen vénnek tűnő férfi csatlakozott a taxiállomásnál várakozó sor végéhez. Hajlott háta és törékeny alakja miatt nehéz lett volna pontosan megsaccolni a magasságát. Földig érő felöltője talán még a viselőjénél is öregebb volt, a kabátujjából épphogy kilátszó kezét pedig szürke kötött kesztyűbe bújtatta. Az öregember egy kisebbfajta, bőrből készült bőröndöt szorongatott, ami olyan kopott volt, hogy akár a nagyapjáé is lehetett volna. Fekete alapon E. R. kezdőbetűk virítottak rajta.

Ha valaki az öregember arcába akart volna nézni, annak igencsak alacsony növésűnek kellett lennie, de legalábbis mélyen előrehajolnia.

A láthatatlan arc díszé egy hatalmas orr volt, amelyet Cyrano de Bergerac is megirigyelt volna. Ügyetlenül csoszogott a többiek nyomában, míg végül rá került a sor. Lassú, bágyadt mozdulatokkal mászott be a hátsó ülésre; mire elhelyezkedett, a sofőr már türelmetlenül dobolt a kormánykeréken. A vénember hörgésszerű torokhangon kérte, hogy vigye a Simon et Cie bankba. A sofőr tüstént indított, másra nem volt kíváncsi: a svájci taxisok kívülről tudják az összes bank címét, akár londoni kollégáik a színházakét, vagy a New York-iak a nyugat-manhattani bárokét.

A bank előtt az öregember hosszú másodpercekig kotorászott a zsebében, mire kihalászta a fuvardíjat. Rogyadozó lábbal lépett ki a járdára, majd lenyűgözve bámult az előtte emelkedő márványépületre. Úgy tűnt, hogy annak szilárdsága belé is lelket öntött: nagyobb biztonságban érezte magát. A bejárat felé közeledve a fess, kék egyenruhás őr kinyitotta előtte az ajtót.

– Szeretnék találkozni... – szólalt meg az öregember modoros németséggel, a kapuőr azonban szó nélkül az ügyfélszolgálat pultja irányába mutatott. Az öreg odacsoszogott a recepció kisasszonyhoz, és megismételte: – Szeretnék találkozni Herr Daumierrel. A nevem Emmanuel Rosenbaum.

– Meg van beszélve a találkozó?

– Sajnos nincs.

– Herr Daumier jelen pillanatban értekezletet tart – közölte a lány –, de megnézem, más tudná-e fogadni önt. – Fogta a telefont, pár szót váltott németül, majd ismét az öreghez fordult: – Megkérhetném, hogy fájjon fel lifttel a harmadik emeletre? – Mr. Rosenbaum nyilvánvaló vonakodással tett eleget a kérésnek. A liftből kilépve – épp csak elkerülte, hogy az ajtó rácsukódjon –, egy fiatal nő üdvözölte. Udvariasan megkérte, várakozzék türelmesen, mindjárt foglalkoznak vele. Egy helyiségbe kísérte, amely leginkább ruhatárra emlékeztette az öreget. Két szék volt benne, semmi más. Mr. Rosenbaumnak jó ideig várnia kellett, míg valaki rányitotta az ajtót; szemmel láthatóan meglepődött a belépő fiatalember ifjú korán.

– Welfherd Praeger vagyok – mutatkozott be az ifjú –, a bank egyik cégtársa.

– Jöjjön csak beljebb, s üljön le – sürgette az öreg. – Nem tudom sokáig felfelé tartani a fejem.

A fiatalember engedelmeskedett.

– Emmanuel Rosenbaumnak hívnak. 1938-ban letétbe helyeztem a bankjuknál egy csomagot. Szeretném most visszakapni.

– Igen, természetesen – válaszolta az ifjú cégtárs. Hanghordozása egy csapásra megváltozott. – Tudja magát valamivel igazolni, esetleg rendelkezésére áll a bank elismervénye?

– Ó, persze. – Az öregember átnyújtotta az útlevelét és egy iratfélét, ami a sok hajtogatástól már cafatokban lógott.

A bankár tanulmányozni kezdte a két okmányt. Az izraeli útlevelet rögtön azonosította; minden rendben lévőknek látszott rajta. A banki elismervény úgyszintén hitelesnek tűnt. Abban az évben állították ki, amikor ő született.

– Egy pillanat türelmet kérnék.

– Persze, menjen csak. Gondolom, huszonnyolc év után pár percig még tudok várni.

Röviddel a fiatalember távozása után megjelent a nő, aki az előbb a liftnél üdvözölte az öreget, és átkíserte egy nagyobb, kényelmesen bútorozott helyiségbe. Pár perc múlva a fiatalember is visszatért, kíséretében egy férfival, akit Herr Daumierként mutatott be.

– Nem emlékszem, hogy valaha is találkoztunk volna, Herr Rosenbaum

– köszöntötte előzékenyen az öreget. – Valószínűleg apámmal állt kapcsolatban annak idején.

– Nem, nem. A nagyapját, Helmutot ismertem.

Herr Daumier szemében tisztelet csillant.

– Az édesapját egyetlen alkalommal láttam, és sajnálattal értesültem korai haláláról – fűzte hozzá Mr. Rosenbaum. – Segítőkész ember hírében állott. De úgy látom, ön nem visel rózsát a gomblyukában, mint ő.

– Valóban nem, uram. Afféle fiúi lázadás.

Rosenbaum görcsösen felnevetett, de igyekezete köhögésbe fulladt.

– Ne haragudjon a túlzott kíváncsiságért, de az útlevélen kívül esetleg akadna más irat is önnél, amellyel igazolni tudná a személyazonosságát?

– kérdezte udvariasan Herr Daumier.

Emmanuel Rosenbaum erőlködve fölemelte a fejét és fáradt, meggyötört tekintetét Herr Daumierre emelte. Aztán felhúzta a kabátujját, s csuklóját felfelé fordította: egy szám – 712910 – volt rátetoválva.

– Bocsásson meg, kérem – hebegte Daumier. Szemmel láthatóan zavarban volt. – Azonnal felhozzák a páncélrekeszt, ha volna szíves addig várni.

Mr. Rosenbaum lassan leeresztette a szemhéját, mintha már arra sem érezne elég erőt magában, hogy bólintson a fejével. A két bankár távozott, hogy aztán hamarosan újra feltűnjenek. Egy lapos fémdoboz volt náluk, körülbelül fél méterszer fél méteres nagyságú. Az asztal közepére helyezték. Herr Daumier kinyitotta a felső zárat; a fiatalember töltötte be a szemtanú szerepét. A művelet végeztével a bankár egy kulcsot nyomott az öreg kezébe. – Most magára hagyjuk, uram. Ha úgy érzi, hogy szüksége van ránk, kérem, nyomja meg az asztallap aljára szerelt jelzőgombot.

– Köszönöm. – Rosenbaum megvárta, hogy a másik kettő mögött becsukódjék az ajtó. Akkor elfordította az alsó zárszerkezetbe illesztett kulcsot, és felcsapta a széf tetejét. A doboz alján egy lapos tárgy

pihent. Kisméretű festménynek tűnt, úgy negyvenszer harminc centisnek. Muszlinba volt tekerve, és szorosan átkötve. Rosenbaum óvatosan megfogta és kopott bőröndjébe rakta. Aztán lecsukta a rekesz fedelét, és kulcsra zárta a fémdobozt. Megnyomta a jelzőgombot. Szinte abban a pillanatban már ott is termett Daumier és ifjú cégtársa. – Nagyon remélem, hogy mindent úgy talált, ahogy hagyta, Herr Rosenbaum – mondta a bankelnök. – Sok idő telt el azóta, hogy utoljára itt járt.

– Igen, minden rendben volt. – Ezúttal az öregnek egy kurta biccentésre is futotta az erejéből.

– Szóba hozhatnék egy viszonylag csekély jelentőségű ügyet, uram?

– Tegye meg, kérem.

– Szándékában áll továbbra is bérelni a széffiókot? Csak azért említem, mert az ön által eredetileg szavatolt költségalap időközben kimerült.

– Nem, köszönöm, a továbbiakban már nem lesz szükségem rá.

– Pusztán azért kérdeztem, mert a kezelési költségek némileg túllépték a keretet. De ebben az esetben természetesen lemondunk a tartozás megtérítéséről.

– Ez igazán kedves öntől.

Herr Daumier meghajolt, s az ifjú bankár társaságában a kijáráshoz kísérte az ügyfelet. Ott besegítették egy taxiba, és utasították a sofőrt, hogy vigye utasát a zürichi repülőtérre.

A repülőtéren az öregember csetlett-botlott a mozgólépcső előtt; most, az értékesebbé vált bőrönddel a kezében, mintha megrettent volna a szédülten rohanó lépcsőfokoktól. Időbe telt hát, mire odaért a poggyászfeladó és jegyellenőrző pulthoz.

Átnyújtotta, jegyét a szolgálatban levő kisasszonynak, s közben körbenézett a váróteremben, örömmel állapította meg, hogy csak néhány utas kószál a tágas helyiségben. Behúzódott az egyik sarokba, és lerogyott egy kényelmes székre. Lopva körülnézett, hogy megbizonyosodjon felőle: senkit sem érdekel, mivel foglalatoskodik.

Kipattintotta a bőrönd zárját: az elfáradt rugók nyikorogva engedelmeskedtek.

Kinyitotta a bőrönd tetejét, előszedte a kis csomagot,

és a melléhez szorította. Hosszasan küzdött a csomókkal, mire kibogozta őket. Lehúzta a muszlinborítást a képről. Kidüledt szemmel meredt a festményre. Van Gogh Búzamezők című alkotását tartotta a kezében – igaz, erről fogalma sem volt, mert nem ismerte a festményt.

A remekmű 1938-ban tűnt el a bécsi Nemzeti Galériából.

Emmanuel Rosenbaum – hozzá nem illő módon – eszeveszett káromkodásban tört ki. Visszacsomagolta a képet és becsúsztatta a bőröndjébe.

Feltápáskodott, odacsoszogott a kisasszonyhoz, és megkérte, írja át a jegyét az első Genfbe induló járatra. Ha szerencséje van, még zárás előtt odaér a Roget et Cie Bankba, gondolta.

A BEA Viscount gépe helyi idő szerint tizenegy huszonötkor, néhány perces késéssel landolt aznap reggel a genfi repülőtéren. A légikisasszony figyelmeztette az utasokat, hogy órájukat állítsák egy órával későbbre, mert beléptek a közép-európai időzónába.

– Tökéletes – lelkesedett Adam. – Ebédre már a városban leszünk, aztán felkeressük a bankot, utána irány a repülőtér, és a tizenhét

ötös járattal szépen hazarepülünk.

– Az egészet úgy fogod fel, mint valami katonai gyakorlatot – nevetett Heidi.

– Kivéve az utolsó programpontot.

– Miféle utolsó programpontot?

– Hát a jubileumi vacsoránkat!

– Gondolom, megint a Chelsea Kitchenben.

– Melléfogtál – kacarászott Adam. – A Coq d'Orban vár ránk egy kétszemélyes asztal nyolc órától. Ez ott van a Piccadilly környékén.

– Előre iszunk a medve bőrére, mi?

– Roppant mókás. – Adam sértődöttséget színlelt.

– Mókás? Nem értem.

– Majd vacsora közben megmagyarázom.

– Tulajdonképpen abban reménykedtem, hogy nem érjük el a járatot – közölte Heidi.

– Miért?

– Na mit gondolsz? Ha eszembe jut, hogy holnap a pénztárgép vár rám az élelmiszerüzletben...

– Ez kiskutya füle ahhoz képest, amit a törzsőrmestertől kaphatnál. Holnap tízkor van randink – nyögött fel Adam. – Elképzelem, hogy negyed tizenegykor már elnyúlva fekszem a ringben, s átkozom a percet, amikor elhagytuk Genfét.

– Ettől majd rájössz, hogy jobb, ha te ütöd ki. – jegyezte meg Heidi.

– De talán mégis az volna a legjobb, ha még egy napot maradnánk

– mondta, s belekarolt Adambe. A férfi lehajolt, és arcon csókolta a lányt. A közlekedőfolyosón álltak, várva, hogy leengedjék őket a gépről. Az ajtóhoz gurított lépcső felett sűrű, finom eső szitált. Adam kigombolta az esőkabátját és Heidire terítette, aztán az útlevél- és vámvizsgálathoz vezető bejárat felé szaladtak a betonon.

– Még jó, hogy eszembe jutott az esőkabát – mondta Adam.

– Ami leginkább egy sátorra hasonlít, nem pedig esőkabátra.

– A seregből maradt rám – magyarázta Adam. – Nézd, van rajta zseb térképnek, iránytűnek, sőt, még egy hálózásáknak is.

– Adam, szeretném felhívni a figyelmedet, hogy nyár közepén járunk, és Genf belvárosában készülünk lófrálni, nem pedig a Feketeerdő mélyén, nyakig süppedve a hóba.

A férfi hangosan nevetett: – Akárhányszor esni fog, ezentúl az fog eszembe jutni, hogy milyen gonoszul kigúnyoltál.

A városközpont és a repülőtér között ingázó autóbusz húsz perc alatt beért velük a belvárosba.

A viszonylag rövid út a külvároson át vezetett a központba, a hegyek között megbúvó, csodálatosan sima vizű tó partjára. Az autóbusz azután a tóparton folytatta útját, egészen az óriási szökőkútig, amely több mint száz méter magasra lövellte vízugarát.

– Kezdem magam úgy érezni, mint valami városnéző turista – szólalt meg Heidi a buszról leszállva. Örömmel tapasztalták, hogy elállt az eső.

Ámulatba ejtette őket a város tisztasága. A tó mentén kígyózó járdán sehol sem volt szemét. Az út túloldalán, tökéletes összhangban takaros szállodák, üzletek és bankok sorakoztak.

– Legelőször is meg kell tudnunk, hol van a bank, hogy aztán a közelben megebédelhessünk. Utána felmarkolhatjuk a kincset.
– Vajh, hogy vág neki egy katonaember ily bonyolult feladatnak?
– incselkedett Heidi.
– Pofonegyszerű. Beugrunk a legelső bankba és megkérdezzük, hogyan jutunk el a Roget et Cie-hez.
– Fogadni mernék, hogy kiscserkész korodban többszörös kitüntettetje voltál a „Nagy Kezdeményező” karszalagrendnek.
Adam a hasát fogta nevéttében. – Ilyen kétbalkezesnek nézek ki?
– Még rosszabb a helyzet – válaszolta Heidi. – Mindazonáltal tökéletesen megtestesítetted az angol úriemberről alkotott képet.
Adam gyengéden megsimogatta a lány haját, lehajolt, és szájon csókolta.

Heidi eszmélt előbb, hogy a járókelők mind őket bámulják. – Az a gyanúm, hogy itt Svájcban nem különösebben nézik jó szemmel az ilyesmit a nyilvánosság előtt. Sőt, egyszer valakitől azt hallottam, hogy vannak közöttük olyanok is, akik semmilyen körülmények között sem díjazták az efféle dolgokat – mondta.

– Most menjek oda, és csókoljam meg azt a ronda vén csoroszlyát, aki még mindig úgy bámul bennünket, hogy majd kiesik a szeme?!
– Eszedbe ne jusson, mert még elvarázsolt békává változtat. Inkább csapjunk a lovak közé, és hajtsuk végre a tervedet – unszolta Heidi, és az utca túloldalán lévő Banque Populaire épületére mutatott.

Á

tvágtak az úttesten, s Heidi megkérdezte a portástól, merre kell menniük a Roget et Cie bankba. Az útbaigazítást követve, még egyszer megcsodálták az égis érő szökőkutat, és elindultak a belváros felé. Nem volt könnyű megtalálni az épületet, igazság szerint kétszer is elmentek mellette, mire harmadszorra Heidi felfedezte a diszkrét, kőbe vésett, cizellált feliratot a magas, kovácsoltvasból és üvegből készült kapu mellett.

– Így, első látásra tényleg nagy hatást gyakorol az emberre, még ha ebédszünetet tartanak is – jegyezte meg epésen Adam.
– Mégis, mit vártál? Egy eldugott, kis vidéki bankfiókot? Ó, tudom, ti angolok gyűlöltétek beismerni, hogy itt van a pénzvilág központja.
– Na, sürgősen keressünk egy vendéglőt, mielőtt a közöttünk szövődött entente cordiale végképp darabjaira hullik – javasolta Adam.

Visszamentek a szökőkúthoz, s minthogy a nap egyre sikeresebb erőfeszítéseket tett, hogy sugaraival áttörjön a vastag felhőtakaró hasadékein, választásuk egy kávézó teraszára esett, a tó partján. Mindketten salátát rendeltek, mellé egy fél üveg fehér bort. Adam roppantul élvezte a lány társaságát, olyannyira, hogy elkezdte traktálni különböző katonatörténetekkel, amelyek egytől egyig vele estek meg. Heidinek kellett figyelmeztetnie az idő múlására: majdnem két óra volt már. Adam kellenként intett a pincérnek. – Nos, menjünk akkor és nézzük meg, valóban létezik-e az a cári ikon – adta ki a vezényszót. Visszatérve a bankhoz, Adam belökte a nehéz ajtót, és beléptek a félhomályos előcsarnokba.

– Kérdezzük meg tőle – bökött Heidi a recepciónál ülő nőre.
– Jó napot. Adam Scott vagyok. Szeretnék valamit kiváltani, amit

egy végrendeletben hagytak rám.

A nő rámosolygott. – Előzetesen beszélt már valakivel? – kérdezte.

Kiejtésében alig volt nyoma akcentusnak.

– Nem. Hogy őszinte legyek, meg sem fordult a fejemben, hogy kellene.

– Biztos vagyok benne, hogy így sem lesz probléma. – Egyetlen számot tárcsázott a házi telefonon, majd franciául tanácskozott az illetékes osztállyal. Letéve a kagylót, közölte velük, hogy fájóan fáradjanak fel a negyedik emeletre.

A liftből kilépve Adam alaposan meglepődött, hogy egy vele egykorú fiatalember várja őket.

– Jó napot kívánok, Pierre Neffének hívnak. A bank egyik cégtársa vagyok – üdvözölte őket kifogástalan angolsággal.

– Ugye, mondtam neked, hogy teljesen feleslegesen jövök veled – súgta Adamnek Heidi.

– Csak ne hamarkodd el – válaszolta Adam. – Még meg sem említettük neki, hogy mi járatban vagyunk.

Neffe egy viszonylag szűk, ám pazarul berendezett szobába vezette őket.

– Minden gond nélkül ellaknék ebben a helyiségben – jegyezte meg Adam, kibújva viharkabátjából.

– Arra törekszünk, hogy ügyfeleink otthon érezzék magukat nálunk

– közölte M. Neffe kissé leereszkedő modorban.

– Ezt csak azért mondja, mert nem látta az én otthonomat — tréfálkozott Adam. M. Neffe azonban nem nevetett.

– Miben lehetek szolgálatukra? – kérdezte.

– Apám a múlt hónapban meghalt, s végrendeletében rám hagyott valamit, amit sejtésem szerint 1938 óta önök érintetlenül őriznek a bankjukban. Egyik ügyfelük ajándékozta meg apámat ezzel a tárggyal... – Adam egy röpke pillanatig habozni látszott – ... egy bizonyos Mr. Emmanuel Rosenbaum.

– Van önnél olyan okmány, amely a szóban forgó ajándéktárgyra vonatkozik?

– Természetesen. – Adam könyékig beleveszett katonai esőkabátjának térképszabéba, míg végül előhalászta a Roget et Cie átvételi elismervényét. Odanyújtotta a fiatal bankárnak. Neffe akkurátusan megvizsgálta az iratot, és biccentett. – Láthatnám az útlevelét, Mr. Scott?

– Semmi akadálya – válaszolta Adam, és ismét kutatni kezdett kabátja zsebében. Az útlevelet is odaadta.

– Rövid időre magukra hagyom önöket. – Neffe felállt, és kivonult a helyiségből.

– Mit gondolsz, ezek most miben mesterkednek? – kérdezte Heidi.

– Először ellenőrzik, hogy egyáltalán itt van-e még az ikon, aztán pedig megnézik, hogy hiteles-e az elismervényem. Szó se róla, 1938 jó régen volt.

Ám ahogy múltak a percek, Adamet először enyhe csalódottság fogta el, majd hangulata egyre nyomottabbá vált, végül már egyenesen úgy érezte, hogy az egész csupán merő időpocsékolás.

– Azt még mindig megteheted, hogy hamarjában lekapdosod az

összes képet a falról, és eldugod őket az esőkabátod zsebeibe – csipkelődött Heidi. – Állítom, pizsok jó árat kapnál értük Londonban. Talán még többet is, mint a hön áhított ikonodért.

– Már késő – súgta Adam, mert Neffe nyitott be az ajtón. Egy másik bankár is volt vele, akit monsieur Roget-ként mutatott be.

– Jó napot – köszönt Roget úr. – Sajnos, apám egyéb elfoglaltsága miatt nem üdvözölheti önt személyesen, Mr. Scott. Jelenleg Chicagóban van. – Kezet fogott Adammal, aztán Heidivel. – Irattárunkban őrizzuk azt a levelet, amelyben Mr. Rosenbaum egyértelmű és világos utasítást adott a bankunknak arra vonatkozóan, hogy a nálunk bérelt széffiókját kizárólag egy bizonyos – a kezében tartott cédulára pillantva – Gerald Scott ezredes nyithatja ki.

– Ő az apám – közölte Adam. – De mint már elmondtam Mr. Neffének, a múlt hónapban elhunyt, és ezt a tárgyat rám hagyományozta a végrendeletében.

– Készséggel és örömmel adok hitelt a szavának, ha egy pillanatra láthatnám a halotti bizonyítványt és a végrendelet másolatát – mondta monsieur Roget.

Adam elégedetten mosolygott előrelátásán és újra belemerült viharkabátjának feneketlen zsebébe. Ezúttal egy nagyméretű barna borítékot bányászott elő, amin vastag fekete betűkkel ott állt a nyomtatott cégjelzés: Holbrooke, Holbrooke and Gascoigne. A borítékból három iratot húzott ki: az apja halotti bizonyítványát, a végrendelet másolatát és egy „Akit érint” címzésű levelet, és sorban átnyújtotta őket Roget-nek. A bankár figyelmesen elolvasta mindhárom okmányt, aztán továbbadta őket cégtársának, aki szintén átnézte az iratokat, majd az elnök fülébe súgott valamit.

– Lenne ellene kifogása, ha itt, a jelenlétében felhívnám Mr. Holbrooke-ot? – kérdezte monsieur Roget.

– Semmi – válaszolta kurtán Adam. – Mindazonáltal figyelmeztetnem kell önöket, hogy Mr. Holbrooke időnként úgy viselkedik, mint egy goromba, faragatlan fráter.

– Goromba fráter? Nem rémlik, hogy valaha is hallottam volna ezt a kifejezést, mindenesetre nagyjából ráérzek a jelentésére – közölte a svájci. Cégtársához fordult, mondott neki valamit, mire az szaporán elhagyta a szobát. Egy perc múlva visszatért, hóna alatt az Angol Ügyvédi Kamara névjegyzékével.

Adamet teljesen lenyűgözte a bank alapossága. Monsieur Roget egybevetette a levélen található cégjelzést és címet a névjegyzékben feltüntetettel. – Úgy hiszem, nincs is rá szükség, hogy felhívjuk Mr. Holbrooke-ot. Ennek ellenére tartok tőle, hogy adódott egy kis probléma, Mr. Scott – közölte.

– Mégpedig? – tudakolta Adam idegesen.

– Mr. Rosenbaum némileg túllépte a költségkeretét, és bankunk gyakorlata szerint az ügyfél addig nem férközhet a széfjéhez, amíg előbb nem rendezte a számla egyenlegét.

Adam pulzusa rohamos gyorsasággal emelkedett, mert az jutott eszébe, hogy nem lesz nála elegendő pénz.

– A számla 120 frank tartozást jelez – folytatta Roget –, ami gyakorlatilag a páncélrekesz bérleti díja az utóbbi két évre. Ugyanis addig

futotta M. Rosenbaum eredeti letétjéből.

Adam megkönnyebbülten felsóhajtott. Előkapta a pénztárcáját, kitöltött egy utazási csekket és a bankár kezébe nyomta.

– S végül szeretném megkérni, hogy írja alá a felmentvényt a bank részére. – Monsieur Roget ezzel egy hosszú, francia nyelvű formanyomtatványt csúsztatott Adam elé, rajta apróbetűs, sűrűn gépelt cikkelyek végtelen sorával. Adam épp csak egy pillantást vetett a nyomtatványra, s továbbította Heidinek. A lány viszont gondosan elolvasott minden cikkelyt. Közben a bankár elmagyarázta Adamnek, hogy voltaképpen egy közönséges felmentvényről van szó, amelyben Adam feloldja a bankot a széf tartalmával kapcsolatos mindenféle kötelezettség és felelősség alól, illetve igazolja Adam jogi illetékességét a rekeszben található ingóságokra.

Heidi felnézett az iratból és jóváhagyólag bólintott.

Adam a kipontozott helyen cikornyás betűkkel aláírta a nyomtatványt.

– Kitűnő – konstataulta a bankár elégedetten. – Most már csak a páncélfiók van hátra.

– Gondolom, az is megeshet, hogy nem lesz benne semmi – szólalt meg Adam, amikor ismét kettesben maradt Heidivel.

– Mint ahogy akár színültig lehet arany dublonokkal, te örök pesszimista – torkolta le a lány.

Mikor pár perc múlva a két bankár visszatért hozzájuk, Neffe kezében egy lapos, harmincötször huszonöt centiméter nagyságú és mintegy nyolc centi magas fémdoboz volt.

Adam csalódást érzett a széfrekesz méretei láttán, de érzéseit igyekezett nem kimutatni. Monsieur Roget a bank kulcsával működésbe hozta a fémdoboz felső zárszerkezetét, majd átnyújtott Adamnek egy megfakult borítékot, amelynek pecsétjét annak idején különböző kézjegyekkel hitelesítették. – Bármit tartalmaz is a fiók, most már az ön tulajdona, Mr. Scott. Ha végeztek a szemrevételezéssel, kérem, jelezzék távozási szándékukat. Addig kint várunk.

Mindketten távoztak.

– No, mire vársz még? – nógatta Heidi –, én már tükön ülök. –

Adam feltépte a borítékot: egy kulcsocska pottyant ki belőle. Reszkető kézzel fordította el a zárat, aztán felemelte a fémdoboz tetejét. A rekesz alján egy lapos, kisméretű tárgy feküdt, muszlinba csavarva és szorosan átkötözve egy zsinaggal. Adam hiába próbálkozott, nem sikerült kibogoznia a csomót, úgyhogy végül egy ideges mozdulattal egyszerűen leszakította a zsinórt. Aztán szép óvatosan kihajtogatta a muszlint. A szájuk is tátva maradt az eléjük táruló csodálatos műalkotás látványától.

Az arany, vörös és kék színek visszafogott pompájától szinte elakadt a lélegzetük. Egyikük sem hitte volna, hogy az ikon ilyen gyönyörű lesz. Szent György, amint a sárkány fölé magasodik, kezében hatalmas karddal, amelynek hegyét a bestia szívébe döfi. A sárkány torka tűzcsóvát okád; a bíborban játszó lángnyelv éles ellentónust alkot a szent vállára vetett köpönyeg aranysárga színével.

– Hát ez valami káprázatos! – buggyantak ki nagy sokára Heidiből az elragadtatottság szavai.

Adam továbbra is szótlánul meredt az apró festményre.

– Mondj már valamit – noszogatta Heidi.

– Bár csak apám látta volna. Talán másként alakult volna az egész élete.

– Jusson eszedbe, hogy ő viszont azt akarta, a te életed változzon meg – emlékeztette Heidi.

Adam megfordította az ikont. A hátulján parányi ezüstkoronát fedezett fel, amely a fába volt mélyesztve, mint valami csöppnyi intarzia.

Adam tekintete a koronán időzött, és közben próbálta felidézni, mit is mondott neki az apró kellék jelentéséről Mr. Sedgwick a Sotheby's-nál.

– Ó, bár csak felbontotta volna apám a levelet! – sóhajtott fel ismét.

Újra a festményt csodálta, a győzedelmeskedő Szent Györgyöt.

– Mert ez az ikon őt illette volna.

Heidi megnézte, van-e még valami a fémdobozban. Miután semmit sem talált, lecsukta a fedelét, Adam pedig kulcsra zárta. Az ikont nagy gonddal becsavarta a muszlinba, szorosán átkötözte és becsúsztotta esőkabátja térképzebe.

Heidi szája mosolyra húzódott: – Tudtam, hogy végül mégiscsak be fogod bizonyítani, hogy igenis, szükséged van erre a viharkabátra, még ha nem is esik.

Adam az ajtóhoz lépett és kitárta. A két bankár tüstént megjelent.

– Remélem, rendben megtalálta, amit kilátásba helyeztek önnek – jegyezte meg monsieur Roget.

– Igen, minden rendben volt – válaszolta Adam; s még hozzátette:

– A széf fiókra a jövőben nem kívánok igényt tartani.

– Ahogy óhajtja– vette tudomásul Roget könnyed fejbiccentéssel.

– Együttal szeretném odaadni önnek az utazócekk beváltása után visszajáró aprópénzt. – S ezzel Adam kezébe nyomott néhány svájci bankjegyet. – S most pedig, ha megbocsátanak, távozom. M. Neffe majd kikíséri önöket. – Adammal kezét fogott, Heidi felé enyhén meghajolt, és halvány mosollyal megjegyezte: – Nagyon remélem, hogy nem találtak bennünket túlságosan – hogy is mondta? – go... rom... ba frá... tereknek. – Mindnyájan nevettek.

– S bízom abban is, hogy kellemes lesz további itt-tartózkodásuk

– udvariaskodott M. Neffe, már a kényelmes tempóban lefelé ereszkedő liftben.

– Sajnos, nagyon rövid lesz – felelte Adam. – Egy óra múlva rohannunk kell a repülőtérre.

A felvonó zajtalanul megállt, s a fiatal bankár a kijáratig kísérté őket. A portás ugyan kitárta előttük az ajtót, ám egy másodpercre kénytelenek voltak félrehúzódní, hogy utat engedjenek egy törékeny öregembernek. Jóllehet, az orra volt a legfeltűnőbb rajta, Adamnek mégis szúrós, átható tekintete ragadta meg a figyelmét.

Az öregember az ügyfélszolgálathoz csoszogott, és gyenge hangon közölte a hölgyel: – Monsieur Roget-vel szeretnék beszélni.

– Sajnos, Roget úr jelenleg Chicagóban van, de megérdeklődöm, hogy a fia tudná-e önt fogadni. Mit mondjak, ki keresi, uram?

– Emmanuel Rosenbaum. – A recepciós felkapta a telefont és franciául beleszólt. Pár pillanat múlva megkérte M. Rosenbaumot, hogy fáradjon fel a negyedik emeletre.

Az öregemberen látszott, hogy újra rettegés fogja el a lift miatt és a negyediken megint csak az utolsó pillanatban tudott kilépni az összezáródó ajtók elől. Egy középkorú hölgy üdvözölte és a várószobába kísérte. Az öregember udvariasan visszautasította a felkínált kávé, és a szívére mutatott magyarázatképpen.

– Monsieur Roget hamarosan itt lesz – biztosította a hölgy.

Valóban nem kellett sokáig várnia, hogy a szélesen mosolygó bankár megjelenjen.

– Nagyon örülök, hogy személyesen is megismerhetem, de tartok tőle, hogy éppen elkerülték egymást M. Scott-tal.

– M. Scott-tal? – motyogta az öreg értetlenül.

– Igen. Csupán néhány perce távozott, de biztosíthatom felőle, hogy teljes mértékben az ön levelében foglaltak szerint jártunk el.

– Az én levelem szerint?

– Igen – válaszolta a bankár, és aznap már másodszor ütötte fel annak az aktának a fedelét, amelyhez húsz évig nem nyúlt senki.

Odanyújtotta a levelet az öregembernek.

Emmanuel Rosenbaum belső zsebéből előhúzta a szemüvegét, reszketeg mozdulatokkal széthajtotta a szárait, s olvasni kezdte a levelet. Azonnal felismerte a kézírást. Határozott, lendületes betűk sorakoztak egymás mellett, fekete tintával vetették őket papírra:

„Forsthaus Haarhot

Amsberg 14

Vosswinnel

Sachsen

Germany

1946. szeptember 12.

Kedves M. Roget,

az önöknél bérelt 718-as számú széfrekeszben elhelyeztem egy ikont, amely Sárkányölő Szent Györgyöt ábrázolja. Ennek a festménynek a tulajdonjogát ezennel átruházom egy brit tisztre, Gerald Scott ezredesre.

Amennyiben Scott ezredes felkeresi önöket, és igényt támaszt az ikonra, kérem, habozás nélkül szolgáltatassák ki neki a kulcsomat.

Előre is köszönöm szíves közreműködésüket, és igazán sajnálom, hogy személyesen még sosem találkozhattunk.

Mély tisztelettel

Emmanuel Rosenbaum”

– És azt akarja mondani, hogy Scott ezredes tényleg jelentkezett a széfben őrzött tárgyért, s ráadásul ma délután?

– Nem, nem, Monsieur Rosenbaum. Az ezredes ugyanis nemrégiben elhunyt, és a doboz tartalmát végrendeletében a fiára, Adam Scott-ra hagyta. Monsieur Neffével megvizsgáltuk a halotti bizonyítványt és a végrendeletet, és mindketten meggyőződünk róla, hogy az iratok hitelesek, és nem merülhet fel semmiféle jogi kifogás az ügylettel kapcsolatban. Monsieur Scottnak birtokában volt az ön elismervénye is, amelyet a banktól kapott annak idején. – A fiatal bankár szabódva tette hozzá: – Remélem, helyesen cselekedtem, Monsieur Rosenbaum?

– Igen, minden vonatkozásban – mondta az öregember. – Csupán azért jöttem, hogy személyesen megbizonyosodjam róla, maradéktalanul

eleget tettek az utasításaimnak.

Roget szája elégedett mosolyra húzódott, majd megjegyezte: – Mellesleg szerény kötelességemnek tartom megemlíteni, hogy folyószámláján csekély összegű tartozás halmozódott fel.

– Mennyivel vagyok adós? – kérdezte az öreg a pénztárcája után matatva.

– Már semmivel. Egyáltalán semmivel – közölte a bankár. – Monsieur Scott kiegyenlítette a tartozást.

– Ez esetben M. Scottnak kell eljuttatnom az összeget. Meg tudná mondani, mennyiről van szó?

– Százhusz frankról.

– Haladéktalanul vissza kell térítenem neki. Véletlenül nem áll rendelkezésükre a címe, hogy érintkezésbe léphessek vele?

– Sajnos, ebben nem tudok segíteni – mondta Roget. – Fogalmam sincs, hol szállt meg Genfben. – Neffe alig észrevehetően meglökte Roget könyökét, és a fülébe súgott valamit.

– Ismereteink szerint – szólalt meg ismét Roget – M. Scott még ma este hazatér Nagy-Britanniába. Ötre kellett kiérnie a repülőtérre. Az öregember feltápáskodott. – Nagyon segítőkészek voltak, uraim, nem akarom tovább rabolni a drága idejüket.

– A BE 171-es járatával repülnek, a helyük pedig a 14A és B – közölte velük a férfi a poggyászfeladásnál. – A gép időben indul, úgyhogy húsz perc múlva beszállás a kilences kapunál.

– Köszönjük.

– Van poggyászuk, amit szeretnének feladni?

– Semmi – mondta Adam. – Csupán egy napra ruccantunk át Genfbe.

– Akkor szerencsés utat kívánok, uram – udvariaskodott a férfi, és átnyújtotta beszállókártyáikat. Adam és Heidi a mozgólépcső felé vette az irányt, hogy felmenjenek az indulási csarnokba.

– Van még nálam hétszázhetven svájci frank – dörmögte Adam az orra alatt, miközben megszámlolta a bankjegyeket. – S ha már egyszer itt vagyok, illene vennem az anyámnak egy doboz csokoládét, a legfinomabb fajtából. Emlékszem, mikor kisfiú voltam, minden karácsonyra kapott tőlem pár szem csokoládés bonbont. Akkor esküvel fogadtam meg, hogy ha egyszer az életben eljutok Svájcba, a legfinomabb csokoládéból veszek neki egy óriási dobozzal. – Heidi egy pult felé intett, ahol csodaszép csomagolású desszertek sorakoztak egymás hegyén-hátán. Adam kiválasztott egy nagy doboz aranydíszítésű Lindt csokoládét. Az eladó lány szépen becsomagolta és betette egy reklámszatyorba.

– Mi a gond? Miért ráncolod a szemöldököd? – kérdezte Adam Heiditől, zsebre vágva a visszajárót.

– A lány eszembe juttatta, hogy holnaptól megint ott robotolhatok a pult mögött – panaszkodott Heidi.

– Inkább arra gondolj, hogy ma este csodálatos vacsora vár ránk a Coq d'Orban – vigasztalta Adam. A karórájára pillantott. – Hát, nem maradt sok idő az indulásig, de arra talán elég, hogy néhány üveg bort vásároljunk a vámmentes boltban.

– Én beszállás előtt még szeretném megvenni a Der Spiegel legfrissebb

számát, ha nem haragszol.

– Persze, semmi gond – válaszolta Adam. – Nézd csak, amott van egy újságos, menjünk, nézzük meg.

Váratlanul megszólalt a hangosbeszélő: „Mr. Adam Scottot telefonhoz várják! Kérjük Adam Scottot, fáradjon le a földszintre a BEA pultjához!”.

Adam és Heidi értetlenül meredt egymásra.

– Valószínűleg rossz ülőhelyet írtak a szállókártyára – vont vállat Adam. – Menjünk, s tudjuk meg, mit akarnak.

Lesétáltak a földszintre és odamentek a férfihoz, akitől a szállókártyákat kapták. – Úgy hiszem, engem szólítottak a hangosbeszélőn.

Scottnak hívnak.

– Ó, igen. Sürgős üzenete van. – Egy jegyzetlapról olvasta az üzenetet: „Legyen szíves felhívni Monsieur Roget-t a Roget et Cie bankban a 271279-es genfi telefonszámon”. – Letépte a tömbről a lapot és Adam kezébe nyomta. – A telefon ott van a KLM-iroda mögött, húsz centime-os érmével működik.

– Köszönöm. – Adam ide-oda forgatta az üzenetet a kezében, de nem lett tőle okosabb. Fogalma sem volt, vajon miért szeretne olyan sürgősen beszélni vele Roget.

– El nem tudom képzelni, mit akarhat tőled – jegyezte meg Heidi.

– Azzal már kicsit elkésett, hogy visszakérje az ikont.

– Nos, egyetlen módja van, hogy megtudjuk, mit óhajt – határozta el magát Adam, a lány kezébe nyomva a szatyrot. – Mindjárt visszajövök, addig vigyázz rá.

– Megpróbálok. Közben elugrom, s megveszem a magazint, itt a földszinten is van újságárus – mondta Heidi. Elvette az élénk színű nejlonszatyrot, benne a hatalmas doboz bonbonnal.

– Rendben. Akkor pár perc múlva itt találkozunk.

– Roget et Cie. Est-ce-que je peux vous aider?

– Monsieur Roget üzent, hogy hívjam vissza – közölte Adam.

Meg sem próbálkozott a franciával.

– Értem, uram. Megtudhatnám, ki hívja? – kérdezte a telefonközpontos, azonnal angolra váltva.

– Adam Scott.

– Mindjárt megkérdezem, hogy telefonközelben van-e Mr. Roget.

Adam hátranézett a válla fölött, hogy Heidi visszament-e már a BEA-pulthoz. Mivel nem látta sehol, feltételezte, hogy még mindig a Der Spiegelt hajkurássza. S akkor a szeme megakadt egy öregemberen, aki csoszogva vánszorgott keresztül a csarnokon. Adam meg mert volna esküdni rá, hogy már látta valahol.

– Mr. Scott? – Adam a füléhez kapta a kagylót.

– Igen, itt vagyok, Monsieur Roget. Csupán viszonzni szeretném a hívását.

– Viszonzni a hívásomat? – értetlenkedett a bankár. Hangja zavart és meglepett volt. – Nem nagyon értem, Mr. Scott.

– Egy üzenet futott be a BEA képviselőjéhez, miszerint ön kéri, hogy hívjam vissza.

– Itt valami félreértésről lehet szó. Én ugyanis nem üzentem. De ha már úgylátunk, talán érdekelni fogja, hogy nem sokkal az

önök távozása után Mr. Emmanuel Rosenbaum tett látogatást a bankunkban.

– Emmanuel Rosenbaum? — csodálkozott Adam. — De hisz én azt hittem, hogy ő...

– Megkérhetném, hogy segítsen, kisasszony? — Heidi a hangra felkapta a fejét. Egy öregember állt előtte. Angolul szólt hozzá, de a kiejtésén érződött az erős kelet-európai akcentus. Heidit egy múló pillanatra meghökkentette: minek alapján feltételezte róla, hogy beszél angolul, aztán arra gondolt, hogy nyilvánvalóan ez az egyetlen nyelv, amelyen az öreg meg tudja értetni magát.

– A taxiállomást keresem, kisasszony, csak sajnós, a szemem már nem a régi. Ráadásul késésben is vagyok...

Heidi visszarakta a Der Spiegelt a polcra és karjával mutatta az irányt: — Ott kell kimennie a dupla ajtón, látja? Jöjjön, elkísérem.

– Nagyon kedves. Remélem, nem okozok túl nagy gondot.

– Egyáltalán nem — nyugtatta meg Heidi. Karon fogta az öregembert és lassú, csoszogó léptekkel elindultak a „Taxi et Autobus” feliratú kijárat felé.

– Biztos benne, hogy Rosenbaum volt az? — kérdezte Adam izgatottan.

– Igen — válaszolta a bankár.

– És úgy festett, mint aki elégedetten fogadja, hogy nálam van az ikon?

– Ó, igen. Nem is ezzel volt a probléma. Hanem azzal, miképpen tudná önnek megtéríteni azt a 120 frankot. Sejtésem szerint megkísérel majd valahogy érintkezésbe lépni önnel.

Reccsenve szólalt meg a hangosbeszélő: „A BEA 171-es járat Londonba hamarosan indul a kilences kaputól. Kérjük megkezdeni a beszállást.”

– Mennem kell, ne haragudjon — közölte Adam. — Pár perc múlva indul a gépem.

– Kellemes utat kívánok — búcsúzott el a bankár.

– Köszönöm, Monsieur Roget. — Adam helyére akasztotta a kagylót.

Elindult a BEA-pult irányába, de elképedve tapasztalta, hogy Heidinek se híre, se hamva. Tekintetével az újságárust kutatta, hátha ott időzik a lány, akiben — feltételezte — nem tudatosodott a hangosbeszélő bejelentése. Ahogy körbepásztázta a csarnokot, váratlanul megpillantotta: az előbb látott öregembert vezette karon fogva a kijárat felé. Adam utánuk kiáltott és megszaporoztta lépteit. Valami nem tetszett neki. Amikor a kétszárnyú önműködő kijárhoz ért, meg kellett várnia, hogy az ajtó kitáruljon előtte. Láta, hogy Heidi ott áll a járdán és előzőkenyen kinyitja egy taxi ajtaját, hogy az öregember beülhessen.

– Heidi! — kiáltotta. Az öreg hirtelen felkapta a fejét, s a hang irányába fordult. Adam is rámeredt: most már bármibe le merte volna fogadni, hogy ebbe az öregbe botlottak bele a bankban. — Mr. Rosenbaum? — kérdezte. Az egész olyan váratlanul játszódott le, hogy Adam fel sem ocsúdhatott a meglepetésből. Az öregember villámgyors, határozott mozdulattal a taxi hátsó ülésére lökte Heidit, majd szemvillanás alatt bevágódott melléje, és becsapva a jármű ajtaját, artikulálatlanul üvöltötte: — Allez vite!

Pár pillanatig Adam döbbsen bámult, aztán egy csapásra feleszmélt.

A taxihoz ugrott, s még mielőtt a jármű kikanyarodhatott volna

a járda mellől, sikerült belecsimpaszkodnia az egyik kilincsbe. A gépkocsi hirtelen nekilódult és Adam a járdára vágódott, de még látta, hogy a taxi hátsó ablakában feltűnik Heidi halálra rémült arca. Próbálta leolvasni a mind nagyobb sebességgel robogó jármű rendszámát, de csak annyit tudott kivenni, hogy B-7-l-2-vel kezdődik.

Azt viszont megjegyezte, hogy kék Mercedesről van szó. Szemével kétségbeesetten kutatott egy másik taxi után, de az az egy, amelyik felbukkant a látószögében, tele volt pakolva csomagokkal.

Bogárhátú Volkswagen tűnt fel az úttest túloldalán, nem messze Adamtól. Egy nő kászálódott ki a kormány mögül, és előresétált a kocsi orrához, hogy kinyissa a csomagtartót. Pár pillanat múlva követte férfiutasa, aki kiemelte bőröndjét a poggyásztérből, majd lecsukta a csomagtartó tetejét.

A pár önfeledten összeölelkezve búcsúzkodott a járdán. Adam gondolkodás nélkül, ösztönösen ragadta meg az alkalmat. Átrontott az úttesten, bevágta magát az utasülésre, majd átcsúszott a kormány mögé. Az indítókulcs a helyén volt. Elfordította. és sebességbe tette a kapcsolót. Teljes gázt adott és a kocsi valósággal kilőtt – hátrafelé.

Az egymásba kapaszkodó pár arcára döbbenet ült ki. Adam lenyomta a kuplungot és sebességfokozatot váltott. Remélte, ezúttal sikerül egyesbe kapcsolnia. A motor prüszkölt és köhögött, de azért felpörgött annyira, hogy Adam az utolsó másodpercben lerázhassa az utánaeredő férfit. Valószínűleg hármából indultam, gondolta a rángatózó autóban, s miközben visszakapcsolt, figyelni kezdte a belváros felé útbaigazító jelzéseket.

Mire elérte az első kereszteződést, már egész ügyesen kezelte a sebességváltót, ám nem kevés erőfeszítésbe került, hogy az út jobb oldalán tartsa az autót. – B 712... B 712... – ismételte magában, hogy a számok emlékezetébe vésődjenek. Vezetés közben ellenőrizte a lehagyott kék taxik rendszámát és alaposan megnézte utasaikat.

Már vagy egy tucat kék színű Mercedest megelőzött, amikor felöltött benne, hogy a Heidit elrabló taxi akár le is térhetett az autópályáról. Beletaposott a gázpedálba – 90... 100... 110..., végül már 120 kilométeres sebességgel száguldott. Újabb három taxit hagyott le, de hiába, Heidi nem volt bennük.

Már csüggedni kezdett, amikor messze maga előtt, a külső sávban észrevett egy Mercedest, amely bekapcsolt fényszórókkal, a megengedettnél jóval nagyobb sebességgel száguldott. Bízott benne, lesz annyi erő a Volkswagenben, hogy felvegye a versenyt a Mercedesszel, kiváltképp, ha az dízelüzemű. Méterről méterre közelítette meg a taxit, miközben fejében vadul kergették egymást a gondolatok. Legelőször is, ugyan, miért rabolhatta el Heidit az öregember? Lehet, hogy Rosenbaum az? No de Rosenbaumnak az volt a kívánsága, hogy ő megtartsa az ikont! Legalábbis, ezt állította a bankár. Á, ennek így semmi értelme! Sehogy sem állt össze a kép. Kezével görcsösen markolta a kormányt, s arra gondolt, hogy bármelyik másodpercben felébredhet.

Mikor elérték Genf külvárosát, végképp tudatosodott benne, hogy nem is fog felriadni álmából, mert ami történik, az a rideg valóság. Óvatosan haladt a taxi nyomában. A következő kereszteződésben már

csak három autó választotta el őket egymástól. – Istenem, legyen piros, csak egy-kis piros... – imádkozott Adam, de a lámpák rendületlenül zöldre váltottak, biztosítva a forgalom zavartalan tempóját. S amikor végre-valahára pirosat kaptak, egy mikrobusz vágott be elé, eltakarva a kilátást és megnövelve a köztük lévő távolságot. Adam átkozódva ugrott ki a bogárhátúból és lélekszakadva a taxi felé rohant, de a közlekedési lámpa máris zöldet jelzett, és a kék Mercedes meglódult. Adam visszafutott a Volkswagenhez, s még sikerült áthajtania a kereszteződésen, mielőtt ismét pirosra váltott a lámpa. Kudarcba fulladt kísérletével azonban súlyos másodperceket veszített, és amikor aggódó tekintettel kutatta a kék taxit az autók között, bizony jókora távolságból villant a szemébe a jármű hátulja.

A tó nyugati partja mentén kanyargó Avenue de France-on a két autó ide-oda cikázva haladt a sűrű forgalomban, míg a Mercedes hirtelen bekanyarodott balra egy utcába, és felkaptatott az emelkedő domboldalon. Adam balra kapta a kormányt, hogy kövesse a taxit, de túl meredeken vette a kanyart, úgyhogy több méteren át a szembejövő sávban haladt. Hajszálon múlt, hogy nem találta telibe egy lefelé ereszkedő postakocsi. A következő kanyarnál, amikor a taxi megint balra fordult, már jobban ügyelt, de így is olyan hirtelen vágott egy autóbusz elé, hogy annak erősen fékeznie kellett. Több, egyensúlyát veszített utas rázta feléje fenyegetően az öklét, az autóbusz sofőrje pedig vadul dudált utána.

A taxi már csak száz méternyire lehetett tőle, Adam ettől kezdte visszanyerni önbizalmát. A Mercedes azonban váratlanul a járda mellé kanyarodott és megállt. Pár másodpercig nem történt semmi.

Adam lassított és közvetlenül a taxi mögött leparkolt. Kipattant az ülésről és a Mercedeshez szaladt. Abban a pillanatban kivágódott a taxi járda felőli ajtaja: az öregember tűnt fel a kocsi mellett, majd egy mellékutca felé iramodott, kezében a reklámszatyorral és egy kis bőrönddel. Adam feltépte a taxi másik hátsó ajtaját és kétségbeesett aggodalommal meredt a néma, magába roskadt lányra. – Jól vagy? Nincs semmi bajod? – kiáltotta. Hirtelen rádöbbsent, milyen sokat jelent neki a lány. Heidi továbbra is mozdulatlanul ült, még csak nem is válaszolt. Adam átölelte a vállát, és a szemébe nézett, de Heidi erre sem reagált. Cirógatni kezdte a haját és az arcát, s akkor a lány feje a vállára bicsaklott és a szája sarkából vékony vércsík kezdett folydogálni. Adam szívét jéghideg kéz szorította marokra. Egész testében remegett és a rosszullét kerülgette. Bambán a taxisofőrre meredt. A középkorú férfi karja magatehetetlenül lógott az ülés mellett, teste élettelenül a kormányra borult.

Adam képtelen volt felfogni, és nem is akart bele törődni, hogy mindketten halottak. Átölelte, magához szorította Heidit.

Pillantása a mellékutcába tévedt. Látószögében feltűnt az öregember, aki már majdnem elérte a dombtetőt.

De miért véli továbbra is öregembernek? Nyilvánvaló, hogy a gyilkos fiatal és kitűnő erőnlétnek örvend. Adam fájdalommal vegyes félelme egy pillanat alatt feneketlen dühbe csapott át. Azonnal határozott. Elengedte a lányt, kiugrott az autóból és a gyilkos után iramodott. Néhány járókelő közben már körük gyűlt és kíváncsian bámulták

Adamet és a két autót. Adam tudta, hogy utol kell érnie a menekülőt. Olyan gyorsan futott, amennyire csak telt erejéből, de nehéz viharkabátja akadályozta a mozgásban. Mire feljutott a dombtetőre, a gyilkos már vagy százméteres előnyre tett szert. Éppen egy várakozó tömegben verekedte keresztül magát. Adam megnyújtotta lépteit, mikor látta, hogy a férfi megpróbál felugrani egy arra haladó villamosra. Túlságosan messze tőle ahhoz, hogy elvágja a menekülő útját. Elkeseredetten nézte, hogyan tűnik el a szeme elől a villamos, beleveszve a forgalomba.

A férfi a lépcsőn csüngött, és kihívóan nézett vissza Adamre. Szabad kezével diadalittasan emelte magasba a nejlonszatyrot. Háta már nem volt hajlott, alkata nem tűnt többé törékenynek. Adam még ebből a távolságból is ki tudta venni a férfi győzelemittas arcát. Másodpercekig állt magába roskadtan az úttest közepén, csüggedten bámulva a villamos után.

Összeszedte minden erejét, hogy rendezze gondolatait. Azzal tisztában volt, hogy a csúcsforgalomban semmi esélye sincs taxit fogni.

A háta mögött sziréna vijjogott. Biztosan egy mentő próbál utat törni magának, baleset történhetett, gondolta. – Baleset – motyogta fennhangon.

– Uramisten, hamarosan rá fognak jönni, hogy gyilkosság történt! Igyekezett rendet tenni az utóbbi fél óra örült eseményeiben. Hiszen nem volt semmi értelmük. Igen, rövid időn belül ki fog derülni, hogy az egész egy nagy félreértés... Megérintette esőkabátja oldalát, ujjával kitapogatta a cári ikont. Kizárt dolog, hogy a gyilkos potom húszezer fontért magára vett volna ennyi gondot – megölni két ártatlan embert, pusztán mert útjában voltak! Nem, nem. De akkor miért, miért, miért?! Miért olyan fontos ez az ikon? Mit is mondott a Sotheby's szakértője? – Egy orosz úriember is érdeklődött az ikon felől. – Adam körül. forogni kezdett a világ. Ha az a valaki valóban Emmanuel Rosenbaum, és azért gyilkolt, hogy megszerezze az ikont, akkor voltaképpen nem jutott az égvilágon semmire sem. Egy doboz svájci csokoládéért ölt meg két embert.

Sípszó harsant mögötte, s ő megkönnyebbült, hogy végre megérkezett a segítség. Csak amikor sarkon fordult, akkor látta meg a két rendőrt, amint pisztolyukat rászegezve közelednek feléje, önkéntelenül futni kezdett, sűrűn hátranézegetve a válla fölött. Hamar rájött, hogy egy egész csapat rendőr üldözi. Megnyújtotta lépteit és egykettőre meggyőződött róla, hogy viharkabát ide, esőkabát oda, egyetlen svájci rendőr nem akad, aki képes tartani az iramot, amit vagy ötszáz méteren át diktált. Aztán befordult az első közbe, ami az útjába került, és újra felgyorsított. A sikátor meglehetősen szűk volt, talán két biciklis sem fért volna el egymás mellett. Kikanyarodva a közből, egy egyirányú utcácskában futott tovább. Az tele volt araszolgató gépkocsikkal, ami lehetővé tette, hogy viszonylag simán és nagy biztonsággal haladjon előre a csigalassúságú forgalomban.

Percek kérdése volt csupán, hogy lerázza magáról az utolsó rendőrt is. Ennek ellenére rendíthetetlenül futott tovább, gyakran váltogatva az irányt, míg végül úgy érezte, hogy már legkevesebb három kilométert megtett. Éppen befordult egy csendes kis utcába, amelynek közepe táján neonbetűk hirdettek: Hotel Monarche. Leginkább

szerény vendégháznak nézte az épületet, mindenesetre biztosra vette, hogy nem üti meg egy nemzetközi szálloda kategóriáját. Behúzódott az árnyékba, és mélyeket lélegezve igyekezett lecsillapítani ziháló tüdejét. Három perc sem telt el, és már normálisan szedte a levegőt.

Belépett a hotel ajtaján.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Meztelenül állt a szállodai tükör előtt és Emmanuel Rosenbaum képmását bámulta. Nem tetszett neki a látvány. Először a műfogakat távolította el. A sajátjait többször is erősen összekocogtatta és megmozgatta arcizmait; előre figyelmeztették, hogy az ínye napokon át sajogni fog. Utána hagymagumószerű orrát szedte ízekre, kinkeservesen tépkedve le egymás után a rétegeket, amelyekből oly nagy szakszerűséggel és művészi hozzáértéssel alkották meg a szörnyűséges ormányt. Túlságosan is feltűnő lesz, figyelmeztette a maszkmestereket. Lehet, viszont semmi másra nem fognak emlékezni az arcából – hangzott a szakemberek válasza.

Amikor az utolsó réteget is lehántotta, az eredeti, arisztokratikus ívelésű orr szinte nevetségesen hatott a még elmaszkírozott arc közepén. Ezután a mély ráncokkal árkolt homlok következett: olyan tökéletesen illesztették fel, hogy együtt mozgott a szemöldökével, akárhányszor összevonta. Ahogy egymás után távolította el a ráncokat, úgy repült vissza az időben, s vált egyre fiatalabbá. Arca két oldaláról lefejtette a petyhüdt, vöröses álorcákat, majd az állat hántolta le. A svájci bankároknak alighanem elkerekedett volna a szemük, ha látják, hogy elég néhány határozott dörzsölés egy darab habkővel, és karjának alsó részéről játszi könnyedséggel eltűnik az eltávolíthatatlannak vélt hatjegyző szám. Miután végzett, újra megnézte magát a tükörben. Felidézte, mit érzett, amikor megnyírták és a fejbőrébe dörzsölték a sűrű, iszapszerű kulimászt – mintha szurokba mártották volna, hogy aztán tollba hempergessék. Bement a fürdőszobába, megeresztette a zuhanyt, és a forró vízsugarak alatt alaposan átmasszírozta a fejbőrét. Fekete, szirupos lé folyt le az arcán, végig a testén, majd eltűnt a lefolyó örvényében. Csaknem egy teljes flakon sampont elhasznált, mire haja visszanyerte eredeti színét. Abba viszont bele kellett törődnie, hogy még jó darabig úgy fog kinézni, mint az amerikai haditengerészeti írnoka.

A szoba egyik sarkába hevert hanyagul odahajítva a kopottas, elnyűtt kabát, a hordástól kifényesedett, vasalatlan öltöny, a fekete nyakkendő, az elszürkült ing, a kötött kesztyű és az izraeli útlevél. Többórás munka gyümölcsét dobta le magáról percek alatt. Legszívesebben tűzbe dobta volna az undorító göncöket, aztán meggondolta a dolgot, és egy kupacba gyűjtötte össze őket a sarokban.

A zuhanyozás végeztével visszament a szobába, és elnyújtózkodott az ágyon, mint egy lusta macska. A háta még sajgott a görnyedt testtartástól. Felpattant, és terpeszbe állt. Először előrehajolt, megérintve a lábujjhegyét, majd magasba lendítette két karját. Ötvenszer megismételte a gyakorlatot, utána néhány percig lazított, majd lenyomott ötven fekvőtámaszt.

Visszament a fürdőszobába és ismét lezuhanyozott, ezúttal jéghideg vízben. Kezdte magát újra emberi lénynek érezni. Frissen vasalt,

krémszínű inget vett föl, majd belebújt elegáns, kétsoros öltönyébe. Mielőtt lebonyolított volna egy londoni és két moszkvai telefont, vacsorát rendelt. A szobájába kérette, mert nem akarta, hogy lássák; semmi kedve nem volt hozzá, hogy elmagyarázza, miként alakult át harminc évvel fiatalabbá az az öregember, aki nem sokkal ezelőtt jelentkezett be a szállodába. Mint valami kiéhezett vadállat, úgy vetette rá magát a sült húsrá, nagyokat hörpintve hozzá a borból. A tarka bevásárlószatyorra nézett. Valahogy nem fűlt hozzá a foga, hogy a vacsorát Scott bonbonjával fejezze be. Újra elöntötte a méreg, hogy az angol túljárt az eszén. Tekintete az ágy mellett heverő kis bőröndre tévedt. Kinyitotta és kiemelte belőle az ikon másolatát. Zaborszkij megparancsolta, hogy hozza magával, nehogy véletlenül kétségei támadjanak, ha esetleg rábukkanna az eredeti Szent Györgyre. Tizenegy óra tájban bekapcsolta a televíziót, hogy meghallgassa a híreket. A rendőrségnek nincs személyleírása a gyanúsítotttról, közölte a bemondó. Csupán arról az ostoba taxisofőrrel tett említést, aki olyan lassan hajtott, hogy az életével fizetett érte, meg a csinos német lányról, aki szembe mert vele szállni. Szívszaggatóan szármalmas történet valóban – egy kiszámított, összpontosított ütés és már roppant is ketté a nyakcsigolyája. A bemondó most arról tájékoztatót, hogy a rendőrség egy ismeretlen angol állampolgárt keres. Romanov szája gúnyos mosolyra húzódott, mert igazán mulatságosnak találta, hogy miközben a zsaruk loholnak Scott nyomában, addig ő sült húst rácsál egy luxusszállodában. A rendőrségnek nem volt fényképe a gyilkossággal gyanúsított személyről, Romanovnak ellenben nem is volt rá szüksége. Örökre emlékezetébe vésődtek az angol arcvonásai. Mellesleg londoni kapcsolatától már több információt gyűjtött be Scott századosról, mint amennyit a svájci nyomozók egy hét alatt legmerészebb álmaikban is csak remélhetnek. Mikor Romanov végighallgatta a Scott katonai pályafutásáról és bátor helytállásáért kapott kitüntetéseiéről szóló beszámolót, az jutott az eszébe, hogy micsoda élvezet lesz ezt az embert megölni. Adam mozdulatlanul feküdt a keskeny, rövid ágyon, és igyekezett értelmet keresni az iszonytató rejtély sötét, összekuszált darabjai mögött. Ha Göring valóban az apjára hagyta az ikont, és álnévként az Emmanuel Rosenbaumot használta, akkor az igazi Emmanuel Rosenbaum nem is létezhet. De hát létezik! Mi több, megölt két embert, csak hogy rátehesse a kezét a cári ikonra. Adam oldalra fordult, felkattintotta az éjjeli lámpát, és előhúzta esőkabátjának zsebéből a csomagot. Gyengéd, finom mozdulatokkal hajtogatta szét a muszlinanyagot, aztán a fény felé tartotta az ikont. Szent György visszanézett rá – tekintete már nem annyira fennkölt, inkább vádló volt. Adam tudta, hogy szó nélkül odaadta volna Rosenbaumnak az ikont, ha ezzel megmentheti Heidi életét. Éjfélre nagyjából körvonalazódott a fejében, hogy mit kell tennie, de már hajnali három is elmúlt, amikor kimerészkedett a szobából. Nesztelenül fölemelkedett az ágyról, a résnyire nyitott ajtón kilesett a folyosóra. Kisurrant a szobából, hangtalanul behúzta maga mögött az ajtót és a lépcső felé lopózott. A földszintre érve megállt és erősen fűlet.

Az éjszakai portás a televízió előtt ült, feje a mellére kókadt, a készülékből pedig monoton, tompa zümmögés áradt. Az elsötétült, szürke képernyő közepén apró, ezüstös pont világított. Adamnek két percébe telt, mire elérte a kijáratot; csak egyszer reccsent meg a lába alatt a padló, de szerencséjére a portás hortyogása elnyomta a zajt. Kint, a szálloda előtt óvatosan körülnézett az utcán. Minden csöndes és mozdulatlan volt. Mivel nem akart túl messzire menni, végig az árnyékban maradt, és számára szokatlanul lassú léptekkel haladt. A sarokhoz érve kilesett. Amit keresett, ott volt, néhány száz méterre tőle.

Senki nem járt az utcákon. Felgyorsította lépteit és a telefonfülkéhez osont. Bedobott egy húszcentime-os érmét és várt. Egy hang szólt a kagylóba: „Est-ce-que je peux vous aider?” Adam csupán annyit motyogott, hogy nemzetközi hívást szeretne. Pár másodperc múltán egy másik hang megismételte az előbbi kérdést.

– Szeretnék egy meghívásos beszélgetést Londonnal – közölte határozott, érthető hangon. Nem akarta, hogy meg kelljen ismételnie.

– Igen. Megtudhatnám a nevét?

– George Cromer – hazudta Adam.

– És a telefonszám, amelyről beszél?

– Genf, 271982. – Az utolsó három számjegyet felcserélte, ha a rendőrség esetleg lehallgatná a nemzetközi hívásokat, különösen az angliaiakat: Aztán bement a telefonkezelőnek a kívánt londoni számot.

– Várjon egy percet, kérem.

– Igen. – Adam ide-oda tekingetett, hogy időben felfigyeljen minden rendellenes mozgásra. Csupán egy kósza gépkocsi robogott el a telefonfülke mellett. Adam mindenesetre gyorsan behúzódott az árnyékos sarokba.

Hallotta, hogy kattant a készülék, és a központ kapcsolja a londoni számot. Kérlek, ébredj fel, imádkozott magában. Szinte örökkévalóságnak tűnt, mire abbamaradt a telefon csörgése és a vonal másik végéről meghallotta az ismerős hangot.

– Kivel beszélek? – kérdezte Lawrence. Hangján érződött, hogy dühös, de az is, hogy teljesen ébren van.

– Hajlandó fizetni a beszélgetést, uram? Egy bizonyos Mr. George Cromer kérte a hívást Genfből – szólt közbe a telefonközpontos.

– George Cromer... Lord Cromer, a Bank of England elnöke? Persze, természetesen fizetem a beszélgetést.

– Én vagyok az, Lawrence – közölte Adam.

– Te jó ég! Hol vagy?

– Továbbra is Genfben. Nem vagyok benne biztos, hogy elhiszed, amit most mondok, mégis figyelj rám. Miközben a beszállásra vártunk a repülőtérén, egy ismeretlen magával hurcolta Heidit, kényszerrel beültette egy taxiba, majd később megölte. Nem tudtam időben utolérni őket. A legnagyobb baj az, hogy a svájci rendőrség engem gyanúsít a gyilkossággal.

– No, várj csak egy kicsit, Adam, semmi idegeskedés. Már tudok a gyilkosságról. Benne volt az esti híradóban. Sőt, már a rendőrség ki is hallgatott. A jelek szerint Heidi bátyja azonosított téged.

– Mi az, hogy azonosított!? Nem én tettem! Te is tudod, hogy képtelen

lettem volna rá. Egy bizonyos Rosenbaum ölte meg, Lawrence, nem pedig én.

– Rosenbaum? Adam, ki az a Rosenbaum?

Adam igyekezett erőt venni magán. – Azért jöttünk ma reggel Genfbe, hogy az egyik bankból kiváltsak egy tárgyat, amelyet a Papa hagyott rám a végrendeletében. Kiderült, hogy egy festményről van szó. A bankból egyenesen a repülőtérre mentünk. Ott ez a Rosenbaum magával hurcolta Heidit, mert azt hitte, hogy nála van a festmény. Az egész olyan értelmetlen! Az az átkozott ikon nem ér többet hússzezer fontnál!

– Ikont mondtál?

– Igen, azt. Sárkányölő Szent György van rajta – világosította fel a barátját Adam. – De ez lényegtelen. Ami lényeges, az az, hogy...

– Na most figyelj rám, figyelj nagyon – vágott közbe Lawrence –, mert nem vagyok hajlandó elismételni, amit most mondok. Reggelig maradj a búvóhelyeden, aztán menj a konzulátusra, és add fel magad. Te csak azzal törődj, hogy egy darabban odaérj. Én közben értesítem a konzult. Ne menj oda tizenegy óra előtt, mert Londonban egy órával korábban van, mint Genfben. Szükségem lesz minden percre, hogy elrendezzem a dolgokat és megszervezzem az érkezésedet. Adam elképedve tapasztalta, hogy elmosolyodik – tizenkét órája most először.

– És a gyilkos megszerezte, amit akart? – kérdezte Lawrence.

– Nem, nem... az anyámnak szánt bonbont vitte el helyette.

– Hál' istennek. Mindenesetre kerüld el a rendőröket, mert szilárd meggyőződésük, hogy te ölted meg Heidit.

– De... – kezdte volna Adam.

– Csak semmi magyarázkodás. Tizenegykor legyél a konzulátuson.

Most pedig jobb, ha befejezzük a beszélgetést – közölte Lawrence.

– Ne feledd, tizenegykor. És lehetőleg ne kés.

– Rendben, és hát... – Már csak a távoli bugás hallatszott. Az isten áldja meg Lawrence-et, hálálkodott magában. A jó öreg Lawrence, akinek nem kell sokat kérdezősködni, mert már eleve ismeri a válaszokat. Jóságos ég, mibe keveredett bele! Adam mindkét irányban végignézett az utcán. Sehol senki. Gyorsan megtette az utat vissza a hotelig. A bejárat továbbra is nyitva volt, a portás álomba merülve, a televízió is még mindig halkán zümmögött, képernyője közepén az ezüstpontocskával. Négy óra után öt perccel már ismét az ágyában feküdt. Nem jött álom a szemére. Rosenbaum, Heidi, a taxisofőr, az orosz érdeklődő a Sotheby's-nál... – mind-mind ott kavaroztak az agyában. Mennyi kocka, és egy sem illik a helyére.

Ami legjobban nyugtalanította, az a Lawrence-szel folytatott beszélgetése volt. Valóban azzal a jó öreg Lawrence-szel beszélt, akit ő ismert hajdanán?

A két rendőr csütörtök reggel hét húszkor állított be a Hotel Monarche halljába. Elcsigázottak, rosszkedvűek és éhesek voltak. Éjfélről negyvenhárom szállodát jártak végig a város nyugati felében, de sehol sem volt szerencsájuk. Körülbelül ezer bejelentőt vizsgáltak meg töviről hegyire és hét ártatlan angol állampolgárt ráztak fel álmából – teljesen feleslegesen, mert még csak nem is hasonlítottak az

Adam Scottról készített személyleírásra.

Csak az tartotta bennük a lelket, hogy nyolckor leteszik a szolgálatot, és mehetnek haza a feleségükhöz, aki meleg reggelivel várja őket. Addig azonban még három hotelt kell ellenőrizniük. Amint a Hotel Monarche tulajdonosnője irodája mélyéről megpillantotta a belépő rendőröket, amilyen gyorsan csak telt tőle, elébük dőcögött rövid lábain. Kimondhatatlanul utálta a rendőröket, és hajlamos volt bárkinek elhinni, hogy a svájci zsaruk még nagyobb disznók, mint a németek. Az utóbbi egy évben kétszer is pénzbírságra ítélték, sőt, börtönnel fenyegették meg, ha nem vezet rendszeres nyilvántartási minden vendégéről. Tudta, ha még egyszer megcsípi, nem lesz kegyelem, elveszik az engedélyét, s ezzel kihúzzák a lába alól a talajt.

Tompa agyát megpróbálta élénkebb tevékenységre nógatni, hogy eszébe jusson, kik jelentkeztek be az előző éjszaka. Igen, összesen nyolcan érkeztek, de csak ketten fizettek készpénzben – a szófukar angol, aki szinte ki sem nyitotta a száját, és a bejelentőlapon Mr. Pembertonnak adta ki magát, és persze Maurice, aki mindig más nővel bukkant fel, akárhányszor Genfben tartózkodik. Mindkettőjük bejelentőjét összetépte, a pénzt pedig szépen zsebre vágta. Maurice és a lány egyébként is hétkor elment, már be is vetette utánuk az ágyat. Az angol viszont még fent aludt a szobájában.

– Ellenőrzést végzünk. Láthatnánk a bejelentőlapokat a múlt éjszakáról, asszonyom?

– Természetesen, monsieur – válaszolta a tulajdonosnő szívélyes mosollyal, és összegyűjtötte a megmaradt hat bejelentőt: két franciáét, egy olaszét, két zürichiét és egy bázeli lakosét.

– Véletlenül nem szállt meg itt egy angol?

– Nem – vágta rá határozottan az asszonyság. – Nem járt itt angol vendég – tette hozzá kiengesztelésül –, ha jól emlékszem, legalább egy hónapja. Akarják látni a múlt heti bejelentőket?

– Nem, arra nem lesz szükség – felelte az egyik rendőr. A nő elégedetten hümmögött. – Ellenben kénytelenek vagyunk ellenőrizni az üres szobákat. A működtetési engedély szerint összesen tizenkét vendégszoba van a hotelben. Vagyis most hatnak üresen kell állnia.

– Senki sincs bennük, merem állítani – berzenkedett erőlyesen a tulajdonos. – Reggel magam ellenőriztem valamennyit.

– Mindazonáltal szeretnénk a saját szemünkkel is látni.

A fogadósnő fogta a kulcsát, s elindult felfelé a lépcsőn, szemmel láthatóan olyan kínszenvedések árán, mintha csak a Mount Everest csúcsára vivő út utolsó szakaszát tenné meg. Sorra kinyitotta az ötös, a hetes, a kilences, a tízes és a tizenegyes szobákat. Maurice szobája már rendbe volt téve, úgyhogy azzal nem volt gond; ám az öregasszony nagyon is jól tudta, hogy abban a pillanatban, mikor belépnek a tizenkettesbe, menthetetlenül oda az engedélye. Hajszál híján bekopogott, mielőtt elfordította a kulcsot a zárban. A két rendőr eltűnt az ajtó mögött, ő azonban – számítva a legrosszabbra – kívül maradt. S életében nem először, a pokolba kívánta az alapos svájci rendőrséget.

– Köszönjük, asszonyom – mondta a folyosóra kilépő rendőrök egyike. – És elnézést a zavarásért. – Ezzel kipipálta a listán a Hotel

Monarche-ot.

A két rendőr elindult lefelé, az elképedt tulajdonosnő pedig bedöcögött a tizenkettesbe. Az ágy bevetve, mintha senki sem használta volna. Más jel sem árulkodott arról, hogy valaki ott töltötte az éjszakát. Az idős hölgy próbálta megerőltetni lassú agyát. Nem, egyáltalán nem ivott túl sokat az este; kitapogatta a zsebében az ötven frankot, mintha csak saját magának akarná bizonyítani ártatlanságát. Hát akkor meg hol a fenében lehet, dünnyögte.

Adam már vagy egy órája egy használaton kívüli vasúti szerelvény mögött lapult a szállodától alig fél mérföldnyire egy teherpályaudvaron. Rejtekhelyéről minden irányba több száz méterre tökéletesen ellátott. Figyelte a reggeli forgalmat, a vonatokra fel- és leszálló ingázókat. Nyolc óra húszkor úgy vélte, hogy a zshivaj és tolongás a tetőpontjára hágott. Megtapogatta zsebében az ikont, majd előbújt rejtekhelyéről és elvegyült a tülekedő tömegben; mintha munkába indulna. Az újságárusnál megvette a legfrissebb, egyetlen angol nyelvű lapot, a Herald Tribune-t. Sejtette, hogy a londoni újságok vélhetően csak az első repülőjáratral érkeznek Genfbe, míg a Herald Tribune-t Párizsból hozzák, vonattal; Mielőtt ismét beleveszett volna az emberáradatba; az újságárusnál vásárolt egy részletes genfi térképet és egy tábla Nestlé csokoládét is.

Még két órát kellett kihúznia a konzulátuson való jelentkezésig. Előkapta a térképet, és kisvártatva már be is karikázta az épületet, amelyet következő búvóhelyéül kiválasztott, jóllehet elég messze volt a pályaudvartól. Olyan útvonalat jelölt be a térképen, hogy lehetőleg mindig tömegben közlekedhessen. Mikor a kiszemelt térre ért, behúzódott az árkádok alá, szorosan a fal mentén, az üzletsoron haladt, kerülve a nyílt térségeket. Manőverezése sok időt vett igénybe, de megérte; az időzítés szinte tökéletes volt. Pontosan akkor ért a templom kapujához, amikor több száz hívő tódult kifelé a reggeli miséről. Bent biztonságban érezte magát. A Szent Péter székesegyház szakasztott olyan volt, mint a világ bármely más katedrálisa, így Adam könnyen eligazodott. Végigsétált a Mária-kápolnához vezető oldalhajón, útközben bedobott néhány pénzérmét a perselybe, majd meggyújtott egy gyertyát és a Szűzanya lábánál elhelyezett üres. tartók egyikébe tűzte. Letérdelt, de a szemét nem hunyta be. Eltévelyedett katolikus lévén sosem hitt Istenben – kivéve, ha beteg volt, rettegett valamitől, vagy ha repülőgépen utazott. Húsz perc múlva Adam csüggedten tapasztalta, hogy rajta kívül jó, ha tucatnyian vannak a templomban. Közvetlenül az oltár előtt, az első padsorban fekete ruhás öregasszonyok morzsolgatták rózsafüzérüket, miközben halkan mormogták az imát: „Ave Maria, gratia plena, Domine teum, Benedicta...” Néhány turista botorkált még a padok között, a mennyezeti freskókat bámulva.

Adam jobbra-balra tekingetve óvatosan fölegyenesedett. Kinyújtóztatta elgémberedett lábát, és a közeli gyóntatószék felé indult, amelyet félig eltakart az oszlop. A gyóntatószék oldalán táblácska adta tudtul: használaton kívül. Adam lopva körülnézett, majd villámgyorsan besurrant, leült a padra és behúzta a függönyt.

Viharkabátjának zsebéből előhúzta a Herald Tribune-t, meg a tábla

csokoládét. Letépte az ezüstpapírt és mohón falni kezdett. Aztán az újságért nyúlt. A címlapon csupán két brit vonatkozású hír szerepelt, a tudósítók zöme amerikai eseményekkel foglalkozott. „2.80-on még mindig túl magas a font árfolyama a dollárhoz képest?” – tette fel a kérdést az egyik cím. Adam átfutott a többi cikken, mígnem kutató szeme megakadt a keresett híren. A címlap bal alsó sarkába volt betördelve: „Megöltek egy német lányt és egy svájci taxisofőrt; – angol állampolgár a gyanúsított.” Adam elolvasta a beszámolót. Csak akkor kezdett el remegni igazán, amikor rájött, hogy ismerik a nevét. „Folyik a kutatás Adam Scott százados után, aki nemrégiben szerelt le a Királyi Wessex Ezredből, mert a rendőrség... (folyt. 15. oldal)”. Adam idegesen lapozott a nagyméretű újságban, ami a szűk helyen nem volt egyszerű feladat. „... ki akarja őt hallgatni a...”

– Au nom du Pere, du Fils et du Saint Esprit.

Adam meghökkenve kapta fel a fejét. Első gondolata az volt, hogy kirohan a templomból. Ám az évek során belerögződött rutin átsegítette a válságos pillanaton, egykettőre visszanyerte lélekjelenlétét, és szinte ösztönösen szakadt ki belőle: – Atyám, feloldozást kérek. Bűnöztem, s most szeretném meggyónni.

– S mondd, fiam, milyen formában vétkeztél? – kérdezte a pap tiszta, ám akcentussal beszélt angolsággal.

Adam agyán átcikázott a zsigereibe ivódott óvatosság: nem szabad rájönnie, hogy ki vagyok! Kilesett a függöny résén, ám legnagyobb megdöbbenésére két rendőrt látott. Éppen egy papot faggattak a templom nyugati bejáratánál. Gyorsan összerántotta a függönyt, és megszólalt. Igyekezett akcentussal beszélni, azzal a nyelvjárással, amelyről úgy vélte, hogy hihetően utánozza.

– Dublinból jöttem, atyám, és hát tegnap az egyik bárban felcsíptem egy helybeli lányt, aztán meg felvittem a szállodámba.

– Igen, fiam.

– Hát, az egyik dologból következik a másik, atyám.

– Micsoda következik, édes fiam?

– Mint mondtam, felvittem a szobámba.

– Igen, fiam, hallgatlak.

– És hát elkezdett vetkőzni.

– S utána mi történt?

– Engem is elkezdett vetkőztetni.

– Ellenálltál neki, édes fiam?

– Igen, atyám, de egyre nehezebben.

– Történt közöszlítés? – kérdezte hirtelen a pap.

– Sajnos, igen, atyám. Nem tudtam megtartóztatni magam. Gyönyörű volt az a lány.

– És szándékodban áll feleségül venni ezt a lányt, fiam?

– Ó, nem, atyám, már nő ember vagyok, van két szép gyermekem is, Seamus és Maureen.

– Ezt az éjszakát örökre el kell felejtened.

– Igen, ezt szeretném, atyám.

– Történt már ilyesmi ezt megelőzően is?

– Nem, atyám, ez az első eset. Most vagyok először egyedül külföldön. Esküszöm.

– Legyen ez az eset lecke a számodra, fiam. S most kérem a mi Urunkat, hogy bocsássa meg förtelmes és undorító vétkeidet, te pedig tanúsíts bűnbánást.

– Ó, édes jó Istenem...

Amikor Adam befejezte töredelmes bűnbánatát, a pap feloldozta őt és büntetésül három rózsafüzér imádságot rótt ki rá.

– És még valami.

– Igen, atyám?

– Ha majd hazamész Írországba, első dolgod legyen, hogy bevalld a feleségednek: vétkeztél ellene, máskülönben sosem tudod levezekelni a bűnödöt. Ígérd meg ezt nekem, édes fiam.

– Megígérem, hogy mindent töredelmesen el fogok mondani a feleségemnek a tegnapi éjszakáról, atyám – hadarta Adam, miközben ismét kilesett a függöny résén. A rendőrök már felszívódtak.

– Jól van, édes fiam. S mondd csak tovább a Szűzmáriát, hogy legyen erőd ellenállni a kísértésnek.

Adam összehajtogatta az újságot, becsúszta a zsebébe és kikászálódott a keskeny gyóntatószékből. Találomra letelepedett az egyik padsor végébe, lehajtotta a fejét, s miközben motyogva belevágott a Miatyánkba, a térdére fektette Genf térképét. Kinyitotta, és tanulmányozni kezdte az utcákat. Mire odáig jutott az imában, hogy „... szabadíts meg a gonosztól”..., felfedezte a brit konzulátust: egy viszonylag nagy parkosított tér mentén. Úgy becsülte, hogy körülbelül másfél kilométernyire lehet a katedrálisról – közben hét utcán és egy hídon kell keresztülvágnia. Visszatért a Mária-kápolnához és térdre ereszkedett. Az órájára pillantott. Még korai lett volna elhagyni a templomot, ezért további harminc percet azzal töltött, hogy miközben fejét a kezére hajtva úgy tett, mintha átszellemülten imádkozna, gondolatban újra és újra végigment a tervezett útvonalon. Arra lett figyelmes, hogy egy turistacsoportot kalauzolnak végig a katedrálison. Minden lépésüket leste, ahogy közeledtek a nyugati kijáráshoz. Tudta, hogy tökéletesen kell időzítenie.

Rugóként pattant fel térdelő helyzetéből, végigosont az oldalhajón, és szinte hajszálpontosan a turistákkal egy időben ért az oszlopos előcsarnokba. Kisodródott velük a térre. Odakint gyorsan behúzódott az árkádok alá, majd szorosan a kirakatok mellett körbejárta a teret, hogy kikerülje az északi oldal sarkán strázsáló rendőrszemet. A gyalogosoknak szóló zöld lámpánál átvágott az úttesten és befordult egy mellékutcába. A járda belső felén haladt, mert tudta, hogy az utca végén balra kell majd továbbmennie. Mintha a földből nőttek volna ki, két egyenruhás rendőr bukkant fel váratlanul a sarkon és egyenesen feléje tartott. Egy szemvillanás alatt döntött, és beugrott az első üzletbe, háttal állva a kirakatnak.

– Bonjour, monsieur – köszönt Adamnek a fiatal eladónő. – Vous désirez quelque chose? – Adam körülnézett. Drótból készült próbababákon női bugyik, melltartók és hosszú fekete nejlonharisnyák lógtak mindenfelé.

– Ajándékot szeretnék vásárolni a feleségemnek – szólalt meg.

A lány elmosolyodott: – Talán egy kombinét? – ajánlotta.

– Igen, remek – csapott le Adam az ingyen jött ötletre. – Mindenképpen

kombinét szerelnék. Kivált, ha volna bordó színben. – A szeme sarkából leste, amint a két rendőr elhalad az üzlet előtt.

– Talán van, ha jól emlékszem. De mindjárt megnézem a raktárban.

Mire az eladólány visszatért az „igazi meglepetéssel”, Adam angolosan távozott a boltból. Iszkolt, ahogy a lába bírta.

A következő három kereszteződésen minden gond nélkül kelt át.

Már csak kétszáz méter volt hátra a konzulátusig, amikor először tudatosodott benne, hogy a szíve úgy ver, mintha ki akarna ugrani a helyéből.

Az utolsó kereszteződésben feltűnt egy rendőr, de a mozdulataiból

Adam úgy vette ki, hogy a forgalom irányítására készül. Háta

fordítva a rendőrnek, közeledett a fákkal beültetett tér felé, ami a térképen

apró zöld pontocskaként volt feltüntetve. A szemközti oldalon

szemébe villant az Union Jack, a brit lobogó. Egy kékre festett ajtó fölött lengette a szél.

Sose rohanj az utolsó néhány méteren, különösen nem, ha szabad téren kell keresztülvágnod – erre intette a dzsungelhadviselésben járatos őrmester, akárhányszor járőrben voltak a malajziai őserdőben.

Átment a túloldalra és lecövekelt a park szélén; ötven méterre volt az áhított biztonságtól. Egy rendőrt látott ráérősen sétálgatni az út mentén, de úgy gondolta, itt van szolgálatban, mert a park körül egymást érik a diplomáciai képviselők. Éberén figyelte a rendőr mozgását.

Két percbe telt, míg odaért a francia konzulátus elé, ott sarkon fordult,

és elindult visszafelé. Adam egy fa mögé osont. Rejtekhelyéről

kiszemelt magának egy másik fatörzset, pár méterre a konzulátustól.

Úgy tervezte, hogy amögé rejtőzik el, ha arra visz az őrszem sétája.

Becslése szerint tíz másodperc alatt képes megtenni az utolsó húszegynéhány métert, ha olyan ütemben szedi a lábát, ami még nem kelt feltűnést. Kivárta, míg a rendőr a legmesszebb kerül tőle.

A konzulátust kezdte figyelni. Nagy kő esett le a szívéből, amikor egy lányt látott bemenni, nem sokkal később pedig egy aktatászkás úriember lépett ki az ajtón. Úgy következtetett, hogy nincs őrség a bejáratnál, ugyanis az ajtó félig nyitva maradt. Felpillantott az első emeleti erkélyablakra: két férfialak sejlett fel a függöny mögött.

Jobbra-balra nézegettek, mintha türelmetlenül várnának valakit.

Lawrence tehát betartotta a szavát. Néhány másodperc múlva biztonságban lesz. Adam felhajtotta viharkabátja gallérját és megindult a

konzulátus felé. Háta mögött a templom harangja pontosan tizenegy órát kongatott. A rendőr csupán pár lépésnyire volt sétája legtávolabbi pontjától, de még háttal neki. Adam kimért léptekkel keresztülvágott az utcán.

Már az úttest közepén járt, a villamossíneken, amikor

megtorpant, hogy elengedjen egy vadul robogó gépkocsit. A rendőr

megfordult, és visszafelé indult a járdán. Adam földbe gyökerezett

lábbal, dermedten állt a sínek között. A fatörzset bámulta, amit fedezetül

szemelt ki, ha – ne adj isten – a rendőr megfordulna, mielőtt ő

eléri a konzulátus bejáratát. Nem volt mit tennie: határozott, magabiztos

léptekkel a képviselőlet irányába indult. Egy magas, atlétatermetű,

tüskehajú, szőke fiatalember ugrott ki az ajtón, hogy üdvözlje.

Adam csupán a szeméről ismerte fel.

MÁSODIK RÉSZ

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Downing Street 10.

London, SW 1

1966. június 17.

Sir Morris Youngfield kilépett a miniszterelnöki rezidencia ajtaján.

Sehogy sem fért a fejébe, hogy mi a csudáért lehet ennyire fontos egy ikon birtoklása.

Maga mögött hagyva a 10. számú házat, Sir Morris átsietett a külügyminisztérium tömbjébe, s csakhamar kiszállt a liftből a hetedik emeleten. Irodájában a titkárnője, Tessa éppen néhány iratot készített, az íróasztalára.

– Azonnal hívja össze a D4-et. Értekezletet tartunk – szólt oda a nőnek, aki már tizennégy éve szolgálta őt hűségesen. – És kérje meg Busch parancsnokot, hogy vegyen részt a tanácskozáson.

Tessa kérdőn felvonta a szemöldökét, de Sir Morris nem vett tudomást a néma véleménynyilvánításról. Nagyon is tisztában volt vele, hogy az amerikaiak közreműködése nélkül nem is reménykedhetett a feladat sikeres végrehajtásában. Sir Morris még egyszer átgondolta a miniszterelnöktől kapott utasításokat. Harold Wilsonnak nem kellett sokat magyaráznia: nem mindennap kap segélykérő telefonhívást az óceán túlsó partjáról, személyesen Lyndon Johnson elnöktől.

Csak az az ikon nem ment a fejébe. Miért pont egy angol szentet ábrázoló orosz ikon kell nekik?

Amikor észrevette Romanovot, Adam villámgyorsan hátraugrott, és így a villamossínek ismét közük kerültek. Ha akarta volna, sem tudta volna jobban kiszámítani. Mire a villamos csilingelve elhúzott az orosz orra előtt, Adam már nem volt sehol. Romanov gúnyosan vigyorgott a gyermekes trükk láttán. A villamos után eredt, és alig húszméteres vágta után az utasok legnagyobb megrökönyödésére, felugrott az utolsó kocsira. Sorról sorra haladt előre, belebámulva mindenki képébe.

Adam megvárta, míg a villamos csörömpölve megtesz még vagy húsz métert, aztán előmerészkedett a fa mögül. Biztosra vette, hogy képes lesz bejutni a konzulátusra, mielőtt Heidi gyilkosa visszaérkezhetne.

A túloldalra kémlelt, s átkozódni kezdett nem létező bajsza alatt: a rendőrrjárőr vele egy magasságban, pár méternyire a konzulátustól, rendíthetetlenül folytatta kényelmes sétáját. Adam újra a villamos után nézett, amely mellett éppen akkor haladt el egy szembejövő szerelvény. Elképedve látta, ahogy veszedelmes ellensége, tornászbajnokhoz illő mozdulattal, átugrik az egyik villamos piatójáról a másikra. Mivel a rendőr pont akkor ért a konzulátus bejáratához, Adamnek nem maradt más választása, mint hogy futva próbáljon egerutat nyerni. Nekiiramodott az utcának. Vagy ötven méter után hátranézett a válla fölött. Az az ember, akit ő Rosenbaumként ismert, olyan iramban futott utána, hogy mindennek lehetett nézni, csak magatehetetlen, törékeny öregembernek nem.

Adam ide-oda siklott az autók között és könyökével tört utat magának az emberforgatagban, hogy lehetőség szerint növelje kezdeti ötvenméteres előnyét. Az első utcakereszteződésben feltűnt neki egy természetes asszonyosság, aki pár méterre tőle éppen akkor totyogott ki egy telefonfülkéből. Hirtelen irányt változtatva berontott a fülkébe és

valósággal bepréselte magát a sarokba. Hallotta, hogy az önműködő ajtó nyikorogva becsukódik mögötte. Rosenbaum mint egy őrült fordult be a sarkon, és vagy húsz méterrel túl is szaladt rajta, amikor meglátta, hogy Adam kiló a telefonfülkéből és az ellenkező irányba rohan. Adam úgy számított, hogy legalább öt másodperc előnyre tehet szert, amíg Romanov ráébred, hogy merre menekül előle. Egy, kettő, három, négy, öt... számolta magában a másodperceket, miközben szaporán szedte a lábát. Aztán hirtelen bevágott jobbra, egy ugrással fenn termett három lépcsőfok tetején és berontott egy lengőajtón. Szűk kis helyiségben találta magát: egy mozi előcsarnokában. A pénztárpult mögött egy fiatal lány ült, kezében egy köteg jeggyel. – Deux francs, monsieur – közölte. Adam egy pillantást vetett a pénzgyűjtő ládikóra, gyorsan előhalászott két frankot a zsebéből, becsúszta a persely nyílásába, majd végighaladt a hosszú, homályba vesző folyosón, míg el nem ért a következő lengőajtóig. Ott várt pár pillanatot, hogy a szeme megszokja a sötétet. Ez volt aznap az első előadás, a nézőtér szinte üresen tátongott. Adam egy sor végében telepedett le, amely nagyjából egyenlő távolságra volt mindkét kijárattól. A mozivászonra meredt, és közben hálát rebegett istenhez, hogy a film éppen csak néhány perce kezdődött, legalább így bőven lesz ideje, hogy kifundálja tervét. Kihasználva az időnként megvilágosodó vászon adta fényt, böngészni kezdte a térkép hajszálvékony piros csikkal jelzett útvonalait, majd hüvelykujja hegyét léptékként használva, nagyjából felmérte, milyen messze eshet a legközelebbi francia határátkelőhely. Úgy számolta, hogy a ferney-voltaire-i határállomás körülbelül tíz-tizenkét kilométerre van a mozitól. Onnan Dijonon keresztül gond nélkül eljuthat Párizsba, aztán irány haza! Talán már otthon is lehet, mire másodszor is végig kellene néznie az Exodust. Miután így kiválasztotta az útvonalat, Adam azon kezdte el törni a fejét, hogy mivel próbáljon eljutni a határig. Addig latolgatta a dolgot, míg végül elvetette a tömegközlekedési eszközök igénybevételét és inkább az autóbérlést választotta. Szünetben a helyén maradt és elméletben újra ellenőrizte a tervet. Mikor aztán Paul Newman arca ismét felvillant a filmvászonon, sietve összehajtogatta a térképet. Azon a kijáraton át távozott, amelyet a legkevésbé használtak az elmúlt négy órában.

Az „Északi Területi Osztály” tanácskozó termébe belépve, Sir Morris már hiánytalanul a helyén találta a D4-es csoport több tagját; az asztal körül ülve, szorgalmasan lapozgatták az aktát, amelyet alig egy órája kaptak kézhez.

Sir Morris körbehordozta tekintetét. A D4 speciális egység volt, személyesen válogatta őket össze, ám ennek ellenére csupán egy akadt közöttük, akit magával egyenértékűnek tartott. Nem Alec Snellre gondolt, erre a vén csatalóra, aki valamennyiüknél hosszabb ideje dolgozott a külügyminisztériumban, és most idegesen babrálta a bajuszát, arra várva, hogy ő helyet foglaljon. Mellette Brian Matthews ült, akit csak úgy emlegettek az osztályon, mint a „kiegyensúlyozottság mintaképét”; az egykori gimnáziumi diák, aki ikrekkel kezdett – ráadásul két fiúval, hogy tökéletes legyen az egyensúly. Vele szemközt foglalt helyet Ralph Busch parancsnok, a CIA robbanékony

természetű londoni képviselője, aki – miután több mint öt évet lehúzott a Grosvenor Square-en lévő nagykövetségen – az angoloknál is angolabbnak képzelte magát, és ezt bizonyítandó, úgy is öltözködött, ahogy a brit külügyminisztériumban szokás. Az asztal túlsó végén Sir Morris helyettese, akiről azt tartották, hogy túlságosan is fiatalon került ilyen magas pozícióba. Persze, Tessát leszámítva, mindenki megfélemezni látszott arról az aprócska tényről, hogy Sir Morris sem volt idősebb, midőn átvette az osztály vezetését. A bizottság mind a négy tagja elhallgatott, mihelyt Sir Morris elfoglalta helyét az asztalfőn.

– Uraim – kezdett bele, s mint mindig, most is szemérmetlenül negligálta az egyetlen jelen lévő nőszemélyt, Tessát – a miniszterelnök teljes körű felhatalmazását és áldását tolmácsolom a D4-nek. Azt kéri, hogy tizenkét óránként juttassunk el hozzá részletes jelentést, bárhol is legyen, és ha a nap bármely szakában váratlan esemény adódna, azonnal értesítsük. Egyszóval, önök is láthatják, nincs sok vesztegetni való időnk. A feladat végrehajtása érdekében a D4 tevékenységében részt vesz Ralph Busch parancsnok is, aki a CIA összekötő tisztjeként működik közre. Az utóbbi több mint öt évben nem egy alkalommal dolgoztam együtt Busch parancsnokkal, és örömmel tölt el, hogy körünkben ő képviseli az amerikai érdekeket.

A Sir Morris jobbán ülő férfi mereven biccentett. Százhetvenöt centi magas volt, széles, izmos vállú. Takarosan nyírt fekete szakállával pontosan úgy festett, mint azok a tengerészek, akikre a Player's cég leginkább rá akarja sózni a cigarettáit. Tulajdonképpen volt némi alapja a tengerészkülőnek, tekintve, hogy Busch a második világháború alatt gyakorlóhajókon töltött be parancsnoki tisztséget. A rangját is onnan hozta.

– Legfrissebb jelentéseink szerint úgy tűnik – ütötte fel Sir Morris az asztalon fekvő dossziét –, hogy Scott ma reggel nem jutott el a konzulátusig, jöllehet külön kérelmeztük a svájci rendőrségtől, hogy csupán jelképes erő legyen szolgálatban a park kétszáz méteres körzetében. Sir Morris egy cédulára pillantott, majd folytatta: – A tegnapi bizonytalan értesüléseket azóta megerősítette a BEA. Tájékoztatása szerint Scottot valóban keresték telefonon a repülőtéren, mégpedig a Roget et Cie bank központjából. Miután nagykövetünk és az Interpol kellő mértékű nyomást gyakorolt rá, Mr. Roget-től megtudtuk: Scott bankbéli látogatásának az volt a célja, hogy magához vegyen egy hagyatéki ingóságot, amely egy bizonyos Emmanuel Rosenbaum után maradt hátra. A további nyomozás kiderítette azt is, hogy Mr. Rosenbaum tegnap reggel Zürichbe érkezett, majd onnan délután átutazott Genfbe. Ma reggel annak rendje-módja szerint eltávozott a szállodájából, és azóta se híre, se hamva. Mintha a föld nyelte volna el. Persze, ezeknek a részleteknek nem volna semmi jelentőségük, ha Mr. Rosenbaum – Sir Morris nem állhatta meg, hogy itt ne tartson rövid hatásszünetet – történetesen nem Moszkvában szállt volna fel a zürichi járatra. Amiből következően, szerény véleményem szerint, egyáltalán nem túlzó feltételezés, hogy bárki legyen is ez a Mr. Rosenbaum, közvetlenül vagy közvetve, kétségtelenül a KGB-nek dolgozik.

– Valamennyien tudjuk, hiszen nemegyszer láttuk kárát, hogy a

KGB-nek kiterjedt ügynökhálózata működik Genfben, mégpedig annak a körülménynek köszönhetően, hogy jelentős számú kelet-európai alkalmaznak az ENSZ genfi központú szerveinél. Ezek a személyek diplomáciai státusban vannak, vagyis kedvező feltételek között, az ENSZ égisze alatt végezhetik titkos, földalatti tevékenységüket. Ami viszont továbbra is rejtély a számomra: vajon mi lehet a magyarázata annak, hogy ez a Mr. Rosenbaum szemrebbenés nélkül végez két ártatlan emberrel egy viszonylag kevésbé ismert ikon miatt. Uraim, itt tartunk, eddig jutottunk... Talán önöknek már vannak frissebb információi is – fűzte hozzá helyette felé fordulva.

Lawrence Pemberton rászögezte a tekintetét. – A reggeli találkozásunk óta, Sir Morris, sikerült kapcsolatba lépnem Scott nővérével, az anyjával és egy appleshaw-i ügyvédi irodával, amely az apja végrendeletét intézte. Az általuk elmondottakból úgy vettem ki, hogy Scott nem örökölt semmi említésre méltó értéket, kivéve egy borítékot, amelyben az anyja szerint Hermann Göring birodalmi marsall levele volt. – A közlést meglepődött moraj követte. Sir Morris keményen az asztalra csapott, hogy véget vessen a duruzsolásnak.

– Van valami fogódzónk, hogy mi állhatott Göring levelében? – kérdezte.

– Hogy az egész levél mit tartalmazott, arról halvány fogalmunk sincs, uram. Ám megtudtuk, hogy egyik felvételizőnk, bizonyos Mr. Nicholas Wainwrightot arra kérte Scott, hogy segítsen neki lefordítani pár mondatot németről. Véleményünk szerint a Göring-levél egy részletéről lehetett szó. Ugyanis Wainwright később rákérdezett a bizottságnál, hogy a fordítás részét képezte-e a felvételinek. – Lawrence előhúzott egy lapot az előtte heverő irattartóból és felolvasta az említett levrészletet.

„Az elmúlt egy év alatt észre kellett vennie: az egyik ör rendszeres időközönként havannaszivarokat juttat el hozzám. Egyike ez annak a kevés élvezetnek, amit elzárásom ellenére is engedélyeztek a számomra. A szivarok azonban más célt is szolgáltak. Parányi kapszulákat rejtettek beléjük, mindegyikben egy kis adag méreg. A tárgyalást még túléltem, de a méreg fokozatosan hatni kezdett, és végül lehetővé vált, hogy túljárjak a hóhér eszén.”

– Ez minden? – szólalt meg Sir Morris.

– Sajnos – válaszolta Lawrence. – Bár hozzá kell tennem, ez a néhány mondat is megerősíteni látszik, amit tegnapelőtt rebesgetett előttem Scott genfi útjának céljáról. Voltaképpen nincsenek kétségeim afelől, hogy azért ment oda, mert egy bankból el akarta hozni a Sárkányölő Szent Györgyöt ábrázoló ikont, amelyet annak idején Göring ajándékozott az apjának.

– Micsoda?! A Sárkányölő Szent Györgyöt?! – vágott közbe Matthews.

– De hiszen a fél KGB ez után az ikon után szaglászik, az utóbbi két hétben szinte tűvé tették érte a világot. Az osztályomnak meg amiatt fő a feje, hogy kitalálja, miért lett hirtelen olyan fontos ez az ikon nekik.

– Es sikerült valami magyarázatra lelniük? – érdeklődött Sir Morris.

– Nagyon keveset tudtunk meg – ismerte be Matthews. – Ám afelé hajlunk, hogy ez az egész ikonvadászat valószínűleg csupán elterelő

hadművelet, hiszen a cári ikon, az eredeti Szent György ott lóg a leningrádi Téli Palotában, már vagy háromszáz éve.

– Egyéb?

– Hát, még csak annyi, hogy az ikon után nyomozó egység vezetője Alekszandr Romanov – jegyezte meg Matthews.

Snell halkan füttyentett. – No, legalább tudjuk, hogy az Első Ügyosztállyal van dolgunk – mondta.

Hosszú csönd állt be a tanácskozásteremben. A hallgatást végül Sir Morris törte meg: – Egy dolog teljesen világos. Mielőbb kapcsolatba kell lépünk Scott-tal, s jó okunk van feltételezni, hogy Romanovval állunk szemben. Szóval, mit tanácsolnak, mit tegyünk?

– Mindent, amivel még „szárazon megúszhatjuk – indítványozta Lawrence. – Az amerikaiakkal együtt összesen tizenhét ügynökünk van Genfben. Állítsuk rá valamennyiüket Scott felkutatására.

– A svájciak azt mondják, hogy már vagy ezer rendőruket küldték utcára ezzel a feladattal. Ámbátor csak a jó ég tudja, hogy tulajdonképpen kinek az oldalán állnak – vetette közbe Snell.

Lawrence rátett még egy lapáttal: – És szinte lehetetlen meggyőzni őket, hogy Scott semmiképpen sem felelős a kettős gyilkosságért. Egy szó mint száz: elképzelhető, hogy a svájciak közreműködése nélkül kell majd kihoznunk Scottot.

– És abba belegondoltak-e már, uraim, hogy milyen következményei lesznek, ha netán Romanov, vagy ez a Rosenbaum, aki szintén biztosan a KGB-nek dolgozik, megelőz bennünket, és előbb akad Scott nyomára? – kérdezte Matthews.

– Egy amatőr az oroszok egyik legkönyörtelenebb ügynökével szemben! Úgy hiányzott ez nekünk, mint púp a hátunkra – vélekedett Busch parancsnok.

Lawrence az amerikai felé intett a fejével, hogy magára terelje a figyelmet. – Mióta az eszemet tudom, ismerem Adamet. Ennek a roppant kínos és veszélyes helyzetnek az a legnagyobb pikantériája, hogy pontosan én voltam az, aki a tudta nélkül javasolta az Északi Területi Osztálynak, hogy próbáljon vele szerencsét. Minden igyekezetemmel azon voltam, hogy az alapkiképzés után mihamarabb kerüljön hozzánk. Ha Romanov vagy valamelyik pribékje szemtől szembe kerül Scott-tal, hamarosan megtapasztalják: nem véletlenül tüntették ki a Hadiérdemkereszttel, hanem mert vakmerő bátorsággal helytállt, amikor nem egy, de ezer kínaival nézett farkasszemet.

– S gondolja, ha magával Romanovval kell megküzdenie, képes lesz legyőzni?

– Ha az a Rosenbaum nem ölte volna meg a barátnőjét, nemet mondtam volna erre a kérdésre. De fordult a kocka – szögezte le Lawrence.

– Így sem adnék neki túl sok esélyt – közölte Busch.

– Én sem – fűzte hozzá Matthews.

– Azért vélekednek így, mert nem ismerik Adam Scottot – mondta Lawrence.

Matthews inkább lesütötte a szemét, semmint hogy összecsapást provokáljon felettesével. A felettese! Uramisten, tíz évvel fiatalabb nála! Az előléptetésnél ketten jöhettek számításba, és hát persze

megint egy oxbridge-it neveztek ki államtitkárnak. Újabb oxbridge-i! Matthewsnek rögeszméjévé vált, hogy ami a külügyminisztériumot illeti, rossz iskolába és rossz egyetemre járt. Meg kellett volna fogadnia az apja tanácsát és inkább a rendőrséget választania a Foreign Office helyett. Ott nem léteznek osztálykorlátok, s mostanra már biztosan főfelügyelő lehetne.

Sir Morris egyszerűen nem vett tudomást a kis összezördülésről, amely szinte már mindennapossá vált azóta, hogy Pembertonra esett a választása; korelnökként Matthews nyilván mellőzve érezte magát.

– Megtudhatnánk végre, hogy egy ilyen viszonylag ismeretlen ikon miként bírhat ekkora, a súlyát messze meghaladó jelentőséggel Oroszország és az Egyesült Államok számára? – szólalt meg Snell, egyenesen Busch-hoz intézve kérdését.

– Mi ugyanúgy sötétben tapogatózunk, akárcsak önök – válaszolta az amerikai. – Azt azért kiegészítésül még elmondhatom önöknek, hogy az oroszok úgy két héttel ezelőtt, minden magyarázat nélkül, hétszázmillió dollár értékű aranyat helyeztek el az egyik New York-i bankban. Persze, egyelőre nem tudjuk, van-e a két dolog között valamilyen összefüggés.

– Hétszázmillió dollár értékben? – hüledezett Sir Morris. – Ennyi pénzért akár a fél ENSZ-et meg lehetne vásárolni.

– És az összes ikont, amelyet valaha is festettek – tette hozzá Matthews.

– No, inkább kanyarodjunk vissza a tényekhez, és fejezzük be a terméketlen találgatásokat – zárta le a párbeszédet Sir Morris. Helyettesére emelte a tekintetét: – Hogy fest az OA-pozíció?

Lawrence kinyitotta a vörös szalaggal átkötött dossziét, aminek borítólapján nyomtatott fekete betűkkel ez állt: „Operatív Akciók”.

Jóllehet, nem volt rá szüksége, azért időnként belepislantott az iratokba, nem felejtett-e ki valamit. – Mint már említettem, tizenhét ügynökünk van jelenleg a helyszínen. Az amerikaiak a mai nappal további tizenkettőt vezényeltek Genfbe. Számításba véve, hogy az oroszok és a svájciak mint valami örült grállovagok keringenek városszerte, felteszem, hogy előbb-utóbb valaki csak rábukkan Scott nyomára. És inkább előbb, mint utóbb. Az egyik legkellemetlenebb problémánk az, mint már céloztam rá, hogy a svájciak nem hajlandók együttműködni. Értésünkre adták, hogy ami őket illeti, Scottot közönséges bűnözőnek tartják, aki bujkál a hatóságok elől, s amennyiben ők találják meg előbb, eszük ágában sincs diplomáciai mentességet biztosítani a számára. Ezt is világosan jelezték.

– Mi is, a svájci rendőrség is, s kétségtelenül az oroszok is, egyszóval: valamennyien hozzákezdünk a kézenfekvő és lehetséges rejtekhelyek feltérképezéséhez. Ellenőriztük a szállodákat, vendégházakat, éttermeket, repülőtereket, autókölcsönzőket, még a nyilvános illemhelyeket is. Folyamatos, állandó kapcsolatot tartunk a helyszínen ténykedő ügynökeinkkel. Ha, ne adj isten, Scott váratlanul felbukkan valahol, készen kell állnunk, hogy késedelem nélkül a segítségére siessünk.

– Felpillantva az irattartóból, Lawrence észrevette, hogy a bizottság egyik tagja szorgalmasan jegyzetel. – Emellett a postahivatal lehallgat minden telefonhívást, amelyen a Barclay's beruházási

osztályát keresik Genfből. Abban az esetben, ha Scott megpróbál újra érintkezésbe lépni velem, akár a bankban, akár a lakásomon, a hívást automatikusan azonnal ide, ebbe az irodába kapcsolják.

– Scott tisztában van vele, hogy ön a szolgálatnak dolgozik? – kérdezte Snell, beletúrva sötét hajába.

– Nincs. Akárcsak jó anyám, ő is úgy tudja, hogy a Barclay's beruházási osztályának nemzetközi részlegén dolgozom. De mérget veszek rá, hamarosan rájön, hogy ez csupán álca. Anyámtól eltérően ő ugyanis nem hisz el mindent, amit mondok neki. S a tegnap esti beszélgetésünk feltehetően felébresztette a gyanúját.

– Van még valami más, amit tekintetbe kell vennünk? – kérdezte Sir Morris Lawrence-re nézve.

– Jelen pillanatban semmi több, uram. Minden tőlünk telhetőt megteszünk, szem előtt tartva persze, hogy ezt a mérkőzést nem hazai pályán vívjuk. Mindent összevetve, úgy vélem, hogy az ügyet – így vagy úgy – huszonnégy órán belül lezárhatjuk. Erre való tekintettel kérelmeztem, hogy rendezkedjenek be az épületben éjszakai ügyeletre, ha a sors úgy hozná, kéznél legyen minden felszerelés. Mire visszatérnek a vacsorájukról, az irodáikban már ágyakat fognak találni, uraim.

– Biztosíthatom felőle, hogy ma este egyikünk sem fogja az épületen kívül elkölteni a vacsoráját – szögezte le Sir Morris.

A mozi kijárata egy forgalmas utcára nyílt. Így Adamnek nem jelentett gondot észrevétlenül elvegyülni a nyüzsgő emberforgatagban.

A tömeg immáron hazafelé iparkodott, közeledett a vacsoraiddő.

Adam anélkül, hogy a fejét forgatta volna, fokban folyamatosan pásztázta a környezetet. Három háztömbnyire a mozitól, az utca szemközti oldalán észrevett egy piros Avis feliratot. A hirdetőtáblát gyengéden himbálta az alkonyati szél. Egy ideig a tülekedő járókelőket figyelte, de semmi gyanúsat nem látott. Átment a zebrán a túloldalra – és a földbe gyökerezett a lába. Pár lépésre tőle, a siető embertömegben ott állt egy esőkabátos férfi. Szüntelenül erre-arra nézegetett, miközben lerítt róla, hogy valójában semerre sem akar menni.

Adamet kétségek gyötörték: Rosenbaum embere lehet az illető, vagy svájci rendőr... esetleg brit részről valaki? Lehetetlen volt megállapítani.

Adam éber tekintettel figyelte az esőkabátost, aki most egy adóvevőt húzott elő a zsebéből, szájához emelte és belesuttogott: – Nincs jelenenivalóm, uram. Nyoma sincs az emberünknek, de a KGB-t sem láttam.

Adam nem hallhatta, hogy mit mond az illető. Egy pillanat alatt határozott. A sarki újságosfiút kis híján feldöntve, bevetette magát az első mellékutcába. Az esti lap címlapjáról öles betűk kürtölték világgá:

„Le soldat anglais toujours a Geneve!” Gyorsan átment a túloldalra, majd befordult egy másik utcába, s ott behúzódott egy parányi füves tér közepén egy márványszobor mögé. A szemközti épületei vizsgálgatta, de rájött, hogy semmi értelme nem volna ott keresnie búvóhelyet. Már éppen indult volna, amikor észrevette, hogy egy turistabusz gördül be az utcába és lefékez a háztömb előtt. Az autóbussz oldalán szépen cizellált betűkkel ez állt: „Királyi Filharmónia Zenekara”.

Adam éberen leste, amint a hotel kijáratában feltűnik néhány,

különböző nagyságú és formájú hangszertokat cipelő muzsikos és a nyitott első ajtón felszáll az autóbuszra. Egyikük egy hatalmas üstdob alatt roskadozott, amit aztán a busz csomagtartójába fektetett. Miközben egymás után rajzottak ki a muzsikosok a szállodából, Adam arra a következtetésre jutott, hogy ennél jobb alkalma nem lesz. Amikor a következő csoport is feltűnt a szállodaajtóban, észrevétlenül közéjük vegyült. Araszolva haladt a nyüzsgő zenészek között – a bejárat felé. Bent, a zsúfolt előcsarnokban az első dolog, amin megakadt a szeme, egy nagybőgőtok volt. Az „ormótlan tok fogójára erősített céduláról megtudta, hogy a zeneszerszám Robin Beresford tulajdona.

Adam a recepcióhoz lépett és vadul gesztikulálni kezdett: – Gyorsan, gyorsan a kulcsomat, nagyon sürgős... Fent felejtettem a vonómat, és most mindenki rám vár.

– Igenis, uram. A szobaszáma? – kérdezte portás.

– Azt hiszem, a 312-es... vagy az az előző helyen volt? – színlelte a szórakozottat Adam.

– Mi a neve, uram?

– Beresford... Robin Beresford.

A fogadóportás a 612-es szoba kulcsát nyomta a kezébe, megjegyezve:

– Három emeletet tévedett, uram...

– Köszönöm. – Adam fogta a kulcsot, pár lépéssel odébb ment, majd hátrapillantva meggyőződött róla, hogy a recepció már mással van elfoglalva. Fürgé léptekkel a lifthez sietett, ahol várnia kellett, mert a felvonó még mindig öntötte magából a zenészeket. Belépett az üres liftbe és megnyomta a hatodik emelet gombját. Egészen felvillanyozódott, mikor végre becsukódott a liftajtó és hosszú órák óta végre egyes-egyedül volt. A pezsdítő érzést csak fokozta, hogy a hatodik emeleti folyosón sem látott senkit. Megszaporázta lépteit, s egykettőre a 612-es szoba előtt termett.

Elfordította a kulcsot a zárban, kinyitotta az ajtót, majd a tőle telhető legfranciásabb akcentussal bekiabált: – Szobaszerviz! – S mivel néma csönd volt rá a válasz, beljebb lépett és behúzta maga mögött az ajtót. Az egyik sarokban egy bőrönd állt, még ki sem pakoltak belőle.

Adam ellenőrizte a névkártyát. Minden jel arra vallott, hogy Mr. Beresfordnak még nem volt ideje kicsomagolni. Adam aprólékosan megvizsgálta a szobát, de semmi más nem utalt a vendég jelenlétére, kivéve egy gépelt útitervet az ágy melletti kis asztalon. Ez állt rajta:

„Európai turné: Genf, Frankfurt, Berlin, Amszterdam, London.
Genf: 17.00 – busz indul a koncert színhelyére; 18.00 – főpróba;
19.30 – előadás; 22.00 – ráadás.

Műsoron: Mozart: Harmadik kürtverseny, első tétel; Brahms: Második szimfónia; Schubert: Befejezetlen szimfónia.”

Adam a karórájára pillantott: mire Robin Beresford befejezi a Befejezetlen szimfóniát, ő már a határ túloldalán lesz. Addig azonban biztonságban tudhatja magát a 612-esben: ott várja ki, amíg leszáll az este. A telefonért nyúlt és a szobaszerviz számát tárcsázta. – Beresford, 612 – szólt bele, és vacsorát rendelt. Miután helyére tette a kagylót, a fürdőszobába ment. A mosdón, műanyag tasakban a figyelmes szállodaigazgatóság ajándéka: szappan, fogkrém, és fogkefe, borotva.

Éppen befejezte a borotválkozást, amikor kopogtattak az ajtón és valaki beszólt, hogy meghozta a vacsorát. Adam újra habot kent az arcára, felvette a szekrényben talált szállodai fürdőköpenyt, aztán kitérte az ajtót. A pincér belépett, s megterítette az asztalt, anélkül, hogy másodszor is Adamre nézett volna. – Aláírná a számlát, uram? Odanyújtotta, Adam pedig alákanyarította Robin Beresford nevét, mi több, tizenöt százaléknyi borraivalót is hozzáírt.

– Köszönöm – hálálkodott a pincér, majd távozott. Alig csukódott be mögötte az ajtó, Adam szájában összefutott a nyál. Finom hagymalevest és fartőből készült sültet rendelt, zöldborsóval és burgonyával, desszertnek pedig málnaszörbetet. Egy palack asztali bort is kért, az üvegből már kihúzták a dugót, csak önteni kellett a zamatos nedűből. Adam hirtelen már nem is érezte annyira éhesnek magát.

Még mindig nem tudta józan ésszel felfogni, amin keresztülment. Belehasított a gondolat, hogy ő erőltette rá Heidire ezt az utat. Egy hete még nem is ismerték egymást, most pedig már őt terheli a felelősség a lány haláláért. Miként fogja megmagyarázni a szüleinek, hogy mi történt az egyetlen lányukkal? Mert elébük kell állnia, nem háríthatja el magáról ezt a kötelezettséget.

De előbb még magyarázatot kell találnia azokra a dolgokra, amelyek értelmét még csak nagy vonalakban sem sejtette. Itt van például ez a jelentéktelen ikon. Jelentéktelen?!

Befalta a vacsorát, kitolta a guruló tálalóasztalt a folyosóra, s az ajtókilincsre akasztotta a „Ne zavarjanak!” táblát. Az ablakhoz lépett és kinézett a városra. A nap állásából úgy ítélte, hogy egy óra múlva sötét lesz. Ledőlt az ágyra és újra eltűnődött: mi is történt az elmúlt huszonnégy óra alatt.

– Egy Sárkányölő Szent Györgyöt ábrázoló ikon tényleg Antarktisz birtokában van. Ám korabeli aktáinkból kiderítettük azt is, hogy az a bizonyos ikon, az eredeti, megsemmisült a hesseni nagyherceget ért repülőgép-szerencsétlenségben, ami 1937-ben következett be Belgium fölött.

– Megengedem, hogy valóban ez áll az aktáinkban – hangzott a vonal másik végéről. – És mi van akkor, ha a CIA információja tévesnek bizonyul? Ha Göring tényleg megtalálta az ikont, de esze ágában sem volt visszaadni a nagyhercegnek?

– Igen ám, csak hogy Sztálin Jaltában megerősítette, hogy az ikon – és hát, ami el volt rejtve benne – tényleg megsemmisült a szerencsétlenségben.

Beleegyezett, hogy addig nem fog tiltakozni, amíg nincs a keze között az eredeti okmány. Végső soron ez a magyarázata, miért tűnt úgy annak idején, hogy Rooseveltnél alig nyer valamit a tárgyalásokon, ellenben Sztálin aránytalanul sok kedvezményben részesül. Nem emlékszik Churchill dühödő kirohanásaira?

– Dehogyanem emlékszem, már hogyan emlékeznék! Churchill ugyanis arra az álláspontra helyezkedett, hogy egy ilyen döntés nem szolgálja Nagy-Britannia javát.

– És ha az oroszok időközben felfedezték, hogy igenis, létezik az eredeti ikon?

– Arra óhajt ezzel célozni, hogy esetleg az eredeti okmányra is rátehetik a kezüket?

– Pontosan. Vagyis magának az oroszok előtt kell Antarktisz nyomára bukkannia. És hát, ami, azt illeti, meg kell előznie a brit külügyi szolgálatot, a Foreign Office-t is.

– De hiszen tagja vagyok a brit akciócsoporthoz!

– Na látja, pontosan azt szeretnék, ha a britek továbbra is ebben a hitben ringatnák magukat.

– Nézzenek csak oda, ki alszik az én ágyacskámban – kiáltott fel csodálkozva Medve mama.

Adam felriadt álmából. Homályos, zavaros tekintete egy lányon állapodott meg, aki őt nézte; egyike kezében a nagybögője nyakát markolászta, a másikban a vonót tartotta. Csaknem száznyolcvan centi magas lehetett, és jóval súlyosabb Adamnél. Arcát hosszú, tündöklő vörös hajkorona keretezte, amelynek pompája éles ellentétben állt teste többi részével. Mintha a Teremtő a feje búbjánál kezdte volna áldásos ténykedését, aztán, eléggé el nem ítélt módon, elvesztette volna érdeklődését a további részleteket illetően. Fehér blúzt és földig érő bő, fekete szoknyát viselt.

– Kicsoda maga? – kérdezte Adam döbbenten.

– Egy biztos, nem én vagyok az aranyhajú hableány – hárította el a kérdést a vöröshajú. – De ha nem haragszik, maga kicsoda?

Adam tévővázott. – Ha megmondanám, akkor sem hinné el.

– Ugyan már, miért ne hinném? Nem látszik sem Károly hercegnek, sem Elvis Presley-nek, úgyhogy nyugodtan próbára tehet.

– Adam Scott vagyok.

– És akkor mi van? Talán el kellene ájulnom, babusgatnom magát, vagy visítózva elmenekülnöm?

A lány reakciójából Adam azt szűrte le, hogy a vöröshajú valószínűleg két napja nem nézett sem tévét, sem újságot nem vett kezébe.

Új taktikát alkalmazott hát. – Szentül azt hittem, hogy a barátom, Robin Beresford lakik ebben a szobában – súgta bizalmasan.

– Én is, amíg meg nem láttam magát az ágyamban.

– Csak... csak nem maga Robin Beresford?

– Ahhoz képest, hogy most ébredt, vág az esze, mint a borotva.

– De hát hogyan lehet Robin?

– Nem az én bűnöm, hogy az apám mindenáron fiút szeretett volna

– világosította fel a lány. – De még mindig nem magyarázta meg, hogy mit keres az ágyamban.

– Elképzelhetőnek tartja, hogy kibírja öt percig szótlanság, és végighallgatja, amit mondani szeretnék?

– Igen, de lehetőleg kíméljen meg a dajkameséktől. Apám született hazudozó volt, minek köszönhetően már tizenkét éves koromra meglehetősen tapasztalatra tettem szert, hogy átlássak a szitán.

– A maga helyében leülnék – tanácsolta Adam. – Lehet, hogy ez tovább fog tartani, mint egy átlagos nagybögőszóló.

– Inkább állva maradok, ha nem haragszik – vágott vissza Robin.

– Legalábbis az első hazugságig.

– Ahogy parancsolja. Mit óhajt előbb hallani? A jó vagy a rossz hírt?

– Hozakodjon elő a rosszal...

– Köröz a svájci rendőrség, és...

- Miért?
- Gyilkosságért.
- És mi a jó hír?
- Hát hogy ártatlan vagyok.

A nagykövet irodájában Romanov a tárgyalóasztalra támaszkodott.

– Magamat hibáztatom elsősorban – közölte csendesen –, és kevésbé magukat. Alábecsültem az angol képességeit. Vítathatatlanul rátermett fickó, és ha valamelyikük hamarabb érne a nyomába, mint én, jól jegyezze meg: piszok ügyesnek kell lennie! – A nagykövet dolgozószobájában összegyűltek közül senki sem érzett készletet arra, hogy ellentmondjon az őrnagy elvtársnak. Romanov sorra szemügyre vette a kelet-európai csatlósállamokból nagy hamarjában Genfbe vezényelt ügynököket. Tudta róluk, hogy valamennyien régi és hűséges szolgálói az államnak, ám személyesen csak egyiküket ismerte: Valcseket. Benne pedig azért nem bízhatott meg, mert túl szoros kötelékek fűzték Zaborszkijhoz. Romanovnak fejfájást okozott az is, hogy a berendelték közül csak kevesen ismerték Genfét. Egyedül abban reménykedhetett, hogy a britek és az amerikaiak hasonló cipőben járnak.

Ismételten körbehordozta tekintetét a jelenlévőkön. A legjobb esélye a svájci rendőrségnek volna, hogy megtalálja Scottot, csak hogy szemmel láthatóan vonakodnak az együttműködéstől, tipródott magában keserűen. Igaz, némi szépségtapaszt, hogy a KGB genfi rezidentúrájának vezetője szerint a svájciak ezt a britektől és az amerikaiaktól is megtagadták.

- Elvtársak – szólalt meg, amikor elhelyezkedtek és rá figyeltek mindannyian –, szükségtelen emlékeztetni magukat arra, hogy a haza szempontjából milyen létfontosságú feladattal bíztak meg bennünket.
- Rövid szünetet tartott, hogy szemügyre vegye az arcokat, nem tapasztalja-e jelét cinizmusnak. Elégedetten folytatta: – Szigorú megfigyelés alatt kell tartanunk Genf fontosabb pontjait, arra az esetre, ha Scott még mindig a városban bujkálna. Személy szerint az a véleményem, hogy mint minden amatőr, ő is megvárja az éjszakát, esetleg a kora hajnali órákat, hogy átkeljen a legközelebbi határállomáson. Azt hiszem, a francia határ a kézenfekvő számára. Noha az utóbbi ötven évben kétszer is háborúztak ellenük, a britek sosem vették a fáradságot, hogy megtanuljanak németül, ellenben néhányan tűrhetően beszélnek franciául. Ennélfogva Scott feltehetően nagyobb biztonságban érezné magát Franciaországban. Másrészt csupán egyetlen határon kellene átkelnie francia oldalon, hogy elérje a partvidéket.
- Ha elég ostoba ahhoz, hogy repülőn próbálkozzon kereket oldani, tapasztalni fogja, hogy az összes légikikötőt ellenőrizzük. Ha vonattal kísérletezne: minden állomáson ott vannak az embereink. Megítélésem szerint azonban személygépkocsival fog belevágni.
- Éppen ezért ötödmagammal a francia határt fogom megfigyelés alatt tartani, míg Valcsek őrnagy – ugyancsak öt emberrel – Bázélbe utazik, hogy a németországi határátkelőt biztosítsa. A többiek itt maradnak Genfben. Azok, akik csak most érkeztek, haladéktalanul felváltják a terepen lévő kollégáikat. Mellesleg senki se számítson arra, hogy Scott afféle városnéző turistaként egyszer csak a karjai közé

fut. Mindenki alaposan nézze meg az angolról készült fotót és vesse jól emlékezetébe a vonásait, mert megtörténhet, hogy – jöllehet kezdetleges – álca mögé rejtőzködik.

– Aki megszerzi nekem a cári ikont, teljesen nyugodt lehet a jövője felől. – Romanov leste szavai hatását. Éber tekintete előtt nem maradt észrevétlen, hogy a megbeszélés során első ízben reményteli vágyak nyiladoznak az arcokon, amidőn kabátja zsebéből előhúzza az ikonmásolatot és magasan a feje fölé tartotta, hogy mindenki láthassa.

– Feladatunkat akkor tekinthetjük befejezettnek, ha megtaláljuk ennek az ikonnak az eredetijét. Jól nézzék meg, elvtársak, mert erről nem készülhet fotó. És vessék azt is az eszükbe, hogy e másolat és a Scottnál lévő eredeti között az egyedüli különbség az utóbbi keretének hátulján látható parányi ezüstkورونا. Ha ezt a piciny jelet meglátják, biztosak lehetnek benne, hogy megtalálták a keresett műremeket. Romanov zsebébe süllyesztette az ikont, és végignézett hallgatag közönségén.

– Még valamit. Ne felejtsek el, hogy Scott valóban ügyes fickó – de azért amatőr...

TIZENHARMADIK FEJEZET

– Nem rossz, Scott, egyáltalán nem rossz – közölte Robin. Végül is állva, a nagybögőre támaszkodva hallgatta végig Adam történetét. – Mert vagy maga egy megátalkodott, fondorlatos hazudozó, vagy én kezdek kimenni a formámból. – Adam a nagytermetű lányra vigyorodott; Robin kezében a nagybögő vonója fogpiszkálónak tetszett.

– És láthatnám is ezt a bizonyos ikont, vagy csupán csak higgyem el, hogy létezik?

Adam leugrott az ágyról és viharkabátjának térképzsebéből előhalászta a muszlinba csavart ikont. Robin a falnak támasztotta a nagybögőjét, melléje a vonót, majd letelepedett a szobában található egyetlen ülőalkalmatosságra.

Adam odanyújtotta neki az ikont. A lány egy ideig némán bámulta Szent György alakját; s csak nagy sokára szakadt ki belőle: – Hát ez lélegzetelállítóan szép. Meg tudom érteni, hogy valaki magának akarja. De egyetlen festmény sem ér annyit, hogy tragédiát és szenvedést okozzon, azokról a zűrös dolgokról már nem is beszélve, amelyekbe magát keverte.

– Osztom a véleményét. Tényleg felfoghatatlan – szögezte le Adam. – Ám ettől még tény, hogy ez a Rosenbaum vagy mit tudom én, hogy hívják, valójában már két embert megölt, hogy megkaparintsa ezt az ikont, és arról is kellőképpen meggyőződött már, hogy ameddig nálam van a festmény, biztos számíthatok rá: én vagyok a következő céltáblája.

Robin egyre csak a szent vitézt és a tüzet okádó sárkány tündöklő arany, vörös, kék és sárga színeit bámulta.

– Nincs valami fogódzó – kérdezte, Adamre emelve a tekintetét.

– Csak az apámnak írt Göring-levél.

Robin megfordította a festményt. – Ez meg mit jelent? – bökött a kicsiny ezüstkoronára az ikon hátulján.

– A Sotheby's szakértője szerint ez azt jelképezi, hogy egykoron a cár tulajdonát képezte. Azt is mondta, hogy ettől egy csapásra megugrik

az értéke.

– Akkor sem érhet annyit, hogy gyilkoljanak érte – jelentette ki Robin, s visszaadta Adamnek az ikont. – Szóval mi rejtegetnivalója lehet Szent Györgynek?

Adam lemondóan vállat vont. Heidi halála óta hányszor, de hányszor kérdezte már ugyanezt. Visszacúsztatta viharkabátja zsebébe a néma szentet.

– Mik voltak a tervei arra az esetre, ha ébren marad? – érdeklődött Robin. – A beágyazást leszámítva...

Adam elmosolyodott. – Úgy terveztem, hogy felhívom Lawrenceet, megbizonyosodni róla, hogy már újra otthon van, és megtudakolni tőle a legfrissebb újságokat. Ha nem volna otthon, vagy nem tudna segíteni, abban az esetben bérelek egy autót és megpróbálok átjutni Franciaországba, onnan meg haza Angliába. Mérget mernék rá venni, hogy Rosenbaum emberei meg a svájci rendőrség megfigyelés alatt tartja az összes repülőteret és vasútállomást.

– Am ha ez a Rosenbaum feleannyira jó, mint amilyennek maga lefestette, akkor nyilván ő is hasonlóképpen gondolkodik – vetette közbe Robin. – Vagyis jobban teszi, ha megkísérel újra kapcsolatot teremteni a barátjával, azzal a Lawrence-szel, hátha neki van valami remek ötlete. – Feltápáskodott a székről, és a telefonhoz sétált.

– De nem muszáj, hogy maga belekeveredjen ebbe a kusza ügybe – jegyezte meg tétován Adam.

– Már sikerült belekeverednem. És ki kell jelentenem, hogy sokkal izgalmasabbnak ígérkezik, mint Schubert Befejezetlenje. Ha a barátja szól bele a telefonba, rögtön átadom magának a kagylót, és így senki nem fogja tudni, hogy ki hívta. – Adam megadta a lakásuk számát, Robin pedig továbbította a telefonközpontosnak.

Adam megnézte, hány óra van: tizenegy negyven. Csak otthon van ilyenkor Lawrence! A telefon még kétszer sem csengett ki, Robin máris hallotta, hogy a vonal túlsó végén beleszól egy férfihang.

Azonnal átnyújtotta Adamnek a kagylót.

– Halló, kivel beszélek? – kérdezte a hang. Adam megint furcsállotta, hogy Lawrence sohasem mondja be a nevét, ha felveszi a telefont.

– Lawrence? Én vagyok.

– Hol vagy?

– Még mindig Genfben.

– Az ügyfeleim vártak rád ma reggel tizenegykor.

– Rosenbaum úgyszintén.

– Ki az a Rosenbaum?

– Kábé száznyolcvan magas, szőke hajú, kék szemű szörnyeteg, aki a jelek szerint fejébe vette, hogy eltesz láb alól.

Lawrence rövid időre eltöprengett. – És még nálad van a védőszentünk?

– Igen. De mi lehet olyan fontos...

– Tedd le most a telefont, és hívjál vissza három perc múlva.

A vonal megszakadt, csak tompa bugás szűrődött a kagylóból.

Adamnek halvány elképzelése sem volt, hogy mi idézhette elő a hirtelen változást öreg kenyerespajtásának a magatartásában. Mi az, ami nem tűnt fel neki az utóbbi hónapokban, amióta egy lakásban élnek?

Erőltette az agyát, hogy felidézzon olyan jeleneteket és részleteket,

amelyek annak idején jelentéktelennek tűnhettek, vagy Lawrence jóvoltából nem szúrtak szemet.

– Minden rendben? – szólalt meg Robin, félbeszakítva merengését.

– Azt hiszem, igen – válaszolta Adam továbbra is töprengő ábrázattal.

– Arra kért, hogy hívjam vissza három perc múlva. Ugye nem bánja?

– Ez a turné már eddig is nyolcezer fontjába került az adófizetőknek egy vagy két nemzetközi hívás már nem oszt, nem szoroz – mondta a lány.

Három perccel később Robin újra fogta a telefont és tárcsázta az előbbi számot. Egy csengetés után Lawrence már fel is kapta a kagylót.

– Ne mondj semmit, csak válaszolj a kérdéseimre – utasította Adamet.

– Nem, nem fogok válaszolni a kérdéseidre – szögezte le Adam.

Lawrence viselkedése kezdte felháborítani. – Előbb én szeretnék egyet-mást megtudni tőled, mielőtt bármit is kiszedsz belőlem. Világosan beszéltem?

– Igen – mondta jóval szelídebben Lawrence.

– Kicsoda ez a Rosenbaum?

Néma csönd.

– Addig semmit sem fogsz megtudni tőlem, amíg el nem mondod az igazságot – sürgette Adam.

– Az általad megadott leírásból alapos okom van azt hinni, hogy ez a Rosenbaum nem más, mint egy orosz ügynök, akinek Alekszandr Romanov az igazi neve.

– Egy orosz ügynök? De mi a nyavalyáért akarja megkaparintani ezt a rohadt ikont?

– Fogalmam sincs. Mi abban reménykedünk, hogy talán éppen te ismered a rejtély kulcsát.

– Ki az a mi?

Újra hosszú hallgatás.

– Ki az a mi? – ismételte meg Adam. – Remélem, nem várod el tőlem, hogy továbbra is azt higgyem: a Barclay's beruházási osztályán dolgozol?

– A külügyi szolgálat alkalmazottja vagyok – ismerte be Lawrence.

– Milyen minőségben?

– Erre nem felelhetek...

– Hagyd már ezt a dagályos fontoskodást, Lawrence. Milyen minőségben?

– Egy olyan szekció vezetőhelyettese vagyok, amely... – Lawrence tétován elhallgatott.

– Kémkedéssel foglalkozik, mondanánk mi, szakmán kívüliek – fejezte be helyette a mondatot Adam. – És most jól figyelj! Ha annyira akarjátok ezt az ikont, akkor mihamarabb húzzatok ki a csávából, mégpedig élve! Mert, gondolom, azzal tisztában vagy, hogy ez a Romanov ölni is hajlandó érte.

– Hol vagy most?

– A Richmond Hotelben.

– Nyilvános telefonról beszélsz? – kérdezte Lawrence hitetlenkedve.

– Nem, egy szobából.

– De remélem, nem a saját neveden vetted ki.

– Nem, nem. Egy barátom... pontosabban egy barátnőm bérli.

– Ott van veled?

– Igen.

– A fenébe! – fakadt ki Lawrence. – Rendben. Maradj a szobában, ki ne mozdulj onnan. Holnap reggel hétkor ismét hívjál ugyanezen a számon. Addigra remélhetőleg meg tudom szervezni a dolgot.

– Nincs jobb ötleted? Esetleg... – de Lawrence már letette. – Hm, a jelekből ítélve kénytelen vagyok a maga társaságában tölteni az éjszakát – közölte Robinnal, helyére rakva a kagylót.

– Ellenkezőleg. Én vagyok arra kárhóztatva, hogy elviseljem a maga társaságát – vágott vissza a vörös hajú lány, s behúzta maga után a fürdőszobaajtót. Adam egy ideig le-fel sétált a szobában, végül megállapodott a kanapénál, és gyorsan ki is próbálta. Nem volt sok választása; vagy igénybe vesz egy párnát, hogy az éles karfa ne nyomja a fejét, vagy kénytelen lesz lelógatni a lábát. Mire Robin égszínkék hálóköntösében belibbent a fürdőszobából, Adam végső elhatározásra jutott. A szőnyegpadló mellett döntött.

– Hát bizony nem sokra megy egy székkal! – jegyezte meg Robin.

– Sajnos, a brit hírszerzés nem figyelmeztetett előre, hogy kétágyas szobát vegyek ki. – Bemászott az ágyba, magára rántotta a takarót és lekapcsolta a lámpát. – Jaj, de cuki kényelmes! – motyogta, aztán édes álomba szenderült.

Adam a szőnyegpadlón ágyazott meg magának, feje alá a szék ülőpárnáját tette, takarója pedig a szállodai köpeny volt. Zaklatott gondolatok gyötörték álmában, többször is felriadt. Miért olyan fontos az a nyavalyás ikon? És hogyan tudhat róla annyi mindent Lawrence? És persze a leglényegesebb, a kérdések kérdése: hogy a fenébe fogják őt élve kimenekíteni a szállodából?

Romanov türelmesen várt, hogy felvegyék a telefont.

– Igen – szólt bele valaki. Romanov azonnal felismerte a hang gazdáját.

– Hol van? – kérdezte Mentortól. Négy szóból állt a válasz és megszakadt az összeköttetés.

Adam ijedten ült fel, de még volt egy órája a telefonhívásig.

Visszahanyatlott és vagy háromnegyed órán át Robin egyenletes légzésére figyelt. A szuszogás tudatosította benne, hogy nincs egyedül.

S akkor váratlanul felfigyelt a folyosóról beszűrődő furcsa neszekre – egy lépés, két lépés, három lépés, szünet, aztán valami susogó-surranó hang; megint két-három lépés, szünet, s újra a susogás. Adam hangtalanul fölemelkedett a szőnyegpadlóról és az ajtóhoz lopódzott.

Robin egyenletes lélegzése nem változott. A surrogás most már közelebbről hallatszott. Felkapott egy vaskos ruhafogast, amely az ajtó melletti öltözőasztalon hevert. A feje fölé emelte, ütésre készen, és várt. Husss – egy újság csúszott be az ajtó alatt. A lépések távolodtak. Nem kellett a derekát megerőltetnie a lehajlással: álló helyzetből is jól látta, hogy a Herald Tribune nemzetközi kiadásának címlapját az ő fényképe tölti be.

Adam az újsággal bevonult a fürdőszobába, aztán óvatosan, hogy ne csapjon zajt, behúzta maga mögött az ajtót, villanyt gyújtott és beletemetkezett a cikkbe. Az előző napi fejleményekről számolt be a tudósítás, megtűzdelve egykori parancsnokának körültekintő, kicirkalmazott

véleményével és anyja zavart hallgatásával. Adamet elöntötte a tehetetlenség kétségbeejtő érzése.

Visszasurrant a hálósobába, remélve, hogy nem ébreszti fel Robint. Megállt az ágyánál, de a lány mozdulatlanul aludt tovább. Óvatosan megmarkolta a telefont és maga után húzva a zsinórt, kivitte a fürdőszobába. A telefondiszpécsert tárcsázta, és megadta neki az otthoni számát. Amikor a csengetés megszakadt, azonnal beleszólt: – Te vagy az, Lawrence?

– Igen.

– Kezdenek a dolgok rosszabbra fordulni. Jómagam még mindig itt vagyok, begubózva a szállodában, a fotóm azonban ott virít az összes újság címlapján.

– Tudom – nyugtatta Lawrence. – Minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy megakadályozzuk, de a svájci hatóságok nem hajlandók az együttműködésre.

– Akkor ezzel az erővel fel is adhatnám magam a helyi rendőrségen

– mondta elkeseredetten Adam. – Az isten verje meg, végül is teljesen ártatlan vagyok!

– Nem, Adam, nem ilyen egyszerű a helyzet. Svájcban mindaddig bűnösnek tekintenek, amíg be nem bizonyítod az ellenkezőjét. Másrészt pedig valószínűleg te is rájöttél, hogy itt sokkal több forog kockán, mint egy kettős gyilkosság.

– Ugyan, mi a fészkes fene lehet fontosabb egy kettős gyilkosnál, amikor a fél világ azt hiszi rólam, hogy én vagyok a tettes? – vágott vissza Adam mérgesen.

– Meg tudom érteni az érzéseidet, ennek ellenére csak azt mondhatom, hogy az egyedüli esélyed, ha hüen követed az utasításaimat, és mindenki mással, bárkivel kerül kapcsolatba, roppant óvatosan viselkedsz.

– Hallgatlak.

– Nagyon figyelj minden részletre, mert csak egyszer mondom el. A Királyi Filharmónia Zenekara ugyanabban a szállodában tartózkodik, ahol te. Ma délelőtt tíz órakor továbbmennek Frankfurtba. Öt perccel tíz előtt hagyd el a szobát, menj le az előcsarnokba, vegyülj a zenekar tagjai közé és velük együtt menj ki a szálloda elé. Őket ott várja a zenekar autóbúsa, neked viszont át kell menned a szemközti oldalra, ahol a mi autónk fog parkolni. Könnyen felismered: fekete Mercedes, szürke egyenruhás sofőrrel, aki kinyitja majd előtled az ajtót. Mindenesetre elintéztük, hogy kilenc harminc és tíz harminc között más gépkocsi ne várakozhasson azon az oldalon, tehát el sem tévesztheted az autót. Pattanj be a hátsó ülésre és várj a sorodra. Az autóban már lesz valaki. A sofőr a konzulátusra fog vinni benneteket. Ott már biztonságban leszel. Elismételjek valamit?

– Nem, nem szükséges – tiltakozott Adam –, azt viszont...

– Sok szerencsét – búcsúzott Lawrence, és a telefon elnémult.

Hét harmincra Adam végzett a zuhanyozással. Robin még mindig édesdeden szuszogott az ágyában. Adamet irigység fogta el. Elég kintről egy pissenés, ő bezzeg máris talpon van. Úgy látszik, még mindig a vérében van a dzsungelháború törvénye; két évet töltött a malajziai őserdőben úgy, hogy sohasem tudta, mikor lépnek akcióba

a kínaiak; ha életben akart maradni, sosem alhatott két-három óránál többet egyfolytában.

Miközben Robin háborítatlanul szendergett egészen nyolc óráig, Adam a kanapéra telepedve elméletben lépésről lépésre végigment Lawrence tervén. Nyolc óra tájban mocorgás hallatszott a lány ágya felől, de még további hosszú percek teltek el, mire teljesen öntudatra ébredt. Álmos szemekkel Adamre pislogott és szélesen elmosolyodott.

– A jelekből ítélve nem vágta el a torkomat, míg aludtam – élcelődött.

– Nem hiszem, hogy egyébként is észrevette volna.

– Ha a maga apja is idült alkoholistá lett volna, aki rendszeresen hajnalban jár haza, nyugodjon meg, maga is elsajátította volna a mélyen alvás tudományát – közölte Robin, szilárdan megvívva lábát a szőnyegpadlón. – Nem úgy volt, hogy reggel telefonálnia kell Londonba?

– Már megtettem.

– No, és mi a nagy cselszövés lényege? – érdeklődött Robin a fürdőszobába menet. Mindkét kezével a szemét dörzsölte, hogy elűzze belőlük az álmot.

– Magával együtt távozom.

– Amit az első éjszakára mondtam, áll a többire is, úgyhogy nem érdemes fárasztania magát – jegyezte meg Robin a vállá fölött, és bezárta a fürdőszoba ajtaját. Mialatt fürdött, Adam újra kézbe vette az újságot.

– Értsem tehát akkor úgy, hogy Frankfurtban is egy szobán fogunk osztozkodni? – kérdezte Robin pár perc múlva, mintha nem is szakadt volna meg a társalgásuk.

– Nem, nem. Mihelyt kiérünk a szálloda elé, a zenekari busznál gyorsan elválunk és én megpróbálok eljutni a szemközt várakozó személyautóig.

– Ez egészen úgy hangzik, mint a legtöbb férfi esetében, akikkel eddig dolgom volt – mondta a lány. – Azért még egy búcsúreggelire maradt időnk, nemde? – Már kapta is fel a telefont, s a szobaszervizt tárcsázta. – Ilyentájt, reggelenként megőrülök a füstölt heringért. És maga?

Adam nem válaszolt. Egyre idegesebben nézegette az óráját. A pincér úgy tizenöt perc elteltével hozta fel a reggelijüket, s amíg tálalt, Adam a fürdőszobában rejtőzködött. Semmi étvágya nem volt, úgyhogy végül Robin ette meg mind a négy heringet és a pirítós java részét. Kilenc óra: elvitték a tálalót, Robin meg csomagolni kezdett. Megcsörrent a telefon, s Adam már ugrott volna, hogy felvegye, de Robin megelőzte.

– Igen, Stephen – mondta a telefonba. – Nem, köszönöm, nem lesz szükségem segítségre a csomagoknál. Most nem. – Lerakta a kagylót. – Tízkor indulunk Frankfurtba.

– Tudom.

– Szerintem ezt a Lawrence-et ki kellene nevezni a zenekar igazgatójának.

A jelek szerint ő már azelőtt tud mindenről, hogy egyáltalán döntés született volna. – Csöppet sem meglepő módon Adamnek ugyanezek a gondolatok motoszkáltak a fejében. – Legalább annyi hasznom lesz ebből az egészből, hogy a változatosság kedvéért maga fogja cipelni a csomagjaimat – jegyezte meg Robin.

– Nagyon szívesen viszem a nagybőgőjét, ha akarja – ajánlkozott Adam.

– Már attól boldog lennék, ha látnám, hogy megpróbálja. – Adam odalépett a jókora zenészerszámhoz, amely tokostól a falnak volt támasztva. Minden oldalról megkísérelt fogást találni rajta, de legjobb esetben is csupán néhány másodpercig tudta a padló fölött tartani. Robin egy ugrással mellette termett, megragadta a tokot és egyetlen lendülettel a hátára emelte. A hangszer törzse tökéletes egyensúlyban pihent a vállán. Büszkén lépkedett fel-alá a szobában, a tudományát fitogtatva.

– Nem biztos, hogy gyakorlat teszi a mestert, nyápic barátom – közölte. – És ha belegondolok, hogy én meg nagy bambán bedőltem tegnap este annak a sok üres locsogásnak, miszerint a fél svájci rendőrségből bolondot csinált, csak hogy velem tölthessen egy éjszakát. Adam kényszeredetten felnevetett. Aztán magára kapta a viharkabátját és ellenőrizte, behúzta-e a cipzárat a térképzeben, amelynek mélyén ott pihent az ikon. A félelemmel vegyes tettekrezségtől remegés fogta el.

Robin végigmérte. – Ne nyugtalankodjék – mondta gyöngéden. – Pár perc múlva túl lesz rajta. – Az újságra esett a pillantása. – A helyében én beperelném őket.

– Ugyan „miért?”

– Mert az életben sokkal jobban néz ki. – Adam elmosolyodott. A lányhoz lépett és átölelte.

– Köszönet mindenért. De most már indulnunk kell.

– Egyre inkább kezdi felvenni a szeretőim stílusát – zsörtölődött Robin.

Adam fogta a bőröndöt, Robin meg a nagybőgőt kapta a vállára. Résnyire kitartha az ajtót és kilesett a folyosóra. A liftnél két zenekari tag álldogált, őket leszámítva egy lélek sem volt a folyosón. Csatlakoztak a zenészekhez, s a „Jó reggelt!”-en kívül néma csöndben várakoztak a felvonóra. Ám miután a liftajtók rájuk záródtak, Robin kollégái nem tudtak ellenállni a kísértésnek, hogy alaposabban szemügyre vegyék a kolléganőjük társaságában lévő idegent. Adam először azt hitte, hogy az újságban közölt fénykép alapján felismerték. Aztán ráeszmélt, hogy tulajdonképpen az érdeklődés annak a férfinak szól, aki – a jelek szerint – Robinnal töltötte az éjszakát. Robin ráadásul buja, kéjsóvár tekintet lövellt feléje, mintha rá akarna játszani a körülményekre. Adam ezzel szemben behúzott nyakkal bepréselődött a sarokba, a nagybőgő mögé; miközben a lift lefelé dőcögött, mélyeket lélegzett, hogy valamelyest megnyugodjon. Mikor a lift megállt és az ajtók szétnyíltak, Robin előreengedte két kollégáját, aztán igyekeztek úgy keresztülvágni az előcsarnokon, hogy Adam a lehető leginkább takarásban legyen. Adam nem nézett se jobbra, se balra, tekintetét a kijáratra szegezte. Láta, hogy kint a szálloda előtt az autóbusz elfoglalja az úttest nagy részét. A zenekar tagjai közül jó néhányan már a járműben ültek. Még egy perc, és én is biztonságban leszek, villant át az agyán. Recehártyája rögzítette, hogy az üstdobot berakják a csomagtartóba.

– Uramisten, teljesen megfeledkeztem róla – kapott a fejéhez Robin.

– Nekem is ott hátul, a csomagtartóban illene szállítanom a nagybögőt.

– Tegye be később – szólt rá élesen Adam. – Menjen tovább, egyenesen előre, egészen az autóbusz ajtajáig. – Abban a pillanatban vette észre a szemközt várakozó autót. A megkönnyebbülés hulláma öntötte el, szinte már beleszédült. A gépkocsi ajtaja tárva-nyitva. Láta azt is, hogy már ül valaki benne, ahogy Lawrence ígérte. Valahol a messzeségben egy templom harangja tízet ütött. Az egyenruhás sofőr a nyitott ajtó mellett örködött, sapkája mélyen a szemébe húzva. Türelmetlenül nézegetett a szálloda felé. Adam lopva végigmérte, miközben a férfi szakadatlanul a kijáratot figyelte. Nem illett rá az egyenruha.

– Nyomás be a buszba! – sziszegte Adam.

– Ezzel a nyavalyával együtt? Meg fognak ölni.

– Ha nem teszi meg, engem fognak megölni.

Robin engedelmeskedett, elengedve a füle mellett a távolról sem hízelgő megjegyzéseket, miközben az ülések között végigcsörtetett a nagybögővel, amit ráadásul igyekezett úgy tartani, hogy eltakarja Adamet az úttest túloldalán örködők szeme elől. Adamet a rosszullét kerülgette.

Lerogyott a Robin melletti ülésre, a nagybögő közöttük díszelgett.

– Melyik az?

– Aki sofőruniformist visel.

Robin kilesett az ablakon. – Lehet, hogy ördögfajzat, de piszok jóképű – jegyezte meg nem épp a helyzethez illően.

Adam szeme tágra meredt az elképedéstől. Robin bocsánatkérően rámosolygott.

– A jelek szerint már mindenki felszállt – szólalt meg egy férfi a busz elejéből – sőt, úgy tűnik, hogy időközben eggyel megsaporodtunk. Teremtő ég, ez nem fog velem gatyázni, egyszerűen ledob a buszról, szorult el Adam torka.

– Ó, csak a bátyám csatlakozott hozzám – kiáltott előre Robin. – Csak egy kis darabon fog velünk utazni.

– Nahát, akkor minden rendben – mondta a zenekar igazgatója. – Nos, indulhatunk – adta ki az utasítást a sofőrnek.

– Most már az autóbuszt figyeli – közvetítette az odakint történeteket Robin. – De nem hiszem, hogy látja magát. Oké, semmi gond... már újra a kijáratra mereszti a szemét.

– Nem is tudtam, hogy van egy bátyja – szólalt meg mellettük váratlanul az igazgató. Az autóbusz lassan kigördült a térről.

– Én is csak ma reggel szereztem róla tudomást – dűnnyögte Robin, továbbra is kibámulva az ablakon. Aztán megfordult és a munkaadójára nézett. – Ó, igen. Elfelejtettem megemlíteni önnek, hogy esetleg ő is itt lesz Svájcban, egy időben a zenekarral. Remélem, nem okoz gondot a jelenléte.

– Egyáltalán nem.

– Adam, ez itt Stephen Grieg – aki mint már bizonyára magadtól is rájöttél –, a zenekar igazgatója.

– Ön is zenész? – kérdezte Stephen, miközben kezét fogott Adammel.

– Nem, ellenkezőleg. Hogy őszinte legyek, még soha életemben

nem volt hangszer a kezemben.

– Teljesen botfűlű – tódította Robin. – Apánkra ütött. Ami azt illeti, a bátyám gumiabroncsban utazik. – Robinon látszott, hogy kezdi veszettül élvezni a helyzetet.

– Ó, tényleg? S melyik cégnek dolgozik?

– A Pirellinek – vetette oda Adam, mert ez jutott először az eszébe.

– A Pirellinek? Aminek olyan csodálatos naptárai vannak?

– Mi olyan csodálatos rajtuk? – érdeklődött Robin ártatlanul. – De ha akar egyet, Adam biztosan tud szerezni.

– Ó, az nagyszerű lenne – lelkendezett Stephen. – De remélem, nem jelent nagy fáradságot.

– Egyáltalán nem – válaszolta Adam helyett Robin, miközben cinkos pillantást vetett rá. – Mi több, hogy beavassam egy családi titokba is, hát elárulom, azt csiripelik a madarak a cég központjában, hogy az én kis aranyos bátyómat hamarosan bevásárlják az igazgatótanácsba. A vállalat történetében ilyen fiatalon ez még senkinek sem sikerült.

– Valóban elismerésre méltó – s a zenekar igazgatója közelebből is szemügyre vette a társulat új tiszteletbeli tagját.

– S hova küldjem majd... a naptárt? – szólalt meg nagy zavarban Adam.

– Küldheti egyenesen a zenekar címére. Nem szükséges, hogy megadjam, ugye?

– És természetesen, ahogy illik, barna borítékban fogja a posta kézbesíteni – színészkedett Robin. – Az évszámmal persze ne törődjön. Végső soron nem ez a bátyám szakterülete.

– Várhatóan mikor érkezünk Frankfurtba, Stephen? – rikkantotta valaki az autóbusz elejéből.

– Mennem kell – mentegetőzött rögvest az igazgató. – Előre is köszönet a naptárért. Robinnak persze igaza van, teljesen mindegy, hogy melyik évből való.

– Ki tanított meg rá, hogy ilyen folyékonyan tudj hazudni? – fordult Adam Robinhoz, mielőtt az igazgató hallótávolságon kívül került. – Az apám. Hallanod kellett volna a legjobb formájában. Persze, a hasonszórúek között. A probléma ott kezdődött, hogy anyám elhitte minden egyes szavát. – A lány is természetesnek vette a tegeződést.

– Ma igazán büszke lett volna rád.

– Oké. Most már tudjuk, hogy miből tartod fenn magad – mondta Robin. – Esetleg fényt deríthetnénk arra is, hogy következő lépésként mit forgat a fejében a Pirelli legfiatalabb igazgatója?

Adam szája mosolyra húzódott. – Próbáltam Rosenbaum fejével gondolkodni. Azt hiszem, legalább egy óráig, de remélhetőleg még kettőig Genfben fog rostokolni, vagyis ha szerencsém van, legalább nyolcvan kilométeres előnyre tehetek szert. – Adam a térdükre fektetve kiterítette a térképet. Ujjával mutatta az utat, amelyen az autóbuszuk haladt.

Robin szólalt meg először.

– Vagyis ez azt jelenti, hogy mielőtt egyáltalán észbe kapna, te könnyűszerrel kijuthatsz a zürichi repülőtérre.

– Talán – felelte bizonytalanul Adam. – De szerintem túlságosan

nagy kockázat volna. Bárki is ez a Rosenbaum – Lawrence kérelmének eleget téve, nem akart mindent Robin orrára kötni –, az egyszer szent, hogy hivatásosokból álló szervezetre támaszkodhat, amiből ésszerűen következik, hogy a repülőtereket feltétlenül megfigyelés alatt tartják. És azt se hagyd számításon kívül, hogy a svájci rendőrség sem adta fel az utánam való hajszát.

– No de akkor miért nem jössz velünk Frankfurtig? Nem hiszem, hogy Stephen túl sok vizet zavarja.

– Gondoltam erre is. De ez ugyancsak túl nagy kockázattal járna.

– Miért?

– Mert ha Rosenbaum talál magának egy kis időt, hogy visszapörgesse az eseményeket a fejében, az autóbusz mindenképpen eszébe fog jutni. Attól kezdve már gyerekjáték rájönnie, hogy merre megyünk. Mérget vehetsz rá, utánunk fog jönni.

Robin újra a térképet tanulmányozta. – Vagyis sürgősen el kell döntened, hogy hol és mikor akarsz leszállni.

– Pontosan – suttogta Adam. – Még vagy száz kilométert megkockáztathatok, de utána tényleg muszáj búcsút vennem a társulattól.

Robin egy keskeny mellékútra bökött. – Mit szólnál ehhez? – Ujja egy kisvárosban állapodott meg. Adam leolvasta a térképről a település nevét: Solothurn.

– Igen. A távolság is megfelelőnek tűnik.

– Igen ám, de mivel akarsz odajutni, ha egyszer leszállsz a buszról?

– kérdezte Robin.

– Nincs sok választásom. Nekivágok gyalog, vagy megpróbálhatom stoppal – hacsak nem sikerül megcsípnem egy másik autóbust.

– Amilyen szerencsés flótás vagy, Rosenbaum fog ülni az első járműben, amit leintesz.

– Ühüm, erre is gondoltam. Keresnem kell majd egy olyan útszakaszt, ahonnan vagy száz métert beláthatok, anélkül, hogy engem észlelnének. S persze csak brit autókat, azaz brit rendszámú kocsikat inthetek le.

– A hadseregben tanították ezt a trükköt, mi? – élcelődött Robin. – S mondd, hogy akarsz átjutni a határon? Úgy értem, a saját útlevelleddel?– Hát bizony az problémás lesz. Nem mintha ez volna az egyetlen fejfájásom.

– Ha esetleg úgy döntenél, hogy velünk maradsz, szerintem nem volna gond.

– Hogyhogy?

– Úgy, hogy amikor átmegyünk a határon, leginkább csak az érdekli őket, hogy a buszon tartózkodók és az útlevelék száma megegyezzen. S amennyiben ez a helyzet, a vámosokat nemigen izgatják egyénileg az utasok. Végtére is, miért izgatnák? A Királyi Filharmónia Zenekara nem afféle ismeretlen bagázs. Semmi mást nem kellene tennünk, mint betenni az útleveledet a közösbe. Persze előzetesen szólunk az igazgatónak.

– Remek ötlet, de mégsem nyerő. Ugyanis ha Rosenbaum úgy ér utol bennünket, hogy még itt vagyok a buszon, nem lesz módom egérutat nyerni.

Robin rövid gondolkodóba esett. – Ha magadra maradsz, ismét

érintkezésbe léphetsz majd Lawrence-szel?

– Igen. Tudatnom kell vele, hogy mi történt ma reggel, mert bárkik legyenek is a kapcsolatai, egyiküknek közvetlen bejárása van Rosenbaumhoz.

– Elképzelhetetlen, hogy ez a valaki maga Lawrence?

– Teljességgel kizárt – tiltakozott Adam.

– A hűséged egyenesen megrázó – közölte Robin, s Adam szemébe nézett. – Mégis, gyanítom, hogy szíved szerint azt mondtad volna: nem akarsz elhinni, hogy esetleg Lawrence a cselszövő.

– Hova akarsz kilyukadni?

– Anyám sem akarta elhinni, hogy az apám egy részeges hazudozó. Egyszerűen nem vett tudomást a gyarlóságairól. Tudatosan viselt szemellenzőt. Olyannyira, hogy amikor apámat sírba vitte a májzsugor, anyám első szavai ezek voltak: „Furcsa, hogy ebben halt meg... hisz sosem ivott...”

Adam Lawrence-hez fűződő kapcsolatára gondolt, és eltöprengett rajta, vajon lehet-e húsz éven át ismerni valakit úgy, hogy közben valójában azt sem tudja róla, kicsoda-micsoda.

– Pusztán azon gondolkodj el vele kapcsolatban, hogy mennyire avatott a bizalmába. Mennyit árult el neked? – tüzelte Robin.

Hallgatagon ültek egymás mellett. Adam újra és újra a térképet hívta segítségül, milyen útvonalat válasszon, ha úgy határoz, hogy leszáll a buszról. Végül a hosszabb út mellett döntött: Hamburgon vagy Brémán keresztül próbál meg hazajutni Angliába, nem pedig a sokkal kézenfekvőbb Calais-ból vagy Ostende-ből.

– Oké, megvan – szólalt meg váratlanul Robin.

– Mi van meg? – kapta fel a fejét a térképről Adam.

– Hát hogy miképpen oldjuk meg az útlevelproblémát.

Adam reménykedve nézett rá.

– Add csak ide az útleveledet – biztatta Robin. – Ki fogom cserélni annak a zenekari tagnak az útlevelével, aki a legjobban hasonlít rád. Senki sem fog észrevenni semmit, míg vissza nem érünk Nagy-Britanniába. Az viszont csak vasárnap este lesz.

– Nem is rossz... feltéve persze, ha akad valaki a zenészek között, aki egy kicsit is hasonlít rám.

– Meglátjuk, mit tudunk tenni. – Robin fölegyenesedett ültőhelyéből és egyenként szemügyre vette a kollégáit. Mire végzett a felderítéssel, széles mosoly terült szét az arcán. – Ketten is vannak a társulatban, akiknek a vonásai nagyjából megfelelnek a tieidnek. Az egyik öt évvel idősebb nálad, a másik egy fél fejjel alacsonyabb. Mindenesetre te csak törd tovább azt az aranyos buksidat, hogy mi volna a menekülés legbiztonságosabb útja, én addig végzek egy kis nyomozást. Megkaphatnám az útleveledet? – Adam odaadta. Robin felkelt a helyéről, előrement, és lehuppant az igazgató mellé. Stephen éppen arról tanácskozott a sofőrrel, hogy hol volna a legalkalmasabb ebédre megállni.

– Valamit muszáj megnéznem az útlevelemben – szakította félbe őket Robin. – Ne haragudjanak.

– Semmi gond. Itt vannak az ülés alatt egy műanyag hasakban. – Az igazgató zavartalanul folytatta a csevejt.

Robin lehajolt, és úgy téve, mintha a sajátját keresné, egymás után

megvizsgálta az útleveleket, Kiemelte a többi közül azt a kettőt, amelyről úgy vélte, megfelelne cserealapnak, és sebtében összevetette a fotókat. Az alacsonyabb emberről készült fénykép még csak nem is hasonlított Adamre. Némiképp – legalább öt évvel – az öregebbiké is elűtött a valóságtól, de amíg a határőrök nem veszik alaposabban szemügyre a születési dátumot, megítélése szerint elmegy a dolog. Sietve összerakta az útleveleket, közéjük dugva Adamét is, majd a csomagot visszacsúsztatta az igazgató ülése alá.

Visszament a helyére. – Vess egy pillantást magadra – szólt oda Adamnek, kezébe nyomva a kiválasztott útlevelet. Adam megnézte a fényképet.

– A bajusztól eltekintve egészen tűrhető a hasonlóság, s egyébként is, a fennálló körülmények között nincs jobb megoldás. No de mi lesz Londonban, ha majd visszatérek, és rájönnek, hogy az útlevelek el cserélődtek?

– Te jóval előttünk fogsz hazajutni – magyarázta Robin. – Semmi mást nem kell tenned, mini fogni egy nagy borítékot, megcímezni a Királyi Filharmóniának – mellesleg Wigmore Street, W1 – és feladni az útlevelet a naptárral együtt. Ja, és persze vissza kell majd kérned a sajátodat.

Adam megfogadta magában, hogy ha egyszer valóban hazajut, élete végéig előfizeti a Királyi Filharmónia Baráti Köre című folyóiratot.

– A jelek szerint egy problémával máris kevesebb van – közölte Robin.

– Egyelőre igen – válaszolta Adam. – Bárcsak végig velem jöhetnél. Robin elmosolyodott. – Frankfurt, Berlin, Amszterdam... ha esetleg unatkoznál, hát tudd, merre járunk. Egyébiránt, szívesen összefutnék azzal a Rosenbaummal. De szemtől szemben.

– Lehet, hogy a fickó párjára akadt benned? – élcelődött Adam.

– Láthatnám még egyszer azt az ikont? – kérdezte Robin, eleresztve a füle mellett a rosszmájú megjegyzést.

Adam lehajolt, hogy előhúzza az ülés alá gyömöszölt esőkabátot, majd óvatosan, hogy senki se lássa, kihalászta zsebéből a festményt. Robin hosszan, önfeledten bámulta Szent Györgyöt. – A múlt éjszaka, amikor ébren hánykolódtam és hasztalanul vártam, hogy erőszakot kövess el rajtam, azzal múlattam az időt, hogy próbáltam megfejteni, milyen titkot rejthet ez az ikon.

– Én meg azt hittem, mélyen alszol – vallotta be vigyorogva Adam. – Tulajdonképpen mindketten ugyanazon rágódtunk. És jutottál valamire?

– Igen, hogyne. Legelőször is rájöttem, hogy bizonyára a férfi bögősökhöz vonzódasz, máskülönben nem lettél volna képes ellenállni nekem...

– Az ikonra értettem... – Adam hangosan felnevetett.

– Először azon kezdtem el tünődni, vajon az apró, mozaikszerű festékfoltok nem állhatnak-e össze valamiféle kódrendszerre. Ám olyan csodálatos mestermunka, hogy bármiféle kódot csak a festmény elkészülte után vihetek volna fel rá. Ez pedig nem tűnik hihetőnek.

– Logikus következtetés, Batman.

– Nem, az te vagy... Nos, ezután azon gyötörtem az agyamat, lehetséges-

e, hogy a felszíni festékréteg alatt van vagy volt egy másik is. Eszembe jutott, iskolás koromban nemegyszer hallottam a tanáraitól, hogy Rembrandt és Constable gyakran ráfestett a saját alkotására, vagy mert nem tetszett neki a munka, vagy mert – legalábbis Rembrandt esetében – olyan szegény volt, hogy nem engedhetett meg magának új vásznat.

– Ha ez volna a helyzet, persze csak egy szakember lett volna képes eltávolítani a felső réteget.

– Egyetértek. Tehát ezt a variációt is elvetettem. Harmadsorban a keret hátulján látható parányi ezüstkoronán merengtem el – hátára fordította az ikont és a parányi intarziára bökött –, amely az általam említett szakértő szerint egyértelműen azt, bizonyítja, hogy az eredeti Rubljov van nálad, nem pedig egy másolat, ahogy kezdetben gondoltad.

– Látod, ezen már én is eltöprengtem álmatlant éjszakáimon, s oda lyukadtam ki, hogy bár ettől tagadhatatlanul sokszorosára növekszik az ikon értéke, még mindig nem szolgál magyarázattal arra, hogy miért ől érte válogatás nélkül Rosenbaum.

– Talán másvalakinek is égető szüksége van erre a Szent Györgyre, és legalább annyira elszántan akarja, mint Rosenbaum – vetette fel Robin.

– De hát kicsoda, és miért?

– Nem magát az ikont akarják, hanem valami mást..., valamit, ami el van rejtve benne.

– Ez volt az első dolog, amit ellenőriztem – mondta önelégült ábrázattal Adam. – Szent meg győződése, hogy az ikon szilárd, tömör fából készült.

– Nekem viszont más a véleményem – szögezte le Robin és ujja hegyével végigkopogtatta a fát, mint az orvos a beteg mellkasát. – Egész eddigi életemben hangszerekkel foglalkoztam, végignéztam, hogyan készítik őket, játszottam rajtuk, sőt, még velük is aludtam nemegyszer, úgyhogy nekem elhiheted: ez az ikon nincs tömör fából, bár a jóisten se tudja, hogyan lehetne ezt bebizonyítani. Ha elrejtettek benne valamit, akkor nyilván az a szándék vezérelte őket, hogy a hozzánk hasonló pancserek ne férhessenek hozzá.

– Csavaros eszed van, az egyszer szent!

– S ez csak úgy jön, magától, képzeled! – vágott vissza Robin, s visszaadta az ikont. – Majd tudasd velem egyszer, ha ráérsz, hogy találtál-e benne valamit.

– Mindenesetre, ha lesz majd öt nyugodt percem, esetleg sorra veszem a saját elméleteimet is – közölte Adam, becsúsztatva az ikont a viharkabát zsebébe.

– Már csak két kilométer Solothurnig – váltott témát Robin, s egy útjelző táblára mutatott.

Adam belebújt a kabátba és nyakig begombolta. – Elkísérlek az ajtóig – mondta Robin. Előrementek az ülések között. Adam odaszólt a sofőrnek, hogy le tudná-e rakni, mielőtt beérnének a következő faluba.

– Naná, semmi akadálya – készségeskedett az autóbuszvezető.

Hátra sem nézett.

– Máris leszáll? – szólalt meg mellettük Stephen.

– Sajnos, itt kell hagynom magukat. Köszönet a fuvarért. S nem

feledkezem meg a naptárról. – A sofőr a leállósávba irányította a járművet, megnyomott egy gombot a műszerfalán és a hidraulikus ajtó sziszegve hátrasiklott.

– Viszlát, Robin – búcsúzott Adam, s egy jó fivérhez illően arcon csókolta a lányt.

– Isten veled, öcskös... Ha hamarabb hazavetődnél, mint én, mondd meg anyának, hogy ölelem. – Mosolygott és integetett, még akkor is, amikor becsukódott az ajtó és az autóbusz visszakanyarodott a sztrádára, hogy folytassa útját Frankfurt felé.

Adam ismét magára maradt.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Professzor Brunweldet igen ritkán érte megtiszteltetés. Különösebben nem zavarta a dolog, mert már régen rájött, hogy ebben a sorsban osztozik az akadémikusok java része. Azt mondták, hogy az „elnök” akar vele beszélni. Fogalma sem volt, higgyen-e nekik. Tény: éjnek éjadján rángatták ki az ágyból, hogy nagy titokban bekísérjék a Pentagonba. Váltig bizonygatták, hogy szakértői minőségben kíváncsiak a véleményére. Lehetséges volna? Kuba és Dallas után

Brunweld professzor már mindent elképzelhetőnek tartott.

Olvasta valahol, hogy a Pentagonban annyi emelet van a felszín alatt, mint ahány a föld fölött. Most már ő is tanúsíthatja, hogy így igaz.

Odaadták neki a dokumentumot, és egyedül hagyták. Csupán egyetlen kérdésre óhajtottak választ kapni. Vagy egy órán át tanulmányozta az okmányt, aztán jelezte, hogy jöhetnek, elkészült a válasszal; Közölte velük, hogy szerény véleménye szerint a dokumentum hiteles, és ha az oroszoknak birtokukban van a saját példányuk, amelyet úgyszintén 1867-ben írtak alá, akkor önként választott hazája rettentő nagy bajban van.

Voltaképpen akkor kezdett ráeszmélni, hogy tényleg komoly dologról van szó, amikor tudomására hozták, hogy hétfőig nem hagyhatja el a Pentagont. Igazság szerint nem is lepődött meg különösebben, hiszen a saját szemével látta a dátumot a szerződés alján. Szóval: háromnapis fogság, távol szeretett, tanulni vágyó diákjaitól és önfeledten csacsogó feleségétől. Semmi baj – soha jobb alkalom, hogy végre elolvassa Proust összegyűjtött műveit.

Romanov tudta, hogy sokáig már nem várakozhat tétlenül az autó mellett, mert gyanússá válhat. Túlságosan is hivalkodó volt az uniformisa ahhoz, hogy ne bámulja meg mindenki, aki kiteszi a lábát a hotelből. Három perc elteltével dühösen bevágta a szürke sofőrsapkát a hátsó ülésre, és utasította Valcseket, hogy szabaduljon meg az autótól, aztán térjen vissza a konzulátusra.

Valcsek engedelmesen bólintott. Romanov parancsának tett eleget akkor is, amikor megölte a két angol ügynököt. Igaz, számára nem jelentett többet ölni, mint egy szivárgó vízvezeték megjavítani. Az egyedüli dolog, ami hibáztatott a tervben, a sofőr egyenruhája volt. Egyszerűen nem tudta begombolni magán. Romanovnak úgy tűnt, mintha kárörvendő vigyor suhant volna át Valcsek arcán, amikor kiderült, hogy kénytelen lesz ő, Romanov, belebújni a feltűnő uniformisba. Romanov egy kapualjba behúzódva még vagy fél óráig örködött a

hotel előtt. Akkorra már biztosra vette, hogy a tervet Londonban lefűjták. Leintett egy taxit és a szovjet konzulátusra vitette magát. Fel sem figyelt a taxis csodálkozó tekintetére, amikor meglátta sofőregyenruhás utasát.

Tényleg megeshetett vele, hogy Scott kétszer is kicsúszott a markából?

Ennyire alábecsülte volna? Ha ez még egyszer megtörténik,

igencsak meggyőző magyarázattal kell Zaborszkij elé állnia.

A konzulátus felé menet egyre-másra egy kép villódzott az emlékezetében, de Romanov nem tudott rájönni a nyitjára. Valami történt a szálloda előtt, ami nem illett bele a képbe. De vajon micsoda? Ha csak egy pillanat ideje lett volna, hogy az elmosódott jelenetre koncentráljon, talán kitisztulna a kép. Megpróbálta visszapörgetni az elmúlt fél óra eseményeit, mintha egy régi filmtekercset fűzne be újra; hiába, egy-két jelenet továbbra is homályos maradt.

A konzulátuson Valcsek egy nagy borítékkal várta, amely közlése szerint nem sokkal Romanov előtt érkezett a képviselőre. Diplomáciai futárral küldték Moszkvából.

Romanov másodszor is elolvasta a dekódolt üzenetet, de ezúttal sem tudott semmi fontosat kihámozni belőle.

„Új információ került napvilágra néhai Gerald Scott ezredesről.

Hasznos lehet, ha kontaktus létesül az üldözött vaddal. Teljes anyag legkésőbb holnap reggel megy, Al.”

Romanov eltűnődött rajta, ugyan mire jöhetett rá a központ Scott apjának múltjából, ami érdekes lehetne a számára. Továbbra is eltökélt szándéka volt, hogy a fiút rövid úton az apja után küldi, mielőtt még újabb üzenet érkezhetne Moszkvából.

Romanovnak ismét eszébe jutott a saját apja, és a menekülés titkos útja, amelyet azzal hagyott nyitva a számára, hogy érintetlenül megőrizte a vagyont. Az apja, akit ő az előmenetele érdekében beárult a hatóságoknak. Most, a további előmenetelért meg kell ölnie Scottot, hogy hazavihesse az ikont. Mert ha kudarcot vall... Kiűzte fejéből az apákat. Nem érdekelte a sorsuk.

– Vagy roppant szemfüles a fickó, vagy mint minden amatőrnek, neki is átkozottul nagy szerencséje van – szólalt meg hangosan, miközben a szűk kis iroda felé tartott, amit a konzulátus bocsátott rendelkezésére.

Valcsek azonkívül, hogy megkérdezte, mi lesz a következő feladata, nem fűzött megjegyzést Romanov észrevételéhez.

– Mondja el, hogy mi mindent figyelt meg, miközben a hotel előtt várakoztunk.

– Nem értem, mire kíváncsi? – értetlenkedett Valcsek.

– Ne kérdezzessen már annyit! – csattant fel Romanov, ledobva magáról a sofőrruhát. – Próbáljon meg inkább normálisan válaszolni a kérdésekre. Mesélje el, mire emlékszik, mit látott, mire figyelt fel attól kezdve, hogy megérkeztünk a szálloda elé.

– Tíz előtt pár perccel érkeztünk a Richmond elé – kezdte Valcsek.

– Leparkoltunk a Mercedesszel a szemközti oldalon, és vártuk, hogy felbukkanjon Scott. Néhány perccel múlt tíz óra, amikor abbahagytuk a figyelést. Scottot nem láttuk.

– Nem, nem. Nem így gondoltam. A részletek érdekelnek, nem az általánosságok. Például, feltűnt-e magának valami furcsa, valami

szokatlan, mialatt ott voltunk?

– Semmi különös – merengett Valcsek. – Az emberek folyamatosan jöttek-mentek, nagy volt a sürgés-forgás a szálloda körül. De abban biztos vagyok, hogy Scott nem volt a távozók között.

– Örülök, hogy legalább maga ilyen biztos benne. Aztán mi történt?

– Aztán? Hát megkért, hogy jöjjenek vissza a konzulátusra, és várjam meg itt.

– Mikor volt ez?

– Hét perccel tíz után. Azért emlékszem ilyen pontosan, mert akkor húzott ki a térről az autóbusz, s én megnéztem az időt.

– Az autóbusz?

– Igen, amelyik tele volt pakolva hangszerekkel! Körülbelül akkortájt indulhatott...

– Hangszerekkel, mi? – Romanovnak ráncba futott a szemöldöke.

– Most már tudom, hogy mi nem hagyott nyugodni. Csellók, hegedűk... és a nagybőgő, aminek a csomagtartóban lelt volna a helye. –

Valcseken látszott, hogy fogalma sincs miről van szó. Jobbnak látta, ha hallgat. – Hívjál fel azonnal a szállodát és kérdezze meg tőlük, kik utaznak azon az autóbuszon és mi a legközelebbi úticéljuk.

Valcsek elhúzta a csíkot.

Romanov a karórájára nézett. Tíz ötvenöt; gyorsan kell cselekedniük, nagyon gyorsan. Lenyomta a házivonal gombját. – Egy gyors autóra volna szükségem, és persze egy remek sofőrre.

Alig tette le a kagylót, Valcsek jelent meg az ajtóban. – Az autóbuszt a Királyi Filharmónia Zenekara bérelte ki. Európai turnén vannak.

– S Genfből hova mentek?

– Frankfurtba.

Kissé eltávolodott a falutól, miután egy hivatásos katona szemével tüzetes terepszemlét tartott. A főutca gyakorlatilag néptelen volt, eltekintve egy kisgyerektől, aki kitartóan rugdosott egy gumilabdát, a domboldalban nyíló hasadékot használva kapunak. Amikor észrevette Adamet, feléje rúgta a labdát. Adam visszapasszolta, a gyerek ügyesen elkapta és magához ölelte. Arcán széles mosoly ömlött el, de rögtön le is lohadt, mikor ráébredt, hogy Adamnek esze ágában sincs vele játszani, hanem szaporán folytatja útját a lankás domboldalon. A főutca mentén csupán néhány öreg ház sorakozott. Az egyik oldalon veszélyes meredély húzódott, azon túl pedig, a távolban, fával benőtt dombok emelkedtek, a másik oldalon viszont végtelen zöld mező hullámozott; tehenek legelésztek rajta boldogan, fittyet hányva a nyakukba akasztott súlyos kolompra. Adamnek összefutott a nyál a szájában.

A tehenek eszébe juttatták, hogy éhes.

Tovább haladt felfelé az úton, amely a gerincen hirtelen éles kanyart vett, széléről akár egy kilométerre is ellátott, anélkül, hogy őt észrevehették volna odalentről. Gyakorlatban is kitapasztalta, hogy kivitelezhető-e a terve és egy idő múlva úgy gondolta, hogy már kétháromszáz méterről is biztonsággal meg tudja különböztetni a brit gyártmányú, illetve rendszámú gépkocsikat a többiektől. Végző soron nem volt nagy kunszt rájönnie, hogy elég kevés külföldi szaladgál angol autókkal.

Húsz percen át lelkesen és derülatoan mutogatott felfelé tartott hüvelykujjal

a Lausanne felé igyekvő brit rendszámú autóknak: hét húzott el mellette anélkül, hogy bármelyik lassított volna. Nem vette figyelembe, hogy már nem kadétegyenruhát visel – akkor még könnyen ment az autóstop! Szinte mindenki megállt neki. Akkor... A karórájára nézett: még néhány percig próbálkozik, aztán kész. A következő három autó is megállás nélkül továbbrobogott, a negyedik lehúzódtott ugyan az útpadkára, de alig szaladt néhány métert feléje, csikorgó abroncsokkal kilőtt az út széléről.

Tizenegy húszkor Adam felhagyott a kísérletezéssel. Úgy ítélte meg, hogy komoly veszélyekkel járhat, ha továbbra is ott ödög az út mentén. Lebámult a szakadékba; igazán csak most tudatosodott benne, hogy nincs más választása: nyaka közé kell kapnia a lábát. Dacosan vállat vont, és elindult a völgy mélyébe vezető meredek ösvényen. Egyedül abban reménykedett, hogy keresztez majd egy olyan útvonalat, amely a térképen is jelölve van.

Egyszeriben keserves káromkodásra fakadt, amikor meglátta, hogy mi nyújthatott volna neki biztonságot, Szomorúan felmérte az odáig vezető távolságot... Ha csak egy órával korábban gondolt volna rá.

– Tartok tőle, hogy Antarktisz feláldozható lett.

– Ugyan miért?

– Mert most már tudjuk, hogy az apja tevőlegesen közreműködött Göring könnyű halálában.

– Nem egészen értem.

– El tudom képzelni, bár valójában egyszerű ügyről van szó. A maga kimért, hűvös angolja, az a lángelelkű hazafi egy szemét patkány leszármazottja, aki ciánkapszulát csempészett be Göringnek a nürnbergi börtönbe. Szolgáltatásainak jutalma pedig nem más, mint a cári ikon.

– De hát a D4-es bizottság összes tagjának meggyőződése, hogy ő az egyetlen reményünk!

– Köpök rá, hogy a maguk D4-e se mit gondol! Ha az apa képes volt egy gyékényen árulni a németekkel a háború alatt, nem látom be, hogy a fiú békeidőben miért ne cseresznyézhetne egy tálból az oroszokkal.

– Azt akarja mondani, hogy az alma nem esik messze a fájától?

– Fején találta a szöveget!

– Mit vár tőlem, mit tegyek?

– Folyamatosan tájékoztasson bennünket a Foreign Office lépéseiről, akár csak eddig. Svájci ügynökeink majd gondoskodnak a többről.

– Gyorsabban! – harsogta Romanov, jóllehet tudta, hogy már lehetetlen tovább növelni a sebességet, Elég volt egy pillantást vetnie a nagykövet sofőrjére; tökéletes profinak bizonyult, aki egyetlen rést, egyetlen lámpát, egyetlen lehetőséget nem hagyott ki, hogy előbbre furakodjon. Többet abból az autóból nem leheteti kihozni. Igazság szerint félő volt, hogy ha csak kicsivel is fokozni tudnák a sebességet, könnyen a szakadék mélyén köthetnének ki. Attól a pillanattól kezdve, hogy bekapcsolt fényszóróval és szüntelenül harsogó dudával ráhajtottak a sztrádára, a sebességmutató alig-alig mutatott kevesebbet óránként 130 kilométernél. – Még a határ előtt utol kell érniük őket – egyre csak ezt hajtogatta Romanov, öklével a bőrrel bevont

műszerfalat csapkodva. Miután ötvenöt perc alatt ledarálták az első száz kilométert, mindhárman előrehajolva, feszülten figyelték a sztrádát, mikor tűnik fel előttük az autóbusz. Ám még további harminc kilométert kellett robogniuk, hogy Valcsek végre felkiálthasson:

– Ott vannak! Biztosan ők azok! Ott fenn, a domb tetején, vagy egy kilométerrel előttünk.

– Szorítsa le őket az útról! – adta ki az utasítást Romanov. Szemét le nem vette az autóbusról. A nagykövet sofőrje balra szedte a kormányt, hogy végrehajtsa az előzést, s mikor már az autóbusz orránál haladt, hirtelen bevágott eléje. A busz vezetője kénytelen volt teljes erőből rálépni a fékre, egyúttal félrekapta a kormányt. Valcsek parancsoló gesztusokkal jelezte neki, hogy lassítson és húzódjon le az útról.

A nehéz jármű csak a hegy lábánál tudott megállni, a külső sávban.

– Egyikük se szólaljon meg. Bízzák rám a dolgot – mondta Romanov.

– Tartózkodjanak a buszvezető közelében, ha valami történne, ott legyenek kéznél. – Kiugrott a személyautóból és az autóbushoz rohant. Futás közben erősen figyelte a busz ajtaját, nem próbál-e valaki menekülni róla. Odaérve dühödten nekiesett az önműködő ajtónak, s addig verte az öklével, míg a sofőr megnyomta a gombot, és az ajtó kinyílt. Romanov fürgén felugrott, szorosan a nyomában a másik kettővel. Belső zsebéből előkapta az útlevelét és az ijedt sofőr orrá alá nyomta. – Ki itt a főnök? – ordította.

Stephen Grieg felállt. – A társulat igazgatója vagyok és...

– Svájci rendőrség – torkolta le Romanov. Grieg ugyan kérdezni szeretett volna valamit, de Romanov nem hagyta. – Amikor reggel elindultak Genfből, voltak pótutasok is az autóbushoz?

– Nem – válaszolta Grieg –, mire Romanov savanyú ábrázatot vágott.

– Hacsak Robin Beresford bátyját nem tekintjük annak.

– Robin Beresford bátyja? – kérdezte az orosz komor, vallató arckifejezéssel.

– Igen. Adam Beresford. De csak Solothurnig utazott velünk. Ott leszállt.

– Melyikük Robin? – nézett végig Romanov a férfiakon.

– Én vagyok – hallatszott egy hang a busz hátuljából. Romanov végigcsörtetett az ülések között. Mikor szeme megakadt a nagybögő tokján, azonnal összeállt a kép. Szinte ösztönösen, mindig is irtózott attól, ha valami nem volt a helyén. Igen, ez nyugtalanította, ez volt a szálfka a szemében. Vajon miért nem fektették be a nagybögőt a csomagtartóba? Hiszen ott lenne a helye, a többi, hasonlóan súlyos hangszer között. A nagybögőt magához szorító, erős csontozató lány szeme közé nézett.

– A maga bátyját hívják Adamnek?

– Igen.

– Micsoda egybeesés!

– Nem értem, miről beszél? – Robin igyekezett erőt venni magán, hogy ne remegjen a hangja.

– Merő véletlenségből azt az embert is Adamnek hívják, akit én keresek.

– Mi tagadás, eléggé elterjedt név. Lehetséges volna, hogy nem olvasta a Biblia első fejezetét?

– Százkilencven, esetleg százkilencvenöt centi magas, haja sötét,

szeme barna, karcsú testalkatú és jó felépítésű. Nem hinném, hogy pont egy ilyen fiútestvér illik magához – mondta Romanov, szigorúan végigmérve a lányt.

Robin dacosan hátrasimította vörös hajkoronáját, de ülve maradt.

Romanov lopva körülnézett a közelükben ülőkön. Az arcokon átsuhanó ideges rezdülésekből arra következtetett, hogy az autóbusz utasa maga Scott volt.

– S merrefelé szándékozott menni a bátyja, mikor leszállt a buszról?

– Romanov külön megnyomta a „bátyja” szót, miközben útlevelével, akár egy gumibottal, a tenyerébe csapkodott. .

– Halványlila gőzöm sincs – válaszolta Robin. Vonásait továbbra is az érdektelen udvariasság uralta.

– Adok még egy esélyt magának, hogy bizonyíthassa együttműködési készségét. Tehát: hová akart eljutni a bátyja?

– Én pedig még egyszer csak azt tudom mondani, hogy fogalmam sincs.

– Ha nem hajlandó válaszolni a kérdéseimre, őrizetbe fogom vétetni!

– fenyegetőzött Romanov.

– Kinek a felhatalmazásából? – nézett vissza nagy lelki nyugalommal a lány.

Romanov már majdnem bevirított neki is az útlevelével, de idejében rájött, hogy a lány sokkal értelmesebb, mint a sofőr, vagy akár az igazgató.

– A svájci rendőrség felhatalmazásából – közölte magabiztosan.

– Akkor nyilván készségesen megmutatja az igazolványát is, hogy lássam, kivel van dolgom?

– Ne szemtelenkedjen! – förmedt rá Romanov.

– Nem én vagyok a szemtelen, hanem maguk – vicsorította a fogát Robin, és felegyenesedett. – Mint valami örültek, megelőzik a buszunkat és elénk vágnak, szinte hajszálon múlt, hogy nem zuhantunk le a domboldalon, aztán chicagói gengszterek módjára betörnek közénk, és még van merszük azt mondani, hogy maguk svájci rendőrök! Fogalmam sincs, hogy maguk kicsodák-micsodák, de két dolgot hadd áruljak el: ha egyetlen ujjal is hozzám mer nyúlni, negyven férfi fogja pillanatok alatt laposra verni magát és a két sunyi cimboráját. S ha netán sikerülne élve megúszeniuk, vegye tudomásul, hogy a Királyi Filharmónia Zenekarának vagyunk a tagjai, és ilyen minőségben a svájci kormány vendégszeretetét élvezzük. Pár perc múlva átlépjük a határt, onnan kezdve a német kormány vendégei leszünk.

Vagyis, mérget vehetnek rá, uraim, hogy világszerte a lapok címlapjára kerülnének. Ugyanis az elmondottakból következően egészen új értelmezést nyerne cselekedetük nyomán az a kifejezés, hogy „diplomáciai incidens”. – Robin előrehajolt és mutatóujjával Romanov mellébe döfött. – Egyszóval, finom úri dámához illően csupán annyit szeretnék mondani, hogy takarodjanak a jó bűdös francba.

Romanov döbbenten bámult a lányra, majd amikor az szemrebbenés nélkül állta a tekintetét, kényszeredetten takarodót fűjt. Az autóbusz elejébe érve intett Valcseknek és a sofőrnek, hogy kövessék. Vonakodva engedelmessé váltak. Amint Romanov lába földet ért, az autóbusz vezetője szinte abban a pillanatban már csukta is az ajtót és

azonnal indított, egyesbe kapcsolt és a jármű visszakanyarodott a sztrádára.

A buszban az egész zenekar Robint ünnepelte: olyan ovációban részesült, ami rendes körülmények között csak a vezető szólistának járt volna ki.

Robinra azonban nem gyakorolt fergeteges hatást a tapsvihár. Ellenkezőleg: visszaroskadt az ülésre, és érezte, hogy reszket keze-lába.

Tisztában volt vele ugyanis, hogy az autóbusz negyven férfiutasa közül egy sem mert volna kezét emelni Rosenbaumra.

Sir Morris Youngfield végignézett az asztalnál ülőkön. Mindenki a helyén volt, kifogástalan állapotban, jöllehet a D4 bizottság fejeként csupán néhány perces felkészülést engedélyezett számukra.

– Halljuk a legújabb jelentéseket – nyitotta meg a tanácskozást Sir Morris. A helyettesére – vagy ahogy becézték: a Kettes Számúra – nézett, aki most is az asztal túlsó végében ült.

– Sajnos, nem tudok túl sok jó hírral szolgálni, uraim – vágott bele Lawrence. – Két igen tapasztalt ügynökünket jelöltük ki arra a feladatra, hogy a Richmond Szállodánál felszedjék Scottot, és biztonságosan eljuttassák a brit konzulátusra.

– S mi jött közbe? . – Tulajdonképpen senki sem tudja, hogy mi történt, a genfi csoportunk sem érti a dolgot. Tény viszont, hogy az embereink nem jelentek meg a szállodánál, s azóta sem kerültek elő.

– Mit mond a svájci rendőrség? – kérdezett közbe Busch.

– Nem valami segítőkészek – fordult az amerikai felé Lawrence. – Rájöttek, hogy nem mi vagyunk az egyetlen közvetlenül érintett külföldi hatalom az ügyben, s mint általában, most is meg kívánják őrizni semlegességüket, s egyik felet sem óhajtják előnyben részesíteni.

– A rohadékok! – kíváncszott ki Snellből az indulat.

– Van valami elképzelésünk, vajon merrefelé kószálhat most Scott?

– Sajnos, az égvilágon semmi – válaszolt Lawrence. Zavara láttán Matthews szája körül gúnyos mosoly jelent meg. – Abban szinte bizonyosak vagyunk, hogy ő is felszállt a buszra azzal a lánnyal... –

Lawrence az előtte fekvő iratokba pillantott – igen, Robin Beresforddal együtt. De már nem volt rajta, mikor befutottak a határra, ahol ellenőrizték az utasokat. A zenekarnak körülbelül egy óra múlva kell megérkeznie a frankfurti szálláshelyre, akkor talán többet is megtudhatunk tőlük. A német rendőrség sokkal nagyobb hajlandóságot mutat az együttműködésre, mint a szomszédai.

– És addig mit teszünk mi? – kérdezte Sir Morris nyomatékkal.

– Továbbra is megfigyelés alatt tartjuk a szóba jöhető búvóhelyeket, s persze egy pillanatra sem tévesztjük szem elől Romanovot, aki melleleg tegnap éjszaka a francia határon járt szemleúton. Egyik rutinos öreg rókánk fedezte fel, noha az orosz egészen rövidre vágatta a haját. Úgy látszik, az új frizura nem hoz neki szerencsét.

– Vagyis, jelen pillanatban Scott bárhol lehet – konstátálta Matthews.

– Mégis, mit gondol, Svájcban van még, vagy sikerült átkelnie valamelyik határon?

Lawrence tétovázott. – Fogalmam sincs – mondta aztán rezzenéstelen arccal.

Sir Morris rámeresztette a szemét az asztal túlsó végéből, de nem szólt.

– Véleménye szerint megpróbál majd újra kapcsolatba lépni önnel?

– tudakolta Snell.

– Ha még életben van, egészen biztosan.

– Ha Romanov még mindig Svájcban van, az csak egyet jelenthet.

Azt, hogy Scott él – vetette közbe Busch. – Tudniillik abban a pillanatban, ahogy a kezébe kerül az ikon, Romanov azonnal visszatérne keletre.

– Nekem is ez a véleményem – helyeselt Lawrence. – A repülőtereken ott vannak az embereink, és ellenőrzik az összes keleti járat utasait. Következésképpen azt javaslom, hogy folytassuk a keresést, s ha Scott közben nem lép velem érintkezésbe, holnap reggel hétkor újra találkozunk.

Sir Morris jóváhagyólag bólintott és fölemelkedett a helyéről. A többiek is felálltak.

– Köszönöm, uraim – köszönt el tőlük a D4 főnöke, és kifelé indult a tereméből. Lawrence-hez érve halkán odasúgta neki: – Ha volna egy perce, kérem, jöjjön be az irodámba.

Adam lába megcsúszott, s az utolsó métereket bukfencezve tette meg a szakadék aljáig, ahol nagyot puffanva a hátára esett. Kezéről több helyen lehorzsolódott a bőr, egyik-másik sebe vérzett is. Nadrágja cafatokban lógott, a rátapadt agyagos sártól már nem látszott az eredeti színe. Két percig ült mozdulatlanul, s igyekezett visszanyerni normális légzését. Visszanézett az országút felé, fel a magasba. Majd egy órájába került leereszkedni a szurdokba. Egy kődarab három másodperc alatt megtette volna az utat. Mindenesetre egy haszna mindenképpen származott a kiadós testmozgásból – senki nem láthatta az útról. Az előtte nyíló völgyre siklott a tekintete. Bármerre nézett, mindenfelé sík, szabad teret látott. Kétségkívül veszélyes, de nem maradt más választása.

Becsüld fel szemmértékkel, aztán ellenőrizd a térképen, jutott eszébe a régi jelszó. Csakhogy a térképnek most nem vette sok hasznát, szemmel meg úgy saccolta, hogy a völgy túlsó vége úgy három kilométerre lehet. Mindazonáltal a térkép ígérete szerint a szemközti meredeken túl, a hegygerinc másik oldalán egy út kanyarog a domb oldalában. Még egyszer körbepásztázta a vidéket: hullámszó zöld búzaföldek, ameddig a szem ellát, sehol egy csenevész bokor, ami mögé elbújhatna, középen pedig a lusta, sekély folyó. Úgy számította, hogy akár húsz perc alatt is elérheti a kiszemelt célpontot, a szemközt húzódó országutat. Zsebében kitapogatta az ikont, megvan-e még, aztán egyenletes tempóban nekivágott a völgynek.

Romanov mogorva, zárkózott képpel ült a gépkocsiban, szinte meg sem szólalt azóta, hogy meglehetősen dicstelen körülmények közepette távozniuk kellett az autóbusról. Valcsek és a sofőr szintén jobbnak látta, ha nem nyitja ki a száját. Romanov tudta, hogy a lány átlátott a szítán, és rájött, hogyan ugrassza ki a nyulat a bokorból, mégsem tehetett ellene semmit, mert nem engedhetett meg magának egy újabb diplomáciai incidenst, amelynek híre feltartóztathatatlanul eljutott volna Moszkvába, a KGB elnökéhez. De tudta azt is, hogy

sohasem fogja elfelejteni a vörös hajú lányt, akinek fiúneve van. Solothurn mintegy negyven kilométerre lehetett tőlük, visszafelé az úton, az ellenkező irányban. Ha a sofőrön múlik, akár húsz perc alatt megtehetnék volna ezt a távot, de Romanov ragaszkodott hozzá; hogy minden szembejövő járműnél lassítsanak le. Alaposan szemügyre vették az utasait, hátha Scott autóstoppal utazik tovább a német határ felé. Romanov elengedhetetlennek tekintette a megfigyelést, ami persze azzal járt, hogy több mint fél óráig tartott, mire elérték Solothurnt. Romanov azzal vigasztalta magát: legalább abban biztosak lehetnek, hogy Scott nem a német határ felé próbál menekülni – feltéve persze, hogy nem bújta el valamelyik autó csomagtartójában, vagy nem maszkírozta el magát a felismerhetetlenségig.

Solothurn hátárában Romanov utasította a sofőrt, hogy parkoljon le a település központjában, aztán pedig induljanak három irányba, hátha sikerül olyan nyomra bukkanniuk, amely elárulja, merre ment Scott. Bárkit kérdeztek azonban a helybeliek közül, aznap délelőtt senki sem látott a faluban Scotthoz hasonló idegent. Romanov mármár elcsüggedt; törte a fejét, melyik határ felé indulhatott az angol, amikor meglátta a sofőrt, amint egy kisgyereknek rúgja vissza a labdáját. Romanov mérgesen futott le a lankán, hogy alaposan megmossa a fejét, ám a kisfiú észrevette és felcsillanó szemmel most neki passzolt. Romanov ösztönösen megszelídítette és lábra igazította a gumilabdát, majd határozott rúgással bevágta a kisfiú mellett a kapuba. Már fordult volna a sofőrhöz, hogy a sárga földig leteremtse, mikor újra a lába elé gurult a labda. Haragosan felkapta, hogy a gyerekhez vágja, ám idejében észbe kapott a kisfiú arcáról sugárzó reménykedő mosoly láttán. Feje fölé emelte hát a labdát, és ott is tartotta.

– Nem láttál véletlenül ma reggel egy idegent errefelé? – kérdezte a kisfiútól franciául, szándékosan lassan, tagoltan ejtve a szavakat.

– De igen, igen! – kiáltotta a gyerek. – De ő nem tudott gólt löni!

– Merrefelé ment?

– Fel a dombnak. – A kisgyerek riadt megdöbbenésére Romanov eldobta a labdát és rohanni kezdett. Valcsek és a sofőr utána.

– Non, non – sipította a kisfiú, buzgón loholva a nyomukban. Romanov megtorpant és visszaneézett. A gyerek most pontosan azon a helyen állt, ahol nem sokkal azelőtt Adam próbált stoppolni, és a szurdok felé mutatott a karjával.

Romanov ráripakodott a sofőrré: – Hozza ide gyorsan az autót, szükségem van a távcsőre és a térképre! – A sofőr szaladt, ahogy a lába bírta, nyomában a gyerekekkel. Pár perc múlva már Romanov mellett fékezett a Mercedes. A sofőr fürgén kiugrott és Romanovnak nyújtotta a távcsövet, Valcsek meg a motorháztetőn kiterítette a térképet. Romanov beszabályozta a fókusz-távolságot, hogy tisztán lásson, és pásztázni kezdte a messzeségben emelkedő hegyeket. Teltek-múltak a percek, mígnem a távcső megállapodott egy apró barna pontocskán, amely csigalassúsággal küszört felfelé a legtávolabbi domb meredek oldalán.

– A puskát! – parancsolta Romanov.

Valcsek a csomagtartóhoz sietett, és kiemelte belőle a Dragunov típusú messzelátós mesterlövész-puskát. Gyakorlott mozdulatokkal

összeszerelte a karcsú, hosszú fegyvert, aminek egyedi megmunkálása tusa volt. Miután minden a helyére került, ellenőrizte, hogy töltve van-e. Aztán vállára eresztette a puskát és addig igazgatta, amíg a tus kényelmesen nem ült a vállgödrében; akkor ő is beszabályozta a távcső fókuszát és a célkeresztet Scottra irányította. Közben Romanov éberen követte Adam megfeszített, lankadni nem akaró mozgását. Szeme sarkából látta, hogy Valcsek fegyvere is az angolra irányul, teljes összhangban mozog vele. – Ölje meg! – adta ki az utasítást. Valcsek magában hálaimát rebegett a csendes, tiszta időjárásért. Az irányzékot az angol háta közepén tartotta, kivárt néhány pillanatot, és biztos kézzel, lassan meghúzta a ravaszt. Adamnek már csak pár lépés hiányzott, hogy felérjen a dombhátra, amikor a lövedék bőrét-húsát feltépve, a testébe hatolt. Tompa puffanással a földre zuhant. Romanov szája mosolyra görbült, és leeresztette a távcsövet. Adam azonnal felfogta, hogy mi lyukasztotta át a vállát, és azt is, hogy honnan jöhetett. Ösztönösen oldalra gurult, az első fatörzs mögé. Csak akkor hasított bele az égető fájdalom. Bár az ilyen nagy távolságból leadott lövésnél a golyó sokat veszít sebességéből, mégis úgy mart bele a vállába, mint a vipera méregfoga, és máris érezte, hogy viharkabátján át lassan szivárogni kezd a vére. Hátranézett, át a túloldalra, de nem látott senkit. De tudta, hogy Romanov ott vár és éberen lesi, mikor adhatja le a második lövést. Kínok között a hasára fordult, és felnézett a hegygerincre. Húszhuszonöt méter a biztonságot jelentő dombtetőig, ám fent át kell futnia a másik oldalra, amikor jó néhány másodpercig kiszolgáltatott és védtelen lesz. Az a néhány pillanat az életébe kerülhet. Még ha sikerülne is, Romanov szorosan a nyomában marad, és harminc percen belül utoléri az autóval. Mindazonáltal ez volt az egyetlen esélye a menekülésre. Csigalassúsággal, araszolva kúszott felfelé. Hálás volt a fának, hogy jó fedezéket biztosít üldözője elől. Először az egyik karját nyújtotta feljebb, majd utánahúzta a lábát; úgy mozgott, mint a tarisznyarák. Tíz méter után belehasított a felismerés, hogy a meredély számára kedvezőtlen szögben fordul és tökéletes célpontot fog nyújtani Romanovnak araszoló vonaglásával. Még négy testhossznyi feljebb kúszott és megpihent. Senki sem képes a végtelenségig egyenesben tartani a vállához illesztett puskát, morfondírozott Adam. Szép lassan kétszázig számolt. – Gyanítom, hogy meg fogja kísérelni – szólt oda Valcseknek Romanov, és újra szeméhez illesztette a távcsövet. – Három másodperce lesz, hogy tüzeljen. Majd jelzem, ha nekiiramodik. Romanov a fatörzsön tartotta a látszó fókuszát. Egy villanás jelezte, hogy Adam felpattant a rejtekhelyéről és teljes erejéből vágtazni kezdett, mintha az olimpia százméteres finisét kellene megnyernie. Romanov felkiáltott: – Most! –, és Valcsek rögtön a vállához kapta a mesterlövészpuskát. A rohanó alakra irányította a célkeresztet és abban a másodpercben húzta meg az elsütő billentyűt, amikor Adam átvetette magát a gerincen. A lövedék elsüvített a feje mellett. Romanov a szitkok özönét zúdította Valcsekre, amikor a távcsövön keresztül észlelte, hogy amaz hibázott. A kiterített térképhez lépett, hogy számba vegye a lehetőségeket. A másik kettő csatlakozott

hozzá. – Körülbelül tíz perc múlva kiér az országútra – közölte Romanov, ujjával a Neuchâtel és a francia határ közötti útszakaszt jelző piros vonalra bökve. – Feltéve, ha nem találta el az első lövés, mert ha igen, akkor csak lassabban tud haladni... Mennyi idő alatt tudnánk a határra érni? – fordult a követtségi sofőrhez.

A gépkocsivezető tanulmányozni kezdte a térképet. – Durván huszonöt, de maximum harminc perc alatt, őrnagy elvtárs – válaszolta.

Romanov a hegyek felé nézett. – Harminc perced van még az életből, Scott.

Mikor az autó tovaszánguldott, a kisfiú is hazaszaladt, s nagy lihegve elmesélte az anyjának, mit látott. Az anya megértő mosollyal hallgatta. Tudta, hogy csak egy gyermek fantáziája lehet ennyire élénk.

Adam megkönnyebbült sóhajjal állapította meg, hogy az országút mindössze másfél kilométernyire lehet tőle. Egyenletes ütemben futott abba az irányba, de hamarosan tapasztalta, hogy a kocogás fájdalmas és kiszívja összes erejét. Nagyon szeretett volna megállni, hogy megvizsgálja a sebét, de szívósan kitartott az országútig. A lövedék átszakította vállában az izomköteget, borzalmas kínokat gerjesztve az idegekben. Ha csak pár centivel lejjebb csapódik be, mozgásképtelenné tette volna Adamet. Viszont kellemes meglepetésként érte, hogy viharkabátján csupán egy apró vérfolt ütött át. Zsebkendőjét négyrét hajtva becsúsztatta az inge alá, és rászorította a sebre.

Tudta, hogy a kórházi elsősegélyt nem kockáztathatja meg. Ha még az est beállta előtt nyitva talál egy gyógyszerárat, maga is el tudja látni a sebét.

Megnézte a térképet. Néhány kilométerre húzódott a francia határ. Sebesülése miatt úgy határozott, hogy a lehető leggyorsabban igyekszik átjutni a túloldalra, feladva eredeti tervét, hogy Bázelen keresztül elvergődik Bremerhavenig.

Kétségbeesett elszántsággal emelte a magasba a karját. Már teljesen mindegy volt neki, hogy milyen gyártmányú vagy nemzetiségű autó áll meg, csak egyetlen dolog számított: hogy valaki felvegye. Úgy saccolta, hogy húsz percig teljes biztonságban stoppolhat, utána azonban ismét el kell tűnnie a dombok között. Szerencsétlenségére jóval kevesebb gépkocsi haladt a francia határ felé, mint amennyi a bázeli sztrádán közlekedett, és ráadásul egyik sem volt hajlandó felvenni. Már-már elfogta a rettegés, hogy megint kifut az időből, mikor egy sárga Citroën kanyarodott az út szélére és pár méterre tőle lefékezett. Mire Adam odaért a várakozó autóhoz, az utasülésen helyet foglaló nő már letekerte az ablakot.

– Maguk... merrefelé... mennek? – kérdezte Adam, érthető angolsággal, tagoltan ejtve ki minden szót.

A vezető áthajolt az utas felőli oldalra, alaposan végigmérte Adamet és erős yorkshire-i akcentussal közölte: – Dijon felé tartunk, pajtás. Magának jó?

– Igen, hálás köszönet – rebegette Adam. Nagy kő esett le a szívéről, hogy piszkos, megviselt külseje nem riasztotta el őket.

– Akkor pattanjon be a hátsó ülésre a lányom mellé.

Adam engedelmeskedett, és a Citroën nekilódult. A hátsó ablakon át Adam örömmel látta, hogy rajtuk kívül egy lélek sem jár az úton,

csak az üres aszfaltcsík kanyarog ki alóluk.

– Jim Hardcastle a nevem – mutatkozott be a kormány mögött ülő férfi, miközben harmadikba kapcsolt. Úgy tűnt, hogy Jim telt, pirosposzgás arcáról soha nem hervad le széles, meleg mosolya. Sötétbe hajló vörösseszőke haját simán hátrafésülte és rögzítőzselével szorosan letapasztotta. Tweedzakót viselt, kigombolt inggallérja alatt láthatóvá vált a mellkasán néhány vöröses szőrpamacs. Adam úgy nézte, hogy a derékbőrségét illetően már réges-rég felhagyott mindenféle próbálkozással. – Ő pedig a feleségem, Betty – bökött könyökével a mellette ülő nőre. Betty Adamre nézett, pufók arcán ugyanaz az örömteli, tiszta mosoly, mint a férjéén. Haja szőkítve volt ugyan, a tövéén azonban makacsul megőrizte eredeti sötét színét. – És maga mellett a lányunk, Linda – közölte Jim Hardcastle, mintha csak akkor jutott volna eszébe, hogy van még egy családtag. – Most fejezte be az iskolát, és a helyi tanácson fog dolgozni. Ugye, Linda? – Linda duzzogva bólintott. Adam szemügyre vette a fiatal teremtest. A kozmetikai szerekkel történt első kísérleteit szemmel láthatóan nem koronázta elsöprő siker. Szemét túlságosan is vastagon, ormóttanul húzta ki, ajkát viszont kellemetlen rózsaszínűre festette – a smink egyáltalán nem vált előnyére az egyébként vonzó fiatal lánynak. Adam becslése szerint a tinédzser kor végén járhatott.

– És magát hogy hívják, pajtás?

– Dudley Hulme-nak – felelte Adam, időben kapcsolva, hogy az útleveiben szereplő nevet mondja. – A szabadságukat töltik errefelé?

– érdeklődött, hogy elterelje a figyelmét a vállában lüktető fájdalomról.

– Hát, inkább összekötjük a kellemest a hasznossal – közölte Jim.

– Az útnak ez a része kiváltképp Bettynek meg nekem tetszik. Szombaton érkezünk Genovába, és béreltünk egy autót, hogy szétnézzünk Olaszországban. Először átkeltünk a Simplon-hágón... Hű, mondanom sem kell, micsoda lélegzetelállítóan izgalmas élmény volt a mi kis városunkhoz, Hullhoz képest.

Adam már nyitotta a száját, hogy a részletek felől érdeklődjék, ám Jimnek nem volt szüksége biztatásra. – Tudja, mustárban utazom. A Colman exportigazgatója vagyok, és éppen az NMSZ évi konferenciájára igyekszünk. Lehet, hogy már hallott is rólunk. – Adam biccentett, mint aki jól informált. – Nemzetközi Mustárszövetség... ez a szervezetünk neve – fűzte hozzá Jim. Adam alig tudta visszafojtani a nevetését, csupán sajgó vállsebének köszönhette, hogy végül is sikerült rezenéstelen fapofát vágnia.

– Az idén engem választottak az NMSZ elnökévé. Ha úgy tetszik, pályafutásom csúcspontját jelenti ez a mustár területén. És hát, ha nem veszi szerénytelenségnek, egyben kitüntető megtiszteltetés cégem számára is. Hiába, no, a Colman a legfinomabb mustár a földkerekségen – hadarta Jim, mintha naponta százszor ismételné el ugyanazt a mondókát. – Elnökként le kell vezetnem az évi konferenciát és vendégül látnom a meghívottakat. Ma este fogom megtartani a nyitóbeszédemet a világ minden tájáról összesereglett delegátusok előtt.

– Roppan lenyűgöző – vetette közbe Adam, a fájdalomtól összerándult arccal, mert hatalmasat zökkentek egy kátyúban.

– Tényleg az – helyeselt Jim. – Az embereknek halvány fogalmuk

sincs, hogy hányféle mustár létezik. – Elhallgatott, de tüstént folytatta is: – Százharminchárom-féle. Semmi kétség, volt már a Frogsnak is egy-két jó húzása, meg hát a Krautsnak sem megy rosszul, de persze meg sem közelítik a Colmant. Mindig is az volt a véleményem, hogy az angolnak nincs párja. Biztosan maguk felé is ez járja. Apropos, honnan is való maga?

– A hadseregben szolgálok – füllentette Adam.

– S ugyan mit keres egy autóstopos angol katona a svájci határ közelében?

– Beszélhetek magukkal nyíltan?

– Hallgatni fogunk, mint a sír – ígérte Jim. – Ne féljen, mi aztán tudjuk, hogyan kell tartani a szánkat.

Jim feleségét és lányát illetően Adamnek nem volt oka a kételkedésre.

– A Royal Wessex századosa vagyok. Az ezredünk egy NATOhadgyakorlaton vesz részt – közölte. – Vasárnap egy hamis útlevétéllel

és tiz angol fonttal a zsebemben partra tettem az olaszországi Brindisiben.

A feladatom az, hogy szombat éjfélig jussak vissza az aldershoti laktanyába. – Mikor észrevette a Jim arcán átsuhanó cinkos elismerést, az jutott eszébe, hogy ezért a teljesítményért talán még Robin is büszke volna rá. Férjével ellentétben Mrs. Hardcastle gyanakodva fordult hátra, hogy tüzetesebben végigmérje.

– Szinte ugyanabban a pillanatban tudtam, hogy tiszttel van dolgom, amikor kinyitotta a száját – mondta lelkesen Jim. – Belőlem nem tudna hülyét csinálni. A Királyi Hadsereg Hadtápszolgálatánál voltam őrmester a háború alatt. Nem valami nagy dolog, de azért én is megtettem a magamét a jó öreg hazáért. – Adamnek hirtelen átsuhant az agyán, hogyan becézték maguk között-a hadtáposokat: a Királyi Hadsereg Harácsoló- és Tolvaj Egysége. – És maga, Dudley? Részt vett harci cselekményekben? – kérdezte Jim.

– Egy-kettőben, még Malajziában.

– Hát abból én kimaradtam. Miután véget ért a nagy csetepaté, bizony szép csöndesen visszamentem a mustárszakmába. No, de hol a probléma, hogy visszajusson Angliába?

– Összesen nyolcan vágtunk bele, hogy végigcsináljuk Aldershotig. Ezer amerikai viszont arra esküdött fel, hogy minden eszközzel megakadályoz minket ebben.

– Pfuj, jenkik – mondta utálattal Jim. – Mindig csak akkor kezdik verni a tamtamot, amikor mi már majdnem megnyertük a háborút. Aztán még nekik jár a szájuk. Dicsőség, meg kitüntetések, mifene. No, mindegy. De az előbb úgy értettem, hogy van-e valami komolyabb probléma?

– Hááát... igen. Előre riasztották a határőrséget, hogy nyolc angol tisztt próbál átszökni Franciaországba, és a svájciak egyébként is borzasztóan szeretnék, ha ők csípnének nyakon minket. Tavaly tizenkét tisztből csak ketten tudtak eljutni az aldershoti helyőrségig – mesélte Adam, egyre jobban belelovalva magát. – Mondanom sem kell, heteken belül mindkettőjüket előléptették.

– A svájciak! Azok még az amerikaiaknál is hitványabbak. Még csak nem is csatlakoztak a háborúhoz! Boldogok voltak, hogy mindkét oldalt megkopaszthatják. Mérget vehet rá, pajtás, hogy magát nem fogják kiszúrni. Majd én teszek róla!

– Ha sikerülne átcsempésznie a határon, Mr. Hardcastle, biztos vagyok benne, hogy utána már könnyűszerrel végrehajtanám a feladatot.

– Vegye úgy, pajtikám, hogy már francia oldalon vagyunk.

Az üzemanyagjelző folyamatosan a piros mezőben rezgett. – Mennyi van még ilyenkor a tankban? Hány kilométerre elég? – Romanov hangja követelőző volt.

– Mintegy húszra, őrnagy elvtárs.

– Akkor még elég lesz a határig, ugye?

– Talán biztonságosabb volna, ha megállnánk valahol és teletöltenénk a tankot – indítványozta a sofőr.

– Most nincs idő biztonságos megfontolásokra – parancsolta Romanov.

– Gyorsítson!

– Igenis, őrnagy elvtárs – válaszolta a sofőr. Úgy vélte, nem volna szerencsés, ha most elkezdené magyarázni, hogy minél nagyobb sebességgel száguldanak, annál hamarabb fogy el az üzemanyaguk.

– Miért nem tankolta tele ma reggel, maga tökkeltött? – csattant fel Romanov.

– Azt hittem, csak a konzul elvtársat kell a városházára vinni ebédre, más fuvar ma nem lesz. Az ebéd alatt akartam megtankolni.

– Saját jövője érdekében imádkozzon, hogy odaérjünk a határhoz – fenyegetőzött Romanov. – És hajtson gyorsabban!

A Mercedes óránként 140 kilométeres sebességgel robogott, de Romanovban csak akkor engedett fel a feszültség, amikor meglátta a táblát: „Rappelle Douanes dix kilometres”. Pár perccel később, az öt kilométert jelző táblánál már vigyorba futott a szája. Mint derült égből a villámcsapás, a motor váratlanul köhögni, rángatni kezdett. Már nem kapott elég üzemanyagot, hogy a kellő fordulatszámot teljesítse. A sebességmutató feltartóztathatatlanul süllyedt, miközben a túlhajsztolt motor tovább prüszkölt. A sofőr gyorsan leállította a motort és üresbe tette a váltókart. A nehéz Mercedes súlyánál fogva gurult vagy egy kilométert, aztán visszavonhatatlanul megállt.

Romanov rá se hederített a sofőrre. Kiugrott a hasznavehetetlen autóból és futásnak eredt az útpadkán. Három kilométerre voltak a határátkelőhelytől.

– Támadt egy ötletem – szólalt meg Jim, amikor elhaladtak egy útjelző mellett, amely szerint már csak két kilométer volt hátra a határig.

– Megtudhatnám, mi az, uram? – kérdezte Adam. Válla kegyetlenül sajgott. A fájdalom hullámai lüktetve hatoltak át a szétroncsolt izmokon, mint amikor egy gyerek teljes erőből veri az ütemet ócska bádogdobján.

– Ha majd ránk kerül a sor az útlevel-ellenőrzésnél, ölelje át Lindát, és bújjanak össze, mint egy szerelmespár. A többit bízza rám.

Mrs. Hardcastle ismét hátrafordult, hogy most még közelebbről vegye szemügyre az utasukat. Linda mélyen elpirult. Adam ránézett a miniszoknyás, rózsaszín ajkú lányra, és zavarba jött a kellemetlen helyzettől, amelybe saját apja kényszerítette a fiatal teremtest. – Ne is vitatkozzon velem, Dudley – mondta magától eltelve Jim. – Bízhat bennem, be fog válni a tervem. – Adam nem szólt, Linda is hallgatott. A határhoz közeledve Adam megfigyelte, hogy mintegy száz méterre egymástól, két ellenőrzőpont is működik. Az egyik sávot

azonban nagy ívben elkerülte az összes gépkocsi, mert elől, az ellenőrzésnél heves vita bontakozott ki a vámosok és egy dühtől tajtékozó kamionsofőr között. Jim azonban közvetlenül a vadul gesztikuláló francia teherautója mögé állt be. – Adja ide az útlevelét, Dudley – mondta. Adam odanyújtotta neki a másodhegedűs útlevelét. Magában azon tanakodott, hogy a mustárkereskedő miért pont azt a sávot választotta.

– Azért soroltam be ide – magyarázta Jim kéretlenül is –, mert sejtésem szerint mire mi következünk, a vámosok egyenesen boldogok lesznek, ha minden hűhó nélkül átengedhetnek bennünket. – Mintha csak mások is osztanák az észjárását, egyre gyarapodott a sor mögöttük. A szócsata közben teljes hangerővel folytatódott. Adam figyelme egy pillanatra sem lankadt, szüntelenül hátratekingetett, hogy ne érje készületlenül Romanov esetleges feltűnése. Mikor ismét előrefordult, megkönnyebbülve látta, hogy az előttük álló kamiont félreparancsolják az útból.

Jim sebességbe kapcsol és előregerult az ellenőrzőhelyre. – Na, boruljanak már egymás nyakába! – szólt hátra.

Adam eddig a viharkabátja zsebébe rejtette a kezét, mert mindkettő csúnyán fel volt sebezve. Most nem tehetett mást, engedelmeskedett Jim felszólításának, átölelte Lindát és gépiesen az ajkára tapasztotta a száját. Közben egyik szemével hátra-hátra pislantott, nem látja-e Romanovot felbukkanni. Jócskán elképedt, mikor érezte, hogy Linda szétfeszíti az ajkait, és nyelvével az övét keresi. Adam tiltakozni akart, de hamar ráébredt, hogy egyrészt nem volna gáláns dolog a részéről, másrészt nem hangzana valami hitelesen a mondókája.

– A feleségem, a lányom és a jövődöbeli vejem – sorolta Jim, átnyújtva a négy útlevelet.

A határőrök az okmányokba mélyedtek.

– Miről folyt a parázs vita? – kérdezte Jim.

– Semmi olyasmiról, ami önt érintené – mondta az egyik vámos, az útleveleket lapozgatva. – Remélem, nem származott belőle kényelmetlenségük.

– Á, dehogy... Nekik például fel sem tűnt – felelte Jim nevetve és a válla fölött Adamékra mutatott.

A vámtiszt közömbösen vállat vont, visszanyújtotta az útleveleket és intett Jimnek: – Allez!

– Olyan éles az esze, amilyen csípős a mustárja! No lám, nem hiába mondják rám ezt az emberek odahaza, Hullban – büszkélkedett Jim. Hátrapillantott az összeölelkező párra. – Most már abbahagyhatják, Dudley, ennyi elég volt.

Adam érezte, hogy Linda csak vonakodva bontakozik ki a karjából. Szemérmesen lesütött szemmel, félszegen Adamre nézett, majd az apjához fordult: – De hát még át kell mennünk a francia határon is, nem?

– Már riasztottak bennünket, hogy a keresett személy körözés alatt áll, és tartsuk nyitva a szemünket, de biztosíthatom felőle, hogy itt nem haladt át – jelentette ki a rangidős határőr. – Valamelyik emberem biztosan kiszúrta volna. De ha a saját szemével akar meggyőződni róla, kérem, semmi akadály.

Romanov körbemutogatta a vámosoknak Adam kinagyított fotóját,

de egyiküknek sem rémlett, hogy látta volna. Valcsek pár pere múlva csatlakozott hozzá, és jelentette, hogy Scott nincs az átkelésre várakozó autókban, s hogy a Mercedest bevontatták a határállomás garázsába.

– Újra bevette volna magát a dombok közé, őrnagy elvtárs? Indulunk mi is? – kíváncsiskodott Valcsek.

– Még nem. Száz százalékgig biztos akarok benne lenni, hogy nem ment át a határon.

Az átkelőhely parancsnoka felbukkant a közelükben. – Nos, szerencsével jártak? – kiáltotta oda nekik.

– Nem – válaszolta Romanov gyászos ábrázattal. – Valószínűleg önnek van igaza.

– Én is így gondolom. Ha valamelyik emberem keze között átsiklott volna az angol, higgye el, már nézhetne is új munka után.

Romanov elismerően biccentett a tiszttel. – Elképzelhető, hogy valamelyikükkel még nem beszéltem?

– Nem nagyon hiszem... Habár páran éppen pihenőt tartanak.

Amott találja őket, ni, abban a bárban. Száz méterre innen, ha a francia ellenőrzőpont felé megy.

A helyiségben összesen ötven tartózkodtak, négy vámos és a francia felszolgálónő. A vámosok közül ketten biliárdoztak, ketten pedig kávékat iszogattak az egyik sarokasztalnál. Romanov odamutatta a fotót a biliárdozóknak. Közömbösen rázták a fejüket, és ismét a színes golyókra összpontosítottak.

A két orosz a pulthoz baktatott. Valcsek kávé és szendvicset rendelt.

Romanov fogta a csészéjét és a sarokasztalhoz sétált. Az egyik vámos éppen a kalandjáról beszélt, hogy milyen heves vitába keveredett egy francia kamionossal, aki svájci órákat próbált kicsempészni az országból. Romanov eléjük lökte Scott fényképét.

– Látták ma ezt az embert?

Nem úgy festett, mintha felismernék az arcot, sőt, a fiatalabbik már folytatta volna izgalmas beszámolóját. Romanov beleszürcsölt a kávéjába és közben azon törte a fejét, hogy mit csináljon. Menjenek tovább Bázélbe, vagy kérjen erősítést, és fésüljék át a környező dombvidéket? Feltűnt neki, hogy a fiatalabbik vámos egyre sűrűbben pislant az asztalon heverő fotóra. Megkérdezte hát tőle még egyszer, egészen biztos-e, hogy nem látta.

– Nem, nem, tényleg nem láttam – vágta rá a vámos, talán a kelleténél egy kicsit sietősebben. Ha Moszkvában lennének, percek alatt kiszedné belőle az igent, futott át Romanov agyán, itt viszont elegánsabb módszereket volt kénytelen alkalmazni.

– Hány perce? – kérdezte szelíden.

– Miről beszél?

– Hány perce? – ismételte meg a kérdést Romanov, most már keményebb hangon.

– Nem ő volt – nyögte a fiatal vámos. Homlokán izzadságcseppek gyöngyöztek.

– Ha nem ő volt, akkor hány perce annak, hogy nem ő volt?

A vámos habozott. – Húsz perce, talán harminc.

– Milyen gépkocsiban utazott?

A fiatalember ismét tétovázott: – Azt hiszem, talán Citroënben.

– A kocsí színe?

– Sárga.

– Hányan ültek benne?

– Összesen négyen. Egy család. Anya, apa és a lány. Ez a személy hátul ült, a lány mellett. Az apa azt mondta, hogy jegyesek.

Romanovnak nem volt több kérdése.

Jim Hardcastle abbéli erőfeszítését, hogy egy teljes órán át párbeszédet folytasson önmagával, tökéletes siker koronázta.

– Természetesen az NMSZ minden évben más városban rendezi közgyűlését – mondta éppen. – Tavaly a coloradói Denverben tartottuk, jövőre pedig az ausztráliai Perthben lesz. Így hát alkalmam nyílik egy kicsit világot látni. Persze, exportörként egyébként is hozzá kell szokni az állandó utazásokhoz.

– Magának biztosan sikerült – szúrta közbe Adam. Komoly erőfeszítésébe került, hogy a kínzó fájdalomtól oda tudjon figyelni jótevője szavaira.

– A szabályok szerint egy évre választottak elnöknek – folytatta

Jim. – Mindenesetre olyan terveket érlelek a fejemben, hogy 1966-ot nem fogják ám egyhamar elfelejteni a küldöttek!

– Biztos vagyok benne, hogy nem fogják.

– Rá fogok mutatni előttük, hogy a Colman az idén is rekord exportot bonyolított le.

– Igazán tiszteletre méltó.

– Igen, az... Bár őszintén meg kell vallanom, hogy nyereségforrásunk nagy része általában ott marad a tányér szélén – Jim hahotában tört ki a saját tréfáján.

Adam is kényszeredetten vele nevetett, noha valahol sejtette, hogy Mrs. Hardcastle és Linda már nem először hallja Jim szellemes megjegyzését.

– Eltöprengtem a dolgokon, Dudley, és biztosan az asszony is osztja a véleményemet, hogy megtiszteltetésnek vennénk, ha elfogadná a meghívásunkat és velünk vacsorázna ma este az elnöki asztalnál.

Persze, vendékként.

Mrs. Hardcastle szótlanul bólintott, Linda meg majd kiugrott a bőréből.

– Nem tudok mást, ami nagyobb örömömre szolgálna – válaszolta

Adam. – De van egy olyan érzésem, hogy a parancsnokom viszont sokkal kevésbé volna elragadtatva tőle, ha megtudná, hogy egy fontos katonai feladat teljesítése közben fogadásokra járok. Remélem, megérti.

– Ha magának is olyan parancsnoka van, mint amilyen az enyém volt, fogadja részvétem. Persze, hogy megértem. Mégis, ha egyszer elvetődik Hullba, feltétlenül keressen meg minket. – Előkapott egy névjegykártyát a szivarzsebéből és hátranyújtotta a válla fölé.

Adam hosszasan nézegette a domború betűket, és közben azon tanakodott, hogy mit jelenthet a „MIFT” rövidítés. De semmi kedve nem volt megkérdezni.

– Hol tegyük le Dijonban? – érdeklődött Jim, amint feltűntek a külváros első házai.

– Bárhol a belváros közelében, ahol maguknak kényelmes.

– Csak rikkantson, ahol megfelel... Persze, mondanom sem kell,

nekem mindig is az volt a véleményem, hogy mustár nélkül a hús annyit ér...

– Ki tudna rakni a következő utcasarkon? – kérdezte hirtelen Adam.

– Óóó! – sóhajtott fel csalódottan Jim, hogy máris el kell veszítenie nagyszerű hallgatóságát. Kelletlenül kanyarodott a járda mellé.

Adam csókot nyomott Linda arcára, aztán kezét rázott Mr. és Mrs. Hardcastle-lal.

– Örülök, hogy megismerhettem – búcsúzott Jim. – Ha mégis meggondolná magát, megtalál bennünket a szállodában... Csak nem vér az ott a vállán, pajtás?

– Áh, csak egy kis horzsolás, semmi különös. Elestem. Nem akarom, hogy az amerikaiak azt higgyék, nekem befellegzett.

– Persze, hogy nem. Na, minden jót és sok szerencsét.

Adam a járdáról utánuk nézett, amíg a Citroën el nem tűnt a szeme elől. Próbált integetni, még egy erőtlen mosollyal is megpróbálkozott.

Aztán sarkon fordult és szapora léptekkel bekanyarodott egy mellékutcába. Bevásárlóközpontot keresett. Pár perc múltán kiderült, hogy a belváros kellős közepén jár. Szerencséjére még minden üzletet nyitva talált. Jobbra-balra nézegetett, hátha megpillantja valamelyik felett a zöldkeresztes jelzést. Alig tett meg ötven métert, máris feltűnt egy gyógyszerár. Tétován belépett és végigpillantott a polcokon sorakozó dobozokon.

A sarokban, háttal a bejáratnak, egy magas, sörtehajú szőke férfit vett észre. Adam kövé dermedt. Amaz hátrafordult. Egyik kezében egy levél tableta, éppen a használati utasítást tanulmányozta elmélyülten, a másikkal meg hatalmas, tömött bajuszát simogatta.

Adam a pulthoz lépett.

– Nem beszél véletlenül angolul? – kérdezte a gyógyszerészt. Szerette volna, ha a hangja magabiztosan cseng.

– Tűrhetően. Legalábbis remélem.

– Szükségem volna jódra, vattára, gézre és Elastoplast ragtapaszra. Elcsúsztam egy sziklán és csúnyán lenyúztam a bőrt a vállamról – magyarázta Adam.

A gyógyszerész gyorsan összeírta a kért cikkeket. Lerítt róla az érdektelenség.

– Itt van, amit kívánt. Elastoplast nincs, másik fajtát adtam – közölte.

– Összesen huszonhárom frank.

– Svájci megfelel?

– Természetesen.

– Van a közelben egy hotel?

– A sarkon túl, a tér másik oldalán.

Adam megköszönte a felvilágosítást, kifizette a kötszereket és távozott.

A Hotel Frantel tényleg közel volt a patikához. Átvágott a téren és felsétált a szálloda bejáratához vezető lépcsőkön. Bent a hallban néhány ember ténfergett a recepciónál. A szobájukra vártak.

Adam panyókára vetette a viharkabátját, hogy eltakarja vérző vállát.

Ahogy elhaladt a bejelentkező csoport mellett, figyelmesen elolvasta a falra függesztett kiírásokat. Céltudatos, egyenes tartással vonult tovább, mintha mindennapos vendég volna a hotelben. Követve a kiszemelt nyíl irányát, leszaladt néhány lépcsőfokon. Három ajtót látott,

mindegyiken jelzés. Az egyikre férfialak, a másikra női sziluett, a harmadikra tolókosci figura volt erősítve.

Vigyázva nyitotta ki a harmadikat. Meglepetésére az ajtó mögött csupán egy üres, négyszögletes helyiséget talált. Az egyik fal menten magas ülőkéjű vécékagyló. Adam behúzta az ajtót, bereteszelte a tolózárral, majd a vállától a földre csúsztatta a súlyos esőkabátot.

Pár percig pihentette sajgó, elcsigázott tagjait. Aztán komótosan derékig vetkőzött. A mosdókagylót teleengedte forró vízzel.

Most volt hálás igazán az elsősegélynyújtó gyakorlatokért, amelyeken minden tisztnek át kellett esnie. Akkoriban ő is úgy gondolta, hogy sosem fogja hasznát venni a tortúrának. Húsz perc múlva a fájdalom alábbhagyott, csaknem fittnek érezte magát.

Jobbjával felkapta a kabátját és a vállára lendítette. A széles mozdulattól a térképzebből kihullott az ikon és a csempézett padlóra zuhant.

A földre érve nagyot koppant és Adam torkát összeszorította a félelem; olyan hangot adott, mint amikor valami kettétörik. Ijedten nézett le az ikonra, aztán csodálkozva, gyöngéden letérdelt melléje.

A csempén heverő ikon az ütődéstől szétnyílt, akár egy könyv.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Amikor egy órával később Adam másodszor is betoppant a Hotel Frantelbe, kevesen ismerték volna fel benne azt a nyúzott alakot, aki nem is olyan régen keresztülvágott az előcsarnokon.

Új inget, nadrágot és nyakkendőt viselt. Zakója is vadonatúj volt, kétsoros gombolású, ami becslése szerint jó, ha egy év múlva divatba jöhet odahaza, Nagy-Britanniában. Elsüllyesztette az öreg, kopott esőkabátot is, mivel az ikon pontosan elfért blézere belső zsebében.

Sejtése szerint a ruhaüzletben becsapták az átváltásnál, amikor utazási csekkel fizetett, de hát végül is nem ez volt a legfőbb fejfájása.

Dudley Hulme néven kivett egy egyágyas szobát, és a lifttel felment a harmadik emeletre.

Lawrence nem várta meg, hogy másodszor is kicsöngjön a telefon, idegesen felkapta a kagylót.

– Én vagyok az – mondta Adam.

– Hol vagy most? – kérdezte zaklatott hangon Lawrence.

– Ezúttal én kérdezek.

– Meg tudom érteni, mit érezhetsz most, de...

– Nincs több de. Bizonyára már te is rájöttél, hogy a híres-nevezetes csoportod valamelyik tagja közvetlen és folyamatos összeköttetésben áll az oroszokkal. Tudniillik Romanov és a barátai vártak rám a Richmond szálloda előtt, nem pedig a te embereid.

– Igen, már tudjuk mi is.

– Mi??? Ki az a mi? Ugyanis kezdek már belegabalyodni, hogy ebben a nagy zűrzavarban vajon az én pártomon ki áll...

– Ne hidd, hogy...

– Amikor a barátnődet megölik, hivatásos gyilkosok üldöznek fél Európán át, rád lőnek és...

– Rád lőnek?

– Igen, a barátod, az a drágalátos Romanov ma délután tüzet nyitott rám egy puskából és kilyukasztotta a vállamat. Feltett szándékom, hogy legközelebb én fogok elsőként löni, és esküszöm, nem a

válla lesz a célpont.

– Nem lesz legközelebb, ígérem. Biztonságban kihozunk onnan, csak mondd meg, hol vagy – fogadkozott Lawrence.

Adamnak eszébe jutottak Robin intő szavai: „Légy mindig óvatos, s gondold meg jól, hogy mennyit árulsz el neki.” Úgy döntött, hogy nem tárulkozik ki Lawrence-nek.

– Adam, az isten szerelmére, egy szál magad vagy! Ha bennem sem bízol, akkor kiben? Elismerem, úgy fest a dolog, mintha cserbenhagytunk volna. De többet nem fordul elő.

Hosszú csend jelezte, hogy Adam eltöpreng a hallottakon. – Dijonban vagyok.

– Dijonban? Miért pont ott?

– Mert az a fickó, aki hajlandó volt felvenni a kocsijába, éppen ide tartott egy nemzetközi mustárkonferenciára.

Lawrence nem állhatta meg, hogy el ne mosolyodjon. – Add meg a hotel telefonszámát és egy óra múlva visszahívlak.

– Nem. Majd én hívlak téged egy óra múlva.

– Adam, valamelyest bíznod kell bennem.

– Most, hogy tudom, mire vadásztok ti mindannyian, már nem engedhetem meg magamnak, hogy bárkiben is megbízzak.

Adam a helyére rakta a kagylót. Az ágyon heverő, nyitott ikonra nézett. Nem a két aláírás – Stoeckle és Seward kézjegye – nyugtalanította, hanem a dátum: 1966. június 20. Olyan érzése támadt, mintha kivégzési parancsot látna maga előtt.

– Jó éjszakát, uram – köszönt el a Century House kapuőre a magas rangú kormányhivatalnoktól. – Magának is – viszonzta amaz közvetlen, megnyerő modorban és köszönésképpen az őr felé emelte összecsucott esernyőjét. Apró mozdulat volt csupán, de a kapusnak jólesett. Hát igen, megint későig tanácskoztunk, de legalább újra Scott nyomára bukkantunk, gondolta magában a tisztségviselő. Egyre jobban tisztelte azt az embert. Nem elégedett meg azzal a magyarázattal, amellyel Lawrence Pemberton szolgált aznap délután a D4 ülésén: részletekbe menően tudni szeretne volna, miért vallottak kudarcot a Hotel Richmondnál.

Szapura léptekkel az Old Kent Road irányába indult. Fekete felöltőjében és hajszálcsíkos nadrágjában szembeötlő jelenség volt. Idegesen markolászta esernyője nyelét, aztán leintett egy taxit.

– Dillon könyvesbolt, Malet Street – vetette oda a sofőrnek, mielőtt befészkelte magát a hátsó ülésre. Már fél nyolcra járt az idő, de tulajdonképpen így sem fog elkésni; egyébként is, néhány perc ide vagy oda, nem sokat számít. Pemberton beleegyezett, hogy addig marad az irodájában, amíg el nem kötik az összes szálát. Szilárdan hitt benne, hogy ezúttal nem csúszik hiba a számításába. Elvigyorodott, amikor felidézte, hogy végül valamennyien elfogadták a tervét. Elgondolása két előnnyel is járt. Egyrészt elegendő időt biztosított számukra, hogy a legjobb embereiket szedjék össze az akció végrehajtására. Másrészt Scottot teljesen ki tudják majd vonni a forgalomból, hiszen egy elhagyatott, lakatlan helyre rendelték. Nagyon remélte, hogy ez volt az utolsó alkalom, amikor arra kérték, hogy „eredeti ötlettel” rukkoljon elő.

– Nyolc shilling lesz, nagyfőnök – dörmögte a taxisofőr, és a járda mellé kanyarodott. Odaadta a pénzt, megtoldotta hat penny borraavalóval. Látszólag ráérősen álldogált az egyetemi könyvesbolt kirakata előtt, közben azonban a taxi visszatükröződő foltját leste a kirakatüvegen. Megvárta, míg teljesen elnyeli a gépkocsi-áradat, s csak akkor mozdult. Befordult a Gower Streetre és tempósan szedte a lábát. Néhány perc múlva elért egy mellékutcaig, és besietett a sötét sikátorba. A Ridgmount Gardens egyike volt azoknak a helyeknek, amelyet a londoni taxisok közül is csak páran ismernek. Néhány métert botorkált a szűk utcában, aztán eltűnt az alagsorba vezető lépcsőkön. Megállt egy ajtó előtt, előbányászta Yale kulcsát, beillesztette a zárba, gyors mozdulattal kinyitotta, és ahogy belépett, már csukta is be az ajtót.

A következő húsz percet azzal töltötte, hogy lebonyolított két telefonhívást – egy nemzetközit és egy helyit –, majd megfürdött. Alig egy óra múlva szinte a felismerhetetlenségig megváltozott külsővel lépett ki a Ridgmount Gardensra. Divatos barna öltönyt, nyitott nyakú, rózsaszín virágos inget és barna mokaszint viselt. A haja is máshogy volt elválasztva. Visszagyalogolt a Dillonra és fogott egy taxit. – A British Museumhoz – mondta a sofőrnek. Megnézte az időt: nyolc múlt tíz perccel. Mostanra Scott már biztosan megkapta a részletes eligazítást, gondolta, az ő kapcsolatai pedig valószínűleg már visszatérőben vannak Dijonba. Hál' istennek, a terve lehetővé tette akár a kétórás késedelmet is.

A taxi fékezett és megállt a múzeum épülete előtt. Fizetett és felkaptatott a múzeum bejáratához vivő tizenkét lépcsőfokon. Mint minden héten, most is megcsodálta az épület bizánci stílusú homlokzatát. Majd sarkon fordult, lefutott a lépcsőkön, és leintett egy másik taxit.

– A Middlesex Kórházba, kérem. – A taxi teljes ívben megfordult, és megindult az ellenkező – nyugati – irányba. Szerencsétlen nyomorult. Ha a kezdet kezdetén Scott nem nyitja ki azt a rohadt borítékot, az ikon minden további nélkül visszakerült volna jogos gazdájához.

– Behajtsak egészen a kapuig? – kérdezte a taxis.

– Igen, kérem.

Nem sokkal később belökte a kórház ajtaját, figyelmesen böngészni kezdte a bejáratnál szemközt kifüggesztett osztálybeosztást, mintha egy bizonyos kórtermet keresne, aztán ismét kiballagott az utcára. Tapasztalatból tudta, hogy a Middlesex Kórháztól egyenletes tempóban három perc alatt odaér a Charlotte Streetre. Ott megállt egy ház előtt, és megnyomta a kaputelefon gombját.

– Ön tagja a klubnak? – kérdezte egy gyanakvó hang.

– Igen.

A megadott időpontban Adam feltárcsázta a lakásukat és végighallgatta Lawrence utasításait.

– Rendben van, még ez egyszer vállalom a kockázatot, de jól jegyezd meg: ha ezúttal is felbukkan Romanov, személyesen fogom a kezébe nyomni az ikont és vele együtt a birtoklevelet, aminek értéke messze meghaladja azt az összeget, mint amennyit az amerikaiak

egyáltalán képesek ajánlani, hogy visszavásárolhassák – jelentette ki. Miután befejezték és Adam letette a telefont, Lawrence és Sir Morris újra és újra lejátszotta az egész beszélgetést.

– Azt hiszem, a birtoklevél a kulcsszó – közölte Sir Morris.

– Egyetérték. De vajon mi lehet az a tulajdon, aminek mind az amerikaiak, mind az oroszok szemében ilyen felbecsülhetetlen értéke van?

Sir Morris nem válaszolt. Lassan forgatni kezdte az íróasztala szélén álló glóbuszt.

– Mi a fene ez a sípolás? – méltatlankodott Romanov. – Csak nem fogyott el megint a benzin?

– Nem, őrnagy elvtárs – mondta a sofőr. – Ez egy újfajta elektronikus szerkezet, amelyet mostanában szereltek fel minden nagykövetségi személygépkocsira. Jelzi, hogy be kell jelentkezni a képviselőn.

– Forduljon meg, és menjünk vissza. Pár kilométerrel lejjebb elhagytunk egy benzinkutat, ott biztosan van telefon – közölte szokatlanul csendesen Romanov.

Ennek ellenére idegesen dobolt a műszerfalon, mikor már jó ideje robogtak visszafelé, de csak nem akart feltűnni a benzinkút. A nap korongja keskeny sávra zsugorodott a dombok mögött, és várható volt, hogy egy óra múlva sötétség borul a tájra. Már vagy kilencven kilométerrel maguk mögött hagyták Dijont is, de sem ő, sem Valcsek nem látott semmiféle sárga Citroënt.

– Tankolja megint tele, én közben telefonálok Genfben – parancsolta Romanov, amint begördültek a benzinkúthoz. A telefonfülkéhez ügetett, Valcsek pedig éberén figyelte a tovaszáguldó gépkocsikat.

– Megkaptuk a jelzést, ezért jelentkezem – közölte Romanov, miután kapcsolták az illetékest, akinek a másodtitkári tisztség volt a fedőbeosztása.

– Újabb hívás érkezett Mentortól – mondta a másodtitkár. – Milyen messze vannak Dijontól?

A klubtag gyámoltalanul botorkált a félhomályba burkolózó helyiségben, mígnem talált magának egy üres sarokasztalt, közvetlenül egy oszlop mellett. Lehuppant a bőrszékre, és nyugtalanul forgolódni kezdett, mint mindig, míg arra várt, hogy kihozzák kedvenc italát, a malátawhiskyt jégkockával. Mikor végre-valahára az asztalára tették a poharát, türelmetlenül nagyot húzott belőle, aztán kortyonként szopogatta.

Időnként körülnézett a homályos helyiségben, nem fedez-e fel új arcokat az asztaloknál. Nem volt egyszerű feladat, mivel nem viselhette a szemüvegét. Beletelt egy kis időbe, mire szeme megszokta a félhomályt; az egyetlen fényforrást a bár fölött tompán fluoreszkáló vörös neoneső jelentette. Bármerre nézett, csupa régi ismerős arc köszönt vissza rá. A szemekben reménykedés csillant, de ő ma újat akart.

Észrevéve magányosan iddógáló törzsvendégét, a tulajdonos tüstént otthagytá a bárpultot, és leült vele szemben az alacsony székre. A klubtag még sosem tudott erőt venni magán, hogy a másik szemébe merjen nézni.

– Ismerek valakit, aki nagyon szeretne magával találkozni – suttogta bizalmasan a tulajdonos.

– No és melyikük az? – kapta fel a fejét a törzsvendég, s újra körbenézett

az asztalokon.

– Éppen az egyik automatán játszik, ott ni, a beszögellésben. Az a magas, karcsú fiú. Még nagyon fiatal – bűgta a tulaj, s fejével a villódzó játékgép felé intett. A klubtag odanézett. Egy bájos, ismeretlen arc mosolygott vissza rá. Ő is idegesen elmosolyodott.

– Igazam volt?

– Biztonságos? – kérdezte a vendég.

– Ezzel nem lesz probléma. Felső tízezerbeli fiúcska, nemrég került ki egy elit középiskola padjából. Csak szeretne egy kis zsebpénzt magának.

– Remek. – A klubtag újabb kortyot ivott a whiskyjéből.

A bártulajdonos a játékautomatához baktatott. A vendég látta, hogy valamit súg a fiatalember fülébe. A fiú felhörpintette italát, egy pillanatra této vázni látszott, aztán keresztülvágott a zsúfolt táncparketten és leült a vendéggel szemközt.

– Piersnek hívnak – mutatkozott be.

– Engem pedig Jeremynek – mondta a másik.

– Előkelő név – állapította meg Piers. – Mindig is szerettem a Jeremyt.

– Óhajt egy italt?

– Egy száraz Martinit, ha lehetne.

A klubtag rendelt egy száraz Martinit, magának pedig egy újabb adag whiskyt kért. A pincér elsietett, hogy teljesítse a rendelést.

– Nem láttam még itt.

– Csupán másodszor vagyok itt – közölte Piers. – Korábban a Sohóban dolgoztam, de annyira elfajultak arrafelé a dolgok, hogy az ember sohasem tudhatta, kivel hozza össze a sors.

Megérkeztek az italok és a vendég mohón belekortyolt az övébe.

– Akar velem táncolni? – kedveskedett Piers.

– Sürgősen hívnom kellett – közölte a hang. – Be van kapcsolva a magnó?

– Hallgatom.

– Antarktisiz Dijonban van. Rájött, hogy mi van az ikonban.

– És elárult nekik valamit?

– Nem. Csak annyit mondott Pembertonnak, hogy egy olyan birtoklevél van a kezében, amelynek az értékét képtelenek volnánk megfizetni, ha vissza akarnánk vásárolni.

– Ez így igaz.

– A britek a maguk részéről azt gondolják, hogy a hangsúly a tulajdonjogon van.

– Nincs igazuk – szögezte le beszélgetőpartnerére a vonal túlsó végén.

– A vétel a lényeg.

– Hogyan lehet ennyire biztos benne?

– A washingtoni orosz nagykövet június 20-ára diplomáciai találkozót kért a külügyminisztertől. Egy váltó lesz nála, amelyet nem kevesebb, mint 720 millió dollár értékű aranyletétről állítottak ki.

– Mi a teendőnk?

– Amilyen gyorsan csak lehet, Dijonba kell jutnunk. Meg kell kaparintanunk azt az ikont, mégpedig mind az oroszok, mind a britek orra előtt. Az oroszok nyilván biztosra veszik, hogy hamarosan az övék lesz. Gyanítom, hogy már úton vannak Dijonba.

– No de én már belementem, hogy a britek terve szerint fogunk eljárni!

– Lehetőség szerint ne feledkezzen meg róla, hogy kinek az oldalán áll, parancsnok.

– Igen, uram. S Antarktisszal mit fogunk csinálni, ha megszereztük tőle az ikont?

– Bennünket csak az ikon érdekelt. Antarktisz feláldozható.

Adam a karórájára nézett. Néhány perccel múlt hét óra. Ideje volt indulnia. Elhatározta ugyanis, hogy nem követi szóról szóra Lawrence utasításait. Ő fog rájuk várni, nem pedig fordítva, ahogy Lawrence elképzelte. Bezárta a szobáját, és a kulcsot leadta a recepciónál. Rendezte a számláját, kifizette a telefonhívásokat is.

– Köszönjük – mondta a fogadóportás, és már lépett is tovább.

– Hé, Dudley! – Adam megdermedt.

– Dudley! – harsant fel ismét a hang. – A mindenségít, alig ismertem meg. Hát mégis meggondolta magát? – Egy kéz csapott a vállára

– hál' istennek nem a sérült bal vállára –, s hátrafordulva Jim Hardcastle-lal találta szembe magát.

– Nem, nem – hebegte Adam, s magában azt kívánta, bár csak rendelkezne Robin apjának fortélyos ravaszságával. – Csak tudja, az a furcsa érzésem támadt, hogy valakik kiszúrtak a városban... úgyhogy jobbnak láttam külsőt változtatni és pár órára eltűnni szem elől.

– De hát akkor miért nem jön el a mustárosok vacsorájára? Ott aztán senki ki nem bökné magát.

– Bárcsak elmehetnék, de sajnos, már nem vesztegethetek el több időt.

– Legalább segíthetek valamiben, pajtás? – suttogta Jim cinkosan, mint aki érti a dörgést.

– Nem, mert ki kell jutnom... Szóval, egy óra múlva találkoznom kell valakivel a városon kívül.

– Bárcsak elvihetném autóval – sajnálkozott Jim. – Mit meg nem tennék egy katona kedvéért, de pont ma este annyi időm sincs, hogy lélegzetet vegyek.

– Ugyan, sose bánkódjon, Jim, minden rendben lesz.

– De én ráérek, papa, nekem semmi dolgom – szólalt meg váratlanul Linda, aki időközben az apja mögé lopódzott és éberén fülelt minden egyes szóra.

Mindketten odakapták a fejüket. Lindán fekete kreppruha feszült, ami felül olyan mélyen kezdődött, amilyen magasan alul végződött; frissen mosott haja hullámokban omlott a vállára. Tekintetéből reménykedés sugárzott.

– Csak nemrégiben kaptad meg a jogosítványodat, kislányom. Ne légy szeleburdi.

– Ha valami érdemleges, komoly ügyről van szó, mindig úgy kezelsz, mint valami taknyos kölyköt – csattant fel duzzogva Linda.

Jim elbizonytalanodott. – Milyen messze van innen az a találkozó? – kérdezte.

– Legföljebb tíz kilométernyire. De semmi gond, taxival is odajutok

– válaszolta Adam.

– A kislánynak igaza van – szögezte le Jim. Előkaparta zsebéből a kocsikulcsokat és odanyújtotta Lindának. – De ha valaha is elmondod

az anyádnak, isten bizony kitekerem a nyakadat.

Jim megragadta Adam kezét és hevesen megrázta.

– De semmi szükség, hogy...

– Egy szót se, pajtás, hallani sem akarom. Sose felejtse el, hogy végső soron ugyanazon az oldalon állunk. Na, sok szerencsét!

– Köszönöm, uram – hálálkodott gyámoltalanul Adam.

Jimről sugárzott a boldogság, melle dagadt a büszkeségtől. – Jobb, ha elhúzzátok a csikot, kislányom, mielőtt az anyád megjelenne a színen.

Linda lelkesedve karolt Adambe és a parkoló felé vonszolta.

– Merre megyünk? – kérdezte, miután elhelyezkedtek az autóban.

– Hajtson ki az auxerre-i útra – közölte Adam, s a cédulára pillantott, amelyre lejegyezte a Lawrence által megadott útirányt.

Linda csigalassúsággal indított. Szemmel láthatóan bizonytalanul kezelte a kormányt, de amikor kiérték a külvárosba, Adam türelme elfogyott, és felvetette, hogy nem tudna-e gyorsabban hajtani.

– Juj, nagyon ideges vagyok! – felelte a lány, s kezét Adam térdére fektette.

– Igen, azt látom. – Adam odébbhúzta a lábát, és keresztbe rakta.

– Vigyázzon, el ne vétse a leágazást – szólt a lánynak, amint feltűnt a balra mutató jelzőtábla.

Linda lekanyarodott az alacsonyabb rendű országútra, Adam pedig előrekémlelt, nehogy elhaladjanak a Lawrence által jelzett épületek mellett. Ám még elég sokat kellett zötyögniük, mielőtt feltűnt volna a létesítmény.

– Húzódjon le a padkára és kapcsolja le a lámpákat – mondta Adam a lánynak.

– Ó, végre – felelte az, behúzza a kéziféket. Hangjából várakozás vibrált. .

– Nagyon szépen köszönöm a fuvart. – Adam már nyúlt is a kilincsért, hogy kiszálljon.

– Hát ez a hála azért, hogy kockára tettem az életemet meg miegyebemet?

– nyafogta Linda.

– Nem akarom, hogy elkéssen - a vacsoráról.

– Ez a vacsora pont olyan izgalmasnak ígérkezik, mint a délutáni összejövetelek a Fiatal Konzervatívok Táncegyletében!

– De az édesanyja nyugtalankodni fog!

– Dudley, maga olyan maradi!

– Rendes körülmények között nem volnék az, de ha most még sokáig itt marad, tényleg veszélybe kerül az élete – közölte Adam halk, szelíd hangon.

Linda arcából kifutott a vér. – Ugye tréfál?

– Bár tréfálhatnék. Tehát, Linda, arra kérem, ha becsukódik mögöttem az ajtó, forduljon meg azonnal, menjen vissza a szállodába, és soha senkinek ne beszéljen az itt történetekről, különösen az anyjának ne.

– Rendben van. – Linda most először tűnt idegesnek.

– Nagyszerű kislány – dicsérte Adam. Hirtelen elhatározással átölelte a lányt és hosszan, forrón megcsókolta: Linda életében ez volt az első, igazi szenvedélyes csók. Aztán Adam kibontakozott a karjaiból

és fűrgén kiugrott az autóból. A Citroën – ahogy a nagykönyvben meg van írva – szabályos U alakban megfordult és elviharzott Dijon irányába.

Adam a karórájára pillantott. Még van másfél órája, amíg a többiek megérkeznek. Akkorra már koromsötét lesz. Ügetésbe fogott, s néhány perc múlva ott állt a leszállópálya szélén. Végigpásztázta az úttal párhuzamosan sorakozó, kiégett épületeket. Minden pontosan olyan volt, amilyennek Lawrence leírta. Lakatlan szellemvárosra hasonlított a környék. Adam biztos volt benne, hogy egyedül van, hiszen legutóbbi beszélgetésük óta nem telt még el annyi idő, hogy Lawrence terve mozgásba lendítse a gépezetet.

Miközben szemügyre vette a leszállópályát, szeme megakadt az ideális búvóhelyen. A betoncsík túlsó oldalán sötétlett. Ott fogja kivárni, hogy a körülmények alakulásától függően melyik elképzelését valósítsa meg.

Alan Banks repülő hadnagy hálás volt a holdnak, hogy aznap este ragyogó fénnel világított Igaz, landolt már sokkal rosszabb körülmények között is a katonákkal zsúfolt, viszonylag kisméretű Beaver géppel: amikor lángokban állt a leszállópálya, mint annak idején a blackpooli tengerpart.

Banks megdöntötte a gépet, leírt egy teljes kört a repülőtér fölött, és közben gondosan tanulmányozta a két kifutót. A légikikötő olyan régóta állt használaton kívül, hogy egyetlen kézikönyvben sem lehetett már leírást találni a leszállópályák elhelyezkedéséről és állapotáról.

A repülő hadnagy megszegett minden létező szabályt és előírást, kezdve attól, hogy egy jelzés nélküli géppel repdesett idegen légtérben, egészen addig, hogy a franciáknak Párizst adta meg úticélként; nem lesz könnyű megmagyarázni nekik, hogyan téveszthette el a repülőteret – több mint százötven kilométerrel.

– Úgy nézem, egyszerűbb lesz a leszállás az észak-déli pályán – szólt oda Banks az ejtőernyős rohamosztag parancsnokának, aki öt emberével a gép hátsó részében kuporgott. – Mennyire közelítsem meg a hangárokat? – tette még hozzá, kimutatva az ablakon.

– Ne guruljon nagyon közel hozzájuk, inkább az épületektől pár száz méterre állítsa le a gépet – hangzott a válasz. – Még mindig nem tudjuk, mi vár ránk odalent.

Á hat kommandós éber szemmel figyelt kifelé. Úgy szólt a parancsuk, hogy szedjenek fel egy Scott nevű angolt, aki már várni fog rájuk, aztán tűnés onnan, amilyen gyorsan csak lehet. Pofonegyszerűnek tűnt a feladat, de mégsem lehetett az, ha egyszer őket vették igénybe az akció végrehajtására.

A pilóta délnek fordította a gépet, aztán előredöntötte az orrát. Elvigyorodott, amikor észrevette a kifutó végében árválkodó, kilőtt

Spitfire-t. Igen, az apja is ilyeneken repkedett a második világháborúban.

Persze, amaz ott lent már sosem fog hazajutni. Biztos kézzel eresztette le a Beavert, és miután a kis gép hatalmasakat zöttyenve földet ért, nem az ő hibájából recsegett, rázkódott minden eresztékében, hanem mert az elhagyott leszállópálya tele volt gödrökkel.

Banks repülő hadnagy mintegy kétszáz méterre fékezte le a gépet a hangártól, de előzőleg háromszázhatvan fokos szögben megfordult,

hogy szükség esetén azonnal felszállhassanak. A százados ragaszkodott hozzá, hogy megtegyenek minden elővigyázatossági intézkedést. Kikapcsoltatta a motort és leoltatta a fedélzeti fényeket is. A propeller dübörgése hamarosan hátborzongató suhogássá csendesült. Negyvenhárom perccel korábban érkeztek a megbeszélt időpontnál.

A kiegészített Spitfire pilótafülkéjéből Adam gyanakodva leste a kis gépet. Négy száz méterre lehetett tőle. Úgy döntött, hogy amíg holdfényben úszik a kifutópálya, nem kockáztatja meg, hogy biztonságos rejtékhelyéről előbújva, a nyílt téren át rohan a géphez. Feszülten figyelte a jelzés nélküli repülőt, hátha valamilyen apró jelből meg tudja állapítani, kik ülhetnek benne. Becslése szerint úgy tizenöt perc múlva a holdat eltakarják a felhők. Teltek-múltak a percek. Egyszer csak Adam arra lett figyelmes, hogy a holdárnyékos oldalon hat ember ereszkedik alá a gépből és egymás után lehasal a betonon. Valamennyien a brit ejtőernyős kommandósok egyenruháját viselték, de a sofőrnek beöltözött Romanov példáján Adam megtanulta, hogy óvatosnak kell lennie. A katonák mozdulatlanul hasaltak a repülőgép körül. Nem moccant Adam sem, mert továbbra is bizonytalan volt azt illetően, hogy kikkel van dolga.

A kifutón fekvő katonák gyűlöltek a holdat, de még inkább azt, hogy nem volt fedezékük. A százados a karórájára pillantott. Még harminc perc. Felemelte a karját, s valamennyien kúszni kezdtek a hangár felé, ahol Pemberton tájékoztatása szerint Scottnak kellett várakoznia. Csaknem húsz percig tartott, mire elérték célpontjukat.

Minden egyes megtett méterrel erősebbé vált viszont bennük az az érzés, hogy Pemberton túlzásba vitte az óvatosságot, ellenségnek nyoma sincs a környéken.

Fokozatosan sötét felhők tornyosultak az ezüstösen izzó hold elé és a repülőtérrre fekete árnyék borult. A százados megnézte az időt. Még mindig volt öt teljes perc a találkozóig. Ő ért elsőként a hangár bejáratához, tenyerével puhán benyomta az ajtót. Belesett a résen. Arra sem volt ideje, hogy a fegyveréhez kapjon: a lövedék a homlokán hatolt be és szétloccsantotta az agyvelejét.

– Gyerünk, cimborák! – kiáltotta az osztag parancsnokhelyettese.

Talpra ugrottak és félkörívben sortüzet zúdítva maguk elé, a hangár falához iramodtak, hogy ott keressenek fedezéket.

Amint Adam fülét megütötte a jellegzetesen skót akcentus, kipattant a pilótafülkéből és ahogy csak a lába bírta, rohant a kifutón várakozó gép felé. A Beaver propellerjei máris pörögni kezdtek. Adam felkapaszkodott a gép szárnyára, végigkúszott rajta, és az elképedt pilóta mellett bemászott a gépbe.

– Adam Scott vagyok... értem jöttek – kiáltotta.

– Én pedig Alan Banks repülő hadnagy vagyok, öregfiú – válaszolta a pilóta, és kezét rázott vele. Csak egy angol tiszt képes arra, hogy ilyen körülmények között is kezét nyújtson, villant át Adamen. Jóllehet, időnként még görcsösen összerándult a gyomra, de azért már lassan kezdett felengedni benne a feszültség.

Mindketten a hangár felé néztek, ahol ádáz tűzharc dúlt.

– Muszáj indulnunk – szólalt meg a pilóta. – Azt a parancsot kaptam, hogy egy darabban vigyem haza Angliába.

– Addig egy tapodtat sem mozdulunk innen, amíg meg nem győződünk róla, hogy már egyik embere sem tud visszaérni a géphez.

– Sajnálom, pajtás. Vitának nincs helye. Az utasításom teljesen egyértelmű: ki kell vinnem innen magát. Az ő dolguk, hogyan gondoskodnak magukról.

– Legalább még egy percet várjunk – könyörgött Adam.

Addig vártak, míg a propellerek már teljes erőből bömböltek. S akkor hirtelen elült kint a csatazaj; Adam szíve a torkában dobogott.

– Muszáj mennünk – mondta a pilóta.

– Tudom. De tartsuk nyitva a szemünket. Van valami, amit szeretnék megtudni, mielőtt felszólunk.

A megszámlálhatatlan éjszakai őrjárat során szerzett képességének köszönhetően Adam sokkal hamarabb megpillantotta a közeledő alakot, mint a pilóta.

– Nyomás, gyerünk! – dörrent rá a hadnagyra.

– Mi van?

– Gyerünk már!

A pilóta előrenyomta a botkormányt, és a kis gép lassan gurulni kezdett a gödrökkel szabdalt kifutón.

A sötétségből kivált egy alak és feljük szaladt. Fegyverének torkolattüze fenyegetően okádta a kékes lángot: a sorozat egyenesen rájuk irányult. A pilóta hátrakapta a fejét. A felhők mögül előbukkanó holdsugár egy magas, szőke, sörtehajú férfit világított meg.

– Gyorsabban, ember, gyorsabban! – üvöltötte Adam.

– Gőzerőre van állítva a motor, jobban nem megy – kiáltotta a pilóta.

A fegyver újra felugatott odakint, és a lövedékek ezúttal felszakították a gép oldalát. Harmadszor is felvillant a torkolattűz, de a Beaver már egyre sebesebben gurult. Adam látta, hogy a géppisztolyos alak elmarad mögöttük, önkéntelenül is felrikkantott örömében, amint a kis repülő elrugaskodott a földről és a magasba emelkedett. Lenézve látta, hogy Romanov már nem rájuk tüzel, hanem ellenkező irányba, valakire, aki nem az ejtőernyősök egyenruháját viseli.

– Nem gondolhatták komolyan, hogy kárt tudnak tenni bennünk... hacsak persze nem volt náluk egy páncélöklő – jelentette ki Banks repülő hadnagy.

– Akkor is szép teljesítmény volt – mondta Adam a pilótára nézve.

– Kiváltképp, ha belegondolok, hogy a feleségem ma este moziba akart csábítani – nevetett Banks.

– Mit néztek volna meg?

– A My Fair Lady-t.

– Nem unja már a társaságot? Menjünk inkább haza... – indítványozta Piers, s elhúzta a kezét partnere combjáról.

– Remek ötlet – válaszolta amaz. – De előbb rendezem a számlát.

– Én meg addig begyűjtöm a kabátomat meg a sálamat. Találkozunk fent a kijáratnál, rendben?

– Rendben. – Mikor elkapta a tulaj pillantását, kézmozdulattal jelezte, hogy kéri a számlát. Nem kellett sokat várnia. A számla tulajdonképpen egy cetli volt, rajta a szokás szerint csillagászati összeggel. S mint mindig, a klubtag most is szó nélkül fizetett. Kifelé menet megköszönte a tulajnak a szíves közreműködést, s komótosan felballagott

a poros, nyikorgó falépcsőkön. Partnere a bár előtt várt rá. Intett egy taxinak, s miközben Piers elhelyezkedett a hátsó ülésen, úti célként a Dillon könyvesboltot adta meg a sofőrnek.

– Ne, itt ne – súgta oda újdonsült barátjának, amikor az simogatni kezdte a combját.

– Nem tudok tovább várni – búgta Piers. – Ilyentájt már ágyban szoktam lenni.

– Ágyban szoktam lenni... – ismételte meg gépiesen a fiú szavait, és a karórájára pillantott. Mostanra már el kellett dőlnie a játszmának. Nyilván simán, zökkenő nélkül végrehajtották az akciót; Scott ezúttal nem úszhatta meg szárazon, a kezük közé került ő is, és ami még fontosabb, övék a...

– Négy shilling lesz – szakította félbe merengését a taxis, elhúzva az utasteret elválasztó üveglakot. Odalökött neki öt shillinget, s nem várta meg a visszajáró aprót.

– Mindjárt ott vagyunk – mondta Piersnek. Elhaladtak a könyvesbolt előtt, aztán bekanyarodtak a mellékutcába. A fiú a lépcső tetején várt, míg kinyitotta az ajtót, és felkapcsolta a villanyt. Betessékelte a fiatalembert.

– Ó, de hisz ez fenemód barátságos – lelkesedett Piers. – Tényleg nagyon barátságos.

Alan Banks repülő hadnagy kinézett a parányi pilótaablakon.

Gépe egyenletesen emelkedett.

– S most hová? – érdeklődött Adam. Teste egészen elernyed a megkönnyebbüléstől.

– Hát, eredetileg azt gondoltam, hogy vissza Angliába, de most inkább azt mondanám, addig, ameddig el tudunk jutni.

– Nem értem, miről beszél – mondta Adam aggódva.

– Nézzen az üzemanyag-jelzőre. – Alan Banks mutatóujjával megkocogtatta az üveglapot, ami mögött a parányi, fehér mutató a negyed és az üres jelzés között állt félúton. – Ha nem kapjuk az oldalunkba azt a sorozatot, simán hazajutottunk volna a middlesex-i Northoltba. A fehér mutató egyre lejjebb süllyedt, és hamarosan elérte a piros mezőt. Adam látta, hogy a bal oldali propeller rángatózva leáll.

– Kénytelen leszek egy szántóföldet keresni, hogy letegyem a gépet. Nem kockáztathatom meg a továbbrepülést, a közelben amúgy sincs sehol repülőtér. Egyáltalán, adjunk hálát istennek, hogy ilyen tiszta az égbolt és gyönyörűen világít a hold.

Minden átmenet nélkül a gép meredeken süllyedni kezdett. –

Megkísérlem a landolást azon a szántóföldön – közölte a hadnagy rezzenéstelen arccal. Egy nagy kiterjedésű földterületre mutatott, tőlük nyugatra. – Kapaszkodjon! – parancsolt rá Adamre. A Beaver feltartóztathatatlanul pörgött egy képzeletbeli tengely körül, és egyre gyorsabban siklottak lefelé. Az a nagy földterület hirtelen összezsugorodott, amint közeledtek feléje.

Adamben csak késve tudatosodott, hogy kifehéredett ujjakkal markolja az ülés szélét, és a félelemtől összeszorítja a fogát.

– Csak nyugalom – intette a pilóta. – Ezek a Beaverek sokkal vacakabb körülmények között is képesek leszállni. – A gép kerekei földet értek. – A fenébe! Ez az átkozott sár! Erre aztán nem számítottam!

– dühöngött a hadnagy. A kerekek ellenőrizhetetlenül csúszkáltak a puha talajon, és a gép hirtelen orra bukott. Pár másodpercebe telt, mire Adam felfogta, hogy életben van ugyan, csak éppen fejfelé lefelé lóg a biztonsági övé.

– Most mi a fenét csináljak? – kérdezte a pilótától. Válasz azonban nem érkezett.

Adam összeszedte minden erejét, hogy kiutat találjon szorult helyzetéből. Előre-hátra himbálta magát, míg végül sikerült megkapaszkodnia a gép szélében, lábával pedig megtámaszkodott a botkormányon. Nagy nehezen kicsatolta a biztonsági övet, s mint valami homokzsák, zuhant a Beaver összeroncsolódott törzsére.

Kínkeservesen feltápáskodott, szerencséjére semmije sem tört el.

Gyorsan körülnézett, de a pilótának nyomát sem látta. Lecsúszott a repülőgép törzséről, és fellelegzett, amint szilárd talajt érzett a lába alatt. Csetlett-botlott a roncsok körül, mígnem a géptől harminc méterre észrevette Alan Bankset. Mozdulatlanul feküdt a hátán.

– Maga rendben van? – kérdezte a pilóta, megelőzve Adamet.

– Én igen, de mi történt magával, Alan?

– Semmi gond. Valószínűleg a bukfencezés közben kiestem a gépből. Mindenesetre bocs a landolásért, pajtás, nem egészen így képzeltem el. Majd egyszer újra kipróbáljuk.

Adam hangosan nevetett. A pilóta lassan felült.

– No, akkor mi legyen most? – érdeklődött Banks.

– Járnai tud?

– Igen, azt hiszem – válaszolta Banks és óvatosan felkelt a földről.

– A mindenségit! Kikészült a bokám... Nem nagy dolog, de rohanni biztosan nem tudok vele. Jobb, ha egyedül megy. A fegyveres banda harminc perc múlva itt lesz a sarkunkban.

– De mi lesz magával?

– A második világháborúban itt valahol, ezeken a nyavalyás földeken zuhanhatott le az apám is a gépével. Sikerült meglógnia a németek elől, sőt, haza is vergődött Angliába. Hogy őszinte legyek, még hálával is tartozom magának, Adam, mert ha egyszer én is hazajutok innen, isten bizony örökre el tudom hallgattatni az öreget. Erről jut eszembe, ezúttal kik üldöznek bennünket?

– Az oroszok – válaszolta Adam, de rögtön megfordult a fejében, vajon nincs-e a háttérben egy második vonalbeli ellenség is.

– Az oroszok... hát ez jó! Jobb már nem is lehetne. Ha nem ők jönnének, az apám talán nem is tekintené tisztességes összehasonlításnak. Adam elmosolyodott. Az apjára gondolt, és arra, hogy bizonyára egykettőre megkedvelte volna Alan Bankset. ösztönösen a zsebéhez nyúlt, és megtapogatta az ikont. Egy darabban volt. A pilóta szavai még nagyobb elszántságra sarkallták, hogy mindenáron haza kell jutnia Angliába.

– Merre induljak? – kérdezte.

A repülő hadnagy felnézett a Nagy Medvére. – Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha én keletnek tartok, maga viszont menjen nyugat felé. örülök, hogy megismerkedtünk, öregfiú. – S ezzel sarkon fordult, és elbicegett.

– Nem tudom, meddig tudok kitartani, őrnagy elvtárs.

– Muszáj, hogy összeszedje magát, Valcsek. Életbevágóan fontos, hogy kitarts. Egyszerűen nem állhatunk most meg! – förmedt rá Romanov. – Tudom, hogy nincs messze a gép. Láttam lezuhanni, tudom, hogy itt van a közelben.

– Én hiszek magának, őrnagy elvtárs, de legalább hadd haljak meg békességben az út szélén, semmint hogy elviseljem ezt az iszonyú rázkódást az autóban.

Romanov a társára pillantott. A hasába kapta a lövést. A keze csupa vér volt, ahogy a sebére szorította; nadrágja és inge is teljesen átázott már. Menthetetlen volt, nem lehetett rajta segíteni. Előregörnyedve, két karját a hasára fonva ült az autóban, mint egy kisgyerek, akit a hányinger kerülget. A sofőrt is eltalálták, de őt a hátán, mikor menekülni próbált. Ha menten nem hal bele a sérülésébe, Romanov saját kezével eresztett volna golyót a gyáva féregbe. Más volt a helyzet Valcsekkel. Az ő bátorságát senki nem merte volna kétségbe vonni. Először a britekkel szállt szembe, majd az örültek módjára rohamozó amerikaiakkal. Hálával tartozik Mentornak, hogy ők értek oda előbb, futott át Romanov agyán. Ám egyúttal figyelmeztetnie is kell, mégpedig sürgősen, hogy valaki tájékoztatja az amerikaiakat. Romanov egyszersmind elégtételt is érzett afölött, hogy sikerült rászednie az ellenséget, és cselének köszönhetően az amerikai osztag a britekre zúdította össztüzét, miközben ő meg Valcsek lesből igyekezett leszedni a túlélőket. Az egyetlen életben maradt egy amerikai kommandós volt, aki szakadatlanul tüzelt Valcsekra, miközben megkíséreltek kereket oldani.

Romanov úgy számolt, hogy tisztán egyórányi előnyre tehet szert, míg a franciák, britek és az amerikaiak kimagyarázkodnak, hogy mit keres egy halom hulla egy használaton kívüli repülőtéren.

Gondolatai visszatértek Valcsekra, mikor az kínlódva felnyögött.

– Hajts be abba az erdőbe – könyörgött. – Úgysem húzom már sokkal tovább.

– Csak kitartás, Valcsek elvtárs, kitartás – szajkózta Romanov könyörtelenül.

– Nem lehetünk messzire Scott-tól. Gondoljon a hazájára.

– Pokolba a hazámmal! – szitkozódott Valcsek. – Szeretnék békességben meghalni, nincs egyéb kívánságom. – Romanov újra a sebesült férfit nézett. Tudatára ébredt, hogy percekben belül egy holttest fog a nyakába szakadni. Valcsek kinkeserves erőfeszítése ellenére a vér folyamatosan csöpögött az autószőnyegre, mint valami elfuserált csapból a víz.

Az út menti fák között látott egy bevágást. Bekapcsolta az országúti fényszórókat, és a hasadékon át behajtott az erdőbe. Egy földúton haladt. Addig ment, amíg a sűrű aljnövényzettől már nem lehetett továbbhajtani. A világítást kikapcsolta, körbeszaladt a kocsin, és kinyitotta, a túloldali ajtót.

Valcsek tántorogva tett egy-két lépést, aztán rogyadozó lábai felmondták a szolgálatot és összezsuklott. Kezét még mindig a hasára szorította. Romanov letérdelt melléje és segítette a hátát megtámasztani egy vastag fa törzséhez.

– Hagyjon magamra, őrnagy elvtárs, hagyjon meghalni! Ne vesztessen rám több időt.

Romanov a homlokát ráncolta.

– S hogy akar meghalni, Valcsek elvtárs? – kérdezte. – Lassú kínszenvedések közepette, vagy gyorsan, békésen?

– Hagyjon magamra, őrnagy elvtárs, hadd lehelem ki a lelkem nyugalomban... Maga rohanjon csak Scott után, míg friss a nyom.

– S mi van, ha az amerikaiak megtalálják magát? Esetleg szóra bírják.

– Ugyan már, őrnagy elvtárs, ezt nem gondolja komolyan. – Romanov ezúttal szemet hunyt a méltatlankodó megjegyzés fölött, talpra szökkent, és rövid gondolkodás után a gépkocsihoz rohant.

Valcsek imádkozni kezdett, hogy bárcsak ráakadna valaki, most, hogy ez a hitvány féreg végre eltűnt mellőle. Kezdetől fogva ódzkodott ettől a megbízástól, egyetlen porcikája sem kívánta. Ám Zaborszkij ragaszkodott hozzá, hogy szemmel tartsa Romanovot. Márpedig Zaborszkijjal nem jó összeakaszkodni. Nem szólt hát semmit, engedelmeskedett. De még élni szeretett volna.

A kilenc milliméteres Makarovból leadott lövés közvetlenül a halántékán hatolt be, és leszakította a fél arcát. Valcsek lecsúszott a földre, teste másodpercekig vadul rángatózott és vonaglott, majd görcsös remegés futott át rajta, miközben beleinek és húgyhólyagjának tartalmát a barna földre ürítette.

Romanov mozdulatlanul állt fölötte, amíg csak biztos nem volt benne, hogy Valcsek visszavonhatatlanul halott. Feltehetően nem köpött volna a nyomorult, de hát most nem vállalhat felesleges kockázatot, gondolta.

Amikor másnap reggel felébredt, mint már megszokhatta, most is mardosta lelkét a bűntudat. Újfent megfogadta, hogy ez volt az utolsó alkalom. Furesa. Tulajdonképpen sosem bizonyult olyan jónak, mint amilyenre számított, s utána még órákig érezte a kudarc keserű ízét. A külön lakás fenntartása, a taxiszámlák és a klubban elköltött összegek már-már megfizethetetlen árat jelentettek szenvedélyéért. Mégis, mindig visszatért, mint a pisztráng az ősi ívóhelyre. – Csodabogár egy hal – motyogta fennhangon az orra alatt, elmosolyodva saját szójátékán.

Piers is ébredezni kezdett, s a rákövetkező húsz percben kiűzte a megbánás sötét gondolatait partnere fejéből. Az idősebbik kimerülten, néma csöndben feküdt az ágyon az aktus után, aztán kibújt a takaró alól, kivett egy tízfontos bankjegyet a pénztárcájából, az öltözőasztalra dobta, majd eltűnt a fürdőszobában, hogy teleengedje forró vízzel a kádat. Arra számított, hogy mire végez a fürdéssel, a fiúnak is, a pénznek is hűlt helyét fogja találni.

Kéjesen nyakig merült a gőzölgő vízben, és Scottra gondolt. Tudatában volt annak, hogy lelkiismeret-furdalást kellene éreznie a halála miatt. Az ő halálát is, mint korábban a többiekét, oly sokukét, végeredményben az okozta, hogy annak idején összeakadt azzal a fiatal lengyellel, akiről azt hitte, biztonságban lehet tőle. Istenem, de régen is történt... Már a nevére sem emlékszem, merengett Mentor. Ellenben soha, egyetlen pillanatra sem verheti ki a fejéből annak a fiatal, arisztokratikus vonású KGB-tisztnek a nevét, aki a lengyellel töltött szenvedélyes éjszaka után rajtakapta őket az ágyban. S élete

végéig emlékezni fog arra az utálatra is, ami előmlött az arcán, mikor végignézett rajtuk.

TIZENHATODIK FEJEZET

Adam a vontatóbárka üres fenekén hasalt. Fejét félig kidugta a dereglye peremén és feszülten figyelt minden szokatlan zajra.

A bárkás a kormánykeréknél állt, és másodszor is megszámolta a háromszáz frankot. Több pénz volt, mint amennyit egy átlagos hónapban megkeresett. Mögötte egy asszony ágaskodott lábujjhegyen, és a válla fölött sóvár kapzsisággal leste a bankjegyeket.

A bárka egyenletes ütemben úszott a csatornán, s Adam szeme elől hamarosan eltűntek a repülőgép roncsai.

Valahol a messzeségben lövés dörrent. A jellegzetes hangot a távolság ellenére is tökéletesen felismerte. Szeme sarkából látta, hogy a nő összerezzen és mint valami ijedt patkány, gyorsan eltűnik a fedélzeti nyílásban. A bárka orra rendíthetetlenül szántotta a vizet a sötét éjszakában. Adam hegyezte a fülét, de többé nem hallott semmi furcsát, csak a dereglye oldalát verdeső hullámok halk csobogását. A felhők ismét tovaúsztak az égről és a hold ezüstös fénye előmlött a csatorna két partján. Ahogy a vontatóutat leste, rádöbbent, hogy egyáltalán nem mennek gyorsan. Futva talán le is hagyná az öreg bárkát.

Mégis, még ha az utolsó vasát kellett is odaadnia, hálás volt a tulajnak, hogy segít neki a menekülésben. Visszahúzta a fejét és elnyúlt a dereglye elejében. Újra megérintette az ikont. Szinte már szokásává vált a mozdulat, azóta, hogy megtudta a titkát. Fél órán át mozdulatlanul hevert a bárka aljában. Ügy gondolta, jó, ha hét-nyolc kilométert megtettek ennyi idő alatt.

Noha minden békésnek és nyugodtnak tűnt, ébersége egy pillanatra sem lankadt. A csatorna közben folyóvá szélesedett, sokkal szélesebb volt most, mint amikor a bárka fedélzetére lépett.

A vontató kapitánya szüntelenül rajta tartotta a szemét, miközben erős kézzel markolta a kormánykereket. Arca olajos, piszkos volt, akárcsak a kezeslábas, amit mintha soha le nem vett volna magáról. Egyik kezével időnként eleresztette a kormányt, hogy kikapja szájából az üres pipát; ilyenkor köhögött, majd nagyot köpött, s újra visszadugta a pipát a foga közé.

Rámosolygott Adamre, elengedte a kormányt, s arcát két kezére fektetve jelezte, hogy aludjon csak nyugodtan. Adam a fejét rázta. Megnézte, mennyit mutat az órája. Elmúlt már éjfél, s ő még pirkadat előtt ki akart szállni a dereglyéből.

Főlegyen esedett, kinyújtóztatta elzsibbadt tagjait. Enyhén megtántorodott. Válla már gyógyulófélben volt, de még mindig rettenetesen sajgott. A bárka emelvényéhez araszolt, és lecövekelt a kormánykerék mellett.

– La Seine? – bökött az előttük hömpölygő vízre.

A bárkás válasz helyett a fejét csóválta. – Canal de Bourgogne – dörmögte aztán a bajusza alatt.

Adam maguk elé, a távolba mutatott a karjával.

– Quelle ville?

A tulaj kivette a pipát a szájából. – Ville? Ce n'est pas une ville, c'est Sombornon – válaszolta, és ismét foga közé kapta a csutoráját.

Adam visszament a hajóorrba. Alkalmas zugot keresett, ahol minél kényelmesebben elnyúlhat, hogy egy kicsit pihenhessen. Lehúzódt a bárka oldalfalánál, fejét ráfektette egy összetekert kötélre, és szemhéja lassan lecsukódott.

– Valamennyiünkénél jobban ismeri Scottot – hangoztatta Sir Morris.

– S ennek ellenére azt mondja, még csak elképzelése sincs, hogy hol lehet, merre járhat? Vagy hogy mit forgathat a fejében?

– Úgy van, uram, fogalmam sincs – ismerte be Lawrence. – Csupán egy dolgot tudunk biztosan. Azt, hogy hétfőn délután meg kellene jelennie a külügyi orvosi vizsgálaton... Ám valami azt súgja, hogy nem lesz ott.

Sir Morris eleresztette a füle mellett a megjegyzést. – Valaki mégiscsak Scott közelébe jutott, jóllehet, össze sem hívtuk a D4 ülését.

Az az ikon olyan titkot rejthet, aminek a jelentőségét, úgy tűnik, eddig nem értékeltük kellőképpen – szögezte le.

– S az sem mellékes, hogy ha Scott netalán még mindig életben van, az égvilágon semmivel sem tudnánk már meggyőzni őt arról, hogy ne minket hibáztasson – tette hozzá Lawrence.

– De ha tényleg nem mi vagyunk a felelősek, akkor ki? – válaszolta indulatosan Sir Morris. – Mert ha valaki annyira elszánt, hogy kipuhatolja minden egyes lépésünket, köztük ezt a legutóbbit is, akkor megbízóinak irgalmatlan nagy kockázatot kellett vállalniuk az utóbbi huszonnégy órában. Feltéve persze, hogy nem ön az illető – közölte Sir Morris. Az államtitkár fölemelkedett a helyéről és kinézett az ablakon. Éppen őrségváltás volt a lovas testőrségnél.

– Még ha én lettem volna is – Lawrence szemét a királynő fiatalkori fotójára szegezte, amely főnöke íróasztalának sarkán díszelgett – , ez a tény akkor sem magyarázná meg, honnan az ördögből kerültek oda még az amerikaiak is.

– Ó, erre viszonylag egyszerű a magyarázat – közölte Sir Morris.

– Busch közvetlen összeköttetésben áll velük, s mindenről folyamatosan tájékoztatja őket. Sohasem kételkedtem benne, hogy így fog cselekedni, amióta csak tagja a bizottságnak. Ami viszont meglepett, mert nem számítottam rá, az az, hogy az amerikaiak képesek voltak ilyen messzire elmenni anélkül, hogy velünk egyeztették volna a lépéseiket.

– Vagyis végső soron ön volt az, aki Buscht tájékoztatta a tervünkről

– vont le a következtetést Lawrence.

– Téved – vetette ellene Sir Morris. – Az idők végtelenségéig is várhatna, hogy egyszer a helyemre kerüljön, s ez legyen az íróasztala, ha mindig a saját bőrét akarja a vásárra vinni. Nem tettem mást, mint hogy részletesen beszámoltam a miniszterelnöknek. Mérges lehet rá, ha egy politikus úgy véli egy információról, hogy hasznos húzhat belőle, akkor él is a lehetőséggel, és továbbadja. A lényegre térve: tudtam előre, hogy ha elmondom a kormányfőnek, ő menten értesíteni fogja az amerikai elnököt. Más különben nem is tájékoztattam volna róla. No, de ami ennél sokkal fontosabb... mit gondol, életben lehet még Scott?

– Igen, azt hiszem – felelte Lawrence. – Minden okom megvan rá, hogy feltételezzem, Scott volt az alak, aki a gép felé futott a leszállópályán. A francia rendőrségtől megtudtuk – egyébiránt meg kell

mondjam, sokkal segítőkészebbek, mint svájci kollégáik –, hogy a Beaverünk Dijontól mintegy húsz kilométerre északra egy szántóföldre zuhant, de sem Scottnak, sem a pilótának nem akadtak nyomára a környéken.

– Igen ám, csak hogy ha valóban fedik a valóságot a repülőtéren történekről szóló francia beszámolók, akkor Romanovnak szintén sikerült kerekre oldania, következésképpen az oroszok többszörös előnyre tehetek szert velünk szemben – mondta Sir Morris.

– Nincs kizárva.

– S azt sem tartja kizártnak, hogy azóta már utol is érték Scottot, sőt, már náluk is van az ikon?

– Igen, uram, sajnos ezt is elképzelhetőnek tartom – felelte őszintén Lawrence. – Azt viszont nem állítom, hogy perdöntő bizonyítékkal rendelkezem erre nézve. Mellesleg, a BBC Caversham Park-i lehallgató központja szerint az éjszaka folyamán szokatlanul nagy számban sugároztak kódolt üzeneteket a szovjet nagykövetségekre.

– Ennek ezerféle oka is lehet – jelentette ki Sir Morris, lekapva orrnyergéről a szemüvegét.

– Elfogadom, uram. Ámde NATO-jelentések szólnak arról, hogy készültségbe helyezték a szovjet hadászati erőket, és több európai nagykövetség sürgősséggel találkozót kért a fogadó ország külügyminiszterétől, beleértve a miénket is.

– Látja, ez már aggasztóbb fejlemény – mondta Sir Morris. – Nem tennék ezt, ha nem reménykednének a támogatásunkban.

– Én is így gondolom, uram. De szándékaikról legjobban az a tény árulkodik, hogy a KGB operatív szekciója, vagyis az Első Ügyosztály, többoldalmi hirdetést kötött le számtalan európai, de ha jól sejtem, néhány amerikai napilapban is.

– Most már csak az hiányzik, hogy tudtomra adja, valamelyik amerikai sztárriportert is szerződtették, hogy megírja helyettük a sztorit – morogta Sir Morris.

– Nem lesz rá szükségük. Gyanítom ugyanis, hogy a történet garantáltan címdoldalra fog kerülni a világ összes újságjában.

Ha nem hasogat olyan csökönyös makacssággal a válla, talán nem riadt volna fel olyan hirtelen. Fájdalomtól gyötört álmából a bárka mozgása riasztotta fel, az öreg vontató ugyanis váratlanul derékszögben irányt váltott és kelet felé folytatta útját. Adam kézzel-lábbal integetett a tulajnak, hogy mivel jócskán kiöblösödött a csatorna, menjen közelebb a parthoz, hogy kiugorhasson. Az öregember úgy tett, mintha nem értené. Közömbösen vállat vont, a dereglye pedig úszott tovább, látszólag céltalanul.

Adam kihajolt a bárkából. Noha még messze volt a hajnal, tisztán ki tudta venni a meder fenekét. Lába mellől felkapott egy kavicsot és behajította a vízbe. Figyelte, hogy mikor ér az aljára. Úgy tűnt, elég csak kinyúlania és a kezével ki tudja tapogatni a kavicsos medret. Tanácstalanul nézett megint a bárkásra, de az elnézett a feje fölé.

– A fenébe is! – káromkodta el magát. Kivette az ikont a zsebéből és a feje fölé emelte. Rövid ideig úgy állt a bárka oldalánál, akár egy futballcsapat edzője a pálya szélén, várva, hogy végre lecserélhesse fáradt játékosát. A bírót intett, és Adam beugrott a vízbe. Tompa cuppanással

fogott talajt a lába. Egy pillanatra a lélegzete is elállt, pedig csupán a derekáig ért a víz.

Adam ott álldogált a csatorna kellős közepén, feje fölött az ikonnal, miközben a bárka tovasiklott a vízen. Kigázolt a partra, és felkapaszkodott a vontatóútra. Szétnézett, hátha talál valamilyen megbízható tájékoztató pontot. Fenn az égen megpillantotta a Göncöl-szekeret, és a csillagok segítségével betájolta a kelet-nyugati irányt.

Amennyire tudott, kilépett és jó egyórás gyaloglás után a távolban, bő egy kilométernyire tőle, feltűnt egy apró fénypont. Cipője lucsgott a víztől, lábát átjárta a hideg. Újra nekilódult. Útja szántóföldön vitt keresztül, a csapást a felkelő nap halovány sugarai világították be.

Ha kerítéshez vagy sövényhez ért, átmászott fölötte, vagy átbújt alatta, akár egy római harcos, aki megfogadta, hogy bármi keresztezze is az útját, nem fog kitérni előle, hanem lankadatlan kitartással tör célja felé. A pirkadatban fokozatosan kibontakoztak egy épület körvonalai.

Amint közeledett feléje, egyre bizonyosabbá vált, hogy egy nagyobbacska kúria akadt az útjába. Általános iskolai földrajzóráiról emlékezett még a kifejezésre: „parasztgazdaság”. Keskeny köves út vezetett egy félig nyitott ajtóig, amit látszólag sohasem lakatoltak be. Adam halkan bekopogott, és úgy helyezkedett, hogy az ajtófélfánál kiszűrődő fénysugár pont ráessen. Így bentről rögtön láthatták, hogy ki zavarta meg csöndes világukat.

Egy harmincas éveiben járó asszony tárta ki az ajtót. Fekete ruha volt rajta, dereka körül makulátlan fehér kötény. Pirospozsgás orcája és vaskos csipője is elárulta, kicsoda-micsoda a családfő.

Amint megpillantotta Adamet, nem is próbálta titkolni megütközését. A postásra számított, de hát az nem tengerészkék blézerben és combtőig elázott szürke nadrágban szokott bekopogtatni hajnalok hajnalán!

Adam mosolyt erőltetett az arcára. – Anglais – magyarázta a nőnek, remélve, hogy csak felfogja, honnan jött. Még azt is hozzátette: – Tudja, beleestem a csatornába.

Az asszony minden átmenet nélkül szívből jövő kacagásra fakadt, és kedvesen beljebb tessékelte Adamet. Bent, a konyhában egy férfi tett-vett, nyilván a gazda; szemmel láthatóan fejéshez készülődött. Felpillantott a jövevényre, tetőtől talpig végigmérte, aztán ő is hahotázni kezdett. Jóízűen, barátságosan nevetett – egyáltalán nem gúnyosan vagy ellenségesen, sokkal inkább együttérzően. Mikor az asszony észrevette, hogy Adam ruhájából csak úgy csöpög a sáros lé a tisztára suvickolt konyhakőre, gyorsan lekapott egy törülközőt a szárítóról és a tűz fölé tartotta, közben pedig odaszólt Adamnek: – Enlevez-moi ça –, s a nadrágjára mutatott.

Adam a farmerhez fordult segélykérőn, de az egyetértően bólogatott, és széles gesztusokkal jelezte, hogy bújjon ki a nadrágjából.

– Enlevez-les, enlevez-les – hajtogatta a gazdaasszony, és a kezébe nyomta a törülközőt.

Adam kibújt a cipőjéből, és lehúzta a zokniját, de ez kevés volt az asszonyságnak, egyre csak mutogatott, amíg le nem vette a nadrágját is, ám még ekkor sem hagyott békét Adamnek, úgymint kénytelen

volt lehúzni magáról az inget és végül az alsóneműt is. Ott állt anyaszült meztelen, dereka köré csavart törülközővel. A nő a vállán éktelenkedő kötésre bámult, de nem szólt. A zakó kivételével összeszedte minden holmiját, s odavitte a mosdóhoz. Adam a tűzhöz lépett, hogy átmelegedjék.

A gazda az asztalhoz invitálta, ahol tejet töltött egy bögrébe, magának is egy másikba. Adam sután letelepedett melléje, gyámoltalanul feljebb rántva a törülközőt a derekán. Divatos, vadonatúj blézere egy szék hátán lógott, a tűz felé fordítva. Ínycsiklandozó illat áradt a tűzhely felől, ahol az asszony éppen egy vastag szeletet kanyarított le a kémény kürtőjének füstös falára akasztott oldalasról, majd bedobta a serpenyőbe.

A gazda magasba lendítette tejjel töltött poharát, és jókedvűen elkurjantotta magát: – Winston Churchill!

Adam nagyot húzott a meleg folyadékból, és ünnepélyes arccal kijelentette: – Charles de Gaulle!

S ezzel egy szuszra, fenéig ürítette a testes csuprot, mintha az első korsó sör lenne a kocsmában.

A farmer fogta a tejeskancsót és újra színültig töltötte bögréiket. –

Merci – hálálkodott most Adam a gazdaasszonynak, aki sercegő, pirosra sült szalonnát és tojást tett elébe egy lapos tányéron. A nő biccentett, kést és villát nyomott a kezébe, majd ráparancsolt: – Mangez.

– Merci, merci – ismételte Adam, mikor látta, hogy az asszony hatalmas karéj kenyeret szel le az asztalra tett vekniből.

Adam nekiesett az ízletes reggelinek, valósággal falta az ételt. Azóta nem evett, hogy Robin számlájára vacsorát rendelt magának.

A gazda sem volt rest. Minden előzetes figyelmeztetés nélkül, váratlanul talpra szökkent és kezét lelkesen Adam felé nyújtotta. Nem volt mit tenni. Adam ugyancsak felpattant és hálásan megrázta a farmer jobbját. A mozdulat persze menten eszébe juttatta a fájdalomtól lüktető vállát.

– Je dois travailler a la laiterie – szabadkozott a házigazdája.

Adam sután bólintott, és még akkor sem mert leülni, mikor a farmer már az ajtóban állt. Az visszafordulva intett neki, hogy nyugodtan folytassa az evést. – Mangez – unszolta.

Miután az utolsó morzsát is lenyelte – hajszálon múlt, hogy ki nem nyalta a tányért –, segítőkészen odavitte a piszkos edényeket az asszonynak, aki akkor kapta le a kávéskannát a tűzhelyről, hogy öntsön neki a forró, zamatos italból. Adam visszacsoszogott a helyére, és kedvtelve szűrőszőltette a kávé.

Adam szinte ösztönszerűen nyújtotta ki a karját, hogy megnézzé, rendben megtalálja-e az ikont a széken lógó kabátja zsebében. Kitapogatta a festményt, majd kézbe vette és farkasszemet nézett Sárkányölő Szent Györggyel. Aztán a hátára fordította az ikont, és rövid tétozás után erősen megnyomta a parányi ezüstkoronát. A festmény szétnyílt, akár egy könyv. Két apró csuklópánt tartotta össze.

Lopva a farmer feleségére pillantott: az ő zokniját csavarta ki éppen.

Alsóneműje – a nadrággal együtt – már ott lógott kiterítve a szárítón, a tűz közelében. Miután a zoknit is melljük csíptette, az asszony a tűzhely melletti beszögellésből előhúzott egy vasalóállványt

és hozzáfogott, hogy felállítsa. Ügyet sem vetett Adamre. Maga elé rakta az asztalra a kinyitott ikont, és még egyszer megvizsgálta a benne rejlő titok mibenlétét. A helyzet iróniája volt, hogy a nadrágja szárát vasaló asszony el tudta volna olvasni, meg is értette volna az ikon belsejében megbúvó pergamen minden egyes szavát, ám valószínűleg képtelen lett volna megvilágítani Adamnek az írás jelentőségét. Az ikon belső lapját teljesen befedte a pergamen, amit úgy ragasztottak a fára, hogy szélei alig egy centiméterre végződtek a falemez szegélyétől. Adam ide-oda forgatta, hogy minél kedvezőbb szögben essen a fény az írásra. A papír alján látható aláírások és pecsétek azt sugallták, hogy egy hivatalos okmány fekszik előtte. Akárhányszor átfutotta a szöveget, mindig felfedezett valami újat. Kezdetben megdöbbenett, hogy az okmányt franciául fogalmazták, mígnem a dokumentum alján észrevette a dátumot: 1867. június 20. Emlékezett még a sandhursti katonai történelmi órákon tanultakra, arra, hogy Napóleon uralmát követően is a legtöbb nemzetközi szerződést francia nyelven rögzítették. Újra belefogott, hogy végigolvassa a dokumentumot, ezúttal minden eddiginél alaposabban.

Francia nyelvtudásából csak arra futotta, hogy pár szót megértsen a finom, kecses betűkkel írt okmányból. Az Etats Unis alatt, a kétfejű sast ábrázoló címerpajzson William Seward lendületes kézírása volt látható. Közvetlenül mellette Edward de Stoeckle kézjegye díszelgett; az ő aláírása az ikon hátába préselt ezüstkorona nyomtatott hasonmásán futott keresztül. Adam újra megbizonyosodott felőle, hogy az ikonba rejtett okmány valamiféle szerződés lehet, amelyet az oroszok és az amerikaiak 1867-ben kötöttek egymással.

Figyelmét most arra összpontosította, hogy minél több olyan szót találjon, amelyből ki tudja silabizálni a dokumentum lényegét. Egy helyen az szerepelt, hogy „Sept million deux cent mille dollars d'or (7,2 millió)...”, másutt pedig „Sept cent douze million huit cent mille dollars d'or (712,8 million) le 20 juin, 1966”.

Szeme a falon függő naptárra tévedt. Péntek volt, 1966. június 17-ike. Vagyis, ha hinni lehetett a dokumentumban megjelölt időpontnak, akkor a szerződés három nap múlva hatályát fogja veszíteni, villant át Adam agyán. Nem csoda hát, hogy a világ két leghatalmasabb nemzete mindent elkövet, hogy rátegye a kezét a pergamenre. Előlről kezdte az olvasást. Megállt minden egyes szónál, s elgondolkodott az értelmén, hátha sikerül rájönnie a szöveg nyitjára.

Végül tekintete egy olyan szón állapodott meg, ami franciául ugyanazt jelentette, mint a saját nyelvén.

Amiről Lawrence-nek sem tett még említést.

Adam eltűnődött rajta, hogyan kerülhetett az ikon Göring kezébe. Nyilvánvalóan nem tudott a titokról, amikor Adam apjának ajándékozta – hiszen ha tudja, hogy mi van benne, ha ismeri valódi jelentőségét, annak idején egész biztosan alkuba bocsátkozott volna mindkét féllel: az ikont szabadságáért cserébe.

– Voila, voila – zavarta meg merengésében a gazdaasszony, aki eléje rakta meleg, frissen vasalt nadrágját, alsóneműjét és zokniját. Annyira belemerült volna az ikon baljós titkának feltárásába, hogy észre sem vette az idő múlását? Az asszonyság a neki fejjel lefelé

fekvő írásra nézett és elmosolyodott. Adam gyorsan összecsukta az ikon két szárnyát, és most magát a festményt vette górcső alá. Olyan csodálatos mestermunka volt, hogy szemmel nem lehetett felfedezni, hol csatlakozik egymáshoz a kép két szárnya. Emlékezete mélyéből előkúsztak apja levelének intő szavai: „Ha pedig felbontás után az derülne ki a levélből, csupán azért íródott, hogy belerántsanak valamiféle sötét üzletelésbe”, úgyszintén ne habozz, hanem szabadulj meg tőle tüstént...” Nem volt nehéz kitalálni, hogy az apja mit tett volna az ő helyében. Hirtelen arra eszmélt, hogy a gazdaasszony továbbra is ott áll felette, s csípőre tett kézzel bámulja. Arckifejezése értetlenséget tükrözött.

Adam tévovázás nélkül a zakója zsebébe süllyesztette az ikont, és magára kapta a nadrágját.

Nagy hirtelenjében nem jutott eszébe, hogyan is tudná kellőképpen meghálálni a meleg vendégszeretetet, és azt, hogy háziasszonya nem volt vele szemben sem gyanakvó, sem tolakodóan kíváncsi.

Fogta magát, egyszerűen odalépett hozzá, átölelte és arcon csókolta.

Az asszony szégyenlősen elpirult, és zavarában a kezébe nyomott egy kisebbfajta nejlonzacskót. Három szem alma, némi kenyér és egy jókora szelet sajt volt benne. Kötényének szélével letörölt egy morzsát Adam ajkáról, ami reggelizés közben ráragadt, aztán az ajtóig kísérte.

Adam még egyszer megköszönte a vendéglátást és eltűnt abban a másik világban, amely a kapun túl várta.

HARMADIK RÉSZ

TIZENHETEDIK FEJEZET

Fehér Ház

Washington DC

1966. június 17.

– Nem akarom, hogy én legyek az első istenverte amerikai elnök a történelemben, aki ahelyett, hogy újabb állammal gyarapítaná a szövetséget, önként és dalolva lemond az Egyesült Államok egy darabjáról.

– Én átérzem az ön helyzetét, elnök úr, de... – kezdte a külügyminiszter, ám az államfő közbevágott.

– S jogilag tartható a pozíciónk, Dean?

– Ellenkezőleg, elnök úr. A szóban forgó korszak jeles szakértője, Ábrahám Brunweld professzor igazolta a gyanúkat, hogy az eredetileg kilencvenkilenc évre szóló bérleti szerződés mindkét fél számára egyaránt kötelező. Az okmányt, annak rendje és módja szerint, az oroszok nevében Edward de Stoeckle, amerikai részről pedig az akkori külügyminiszter, William Seward írta alá.

– De hát mind a mai napig érvényes lehet egy ilyen szerződés? – nézett hitetlenkedve az elnök a jogi tárca vezetőjére, Nicholas Katzenbachra.

– Természetesen, uram – válaszolta az igazságügy-miniszter. –

Persze, csak akkor, ha az oroszok bizonyítani tudják az okmány hitelességét.

Amennyiben igen, sem az ENSZ-nek, sem a Hágai Nemzetközi Bíróságnak nem lesz más választása, mint hogy alátámasszák az oroszok igényjogosultságát. Máskülönben az összes általunk aláírt és jövőben megkötendő nemzetközi szerződés hitelét és hatályát vesztené.

– Voltaképpen mit óhajtanak tőlem, uraim? Hogy vágjam magam hanyatt, és mint valami pekingi palotapincsi, kergessem a saját farkamat,

miközben az oroszok szépen a fejünkre szarnak? – fakadt ki dühösen az elnök.

– Tökéletesen megértem, mit érez, elnök úr – biztosította az igazságügy-miniszter. – Ugyanakkor azt is mindenkori kötelességemnek tartom, hogy őszintén feltárjam jogi helyzetünket.

– No de az isten verje meg, valaha is előfordult már a világtörténelemben, hogy egy államfő ekkora baromságot kövessen el?

– A briteknek 1999-ben – vetette közbe Dean Rusk – hasonló problémáik lesznek a kínaiakkal, mégpedig Hongkong úgynevezett Új Területei miatt. London lényegében már bele is törődött a realitásokba, és világosan jelezte a kínai kormánynak, hogy kész a kompromisszumos megállapodásra.

– Ez csupán egyetlen példa... egyébként pedig önök is nagyon jól ismerik a briteket és a híres-nevezetes „fair play” diplomáciájukat – hangoztatta az elnök.

– Ugyancsak érdemes megemlíteni – folytatta Rusk rendületlenül –, hogy 1898-ban az oroszok kilencvenkilenc évre bérleti szerződést kötöttek az észak-kínai Port Arturra. A kikötőváros azért bírt nagy fontossággal a szemükben, mert Vlagyivosztoktól eltérően, egész évben jégmentes.

– Nem is tudtam, hogy az oroszok kikötővel rendelkeznek Kínában.

– Már nincs meg nekik. 1955-ben, a kommunista államok közötti barátság jeleként visszaadták Port Arturt Maónak.

– Arra viszont mérget vehetnek, hogy jószándékuk demonstrálására nekünk ugyan nem fogják meghagyni ezt a területet – szögezte le az elnök. — Létezik egyáltalán választási lehetőségem?

– Ha csak katonailag nem akarja elriasztani az oroszokat attól a lépéstől, hogy birtokukba vegyék, amiről úgy vélik, hogy jog szerint őket illeti, tartok tőle, elnök úr, hogy nincs alternatíva ön előtt – mondta a külügyminiszter.

– Vagyis, míg 1867-ben az egyik Johnson földet vesz az oroszoktól, a másik száz évvel később arra kényszerül, hogy eladásra kínálja nekik. Eleve azt nem értem, hogyan mehetett bele egy ilyen piszkosul elfuserált szerződésbe Seward és az elnök?

– Akkortájt a szóban forgó földterület vételárát 7,2 millió dollárra taksálták, ráadásul az infláció ismeretlen fogalom volt, azt sem tudták, mi fán terem – magyarázta az igazságügy-miniszter. – Andrew Johnsonnak komolyan meg sem fordulhatott a fejében, hogy az oroszok valaha is képesek, sőt, hajlandók lesznek visszavásárolni a földet az eredeti vételár kilencvenkilencszereséért, azaz hétszázötvenkétfélmillió-nyolcszázezer dollárt kitevő aranymennységért. Reálértékben persze ez az ár ma már olcsónak is tekinthető az infláció miatt. Az oroszok márt letétbe is helyezték a megfelelő arany mennyiséget az egyik New York-i bankban, hogy bizonyítsák szándékuk komolyságát. – Egyszóval, már abban sem bizakodhatunk, hogy nem tudnak időben fizetni.

– Ügy tűnik, uram.

– Egyáltalán, mi a fenéért adta ki lízingbe Miklós cár ezt a rohadt földterületet? Felfoghatatlan a számomra.

– Adáz vitája támadt néhány miniszterével, hogy szabad-e Oroszországnak

földet eladnia a kelet-ázsiai térségben. Az uralkodó ezért aztán úgy döntött, hogy a lízingszerződés elfogadhatóbb lesz a cári udvar szemében, hiszen azt mondhatja rá, hogy a tranzakció voltaképpen nem több egy hosszú lejáratú bérbeadásnál, ráadásul garanciaként benne van a visszavásárlási klauzula is. Vagyis egészen másként fest, mint a közvetlen eladás.

– És az amerikai kongresszus nem vétózta meg a megállapodást?

– Miután a kongresszus ratifikálta az alapszerződést, a kiegészítő indítványt az alkotmány szellemében már nem kellett jóváhagyásra a Ház elé terjeszteni, hiszen nem igényelt pótlólagos kiadásokat az Egyesült Államok költségvetéséből – mondta Dean Rusk. – A sors torz fintora, hogy annak idején Seward roppant büszke volt a teljesítményére, arra tudniillik, hogy a viszonteladási klauzulában csillagászati összeget csikart ki az oroszokból. Teljes joggal gondolhatta, hogy ezt az összeget képtelenség lesz valamikor is visszafizetni.

– Ma már persze talán egyévi olajbevételünk is többre rúg – jegyezte meg savanyúan az elnök, és az Ovális Iroda ablakából kibámult a Washington emlékműre. – Arról már nem is beszélek, hogy micsoda katonai káoszt fog okozni országunknak, ha végül is sikerül megkaparintaniuk a saját szerződéspéldányukat. Ne felejtsek el, uraim, hogy én voltam az, aki elnökként dollármilliárdokat préselt ki a kongresszusból, hogy a határok mentén létrehozzuk a korai figyelőés jelzőrendszert, hogy az amerikai nép nyugodtan hajthassa álomra a fejét.

Egyik miniszter sem tudta megcáfolni az elnök érvelését.

– Na és a britek? Ők miként cselekszenek?

– Szokás szerint titkolóznak és hazardíroznak, elnök úr. Ám tény, hogy az a személy, akiről feltételezik, hogy nála van a szerződés másodpéldánya, angol állampolgár, és úgy tűnik, a britek a lelkük mélyén továbbra is bíznak abban, hogy az oroszok előtt bukkannak az illető nyomára, következésképpen az ikont is meg tudják szerezni. Végső soron nem lehet kizárni, hogy ők lesznek a mi védőszentünk.

– Igazán szép tőlük, hogy a változatosság kedvéért most az egyszer ők akarnak a mi segítségünkre lenni – jegyezte meg az elnök. –

És mi mit csinálunk? Csak ülünk a seggünkön, míg mások megpróbálnak kihúzni bennünket a csávából?

– Nem, uram. A CIA már több mint egy hónapja dolgozik az ügyön.

– No, ezek után már tényleg nem értem, hogyhogya nem tudták még megszerezni az oroszok azt a nyamvadtt ikont! Senkinek sem volt kedve nevetni.

– Szóval, mit tegyünk? Ülünk ölbe tett kézzel és türelmesen várjuk ki, míg az oroszok hétfő éjfélig szépen átszállítják a New York-i bankból a hétszáztizenkétfélmillió dollárt érő aranyukat az amerikai kincstár páncéltermébe?

– Ezzel egy időben a kezembe kell tenniük a szerződésről készült saját példányukat – emlékeztette az elnököt Rusk. – S már csak hatvan órájuk maradt rá.

– És a mi példányunk hol található jelenleg? – kérdezte az elnök.

– Valahol a Pentagon páncéltermének a mélyén. Csak két ember

tudja, hogy pontosan hol. A jaltai értekezlet óta a mi példányunk nem látott napvilágot.

– S én erről miért nem szereztem tudomást korábban? Egy csomó felesleges kiadásnak elejét tudtam volna venni – mondta az elnök.

– Ötven évig azt hittük, hogy az oroszok példánya megsemmisült a forradalom alatt. Az évek múlásával úgy tűnt, hogy az oroszok is befejezett tényként kezelik az ügyet. Véglegesen maga Sztálin erősítette meg Jaltában, hogy az ő példányuknak nyoma veszett. A jelek szerint Brezsnyev egy hónappal ezelőtt olyasmire bukkanhatott, ami meggyőzte őt arról, hogy igenis, létezik szerződés, csak éppen az ő példányukat elrejtették valahová.

– Jézusom, ha csak egy hónapot késik a fickó, simán nyertünk volna.

– Így igaz, uram – helyeselt a külügyminiszter;

– S mondja, Dean, tudatosodott már a fejében, hogy ha hétfő éjfélig az oroszok végül mégiscsak bekopogtatnak az irodájába, akkor legfeljebb annyit tehetek, hogy nagy merészen kiállók a tornácra és megpróbálok szél ellen pisálni?

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Amint a kúria ajtaja becsukódott mögötte, Adam figyelmét a közelben feltűnedező házak kötötték le: egy kisváros szélén találta magát.

Amíg kevesen botorkáltak a hajnali utcákon, alaposan kilépett, hogy minél hamarabb beérjen a központba, de ahogy egyre több korán kelő, munkába igyekvő embert látott maga körül, ő is lelassított és normálisra fogta az ütemet. Gyaloglás közben elhatározta, hogy mégsem megy be egyenesen a városközpontba, hanem inkább elrejtőzködik valahol, hogy elmorfondírozzon következő teendőjén. Váratlanul feltűnt egy többemeletes garázs, és Adam megtorpant. Úgy érezte, ennél jobb helyet keresve sem találhatott volna, ahol szép csendben végiggondolhatja tervét.

Egy nyitott kapun át besétált az épületbe és a felvonóhoz ment. A jelzőgombokból kiderült, hogy a garázs összesen négyszintes. Megkereste a lépcsőt, és leszaladt az alagsorba. Résnyire nyitotta az ajtót és bedugta a fejét; a félhomályos helyiség üres volt. Az alsó szint mellett döntött. Úgy vélte, hogy az alagsort fogják legutoljára megtölteni a gépkocsik. Körbejárta a garázst, felmérve a terepet. A szemközti falnál, a sarokban két autó parkolt. A karosszériájukon felgyülemlett vastag porrétgeből ítélve már jó ideje ott vesztegelhettek. Bekuporodott az egyik jármű mögé. Látszólag tökéletes rejtékhelynek tűnt, talán csak a legkíváncsibbak vették volna a fáradságot, hogy bekukkantsanak a gépkocsi mögé.

Azon kapta magát, hogy lelki szemei előtt megjelenik egy autó az alagsori parkolóban, amelyben a gazdája benne hagyta a kulcsot.

Nem hagyta nyugodni a kisördög, gyorsan felpattant és sorra megvizsgálta a két jármű ajtaját. Annak rendje és módja szerint kulcsra voltak zárva. Visszahúzódott hát a sarokba, és arra próbált összpontosítani, hogy valamivel komolyabb tervet agyaljon ki, miként tudná estére elérni a francia partvidéket.

Mélyen gondolataiba merült, amikor hirtelen éles nyikorgás szakította félbe merengését. Főlegyenessedt, és kikukucsált az autó mögül.

A rosszul megvilágított garázsban egy ember körvonalai bontakoztak ki; félig telt, műanyag szemeteskukát vonszolt maga után. Adam a homályban épp csak ki tudta venni az öregember ruházatát. Mocskos, barna kabátja szinte a földet seprte, kevés kételyt ébresztve előző gazdájának magasságát illetően. Hirtelen nem is tudta kiötleni, mit tegyen, ha az öreg véletlenül észreveszi. Amint közelebb vánszorgott, Adam jobban szemügyre vehette. Vén volt, görnyedt hátú, szájából bűzös csikk fityegett. Pár lépésnyire tőle megállt, lehajolt, felkapott egy üres cigarettásdobozt, amit csak azután hajított a szemétygyűjtőbe, hogy tüzetesen megvizsgálta, nem maradt-e benne egy szál. Körbebotorkált a parkolóban, s egy cukorkáspapír, egy pepsi-colás doboz és a Le Figaro egy régebbi száma lelte meg helyét a szemetestartályban. Az öregember lassacskán minden zezzugba bekukkantott, nehogy hulladék maradjon valahol, ám azt a helyet kihagyta, ahol Adam rejtőzködött. Még egyszer körbehordozta fáradt tekintetét a parkolón, s mint aki jól végezte dolgát, elégedetten kivonszolta a kukát a garázból. Adamben már kezdett felengedni a feszültség, amikor alig két perc múlva nyílt az ajtó, és ismét megjelent az öregember. Egy másik ajtóhoz csoszogott, ami eddig fel sem tűnt Adamnek. Barna kabátját beakasztotta az ajtó mögé, és helyette szürke felöltőbe bújt. Noha az sem volt sokkal jobb állapotban, de legalább valamivel méretarányosabbnak látszott. Ezután ismét távozott. Néhány másodperccel később Adam hallotta, hogy döngve becsapódik a külső ajtó.

A szemetesnek véget ért a munkanapja.

Adam kivárt egy ideig, aztán fölegyenesegett és megtornáztatta megmacskásodott izmait. A fal mentén haladva a keskeny ajtóig lopózkodott. Zajtalanul kinyitotta és leakasztotta a szegről az öregember viseltes gúnyját, majd visszakúszott a búvóhelyére. Amint begördült az első autó a garázsba, gyorsan lehúzta a fejét és beprézelte magát a sarokba. Az autós olyan olajozott kanyarvétellel állította be járművét megszokott helyére, hogy Adam biztosra vette, az ottani parkolás mindennapos rutinművelet a számára. Kifogástalanul öltözött, alacsony termetű férfi kászálódott ki a kormány mögül. Vékony ceruzabajusza volt, divatos hajszálcsíkos öltönyt viselt, kezében aktatáska. Kulcsra zárta az autóját, és finomkodó, piperkőc léptekkel a kijárat felé tipegett. Adam megvárta, hogy becsapódjon a külső ajtó, akkor felállt és felpróbálta a barna felöltőt. Kicsit szűk volt vállban és az ujjai rövid. Mindenesetre többé-kevésbé úgy nézett ki benne, mint aki a garázsban dolgozik.

A következő egy órában azzal foglalatostkodott, hogy megfigyelte a szabálytalan időközönként érkező gépkocsikat. Elégé bizalmatlan népség volt, kivétel nélkül minden tulajdonos gondosan lezárta járművét, mielőtt eltűnt volna a kijáraton.

Amikor a távolból felcsendült a tízórás harangszó, Adam úgy döntött, nincs sok értelme továbbra is ott maradnia és tétlenül szemlélnie a veszteglő járműveket. Előbújt a kocsik mögül és megindult az ajtó felé, ám abban a pillanatban egy angol rendszámú Rover gördült be a garázsba, erős fényű reflektora elvakította Adamet. Fürgén félreugrott az útból, de az autó visító abroncsokkal lefékezett mellette és vezetője

letekerte az ablakot.

– Rendben... ha... itt... parkolok? – a sofőr vaskos angol akcentussal ejtett ki minden szót.

– Oui, monsieur – válaszolta Adam franciául.

– A többi... szintre... kiírták: „prive” – magyarázta, továbbra is lassan tagolva a szavakat, mintha gyengeelméjűhöz beszélne. – Bárhová?

– kérdezte karjával körbemutatva.

– Oui – ismételte Adam. – Dö nékőm köll bepárkolnom – tette hozzá, kicsit tartva tőle, hogy a másik rögtön felismeri Peter Sellers beszédstílusát.

Szíve mélyén azt a választ várta, hogy „kutyagumit, azt kapsz tőlem, nem kocsikulcsot”. Ám az autós ehelyett bólintott. – Remek – vetette oda. Kiugrott az autójából, odanyújtotta Adamnek a kulcsokat, sőt, még egy tízfrankos bankjegyet is a markába nyomott.

– Merci – köszönte meg Adam a pénzt, s eltüntette a zsebében.

Kezével a homlokára mutogatva tudakolta: – Quelle... heure...

vous... retournez? – Ugyanolyan ütődött lassúsággal beszélt, mint a férfi.

– Legkésőbb egy óra múlva itt vagyok – válaszolta a tulaj az ajtóból.

Adam elővigyázatosságból pár percig várakozott a kocs mellett, ám az idegen nem tért vissza. Kinyitotta a jobb oldali ajtót, és az élelemmel teli nejlonzacskót az ülésre dobta. Aztán megkerülte az autót és beült a kormány mögé. Ráadta a gyújtást, és megnézte az üzemanyag-jelző műszert: a benzintank félig volt. Felpörgette a motort, aztán sebességbe kapcsol és felhajtott a rámpán. A földszinten azonban le kellett fékeznie, mert a sorompó útját állta. Két frankot kellett volna bedobnia, hogy a kar felemelkedjék. A háta mögötti gépkocsiban ülő nő végül nagy vonakodva felváltotta az imént kapott tízfrankos bankjegyet, miután felfogta, hogy ha Adam nem mozdul az útból, ő is vesztegelni kényszerül.

A kínos jelenet után Adam teketóriázás nélkül kihajtott az utcára, és körülnézett, útjelző táblát keresve. Rövidesen talált egyet, s néhány perc múlva már az N6-os sztrádán robogott Párizs felé.

Becslése szerint legfeljebb kétórányi előnye lehetett. Akkorra a rendőrség már bizonyára értesül a kocsilopásról. A benzin talán kitar Párizsig, de azt aztán végképp nem remélhette, hogy a Roverrel eljut Calais-ig.

Az út nagy részét az N6-os középső sávjában haladva tette meg, és rettentően ügyelt rá, hogy mindig öt kilométerrel a megengedett sebességhatár alatt hajtson. Az első órában csaknem kilencven kilométert hagyott maga mögött. Akkor fél kézzel kinyitotta a parasztgazda feleségétől kapott nejlonzacskót, kivett belőle egy almát és egy szelet sajtot. Elkalandozó gondolatai között újra utat tört magának Heidi emléke, mint oly gyakran az utóbbi két napban.

Adam azt kívánta, bár sose bontotta volna fel Göring levelét.

Egy óra is eltelt, míg végre kiszúrta a bicegő alakot. Éppen egy dombon kaptatott fölfelé, pár száz méterrel a főúttól. Romanov arcán széles mosoly terült szét, amint kifundálta, hogyan tudná bekeríteni Scottot, mielőtt még az angol kiérhetne az országútra.

A repülő hadnagy barátságosan rámosolygott a közeledő idegenre.

Harminc perccel később Banks törött nyakkal feküdt egy korhadt fatörzs mögött. Habár nehezeire esett, Romanov mégis kénytelen volt elismerni, hogy a fiatal pilóta legalább olyan bátran viselkedett, mint Valcsek. Sajnos, több időt nem vesztegethetett arra, hogy kiszedje belőle, melyik irányba menekült Scott.

Romanov elhatározta, hogy nyugat felé megy.

Adamet vijjogó sziréna hangja rázta fel ábrándozásából. A műszerfalba épített órára pillantott: még csak másfél órája volt úton. Lehetséges volna, hogy a francia rendőrség ilyen hatásfokkal működik?

A rendőrautó sebesen közeledett a belső sávban, Adam azonban makacsul tartotta az egyenletes, nyugodt tempót – csak a szívét nem tudta szabályozni, a normálisnál jóval szaporábban vert. Aztán a szirénázó autó elszáguldott mellette.

Ahogy fogytak a kilométerek, azon kezdett tanakodni, nem volna-e helyesebb, ha lehajtana egy mellékútra. Végül abban maradt, hogy annál jobb, minél előbb Párizsba ér.

A főváros felé közeledve éberén fülelt, nem hangzik-e fel újra a rendőrségi sziréna. Mikor aztán elérte a külvárost, és ráfordult a Boulevard de l'Hospitalra, nagy kő esett le a szívéről – a megkönnyebbüléstől újabb almába harapott bele. Rendes körülmények között feltétlenül élvezte volna a Szajna-part építészeti remekműveit, ám most le sem vette a szemét a visszapillantó tükörről.

Azt ötlötte ki, hogy a kocsit egy nyilvános parkolóban hagyja. Ha szerencséje van, napok telnek el, mire észreveszik a gazdátlan autót. Bekanyarodott a Rue de Rivolira, és szinte nyomban meglátta az út felett keresztben kifeszített, színes reklámfeliratot. Megfelelőbb helyet nem is találhatott volna, gondolta, nyilván tele lesz külföldi rendszámú gépkocsival.

Adam a bejáratától legtávolabb eső sarokban parkolta le a Rovert. Mohón befalta a maradék sajtot és lezárta az autót. A kijárat felé sétálva felfigyelt rá, hogy a közelben ténfergő turisták össze-nevetnek a háta mögött. Rájött, hogy kissé szűkre szabott barna kabátján szórakoznak, amiről teljesen megfélemedezett. Már indult is vissza a Roverhez, hogy a mocskos felöltőt begyűrje a csomagtartóba. Menet közben gyorsan kibújt belőle és többrét hajtotta.

Alig pár lépésnyire a kocsitól, felfedezte a fiatal rendőrt. A Rover rendszámablájára nézve, egy adóvevőn keresztül éppen beolvasta a számokat. Adam óvatosan, nehogy felhívja magára a járőr figyelmét, a kijárat felé hátrált. Szemét szüntelenül a rendőrön tartotta. Tudta, elég hat-hét lépés, és akkor felszívódhat a zsibongó tömegben.

Öt, négy, három kettő... számolta a lépéseket, miközben a rendőr folyamatosan hadart az adóvevő készülékbe. Már csak egy lépés, és... – Alors! – kiáltott rá a hölgy, akinek a lábára taposott.

– Borzasztóan sajnálom – szabadkozott Adam, ösztönösen az anyanyelvén szólalva meg. A rendőr menten felkapta a fejét és Adamre meredt: aztán valamit beleüvöltött a kezében tartott készülékbe és feléje iramodott.

Ledobta a kabátot, sarkon fordult, és majdnem felöklelve a lábát fájlaló nőt, futni kezdett a kijárat irányába. A kocsiparkoló tömve volt turistákkal, akik a Louvre nevezetességeit jöttek megcsodálni.

Adam hamar ráébredt, hogy a tülekedő emberáradatban képtelenség gyorsan haladni. Mire a bejárathoz ért, a rendőr sípja már csak pár lépéssel harsant mögötte. Kirohant a Rue de Rivolira. átvágott a túloldalra és becsörtetett egy árkád alá. Keresztülverekedte magát a tömegben, a boltív tulsó felén egy hatalmas, térszerű udvarra jutott. Most már jobbról is futott feléje egy rendőr. Sok választása nem lévén, nekiiramodott a lépcsőknek. A lépcsősor tetején hátrapillantott a válla fölött. Három rendőr loholt a nyomában. Berontott egy szemközt nyíló lengőajtón, és elrohant egy csoport japán turista mellett, akik száj tátva csodálták az előcsarnokban álló Rodin-szobrot. Félresodorta az útból a megütközött jegyszedőt is, és egyenesen a bejárattal szembeni lépcsősorhoz szaladt. Kettesével-hármasával szedte a végeláthatatlan márványlépcsőket. Hallotta, hogy a háta mögött valaki méltatlankodva kiáltozza: – Monsieur, monsieur, votre billet? A lépcsősor tetején jobbra fordult. Forgószélként söpört végig az „Évszázadról évszázadra ’66 – Rendkívüli válogatás” tárlaton, át a modern művészetek termén – Pollock, Bacon, Hockney –, majd az impresszionisták kiállításán – Monet, Manet, Courbet –, és közben elszánt tekintettel kutatta a kijáratot. Következett a tizennyolcadik századi mesterek tárlata – Fragonard, Goya, Watteau –, de ajtónak se híre, se hamva. Hatalmas boltív, mögötte a tizenhetedik század mestermunkáival – Murillo, Van Dyck, Poussin – az emberek a festmények élvezetéről megfeledkezve, kíváncsian kapták hátra a fejüket, vajon mi okozhatja a lármás tumultust. Adam rohant tovább. Tizenhatodik század – Raphael, Caravaggio, Michelangelo –, és akkor hirtelen ráeszmélt, hogy már csak két század festményei vannak hátra. Balra vagy jobbra? Jobbra rohant. Egy óriási, négyzet alakú terembe jutott. Három kijárat nyílt belőle. Átmenetileg lassított, hogy fontolóra vegye, melyik ajtót válassza. Miközben ezen tanakodott, észrevette, hogy a csarnok tele van orosz ikonokkal, kivéve egyetlen tárlót, amely üresen tátongott. Adam megtorpant előtte, szeme megakadt a kiíráson: „Nous regrettons que ce tableau soit soumis a la restauration”.

Az ajtóban felbukkant az első rendőr. Pár méterre volt már csak a szökevénytől, amikor Adam a legtávolabbi kijárat felé iszkolt. De ott is meglátta az egyenruhát. Még mindig volt két választási lehetősége. Irányt változtatott és jobbra futott. Újabb két rendőrrel találta magát szemben. Most balra rohant. Onnan ketten jöttek rá. Aztán a kör bezárult. Adam a Louvre ikontermének közepén állt. Kezét megadóan magasba emelte, körülötte rendőrök. Egytől egyig részegezték a fegyverüket.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Sir Morris felkapta a telefont.

– Sürgős hívás Párizsból, uram – közölte a titkárnője.

– Köszönöm, Tessa.

Figyelmesen hallgatta az izgalmas fejleményekről szóló beszámolót, agya villámgyorsan fordította a szavakat.

– Merci, merci – hálálkodott partnerének, aki hozzá hasonló beosztásban dolgozott a francia külügyminisztériumban. – Azonnal kapcsolatba lépünk önökkel, mihelyt megtettük a szükséges intézkedéseket a kiadatásra. Addig is kérem, úgy vigyázzanak rá, mint a szemük

fényére. – Megvárta kollégája választ, aztán Sir Morris hozzátette:
– S ha bármit is találnak nála, nagyon kérem, hétpecsétes titokként, lakat alatt őrizték. Még egyszer, fogadja hálámat együttműködésükért. Titkárnője szorgalmasan jegyzett közben. Gyorsírással rögzítette a beszélgetés minden apró részletét, mint mindig az elmúlt tizenhét évben. Adamet meglepte, hogy miután a csuklójánál fogva megbilincseltek és egy várakozó autóhoz kísérték, egyszeriben milyen oldottan, csaknem barátságosan bántak vele. Az a rendőr, akivel össze volt bilincselve, betuszkolta a hátsó ülésre és beült melléje. Adam látta, hogy előttük is, utánuk is halad egy rendőrautó. A menet élén két motorkerékpáros rendőr biztosította az utat. Sokkal inkább hivatalos látogatáson tartózkodó főméltóságnak képzelhette magát, semmint olyan bűnözőnek, akit kétrendbeli gyilkosságért, kettős autólopásért és hamis okmányok birtoklásáért kísérnek be a rendőrségre. Lehetséges volna, hogy végre-valahára rájöttek, hogy ártatlan?

Amint megérkeztek az Ile de la Cite-n levő rendőr-főkapitányságra, tüstént ráparancsoltak, hogy ürítse ki a zsebeit. Egy karóra, negyven font értékű utazási csekk, nyolc francia frank és Dudley Hulme nevére kiállított útlevél. Az ügyeletes rendőrtiszt udvariasan megkérte, hogy vetközzön le, csupán a trikót és az alsónadrágot hagyja magán. Adam engedelmeskedett. A felügyelő tüzetesen átnézte összes holmiját, kitapogatta a zakója zsebeit, még a bélést is ellenőrizte. Csalódott arckifejezése elárulta: nem találta meg, amit keresett.

– Van még önnél valami? – kérdezte tagolt, tiszta angolsággal. Még ilyen ostoba kérdést, gondolta Adam. Hisz a saját szemével láthatja az eredményt. – Nincs semmi – mondta hangosan. A rendőrtiszt ismét átkutatta a zakót, de fáradozását ezúttal sem koronázta siker.

– Öltözzön fel! – dörrent rá Adamre.

Adam visszabújt az ingébe, felhúzta a nadrágját és a vállára dobta a zakóját. Nyakkendőjét és cipőfűzőjét nem adták oda neki.

– A többi holmiját csak távozáskor veheti át – közölte a felügyelő.

Adam bólintott. Belecsúsztatta lábát a cipőjébe; befűzetlenül otrombán klaffogott járás közben. Egy szűk földszinti cellába kísérték, és rázárták az ajtót. Körülnézett a gyéren bútorozott helyiségben. A cella közepén kis faasztal állt, mellette két szék. A sarokba tolt ágyon kopottas lószőr-matrac éktelenkedett. Tulajdonképpen a helyiségnek egyáltalán nem volt börtöncella kinézete: sehol egy vasrács, még a parányi ablakszemet sem védte rácsozat. Ledobta magáról a zakóját, ráterítette az egyik szék karfájára és leheveredett az ágyra. Legalább a fekvőhely némi javulást jelentett ahhoz képest, hogy milyen körülmények között töltötte az utóbbi két éjszakát, futott át az agyán. Uramisten, csupán két éjszakával ezelőtt lett volna, hogy a padlószőnyegen aludt Robin genfi szállodai szobájában?

Ahogy teltek-múltak a percek, döntésre jutott. Ha ismét a felügyelő elé vezetik, követelni fogja ügyvéd jelenlétét. – Hogy a fenébe mondják franciául az ügyvédet? – morfondírozott hangosan.

Úgy fél óra múlva – legalábbis Adam becslése szerint ennyi idő telhetett el – az ajtóban felbukkant egy rendőr, kezében tálcával. Forró levest, zsemlet és valamilyen húsfélét hozott – Adam sült húsnak nézte – a szokásos körettel és egy műanyag pohárral, amely színültig

volt vörösborral. Nem tudta mire vélni a dolgot – máris kiderítették volna, hogy nem a megfelelő személyt fogták el, vagy pedig ez lesz az utolsó ebédje, mielőtt lesújtana rá a nyaktiló? A rendőrré nézett.

– Követelem, hogy beszélhessek egy ügyvéddel ~ mondta neki nyomatékka, de amaz csak a vállát vonogatta.

– Je ne comprends pas l'anglais – közölte, és döngve becsapta maga mögött a nehéz ajtót.

Adam letelepedett az asztal mellé, hogy nekilásson a finom falatoknak.

Igazán tudta értékelni a franciákban, hogy minden körülmények között fontosnak tartják, hogy az étel ízletes legyen.

Sir Morris körülbelül egy óra múlva közölte a hírt a többiekkel.

Valamennyien ott ültek a tanácskozóteremben, s Sir Morris figyelmét nem kerülte el arcuk legkisebb rándulása sem. Nem hívta volna egybe a D4-es bizottság újabb ülését, ha nem lett volna biztos benne, hogy Adam végre biztonságban érezheti magát. Matthews arca rezzenéstelen volt. Busch szokatlanul csöndben ült, Snell viszont a változatosság kedvéért mintha egyenesen nyugodtnak látszott volna. Lawrence volt az egyetlen, akiről sugárzott az őszinte elégedetlenség.

– Scottot egy cellában őrzik a Place Beauvais közelében, a belügyminisztérium épületében – folytatta Sir Morris a tájékoztatót. –

Időközben már érintkezésbe léptem a párizsi katonai attasénkkal...

– Pollard ezredessel – vetette közbe Lawrence.

– Igen, Pollard ezredessel. Már el is indult a nagykövet szolgálati gépkocsiján, hogy Scottot a Faubourg St. Honoré-i képviselőtünkre vigye, ahol rendelkezésünkre állhat, hogy kikérdezzük. A Suretéről telefonáltak az előbb, hogy Pollard ezredes rendben megérkezett hozzájuk.

– Sir Morris a helyettese felé fordult. – Még ma este Párizsba utazik, hogy személyesen vezesse a kihallgatást.

– Igen, uram – pillantott a főnökére Lawrence. Ábrázatán széles mosoly ömlött szét.

Sir Morris mintegy jóváhagyólag bólintott. Hidegvérű társaság, merengett magában, miközben szúrós tekintetét körbehordozta az asztalnál ülőkön. Ám a következő fél óra sorsdöntő lehet: ki kell derülnie, ki az, aki két gazdát is szolgál közülük.

– Jól van. Nem hinném, hogy a nap hátralévő részében bármelyikük szolgálatára is szükségem lenne – jelentette ki Sir Morris, felemelkedve székről.

Mentor elmosolyodott, amint Sir Morris elhagyta a termet: az ő küldetése befejeződött. Hiába, minden pofonegyszerű, ha valaki fejfelé is olvasni tudja a gyorsírással papírra vetett szöveget.

A főkapitányságra pár perccel előbb gördült be a CD-s rendszámú fekete Jaguár, mint várták. A forgalom ugyanis gyéresebb volt, mint amilyenre az ezredes számított. A felügyelő a lépcső tetején várakozott, hogy üdvözlje a vendéget. Szeme megakadt az autó elejére tűzött, vadul csattogó brit zászlócskán, és miközben Pollard kiugrott a gépkocsiból, arra gondolt, hogy ez az egész kezd kissé melodráma jelleget ölteni.

Pollard alacsony, tömzsi emberke volt. Sötét öltönyt, katonai nyakkendőt viselt, kezében felcsavart esernyő. Pontosan úgy festett, mint a legtöbb angol, aki nem hajlandó tudomásul venni, hogy külföldön

tartózkodik.

A rendőrtiszt egyenesen abba a szűk kis lyukba vezette Pollardot, ahol Adamet tartották lakat alatt.

– Pollard a nevem, pontosabban Pollard ezredes. Én vagyok a párizsi brit katonai attasé. Utólagosan is elnézést, hogy keresztül kellett mennie ezen a tortúrán, öregfiú, de egy csomó papírmunkát igényelt, hogy kihozhassuk innen. Az az átkozott bürokrácia, biztosan megérti.
– Persze hogy megértem – mondta Adam, és felugrott az ágyról, hogy kezét fogjon az ezredessel. – Magam is a hadseregben szolgáltam.
– Tudom. A Királyi Wessexnél, igaz?

Adam biccentett, önbizalma kezdett visszatérni.

– No, mindenesetre megoldottuk a dolgot – közölte az attasé. – A francia rendőrség roppant segítőkésznek mutatkozott, és beleegyeztek, hogy átkísérhessem a nagykövetségünkre.

Adam az ezredes nyakkendőjére meredt. – A Yorki Hercegi ezred?

– Micsoda? Ó, nem, dehogyis – tiltakozott Pollard, ingmellén matatva.

– A Zöldkabátosok nyakkendője.

– Igen, persze – mondta Adam. Örült, hogy tévedését helyreigazították; az ezredes valóban az, akinek mondja magát.

– Na, azt hiszem, itt az ideje, hogy a dolgok közepébe vágjunk, öregfiú, gondolom, örömmel hallja, hogy nem emelnek vádat maga ellen.

Az ezredesnek fogalma sem lehetett róla, hogy szavai mekkora megkönnyebbülést jelentenek Adam számára.

A felügyelő abba a helyiségbe kalauzolta őket, ahol Adamet levetkőztették.

Most arra kérték, hogy azonosítsa személyes holmijait, és írja alá az átvételi elismervényt. Mindent belegyömöszölt zakója zsebébe, kivéve a karóráját, amit a csuklójára csatolt. Majd lehajolt, hogy befűzze a cipőjét. Nem lepődött meg azon, hogy Dudley Hulme útlevelét nem adták vissza.

– Ne sokáig vacakolgasson, öregfiú – szólt rá az ezredes, kissé aggodalmaskodó hangon.

– Egy pillanat az egész – válaszolta Adam. – Higgye el, legalább annyira szeretnék kijutni innen, mint ön. – Még egy utolsó pillantást vetett a cipőfűzőjére, rendben megkötötte-e, aztán Pollard ezredes és a felügyelő nyomában kísért a várakozó Jaguárhoz. Most tűnt csak fel neki, hogy az ezredes enyhén biceg. A sofőr kitárta előtte az ajtót. Adam hangosan felnevetett.

– Min mulat ilyen jól, öregfiú? – kérdezte az ezredes.

– Á, semmin. Csak tudja, amikor legutoljára így vártak rám egy autóval, távolról sem kedvességből tették.

Adam bemászott a Jaguár hátsó ülésére, az ezredes melléje.

– Vissza a nagykövetségre – adta ki az utasítást Pollard, és az autó sebesen meglódult.

Adam eszelős rémülettel meredt a gépkocsi elején lobogó angol zászlóra.

HUSZADIK FEJEZET

Amikor magához tért, teljesen meztelen volt. Szeretett volna szétnézni a tágas helyiségben, akárcsak a francia rendőrség cellájában, de az előzőtől eltérően most nem tudott helyet változtatni; lábát, karját és

testét a terem közepére állított székhez kötözték. Olyan szorosan megfeszítették a nejlonzsineget, hogy képtelen volt megmozdulni. Kábán felemelte a fejét. Tekintete az előtte tornyosuló Pollardon állapodott meg. Mikor az ezredes látta, hogy Adam visszanyeri öntudatát, azonnal elhagyta a szobát.

Fejét oldalra fordítva Adam látta, hogy a holmijai szép sorban ki vannak terítve a fal melletti ágyon. Erejét megfeszítve igyekezett odébb mozdulni a székkal, ide-oda himbálta magát, mindazonáltal hosszú percekig tartó próbálkozásából csupán arra futotta, hogy néhány centiméterrel közelebb vergődjék az ajtóhoz. Taktikát változtatott, most a csuklóját kísérelte meg kiszabadítani. Úgy gondolta, hogy a zsineget a szék durva bordázatához dörzsölve talán sikerül meglazítania a csomót, de hamar rájött: olyan szorosan rögzítették a karjait, hogy csupán jelentéktelen erőt tud kifejteni a háta mögött. Hasztalan próbálkozásának az ajtó csapódása vetett véget. Romanov jelent meg a látószögében. Adam szemében közről, teljes életnagyságban is rémisztő alaknak tetszett. Egy ismeretlen lépkedett mögötte, Adam még sosem látta. Egy szivardobozra emlékeztető tárgyat hozott magával. Adam háta mögé settenkedett, akárcsak Pollard, aki viszont egy nagyméretű nejlonkendőt szorongatott a hóna alatt. Romanov végigmérte Adam meztelen testét és szája gúnyos vigyorba torzult; élvezetét lelte a fogoly megalázásában. Egészen a szék elé állt.

– Alekszandr Petrovics Romanovnak hívnak – mutatkozott be alig észrevehető akcentussal.

– Máskor meg Emmanuel Rosenbaumnak – vágta ellensége fejéhez Adam, egyenesen a szeme közé nézve.

– Borzasztóan sajnálom, hogy helyzetünkől kifolyólag nem tudunk kezet rázni – folytatta Romanov, miközben körbesétálta a széket.

– Ám a körülményekre való tekintettel indokoltnak véltem az elővigyázatosságot. Először is, szeretném elismerésemet kifejezni, hogy ilyen huzamos ideig képes volt túljárni az eszemen, de most saját szemével is láthatja: londoni forrásom semmivel sem marad le a magáé mögött, ha a szükség úgy hozza, hogy minél előbb a telefon mellett kell teremnie.

– Londoni forrása? – Adamnek elkerekedett a szeme.

– Ne legyen naiv, százados. Hogy úgy mondjam, a saját bőrén fogja tapasztalni, hogy itt nem tehet fel kérdéseket, csupán válaszolhat rájuk.

Adam kiszemelt magának egy téglát a szemközti falon, és tekintetét mereven rászegezte. Ki akarta védeni, hogy a szék körül keringő Romanov mozgása elaltassa éberségét.

– Pollard! – csattant most az orosz hangja. – Tolja vissza Scott századost a szoba közepére. A jelekből ítélve menekülési kísérlete közben sikerült fél méterrel közelebb jutnia a kijáráshoz!

Pollard engedelmesen teljesítette a parancsot, óvatosan leterítette a műanyag kendőt, aztán addig tologatta a székhez kötözött Adamet, míg pontosan a szoba közepére nem került.

– Köszönöm... Azt hiszem, már találkozott a mi Pollard ezredesünkkel

– gúnyolódott Romanov. – Persze, nem ez az igazi neve, valójában

nem is ezredes, de hát egész életében az szeretett volna lenni, úgyhogy amint alkalom adódott rá, szíves-örömeit teljesítettük a kívánságát.

– Igazság szerint a jó öreg ezredes tényleg szolgált a brit hadseregben, csak hát... Az még hagyján, hogy közlegényként lépett a király és a haza szolgálatába, ám a sors szeszélye folytán tizennyolc évvel később bizony még mindig közlegényként hagyta ott a hadsereget. Mi több, annak ellenére, hogy megsebesült a lábán – szerencsétlenségére nem a brit korona ellenségeitől szenvedte el a sérülést –, nem részesülhetett rokkantsági nyugdíjban. Ínség és nyomor fenyegette. De hát, mint már mondtam, mindig is ezredes akart lenni...

Kétségkívül ügyes húzás volt... Melyik is? Ja, igen, a Yorki Hercegi ezred felemlegetése, de minthogy az ezredes valóban és igazolhatóan a Zöldkabátosok egységénél töltötte katonai idejét, nyugodt szívvel öltötte magára az ezred nyakkendőjét.

Adam mereven bámulta a téglát. Romanov folytatta:

– Be kell vallanom, kissé nagyvonalúan bántunk a brit nemzeti lobogóval, de tudja, a szovjet zászlót lehetetlenség fejjel lefelé, fordítva kitűzni, mert azt az ember rögtön észreveszi. A magukénál ez nem így van, ezért mulasztásunk talán bocsánatos bűnnek minősülhet. Bár ennek ellenére tagadhatatlan, hogy Pollardnak azonnal ki kellett volna szűnnie a hibát, és hálásak lehetünk a sorsnak, hogy magának is csak az után tűnt fel a dolog, hogy a gépkocsi ajtajai már becsukódtak. Beszéd közben Romanov megállás nélkül folytatta őrző sétáját a szék körül. Most lecövekelt, és a meztelen testre bámolt.

– Talán elérkezettnek vélheti az időt, hogy bemutassam a mi Sztavinszkij doktorunkat, aki – higgye el – igencsak türelmetlenül várta a magával való találkozást, ugyanis fölöttébb kevés dolga akad az utóbbi időben, és már-már kezdett attól félni, hogy teljesen berozsdásodik. Romanov hátralépett és maga elé engedte Sztavinszkijt, aki még mindig a kezében szorongatta a szivardobozt. Adam a vézna, alacsony növésű emberre nézett. Úgy tűnt neki, mint hogyha a másik az ő pontos méreteit akarná megbecsülni. Maga Sztavinszkij talán ha százhatvan centi magas lehetett, szürke, nyitott nyakú inget, és ugyancsak szürke, gyűrött öltönyt viselt. Egészében véve olyan benyomást keltett, mintha kezdő ügyvédbojtár volna egy nem túlságosan sikeres ügyvédi irodában. Ábrázatát egynapos szörzet borította, amiből a külső szemlélő arra következtethetett, viselője nem számított rá, hogy aznap munkája akad. összeszorított, keskeny ajkai hirtelen torz vigyorba görbültek, mint aki végső döntésre jutott.

– Nagy örömömre szolgál, hogy megismerkedhetem önnel, Scott százados – szólalt meg Sztavinszkij. – Noha távolról sem váratlan vendég a nagykövetségünkön, isten hozta itt nálunk. Persze, ismeretségünk akár tiszavirág-életűnek is bizonyulhat, ha kertelés nélkül előrukkol azzal a picurka kis információval, amire kíváncsiak vagyunk. Végeredményben nem valami nagy dologról van szó, csupán azt szeretnénk megtudni... – Sztavinszkij röpke sóhaj kíséretében beszívta az ajkát –, hogy hol van most a cári ikon. – Rövid szünetet tartott, aztán hozzáfűzte: – Bár... tudja fene, van egy olyan érzésem, hogy nem fog ez könnyen menni. Ugye, igazam van?

Adam nem válaszolt.

– No, nem mintha meglepne a viselkedése. Mondtam is Romanov elvtársnak, miután oly magasztalóan beszélt önről, hogy véleményem szerint pár röpke kérdéssel bizony nem fogunk sokra menni. Mindazonáltal követnem kell, a szokásos utat. Rá fog ébredni, hogy mi, oroszok, legalább annyira ragaszkodunk az előírásokhoz, mint önök, angolok. – Aztán, mintha csak akkor jutott volna az eszébe, Sztavinszkij megjegyezte: – Talán csodálkozik rajta, hogy egy olyan ember, aki még életében rá nem gyújtott, kubai szivaros dobozzal járkal a hóna alatt.

Sztavinszkij látnivalóan válaszra várt, de Adam hallgatott.

– Á, értem én, csak semmi locsifecsi, ugye? Ha nem tévedek, már volt része hasonló élményben. Nos, akkor hát kénytelen vagyok önmagammal lefolytatni ezt a beszélgetést. Szóval, évekkel ezelőtt a Moszkvai Egyetem diákjaként a kémiát választottam főtantárgyként. Később annak is egy speciális ágazatára szakosodtam.

Adam közömbösséget színlelt, közben azonban minden igyekezetével azon volt, hogy emlékezetéből kiűzze a kínaiak kezében elszenvedett borzalmas kínokat.

– Nyugaton nagyon kevesen tudják, hogy mi, oroszok voltunk az úttörők, akik egyetemi szakágazatként bevezették a vallatás tudományát. Külön tanszék működik ezen a néven, élén egy professzorral, és több tudományos munkatárssal. Úgy hallottam, hogy Oxfordban és Cambridge-ben még nem akadt párja a mi intézményünknek. Hát persze... a Nyugat továbbra is a fellegekben jár, rögeszmésen hisz saját értékeiben és az egyén emberi jogaiban. Egyszóval, az elmondottak alapján nem csodálkozhat rajta, hogy az egyetemen is csak néhány embernek volt tudomása a tanszék létezéséről. Azt már meg sem említem, hogy szinte lehetetlenség volt rá jelentkezni, hiszen nem szerepelt a választható szakterületek és ágazatok listáján. De minthogy jómagam már, akkor tagja voltam az Első Ügyosztálynak, a józan ész is azt sugallta, hogy a vallatás területén is szert tegyek némi tudományos jártasságra. Tudja, valójában én egyszerű ember vagyok, aki kezdetben vajmi kevés érdeklődést mutatott a tudományos kutatás iránt, ám amikor abban a szerencsében részesültem, hogy megismerkedhettem a mi kis „szivardobozunk” működésével, egyszerűen örök életre elkötelezett és síríg kitartó diákká változtam. Alig vártam, hogy a gyakorlati életben is kipróbálhassam tudományos ismereteimet. – Elhallgatott, és kíváncsian nézett Scottra, vajon milyen hatást váltottak ki belőle a szavai. Csalódottan kellett tapasztalnia, hogy semmilyen. Adam rezzenéstelen képpel meredt maga elé.

– Magától értetődően a kínzás ősi és nemes mesterség – folytatta Sztavinszkij. – A kínaiak már csaknem háromezer éve gyakorolják, mint ahogy – ha jól tudom – saját bőrén is tapasztalhatta, Scott százados. Sőt, önök angolok sem maradtak tétlenek, amióta felfedezték a kárpadot. Ó, persze, én is tudom, hogy a fentebb említett eszközt meglehetősen kellemetlen és ormóttan kellékek találják modern korunkban. Erre való tekintettel dolgozta ki moszkvai tanítómesterem, Mec professzor ezt a viszonylag egyszerű, kisméretű eszközt, amelynek kezelését egy átlagos intelligenciájú egyén is könnyen elsajátíthatja, csupán néhány órát kell rá szentelnie.

Adam nagyon szeretne volna tudni, hogy mi van abban a kartondobozban, ennek ellenére arckifejezése változatlanul érdektelenséget tükrözött.

– A kínzással ugyanaz a helyzet, mint a szeretkezéssel, Scott százados. Az előjáték roppant fontos... Egyáltalán, figyel rám, százados?

– kérdezte váratlanul Sztavinszkij.

Adam összes idegszála megfeszült, hogy kiegyensúlyozottnak és nyugodtnak lássék.

– Tehát még mindig semmi válasz, Scott százados. Mindenesetre emlékeztetni szeretném, hogy én ráérek. Kiváltképpen az ön esetében, hiszen gyanítom, hogy ezúttal a szokásosnál kissé tovább fog tartani a művelet, ami persze – mi tagadás – csak gazdagítani fogja gyönyöreim tárházát. Arról nem is beszélve, hogy még ha maga a cári ikon nincs is a birtokunkban, a hatalmamban tudhatom azt a személyt, aki kizárólagos ismerettel rendelkezik a festmény hollétét illetően.

Adam maga elé meredt, mintha nem is róla volna szó.

– Mindebből következően még egyszer – ám utoljára – hajlandó vagyok feltenni a kérdést: hol van a cári ikon?

Adam az arcába köpött.

– Nemcsak faragatlan, de ráadásul ostoba is. Ugyanis röpké időn belül térden állva fog könyörögni egy korty – ha úgy tetszik, köpetnyi – folyadékért. Igaz, mentségére legyen mondva, előzetesen erről nem lehettek ismeretei.

Sztavinszkij a padlóra helyezte a dobozkát és óvatosan felemelte a tetejét.

– Először ezt a hatvoltageos nikkel-kadmium elemet szeretném bemutatni, amely az EverReady cég közönséges terméke – közölte olyan hangsúllyal, mint egy bűvész, aki most fedi fel trükkjei titokzatos kellékeit a csodálkozó gyerekeknek. – Gondoltam, értékelni fogja ezt a rövid tájékoztatót. – Kezét visszadugta a dobozba. – Másodszorban itt van ez az ügyes impulzusgerjesztő. – Egy parányi, négyszögletes fémdobozkát helyezett az elem mellé. – Aztán íme, két huzal is előkerül a varázsdobozból, mindkettőnek a végére elektródok vannak erősítve. Továbbá láthat még két fecskendő, egy tubus kollódiumzselés ragasztót, és végezetül egy ampullát, amelyről majd később esik szó. No persze, amikor azt mondtam, hogy végezetül, végeredményben csaltam. Ugyanis a felsoroltakon kívül még két másik tárgyat is rejt a doboz mélye, de ezekre nem lesz szükség, hacsak nem kényszerülünk rá, hogy szerény kis kísérletünk második, esetleg harmadik fázisát is alkalmazzuk.

Sztavinszkij katonás rendben egymás mellé fektette a tartozékokat. –

Hát, nem valami mit-tudom-én-micsoda, de ez van – közölte. –

Mindazonáltal egy kis képzelőerővel ön is kitalálhatja, mekkora lehetőségek rejlenek ezekben a tárgyakban. Na most. Annak érdekében, hogy Romanov elvtárs és az ezredes maradéktalanul élvezhesse a beígért előadást, szükségesnek látszik némi alapismeret szerzése az idegrendszer működéséről. Szívből remélem, hogy figyel minden egyes szavamra, Scott százados, hiszen átélt élményei révén csupán egy áldozat képes igazán értékelni a most következő kísérlet zsenialitását.

Adam számára egyáltalán nem jelentett elégtételt, hogy Sztavinszkij

kifogástalanul és választékosan beszélt angolul. Még élénken élt az emlékezetében, hogy a kínaiak ugyanígy aprólékosan elmagyarázták, mit fognak vele csinálni – igaz, egy szót sem értett az egészből, mert nem tudott kínaiul. Jóllehet, ez a körülmény segített neki, hogy a bevezető előadás alatt kikapcsolja agyműködését, azt viszont már nem tudta megakadályozni, hogy négy órát töltsön egy huzamban egy hűtőszekrényben.

– Térjünk rá a gyakorlati tudnivalókra – folytatta az előtte tébláboló szürke alak. – Ha egy apró elektromos impulzust továbbítunk egy idegszálcsomópontba, könnyűszerrel elérhetjük, hogy szemvillanásnyi idő alatt erős áramütéssel felérő energiát indukáljunk ezernyi idegszálban. Ez a folyamat fölöttébb ronda érzéseket gerjeszt az emberben. Egészen másmilyeneket, mint amikor valaki pusztá kézzel megfogja a villanydrótot, vagy az ujját bedugja a konnektorba... szóval, amikor közönséges áramütés éri. A mi impulzusunk nem halálos, ámde rettentően kellemetlen. Odahaza, a Moszkvai Egyetemen ezt úgy oktatták nekünk, mint az egyes számú szakaszt. Nem szükséges, hogy megtapasztalja. Egyetlen dolgot kell csak tennie, hogy elkerülje: árulja el, hova dugta a cári ikont.

Adam faarccal ült a helyén.

– Úgy látom, előadásomat nem találta túl érdekfeszítőnek. Tartok tőle, hogy ezek után nincs sok választásom, az elméletiről át kell térnünk a gyakorlati oldalra.

Adam belekezdett Shakespeare harminchét drámájának a felsorolásába.

Angol irodalomtanárát bizonyára büszkeség töltené el, ha megtudná, hogy azoknak a hosszú éveknek a fáradozásai, amelyek alatt ágyúszóval igyekezett fejébe verni renitenskedő diákjainak az egész shakespeare-i életművet. végül is nem veszték kárba: íme, egy pillanat műve, s Adam képes felidézni az összes színdarabot VI. Henrik, első rész, VI. Henrik, második rész, VI. Henrik, harmadik rész, II. Richárd...

Sztavinszkij fogta a kollódium-zselé tubusát, lecsavarta a tetejét, és két csomót nyomott belőle Adam mellkasára.

... Tévedések vígjátéka, Titus Andronicus, A makrancos hölgy...

Az orosz a zselé-göbökhöz illesztette az elektródokat, majd gondosan kifeszítette a huzalokat és másik végüket a hatvolttal elemhez rögzítette. Aztán az elemet a generátorhoz csatlakoztatta.

... A két veronai ifjú, Felsült szerelmesek, Rómeó és Júlia...

Sztavinszkij minden figyelmeztetés nélkül lenyomta a feszültséggerjesztő karját és úgy tartotta két másodpercig. Ez alatt az idő alatt Adamet kétszáz volttal áramütés érte. Önuralmát elveszítve, vonított a fájdalomtól, ahogy az alattomos voltok testének minden egyes porcikájába szétsugározták az észveszejtő kint. Aztán hirtelen vége szakadt a szenvedésnek.

– Ne zavartassa magát, nyugodtan ossza meg velünk az élményét, hogy mi is tudjuk, mit érez valójában. Hangszigetelt szobában tartózkodunk, úgyhogy az égvilágon senkit sem zavar.

Adam nem figyelt az oroszra. Két kezével megmarkolta a szék szélét, és egyre csak motyogta: ... III. Richárd, Szentivánéji álom, János király...

Sztavinszkij újra működésbe hozta a kart. Adam testén másodszor is végigcsapott a fájdalom. Amint a kín megszűnt, hányinger és szédülés fogta el. Erősen küzdött, hogy öntudatánál maradjon.

Az orosz egy darabig csendben volt, aztán ismét megszólalt: – Imponáló teljesítmény. A leghatározottabban alkalmas a második fokozatra.

Persze, erre a fázisra is érvényes az ígért: bármikor kiszállhat belőle. Csak mondja meg, hol van a cári ikon.

Adam szája annyira kiszáradt, hogy nyögni sem tudott, nemhogy köpni. Pedig szeretett volna.

... A velencei kalmár, IV. Henrik, első rész, IV. Henrik második rész...

Pollard lépett elébe, kezében egy üveggel. A palack nyílását Adam szájába dugta. Mohó kortyokban itta a folyadékot, amíg az ezredes el nem húzta előle.

– Nem szabad túlzásba vinni a dolgokat. Később is szüksége lehet még rá. Hacsak persze meg nem mondja, hol van a cári ikon.

Adam arrafelé köpte a szájában maradt vizet, amerre ellenségét vélte.

Sztavinszkij előreugrott és keze fejével keményen arcul csapta Adamet. Az ütéstől Adam feje oldalra bicsaklott.

– Nem hagyott más választást a számomra, kénytelenek vagyunk megkezdeni a következő szakaszt – sziszegte. Romanovra nézett, aki némán bólintott. Sztavinszkij elégedetten vigyorgott. – Valószínűleg átfutott már az agyán, vajon milyen kárt tudnék még tenni önben egy közönséges hatvoltos elemmel. Nyilván sok amerikai gengszterfilmet látott már életében, és azokból megtudhatta, hogyan működik a kivégzéshez használt villamosszék. Joggal gondolhatja persze, hogy meglehetősen nagy teljesítményű generátor kell ahhoz, hogy valakit meg is lehessen ölni vele. De hát először is emlékezetébe szeretném idézni, hogy nem áll szándékomban megölni. Másodszor, tudományos felkészültségem nem csupán az első fázisra korlátozódik. A briliáns tudású Mec professzor is ráébredt az első lépcső fogyatékoságaira, és miután egész életét a tudományos kutatásnak szentelte, sikerült is egy különleges megoldással előrukkolnia, amelyet a Szovjetunió Tudományos Akadémiája a nagyrabecsülés jeléül róla nevezett el M-módszernek. Ha ebből a bizonyos M-anyagból befecskendeznek egy adagot az idegrendszerbe, az idegpályák a normálisnál sokkal intenzívebben és sebesebben fogják közvetíteni az ingereket. A folyamat eredményeként a fájdalom sokszorosára növekszik, anélkül azonban, hogy a kezelés halálos volna.

– Ahhoz pedig, hogy még érdekesebb hatást gyakorolhassak a szervezetére, csupán annyit kell tennem, hogy egy megfelelő faktor segítségével néhány milliamperral fokozzam a teljesítményt... úgyhogy még egyszer kénytelen vagyok megkérdezni: hol van a cári ikon?

... Sok hűhó semmiért, V. Henrik, Julius Caesar...

– Úgy látom, ön eltökélte, hogy mindenféleképpen kipróbáljuk a magasabb fázist – motyogta Sztavinszkij. Lehajolt és a padlóról felemelt egy fecskendőt. Hosszú tűjét beledöfte az ampullába és tartalmának felét felszívta. Ezután maga elé tartva légtelenítette a fecskendőt;

a tű hegyéből vékony szökőkútként spriccelt ki a folyadék.

Adam mögé lépett.

– Lumbálpunkciót fogok alkalmazni, így előre figyelmeztetem, ha csak egy apró mozdulatot tesz, könnyen megeshet, hogy nyaktól lefelé örök életére lebénul. Természetemnél fogva nem büszkélkedhetek azzal, hogy becsületes ember volnék, most mégis azt ajánlom önnek – higgyen nekem. Afelől biztosíthatom, hogy az injekció nem fogja megölni. Mint már mondtam volt, nem az a célunk, hogy önt elpusztítsuk. Adamnak egy izma sem rándult, mikor érezte, hogy a fecskendő tűje behatol a hátába. ... Ahogy tetszik... sorolta volna tovább a színdarabok címeit. Hirtelen pokoli kín áramlott végig a testén, aztán ugyanolyan hirtelen megszűnt minden fájdalma. Többé semmit sem érzett.

Amikor öntudatra tért, fogalma sem volt róla, mennyi idő telhetett el. Homályos tekintete fokozatosan kitisztult, recehártyája falán egyre élesebben kirajzolódott vallatója alakja: türelmetlenül keringett a széke körül. Amint észrevette, hogy Adam szeme kinyílik, a borostás arcú férfi abbahagyta a járkálást, elvigyorodott és Adam mellett termett. Ujjait gyengéden körbefuttatta a kétnapos vállsebét fedő kötésen. Az érintés szelídnek tűnt, Adam mégis úgy érezte, mintha egy forró vasalót nyomtak volna a csupasz húsára.

– Látja, betartottam a szavam. Hát még, ami ezután jön, az lesz ám a szenzációs érzés! Azt hiszem, most pedig leszedjük a ragtapaszt.

– Kivárt egy pillanatig, s amint észlelte, hogy Adam összeszorítja a fogát, egyetlen rántással letépte a ragtapaszt. Adam felsikoltott; olyan volt, mintha a lövedék ismét a húsába vájna, szétmarcangolva az izmokat. Romanov is közelebb lépett, előrehajolva szemügyre vette a sebet.

– Ó, némi elégedettséggel tölt el, hogy a társam mégsem tévesztette el teljesen a célt – Romanov hangja negédesen csengett. – Ugye, most már el tudja képzelni, milyen érzés lesz, ha engedélyt adok Mr. Sztavinszkijnek, hogy ismét magára rakja a drótjait és bekapcsolja az apró kis generátort?

... Vízkereszt, vagy amit akartok, Hamlet, A windsori víg nők... – Adam száján most először buggyantak ki hangosan a szavak.

– Értem én nagyon is jól – semmit nem kíván a képzeletére bízni. Legyen hát! – sziszegte a foga között Romanov és hátrább húzódott. Sztavinszkij ellenőrizte a kollódiummal Adam mellkasához rögzített huzalokat, majd a generátorhoz lépett.

– Ez alkalommal három másodpercig lesz lenyomva a kar. Tudja, csak egy szavába kerül, és azonnal kikapcsolom a készüléket.

... Troilus és Cressida, Minden jó, ha a vége jó...

Ahogy a kar lecsapódott, olyan érzése támadt, mintha a voltok egyszerre marcangolták volna szét az összes idegvégződését. Sikolya túlvilági erővel tört fel a torkából – ha nem lettek volna hangszigetelt helyiségben, egy kilométeres körzetben hallották volna vérfagyasztó üvöltését. A fájdalom első hulláma után teste megfőkezhetetlenül vonaglott és remegett. Sztavinszkij és Pollard a székhez lépett és gyors mozdulatokkal kioldozta a nejlonzsinórt. Adam előrezuhant, kezére és a térdére. Sugárban hányt.

– Csak nem engedhettük, hogy saját hányadékaiban megfulladjon!

– szólalt meg Sztavinszkij. – Sajnos, kezdetben elkövettük ezt a hibát, voltak, akik bele is haltak. De tanultunk a leckéből.

Ahogy alábbhagyott Adam görcsös rohama, Sztavinszkij visszaültette a székre, Pollard pedig ismét összekötözte a karját.

– Hol van a cári ikon? – ordított a képébe Sztavinszkij.

... Szeget szeggel, Othello, Lear király... – nyögte Adam alig hallható, remegő hangon.

Pollard felkapta az üveget és Adam szétfeszített foga közé nyomta.

Adam kétségbeesett igyekezettel nyelte a vizet, de az a néhány korty nem nyújthatott nagyobb enyhülést, mint amekkorát egy képzeletbeli, parányi oázis jelentett volna a végeláthatatlan, kietlen sivatagban.

Romanov a szék elé állt, miközben Sztavinszkij újra elfoglalta helyét a készülék mellett.

– Maga bátor ember, Scott – közölte Romanov. – Már nem kell semmit sem bizonyítania. Örültség, amit tesz. Árulja el, hol van az ikon, és abban a minutumban elküldöm innen Sztavinszkijt, az ezredesnek pedig megparancsolom, hogy vigye magát a brit nagykövetség elé, és hagyja, olt a lépcsőn.

... Macbeth. Antonius és Kleopátra...

Romanov dühösen felsóhajtott és biccentett. Sztavinszkij megragadta a behúzó vastag karját. Még az ezredes arca is elfehéredett

Adam szenvedése láttán. A sikoly talán még félelmetesebb volt, mint az előbb, és izmai ellenőrizhetetlenül rángatóztak, ahogy az áram végigszaladt testének milliónyi idegvégződésén. Újra kiszabadították kötelékeiből és ő újra négykézláb csúszva-mászva vonaglott a szenvedéstől.

Egyáltalán, lehet még valami a gyomrában, amit a görcsös rángásoktól kiokádkatna? Lassan felemelte a fejét. Visszataszították a székbe, húsaiba ismét belevágott a zsinor. Sztavinszkij rámeredt.

– Igazán lenyűgöző, Scott százados. Teljesítményével kiérdemelte a harmadik fázist.

Amint gépe leszállt az Orly repülőtérre, Lawrence első gondolata arra a meghitt vacsorára terelődött, amelyet aznap este barátja társaságában remélt elkölteni a nagykövet rezidenciáján. A kijáratnál Pollard ezredes üdvözölte.

– Hogy van? – kérdezte azonnal.

– Én azt reméltem, hogy erre a kérdésre öntől fogok választ kapni

– mondta az ezredes, megragadva Lawrence könnyű bőrröndjének fülét.

Lawrence megtorpant, és a magas, szikár katonatisztre bámult, akin a Királyi Dragonyos Testőrség egyenruhája feszült.

– Nem egészen értem, miről beszél – nyögte.

– Pedig érthetően mondtam. Hüen követve az utasításait, az Ile de la Citere hajtottam, de ott azzal fogadtak, hogy húsz perccel azelőtt már elvitték a századost a kapitányságról. Az illető az én nevemet használta. Rögtön érintkezésbe léptünk az ön irodájával, de minthogy már úton volt, a nagykövet arra kért, hogy tüstént jöjjen ki ön elé a repülőtérre, ő majd közben beszámol a fejleményekről Sir Morrisnak. Lawrence érezte, hogy megroggyan a lába. Az ezredes védőn kinyújtotta a karját, hogy szükség esetén elkapja. Viszont nem volt egészen világos előtte, mire céloz Lawrence, amikor azt mondja: – Most

már végképp azt fogja hinni, hogy én állok a dolgok mögött.

Amikor Adam visszanyerte öntudatát, pillantása Romanovon állapodott meg. Az orosz egyedül volt.

– Néha megesik – mondta Romanov bizalmas hangon, mintha órák óta kedélyes társalgást folytatnának –, hogy egy férfi túlságosan is büszke kínzója előtt kimutatni emberi gyöngeségét – vagy akár egy honfitársa előtt, akiről tudja, hogy elárulta a hazáját. Ezért küldtem el Sztavinszkijt és az ezredest. Semmi kedvem hozzá, hogy végignézzem a doktort, amint a harmadik fázist alkalmazza magán. Ám csak akkor tudom megakadályozni kísérlete folytatásában, ha megmondja, hová rejtette az ikont.

– Miért mondanám? – sziszegte Adam dacos elszántsággal. – Én vagyok a jogos tulajdonosa.

– Téved, Scott százados. Amit elhozott abból a genfi bankból, az egy felbecsülhetetlen értékű, eredeti Rubljov-festmény, amely a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetségének tulajdonát képezi. Olyannyira, hogy ha a világ bármely árverésén vagy képtárában felbukkanna az ikon, mint nemzeti kincsre, azonnal beterjesztenénk rá az igényünket, azon az alapon, hogy az eladó törvénytelen úton tulajdonította el tőlünk.

– De hát miképpen lehetséges, hogy... – kérdezte volna Adam.

– Egyszerű. Jelen pillanatban a maga birtokában van az eredeti festmény, mert annak idején a cár a hesseni nagyhercegre bízta a megőrzését. Ötven éven át a Szovjetunió tulajdonképpen egy hamisítvány felett rendelkezett. – Adam szeme elkerekedett a csodálkozástól, amint Romanov felöltőjének belső zsebéből elővarázsolt egy Sárkányölő Szent Györgyöt ábrázoló ikont. Az orosz kivárt pár pillanatot, aztán megfordította a festményt. Elégedetten elvigyorodott, amint Adam szemén észrevette, hogy feltűnt neki a hiányzó ezüstk korona.

– Akárcsak maga, én is csupán kölcsönbe kaptam ezt a képet. Ám ha megmondja, hol van az eredeti, szabadon engedem, sőt, az eredetiért cserébe megkapja tőlem ezt a másolatot. Senki sem fogja kiszagolni a dolgot, maga mindenesetre jelentős haszonra tehet szert.

– No hiszen, antikot egy új vacakért... – gúnyolódott Adam.

Romanov szeme fenyegetően összeszűkül. – Feltételezhetően tökéletesen tisztában van vele, Scott, hogy olyan egyedülálló, megfizethetetlen alkotást bitorol, amely jog szerint a Szovjetuniót illeti. Ha nem szolgáltatja vissza haladéktalanul az ikont, igen kellemetlen helyzetbe sodorhatja a hazáját, személy szerint pedig könnyen börtönben végezheti. Száz szónak is egy a vége, csupán annyit kérek, hogy mondja meg, hol az ikon, aztán mehet isten hírével.

Adam még arra sem vette a fáradságot, hogy tagadólag megrázza a fejét.

– Nos, akkor hát itt az ideje, hogy egynémely tényről felvilágosítsam.

Biztosan érdekelní fogja magát. – Romanov ezzel előhúzott egy borítékot a belső zsebéből, abból pedig kivett egy papírlapot. Adam valóban őszintén meglepődött, s nem tudta mire vélni a dolgot. Romanov gyengéd mozdulatokkal széthajtogatta a papírt és szemmagasságba emelte, de úgy, hogy Adam csak az írás hátát láthatta.

– Ezen a lapon egyetlen mondat áll. Egy egymondatos ítélet, amelyet

I. T. Nyikicsenko bíró hirdetett ki 1946-ban Moszkvában. A halálos ítéletet – mert arról van szó – egy bizonyos Vlagyimir Koszkij őrnagyra mondta ki, aki a szovjet őrség parancsnoka volt azon az estén, amelyen Hermann Göring birodalmi marsall elhunyt. – Most Adam felé fordította az írást, hogy ő is ellenőrizhesse. – Az okmányból kiderül, hogy Koszkij őrnagyot bűnösnek találták az ellenséggel való, nyereségvágyból elkövetett kollaborálásért. Bizonyítást nyert: közvetlen felelősség terheli azért, hogy halála napján ciánkapszulát csempészték be a birodalmi marsall cellájába. – Adam szeme tágra nyílt az elképedéstől. – Aha, úgy látom, végül is jókor játszottam ki az adu ászt! – horkant fel Romanov. – Remélem, most már végre megmondja, hogy hol található az ikon. Létezik maguknál, angoloknál egy mondás, amely – ha jól emlékszem – úgy hangzik: a tisztességes csere nem rablás. Vagyis ikont cserébe, ráadásnak pedig megkapja azt a hivatalos végzést, amely végérvényesen helyreállíthatja az apja becsületét.

Adam behunyta a szemét. Most először ébredt tudatára, hogy Romanovnak fogalma sincs, mit rejtettek el az ikonban.

Az orosz képtelen volt féken tartani az indulatait. Az ajtóhoz rontott, és dühösen kitárta: – A magáé, itt van! – üvöltötte.

Dr. Sztavinszkij az ezredes kíséretében belépett és mosolyogva ott folytatta, ahol abbahagyta, mintha a két időpont között nem történt volna semmi. – Mec professzort tulajdonképpen nem elégítette ki a második fázisnak titulált módszer, mert rájött, hogy a mégoly bátor és kiváló erőnlétben lévő egyedek esetében is, mint ön, hosszú órákig, sőt, esetleg napokig tétlenségre van kárhoztatva, mert meg kell várnia, míg a kísérleti alanyok magukhoz térnek. Következésképpen az egyetemen töltött utolsó éveit annak szentelte, hogy kidolgozza, miként lehetne az egész folyamatot felgyorsítani. Mint minden zseniális találmánynál, ebben az esetben is a megoldás egyszerűsége az, ami elbűvöli az embert. Végeredményben semmi más nem kellett, csak egy olyan vegyi anyag, amely az idegrendszerbe fecskendezve azonnal regenerálja a szervezetet, azaz egyféle érzéstelenítőként vagy fájdalomcsillapítóként működik. Tizenkét évet és jó néhány halálos kimenetelű kísérletet igényelt, mígnem fáradozása meghozta a gyümölcsét. Sztavinszkij most egy másik ampullát vett elő a szivardobozból, majd begyakorlott mozdulattal gumikupakjába dőfte az újabb fecskendő tűjét. Győzedelmes vigyorral emelte magasba a tű hegyén himbálózó üvegcsét.

– Ezt az oldatot az érrendszerébe készülök befecskendezni. Hatására olyan röpké idő alatt fog feleszmélni, hogy először abban sem lesz biztos, egyáltalán átél le-e a kínok kínját. Ezért a zseniális felfedezésért Mec professzor méltán megérdemelte volna a Nobel-díjat, ám végül arra az álláspontra jutottunk, hogy voltaképpen nem vennénk szívesen, ha találmányát megosztaná a nemzetközi tudományos világgal. De gondoljon csak bele! Hála neki, újra és újra végigcsinálhatjuk a kísérletet, ám annak veszélye nélkül, hogy belehalhat a kínszenvedésbe! Hogy megértse, miről van szó: a következő egy hétben akár félóránként rákapcsolhatom a generátorra, ha ön úgy óhajtja – szögezte le Sztavinszkij, belebámulva Adam elfehéredett, hitetlenkedő

arcába, amelyet itt-ott a hányadék megsárgult pettyei tarkítottak. – Vagy pedig azonnal leállok az egészszel, miután beadtam az első antidóvizt. Csak annyit kell tennie, hogy megsűgja, hol az ikon.

Sztavinszkij közelebb lépett Adamhez, és a szeme láttára félig szívta a fecskendő. Adam kimondhatatlanul fázott, szinte vacogtak a fogai, a teste mégis verítékben úszott a páni félelemtől. – Megkérném, üljön nyugodtan, Scott százados, igazán nem szeretném a szívemre venni, ha esetleg örök károsodást okoznék önben. – Adam érezte a hosszú tű szúrását... egyre mélyebbre hatolt... aztán pár másodperccel később a hatóanyag beszivárgott a vérerekbe.

Nem hitte, hogy elgyötört szervezete ilyen gyorsan regenerálódhat. Alig telt el néhány perc, és megszűnt a hányingere, a feje sem szédült már. Lábába és karjába is visszatért az erő. Közérzete javulásával párhuzamosan ugyanakkor fokozódott benne a rettegés a második fázis fájdalmának megismétlődésétől; többé nem akart átesni rajta.

– Briliáns elme volt ez a Mec professzor, azt hiszem, ebben megegyezhetünk – jelentette ki Sztavinszkij. – Ha még élne, biztosan tanulmányt írna az ön esetéről. – Lassú, érzéki mozdulatokkal újabb adag zselatinanyagot kent szét Adam mellkasán. Elégedetten legeltette szemét az undorító masszán, aztán újra elhelyezte az elektródokat.

... Coriolanus, Athéni Timon, Periklész...

Sztavinszkij tenyerével ránehezedett a karra, és Adam azt kívánta, bárcsak meghalna. Sikoltása új hangmagasságokba csapott, teste minden ízében remegett. Pár másodperccel később jeges hullám áradt szét rajta, és kirázta a hideg. Újra háyni kezdett.

Sztavinszkij egy ugrással mellette termett és kioldozta. Adam előrezuhant és kiöklendezte, ami még a gyomrában volt. Mikor már csak a nyála folyt, Pollard felemelte és visszaültette a székbe.

– Meg kell értenie, nem hagyhatom, hogy meghaljon, százados! És most ki vele, hol van az ikon! – ordította Sztavinszkij.

– A Louvre-ban! – szerette volna üvölteni Adam, de csak tompa motyogásra futotta az erejéből! Nyelvével olyannak érezte a szája belsejét, mintha dörzspapírból lett volna. Sztavinszkij újabb fecskendőnyi anyagot szívott fel az ampullából és beinjekciózta a fogolyba.

Megint csak néhány másodpercig kellett várnia, és előmlött rajta a gyors javulás érzete.

– Még tíz másodperc, és újra indítjuk a masinát. Kilenc, nyolc, hét...

... Cymbeline...

– ... hat, öt, négy...

... Téli rege...

– ... három, kettő, egy.

... A vihar... Ááááü! – Adam fel vonyított kínjában és elvesztette az eszméletét. Arra tért magához, hogy az ezredes leönti egy vödör jéghideg vízzel. Megint öklendezett. Újra visszaültették, lekötözték.

Sztavinszkij, fecskendő, újabb adag. Adam már nem hitte, hogy valaha is felépül. Meg kell halnia, mert meg akar halni. A tű újra a húsába döfött.

Romanov tűnt fel a látószögében. Egyenesen Adamre nézve kijelentette:

– Úgy vélem, Sztavinszkij doktorral megérdemlünk egy

könnyű kis vacsorát. Először arra gondoltunk, hogy magát is meghívjuk, de aztán észbe kaptunk, hogy talán a háborgó gyomra miatt nem lesz valami farkasétvágya. No, ha majd felfrissülve visszajöttünk, ne féljen, dr. Sztavinszkij újra megismétli a kísérletet, aztán újra és újra, amíg csak el nem árulja, hogy hova rejtette az ikont.

Romanov és Sztavinszkij távozott. Kifelé menet az ajtóban Romanov még váltott néhány szót az ezredessel. Adam nem hallotta, miről pusmognak. Aztán a KGB őrnagya szép csendben behúzta maga mögött az ajtót.

Pollard közelebb lépett és Scott ajkához emelte a vizespalackot.

Adam óriási kortyokban szívta magába a folyadékot, s néhány másodperc múlva meglepetten tapasztalta, hogy ereje mintha kezdene visszatérni. Persze – noha érzékszervei azt sugallták, hogy egyre jobban lesz – Adam sejtette, hogy még egy menetet nem élne túl.

– Megint hánynom kell... – nyögte, és feje hirtelen előrebukott.

Pollard gyorsan kioldozta a csomókat, és Adam térdre ereszkedett.

Keserű epét köpött, aztán elcsigázottan, lihegve úgy maradt, négykézláb.

Pollard gyengéden megfogta a karját, hogy segítsen neki visszaülni. Adam látszólag lerogyott a székre, ám közben kétoldalt szilárdan megmarkolta az ülőke lábát, majd maradék erejét összeszedve, a magasba lendítette és lesújtott a székkal a gyanútlan ezredes koponyájára. Pollard hangtalanul összecsuklott és elterült Adam előtt.

Nem hallotta, hogy Adam azt dünnyögi az orra alatt: – ... VIII. Henrik és a Két nemes rokon... fogadjunk, hogy az utóbbiról még csak nem is hallott, ezredes. Tartozunk az igazságnak annyival, hogy

vannak, akik úgy vélik, nem is Shakespeare írta.

Adam könyökére támaszkodva meredt az alélt ezredesre. Lázasan törte a fejét, hogy mi legyen a következő lépés. Hálásan gondolt a hangszigetelt falakra, hiszen a csend most neki dolgozott. Először felbecsülte, mennyit bírhat még ki a szervezete. Aztán az ütés hevében felborult üvegért nyúlt és az utolsó cseppig kiitta belőle a vizet.

Kínkeservesen az ágyhoz vándorolt, felhúzta a zoknit és az alsónadrágját, belebújt a cipőjébe és a már nem is annyira fehér ingébe, majd magára rángatta a nadrágját is. Már fogta volna a zakóját, hogy felvegye, amikor észrevette, hogy a bélését felszaggatták, miszlikbe aprították. Eszébe jutott valami. Nehézkesen, mint egy öregember, visszatámaszkodott a földön fekvő ezredeshez, leráncigálta róla tweedzakóját és magára öltötte. Vállban bő volt rá, ellenben a derekánál rövid.

Az ajtóhoz csoszogott. Már-már vidámnak érezte magát. Lenyomta a kilincset és óvatosan kinyitotta az ajtót. Előbb egy-két centire, aztán – mikor nem történt semmi – még tovább. Csend. Kilesett a résen, de csak egy sötét folyosót látott. Egészen kitérte... a csukló-pántok nyikorgása olyan volt a fülének, mint amikor csikorgó abroncsokkal rajtolnak a Forma-1-es versenyautók. Miután megbizonyosodott felőle, hogy senki sem jár arra, kisettenkedett a folyosóra.

Szorosan a falhoz lapult, és mindkét irányban végigkémlelt a keskeny, ablaktalan átjárón. Megvárta, míg a szeme hozzászokik a sötétnek.

A folyosó távolabb eső végében, egy üvegajtón keresztül halvány fénysugarat látott pislákolni. Apró, tipegő léptekkel megindult a

világosság felé. Akár egy vak ember, a falhoz tapadva, araszolva haladt előre. Aztán jobb kéz felől váratlanul feltűnt egy ajtó. Fény szűrődött ki alóla. Úgy tíz méterre lehetett a kijárattól. Adam lábujjhegyen lopakodott tovább. Talán egy lépésnyire járhatott az ajtótól, amikor az hirtelen kivágódott és a fénycsíkban egy apró emberke árnyéka vetült a falra. Fehér trikót és kék kezeslábast viselt. Adam valósággal beleolvadt a falba. Dermedten figyelte, amint a konyhai alkalmazott előkap a zsebéből egy csomag cigarettát és egy doboz gyufát, majd elindul a folyosó vége felé. Éber tekintettel leste, hogy az emberke odaér az üvegezett ajtóhoz, elforgatja a gombját és kilép rajta. Árnyéka elmosódottan kirajzolódott az üvegtáblán; gyufaszál lobbant, aztán felparázslott a cigaretta vége. Az első szippantás... Adam még a kéjes sóhajtást is hallani vélte.

Továbbosont a folyosón. Elsurrant a konyha bejárata mellett – most már joggal feltételezte, hogy ha benyitna, a konyhát találná az ajtó mögött –, és ezúttal akadálytalanul elérte az üvegezett kijáratot. Óvatosan megragadta az ajtógombot, és türelmetlenül figyelte, mikor mozdul odébb a kinti alak. A kijárat zsanérjait sem sűrűn olajozhatták az utóbbi hónapokban; a boldogan füstölgető emberke a zajra hátrafordult, és Adamre mosolygott. Adam bal ökle keményen csattant a gyomorszáján. Amint a fájdalomtól összegörnyedt, Adam jobbal teljes erőből állon vágta. A cigarettás eldőlt, mint egy zsák. Adam megkönnyebbült, mikor látta, hogy mozdulatlanul hever a földön.

Keresztülvonszolta a gyepen a magatehetetlen testet, és behúzta egy bokor mögé. Fél térdre ereszkedve maga is ott maradt a sövény tövében, és megpróbált tájékozódni. Voltaképpen a szemközt emelkedő magas falon kívül más néznivaló nem is igen akadt. A fal előtt kavicsos udvar terpeszkedett. Az éles holdfényben a magas fal koromfekete árnyékot vetett a murvára. Talán ha húsz méter... Megfeszítette izmait, felpattant és rohant. Meglapult az árnyékban; mint egy pióca, valósággal rátapadt a falra. Aztán egy idő után, körültekintően, méterről méterre lopakodva elindult a fal mentén. Addig ment, amíg el nem érte – most már biztos volt benne – az orosz nagykövetség utcai frontját. A hatalmas, zöldre festett kapuszárnyak kitárva, és Adam mellett másodpercenként autók suhantak el. A nagykövetség épületének bejárata felé lesett. A lépcsők tetején zömök, tömzsi alak állt; díszruhájának elején megszámlálhatatlan érdemrend. Sorra kezett rázott a távozó vendégekkel. Adam feltételezte, hogy ő a nagykövet. Éppen egy nagytestű BMW lassított a kapunál, hogy kikanyarodjon az utcára. Orrán vidáman lobogott a nyugatnémet zászló. Adam az autó mögé ugrott, és szorosan a nyomában haladva, az örök sora között megindult a kapu felé.

– Bonsoir – vetette oda nekik könnyed stílusban, mikor a BMW nekilódult és ő ott maradt egyedül a kocsifelhajtón. Karnyújtásra volt az utca. – Csak nem futni... szép lassan... csak nyugodtan, lassan, amíg el nem tűnsz a szemük elől – biztatgatta magát. Hányavetien szalutált, és továbblépett. – Ne nézz hátra! – Egy autó gurult közvetlenül a sarkában, de nem érdekelte. Nem fordult hátra, csak előrenézett, mereven előre.

– Tu cherches une femme? – kérdezte egy hang a sötét kapualj mélyéről.

Adam egy rosszul kivilágított egyirányú utcában kötött ki. Meghatározhatatlan korú férfiak sétáltak le s fel a járdán, látszólag céltalanul. Adam gyanakvóan figyelte őket, miközben a sötétben bukdácsolt.

– Mi...?! – A hangra ijedten összerezsent és lelépett az útestre. Idegszálai cafatokban lógtak.

– Aha, szóval angol. Akar egy nőt? – Félreismerhetetlen volt a francia akcentus.

– Úgy veszem ki, hogy beszél angolul – mondta Adam. Még mindig nem látta tisztán a kapualjban megbúvó nőt.

– Ó, az én szakmában sok nyelvet kell ismerned, chéri, vagy felkopik az állad.

Adam nyugalmat erőltetett magára, hogy gondolkozni tudjon. – Menyt kér egy egész éjszakára? – kérdezte.

– Eh bien, még éjfél sincs – válaszolta a lány. – Így hát kétszáz frank lesz.

Habár egy lyukas fityingje sem volt, Adam utolsó szalmaszálként abban reménykedett, hogy a lány biztonságos helyre viszi.

– Rendben a kétszáz.

– D'accord. – A prostituált végre előlépett az árnyékból. Adam megdöbbsent, hogy milyen csinos teremtés. – Fogd meg a karomat, és ha elhaladunk egy csendőr mellett, csak annyit mondj: Ma femme'.

Adam megtántorodott.

– Ááá, szóval egy kicsit bepiáltál, chéri. Sose bánkódj, támaszkodj csak rám, így ni.

– Csupán fáradt vagyok, ennyi az egész – szabadkozott Adam, és igyekezett lépést tartani a fiatal nővel.

– A követségen voltál a fogadáson, n'est-ce pas?

Adam elképedt.

– Ne lepődj meg, chéri. A legtöbb törzsvendégem a nagykövetségekről való. Futó kapcsolatokat nem kockáztathatnak meg, tu comprends?

– Elhiszem.

– A lakásom itt van a közelben, a sarkon túl – biztosította a lány.

Adam úgy vélte, hogy addig még ki tud tartani. Ám amikor a bérház elé érkeztek és megpillantotta a lépcsőket, keservesen felsóhajtott.

Örült, hogy egyáltalán a bejáratig eljutott.

– A legfelső emeleten lakom, chéri. Csodálatos onnan a kilátás, majd meglátod – mondta a prostituált társalgási stílusban. – Sajnos, azonban... – na, hogy is mondjátok? – igen, szóval, nincs lift.

Adam nem válaszolt. Nekidőlt a falnak és mélyeket lélegzett.

– De hát te tényleg fatigué vagy! – nézett rá a lány. Mire feljutottak a második emeletre, az utolsó néhány lépcsőfokon szinte már a hátán vonszolta Adamet.

– Hát, fogalmam sincs, chéri, hogy fogod ma este állóhelyzetbe hozni a micsodádat – motyogta a lány az orra alatt, miközben belökte a lakása ajtaját és meggyújtotta a villanyt –, de persze a te pénzed bánja, a te partid. – Bent minden lámpát felkapcsolt, amerre lépett. Adam betámolygott a lakásba, és botladozó léptekkel megcélozta az egyetlen széket, ami látótávolságon belül volt, és belezuhant. A lány közben eltűnt egy másik szobában. Minden erejét össze kellett

szednie, hogy el ne aludjon ültőhelyében, mielőtt a fiatal nő visszatérne. A lakásban eláradó fényben Adam igazán most először vehette közelebből szemügyre. Szőke haja rövid volt és göndör, testén szűk, térdig érő fekete szoknya és vörös blúz feszült. Derekának karcsúságát egy széles, fekete műbőr öv tette hangsúlyozottabbá. Bokáját neccharisnyába bújtatta, s amit a lábából látni engedett a kíváncsi szemeknek, attól Adamnak rögtön szűk lett volna a nadrágja, ha történetesen egy szép nyári estén botlanak egymásba.

Csípőjét kecsesen ringatva közeledett Adam felé és letérdelt előtte. Szeme szokatlanul, csaknem sugárzóan élénkzöld volt.

– Már most ide tudnád adni nekem a két kilót? – kérdezte. Hanghordozása nem volt sértő, kezét közben gyöngéden, simogatóan végighúzta Adam combján.

– Nincs nálam semmi pénz – közölte Adam köntőrfalazás nélkül.

– Micsoda?! – visított a prostituált. Dühösnek látszott, első ízben, amióta találkoztak. Benyúlt Adam belső zsebébe, és előhúzott egy pénztárcát. – Hát akkor ez meg mi? Ne játssz velem, jó? – S ezzel Adam kezébe nyomta a degeszre tömött bőrtárcát. Adam feltépte a pántot: a belső rekeszek valóban dugig voltak tömve francia frankkal és némi angol fonttal. Nyilvánvalóan az ezredesnek készpénzzel fizettek a szolgálataiért.

Adam kihúzott két százfrankos bankjegyet és illedelmesen átnyújtotta a lánynak.

– Így mindjárt más – közölte a lány, és ismét eltűnt a másik szobában. Adam addig gyorsan átvizsgálta a tárcát. Pár hitelkártyán kívül egy jogosítványt is talált benne, amely Albert Tomkins névre volt kiállítva – feltehetően az ezredes igazi nevére. Becsukta, és most a szobában nézett körül. A helyiség java részét elfoglalta a szorosan a fal mellé tolt dupla ágy. Azon a széken kívül, amire lerogyott, szinte alig volt más bútor a szobában; csak egy öltözőasztalkát és egy parányi, vörös bársonyhuzatú ülőkét látott. A fapadlót csaknem teljesen betakarta a foltos, kék szőnyeg.

Balra egy kis kandallót vett észre, mellette takaros rendben fahasábok heverték. Egyetlen óhaja volt csupán – ledőlni az ágyra és mély álomba zuhanni. Mégis összeszedte magát, feltápászkodott és a kandallóhoz lépett. A pénztárcát mélyen elrejtette a farakásban.

Visszabotorkált a székhez és beleroskadt. Szinte abban a pillanatban nyílt is az ajtó.

A lány mezítelenségét csak egy rózsaszín negligzé fedte, és ahogy ott állt a fényárban, Adam még gyatra állapotában, meggyötörten is gyönyörködött testének minden apró vonulatában. Lassú, kéjes járással Adamhez sétált, és újra letérdelt eléje.

– Hogy szeretnéd, chéri? Klasszikus módon, vagy franciázva?

– Pihenésre van szükségem – közölte Adam.

– De hát kétszáz frankért bármelyik szállóban elalhatnál! – értetlenkedett a lány meglepődve.

– Csupán pár percre szeretnék ledőlni...

– L'Anglais – dünnyögte a lány. Belekarolt Adambe, hogy az ágyhoz kísérje. Adam megbotlott, és a heverő szélére esett; teste félig lelógott a matracról. A prostituált gyakorlott kézzel – határozott, ügyes

mozdulatai egy képzett ápolónőnek is becsületére válhattak volna – egykettőre levetköztette, majd a két lábát is feltette az ágyra. Adam nem tanúsított ellenállást, tiltakozni sem próbált. A lány egy pillanatra meghökkent, amint észrevette vállán a lőtt sebet; látszott rajta, hogy elképzelni sem tudja, hol szerezhette be az angol azt a csúnya sérülést. Átgörgette Adamet az ágy túlsó felére, s visszahajtotta az ágyterítőt és a takarót. Aztán a heverő másik oldaláról visszagurította Adamet előbbi helyére. Gyengéden hanyatt fektette vendégét, hogy kényelmesen feküdjön, és betakarta.

– Ha akarod, még mindig csinálhatom neked franciásan – ajánlkozott, de Adam már mélyen aludt.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A nap aranyló sugara már besütött a hálószoza szűk kis ablakán, amikor Adam felébredt. Sűrűn pislogva próbálta tudatába befogni a környezetet, és felidézni, mi is történt előző este. Agya mélyéről hirtelen feltolult a borzalmas kínszás emlékképe, és úgy érezte, megint okádnia kell. Az ágy szélére vergődött, s a takaró alól kidugta a lábát, hogy kipróbálja, talpra tud-e állni. Olyan bágyadtság és gyengeség árasztotta el, hogy visszazuhant a heverőre. De legalább megszökött a fogságból! A szemével a lányt kereste, de nem látta sehol. Aztán eszébe jutott a pénztárca.

Felült az ágyban, pár másodpercig koncentrált, aztán megpróbálkozott a járással. Noha még mindig szédült, sokkal könnyebben ment, mint gondolta. Hát igen, a regenerálódás számít, nem pedig a gyorsaság, gondolta ironikusan. A kandalló előtt letérdelt, átkutatta a farakást, de az ezredes pénztárcájának csak hűlt helyét találta. Erejét összeszedve a székhez ment, a támláján ott hevert a Pollardtól kölcsönvett zakó. Átkutatta a belső zsebét: egy golyóstoll, egy foghíjas fésű, egy útlevel, jogosítvány, egyéb okmányok... pénztárca sehol. Ezután átnézte a külső zsebeket: egy kulcscsomó, zsebkés, angol és francia aprópénz, de ez minden. Éktelen káromkodás közepette lerogyott a padlóra.

Kicsapódott az ajtó és a lány viharzott be rajta. Bevásárlókosár volt nála. Csinos, virágmintás szoknyát viselt és hozzá fehér blúzt. Olyan ártatlan kinézete volt, mint egy elsőáldozó leányzónak, aki minden vasárnap reggel a templomban imádkozik. A kosár színültig volt pakolva élelemmel.

– Felébredtél, mi, chéri? Est-ce-que tu prends le petit déjeuner?

Adam szemrehányóan nézett rá.

A prostituált állta a pillantását. – A dolgozó nők is szoktak reggelizni, n'est-ce pas? Van úgy, hogy egész nap nem jutok aztán egy falathoz sem.

– Hol van a pénztárcám? – vágott közbe hidegen Adam.

– Az asztalon. – A lány az öltözőasztalra mutatott.

Adam arra fordította a fejét. Kénytelen volt beismerni, hogy vendéglátója a legnyilvánvalóbb helyre tette a tárcát.

– Nem kell, hogy eldugd – korholta a lány. – Attól, hogy kurva vagyok, még nem szükségszerűen válok tolvajjá. – S ezzel büszkén kivonult a konyhába, nyitva hagyva maga után az ajtót.

Adam majd elsüllyedt szégyenében.

- Kávé és vajás kifli megfelel? – kiáltott ki a lány.
- Csodás! – Aztán rövid hallgatás után hozzátette: – És hát... sajnálom. Ostobán viselkedtem.
- Felejtsd el. Mintha meg sem történt volna. Ça n'est rien.
- Még csak a nevedet sem tudom.
- Ha dolgozom, általában Brigitte vagyok, de mivel te nem vetted igénybe a szolgáltatásaimat sem tegnap este, sem ma reggel, nyugodtan szólíthatasz az igazi nevemen: Jeanne-nak hívnak.
- Megfürödhetnek, Jeanne?
- A fürdőszoba a sarokból nyílik, de ne élvezkedj sokáig, mert kihűl a forró péksütemény.
- Adam kiszédelt a fürdőszobába. Jeanne gondoskodott mindenről, amire egy férfinak szüksége lehet; volt ott borotva, borotvahab, szappan, mosdókesztyű, tiszta törülköző – és egy nagy doboz óvszer. A forró fürdő és a borotválkozás után – már szinte el is felejtette, milyen élvezeteket tudnak ezek a mindennapi dolgok jelenteni – úgy érezte, hogy csaknem teljesen rendbe jött, leszámítva persze a gyengeséget. Egy rózsaszínű törülközőt csavart a dereka köré és kiment Jeanne-hoz a konyhába. Az asztal már megterítve várta. A lány éppen egy ínycsiklandozóan illatozó kiflit vett ki a sütőből.
- Egészen jó alakod van – konstata, miután szakértő szemmel tetőtől talpig végigmérte. – Sokkal jobb, mint azoké, akikkel általában összehoz a sors. – Egy tányért rakott az asztalra.
- Te sem panaszkodhatsz – vigyorodott el Adam, és leült a lánnyal szemközt.
- Örülök, hogy észrevetted. Már csúnya dolgokra kezdtem gondolni veled kapcsolatban.
- Adam vastagon megkente dzsemmel a forró kiflit és hallgatagon falatozni kezdett.
- Mikor ettél utoljára? – kérdezte Jeanne, mikor látta, hogy Adam az utolsó morzsát is eltakarítja a tányérjáról.
- Tegnap délből. Sajnos, azóta teljesen kiürült a gyomrom.
- Hánytál, mi? Nem volna szabad annyit vedelned, tudod-e?
- Azt hiszem, helyesebb volna, ha azt mondanád, ne hagyjam, hogy máskor is ilyen csúnyán kifacsarjanak. – Adam a lányra emelte a tekintetét. – Mond, Jeanne, most is kapható vagy egy, kis munkára? A karórájára pillantott. – Az egyik törzsvendégem délután kettőre van beütemezve, aztán pedig ötkor jelenésem van az utcán. Vagyis, ha tényleg akarod, akkor most reggel kell csinálnunk – közölte magától értetődően, mintha egy hétköznapi üzletkötés feltételeit sorolná.
- Nem, nem, Jeanne, nem arra értettem.
- Hát, mit mondjak, te aztán gyorsan össze tudod... – na, hogy a fenébe mondják angolul? – zavarni egy lány fejét! Ugye, te nem vagy olyan... szóval, nem tartozol a fura szerzetek közé?
- Nem, dehogy, szó sincs ilyesmiről – nyugtatta meg Adam nevetve.
- Ám kész vagyok újabb kétszáz frankot fizetni egyéb jellegű szolgálataidért.
- Nem ütközik törvénybe?
- Abszolúte nem.
- Alors, akkor az más! És mennyi időt venne ez igénybe?

– Egy órát, talán kettőt.

– Jobb órabér, mint amennyit a jelenlegi munkámért kapok. És mit kellene tennem?

– Azt akarom, hogy egy óra hosszat téged bámuljon az összes férfi Párizsban. Csakhogy ezúttal senki számára nem lennél elérhető – bármennyit is ajánlanának.

– Scott néhány perccel ezelőtt kapcsolatba lépett velem – közölte Lawrence a D4 bizottság többi tagjával.

– És mit mondott önnek? – kérdezte gondterhelten Sir Morris.

– Csupán annyit, hogy visszafordítja az idő menetét.

– Mit gondol, mire célzott ezzel? – érdeklődött Snell.

– Szerintem Genfre.

– Miért éppen Genfre? – kérdezte ezúttal Matthews.

– Magam sem értem egészen pontosan, de valami olyasmit sejtetett, hogy egy német lánnyal vagy valamilyen bankkal kapcsolatos ügyről van szó, ám nem világos, hogy végül is mi a helyzet.

Csend ült meg a termet.

– Lenyomoztatta a hívást? – kérdezte Busch.

– Csak a körzetet – válaszolta Lawrence. – Neuchâtel, a német-svájci határ közelében.

– Remek. Akkor ismét munkára fel! – adta ki a vezényszót Sir Morris. – Az Interpol értesítette már?

– Igen, uram. Személyesen telefonáltam a német, a francia és a svájci rendőrségnek – tájékoztatta Lawrence. Abból, ami az értekezleten elhangzott, csupán az utolsó közlése volt igaz.

Jeanne csekély negyven percet töltött az öltözködéssel, ám amikor elkészült, Adam önkéntelenül füttyentett az eredmény láttán.

– Állítom, hogy oda se fognak bagózni rám, még ha a szemük láttára ürítem is ki a múzeumot – jegyezte meg elégedetten.

– De hát pont ez a lényeg, n'est-ce pas? – mosolyodott el Jeanne.

– Figyelj ide egy kicsit. Biztosan emlékszel mindenre, mit kell majd tenned?

– Tökéletesen. – Még egyszer megnézte magát a hosszú tükörben.

– Négyszer mentünk végig a terven. A katonaságnál sem csinálják jobban.

– Oké. Ez egészen úgy hangzott, mintha már kész volnál harcba szállni az ellenséggel. Akkor hát, nyomás! A hadseregben ezt a szakaszt úgy hívják, hogy „megkezdni az érintkezési területre való vonulást”.

Jeanne a konyhaasztal fiókjából előszedett egy reklámszatyrot. Nyomatott betűkkel egyetlen felirat állt rajta: Céline. Odaadta Adamnek, aki négyrét hajtva begyömöszölte a belső zsebébe. Kiléptek a folyosóra. Jeanne kulcsra zárta a lakást. Lementek a lépcsőn, ki az utcára.

Adam leintett egy taxit, Jeanne pedig megadta a sofőrnek az úticélt, a Tuileriák kertjét. Mikor megérkeztek, Adam kifizette a viteldíjat, és csatlakozott a járdán várakozó Jeanne-hoz.

– Bonne chance – súgta oda a lánynak, és jó húsz méterrel maga elé engedte. Habár valamelyest még mindig bizonytalanul járt, nem okozott gondot, hogy kövesse Jeanne-t. A nap sugarai barátságosan cirógatták az arcukat, miközben a gazdagon beültetett virágágyak között

sétáltak. Rózsaszínű bőrszoknyájában és feszes fehér pulóverében Jeanne minden férfi érdeklődését felkeltette. Néhány szájtáti, csurgó nyálú alak addig bámult utána, amíg el nem tűnt a szemük elől.

Jeanne hallotta az odavetett megjegyzéseket (a húsz méterrel mögötte sétáló Adam szerencsére semmit). Volt, aki megjegyezte, hogy minden pénzt megadna egy menetért – Jeanne azonban ezúttal kénytelen volt elengedni a füle mellett a biztató ajánlatot. Volt, aki azt kiabálta utána: „putain” – Adam előre kérte, hogy az ilyesmire oda se figyeljen. Jeanne tudta, mire vállalkozott, és kétszáz frankért hajlandó volt elviselni a sértéseket is.

A királyi kert túlsó végében járt már, mégsem fordult vissza. Egyébként is, szigorú utasításban kapta, hogy semmilyen körülmények között ne nézzon hátra. Adam továbbra is húsz méterrel lemaradva követte. Jeanne elérte a Quai des Tuileries-t, megvárta, míg zöldre vált a lámpa, aztán keresztülgyalogolt a széles úttesten. Igyekezett elvegyülni a járókelők sokaságában.

A rakpart végén jobbra fordult. A Louvre ott magasodott előtte. Annyira zavarba jött, amikor Adam elmagyarázta, hova kell mennie, hogy nem merte bevallani: még soha életében nem járt a múzeumban. Jeanne felsétált a lépcsőkön. Már belökte a lengőajtót, mire Adam a feljáró aljához ért. Bent, a márvány lépcsősoron is tartotta a távolságot, diszkréten követte a lányt.

A lépcső tetején Jeanne elhaladt a győzelem istennőjének szobra mellett és belépett az első kiállítási terembe, amely zsúfolva volt látogatókkal.

Egymás után hagyta maga mögött a termeket – magában számolva, hogy éppen hányadikban jár –, és közben megfigyelte, hogy nincs olyan csarnok, ahol legalább egy múzeumőr ne lenne szolgálatban. Jobbára valamelyik kijárat közelében ödöngenek. Egy csoport nebuló Giovanni Utolsó vacsoráját bámulta átszellemülten, Jeanne azonban rá se hederített, elviharzott a híres műalkotás mellett. Hatig jutott el a számolásban, mígnem abban a teremben találta magát, amelyet Adam aprólékos részletességgel leírt neki. Céltudatos kacérsággal lecövekelt a csarnok közepén, hogy magára irányítsa a figyelmet. Alig telt el néhány másodperc, a férfiak egy része szemlátomást máris elvesztette érdeklődését a pazar festmények iránt. Elégedetten nyugtázva a hatást, Jeanne a teremőrré is kivetette hálóját.

Kacér pillantására a fiatal őr rögvést kihúzta magát, és délcegen visszamosolygott.

– Dans quelle direction se trouve la peinture du seizième siècle? – kérdezte tőle Jeanne ártatlan szemekkel. Az őr oldalt lépett és karjával jelezte az irányt. Abban a pillanatban, amint visszafordult, Jeanne teljes erőből pofon vágta és hisztérikusan visítani kezdett:

– Quelle horreur! Pour qui est-ce que vous me prenez?

Az ikonteremben csak egyetlen olyan személy tartózkodott, aki ügyet sem vetett a kínos jelenetre.

– Je vais parler à la Direction! – sivitotta a lány és felháborodva az egyik kijárat felé csörtetett. Az egész perpatvar nem tartott tovább harminc másodpercnél. A múzeumőr kővé dermedt a rémülettől: zavartan, ijedt tekintettel bámult támadója után.

Jeanne gyorsabban száguldott át három évszázadon, mint könyveiben H. G. Wells. Balra fordult – követve a felpofozott teremőr útbaigazítását –, majd maga mögött hagyva a XVI. század mestermunkáit bemutató termet, ismét balra kanyarodott, hogy kiérjen a kiállítási csarnokokat összekötő hosszú folyosóra. Rövid idő múlva már csatlakozott is Adamhez, aki a márványlépcsők tetején várt rá.

Egy darabig egymás mellett sétáltak lefelé a lépcsőn. Adam a lány kezébe nyomta a Céline feliratú szatyrot, s már távozni készült, hogy külön úton hagyják el a múzeumot, amikor a lépcsősor aljában szolgálatot teljesítő két őr jelezte nekik, hogy nem mehetnek tovább.

– Elhúzzuk a csíkot? – súgta a lány.

– Eszedbe ne jusson – szólt rá keményen Adam. – És tartsd a szád!

– Madame, excusez-moi, mais je dois fouiller votre sac.

– Allez-y pour tout ce que y trouvez! – csattant fel Jeanne, azonban Adam nyugodt hangon megszólalt mellette:

– Persze, természetesen átvizsgálhatja a szatyrot. Egy ikon van benne, egészen jó másolat, legalábbis nekem úgy tűnik. Ma reggel vettem a Champs-Élysées mellett egy eldugott kis üzletben.

– Vous me permettez, monsieur? – kérdezte gyanakvóan az őr Adamtól.

– Már miért ne? – válaszolta. Ezzel előkapta a szatyorból a cári ikont és odanyújtotta a váratlan fordulattól teljesen elképedt őrnek. Közben másik két múzeumőr lépett hozzájuk és közrefogták Adamet. A rangidősnek látszó őr tört angolsággal megtudakolta Adamtól, volna-e kifogása az ellen, ha a galéria szakemberei megvizsgálnák az ikont.

– Ellenkezőleg, öröömre szolgálna – készségeskedett Adam. – Legalább még egy véleményt hallanék róla.

Az őrrel leírt, hogy kezd elbizonytalanodni. – Je dois vous demander de me suivre – indítványozta most már sokkal barátságosabb hangnemen. Egy szűk kis szobába invitálta őket a múzeum szárnyépületében. A cári ikont a helyiséget csaknem betöltő asztal közepére helyezte. Adam leült egy székre. Pár pillanat múlva lehuppant melléje Jeanne is – látszott rajta, hogy nem tudja mire vélni a dolgokat.

– Egy kis türelmet kérek. – A rangidős teremőr elviharzott, a másik kettő azonban ott maradt az ajtó közelében. Adam kísérletet sem tett rá, hogy szóba elegyedjen Jeanne-nal, bár látta rajta, hogy a lány mind nyugtalanabb lesz. Biztatásképpen bágyadt mosolyt küldött feléje.

K

ivágódott az ajtó, és a teremőr társaságában éltes, tudós kinézetű úriember lépett be rajta.

– Bonjour, monsieur – köszönt Adamnek. Aznap ő bizonyult az első férfinak, akit hidegen hagyott Jeanne kihívó látványa. – Ha jól értettem, ön angol – és ezzel felkapta az asztalon heverő ikont. Hosszasan tanulmányozta a festményt, mielőtt véleményt nyilvánított volna róla. Adamet megcsapta az aggodalom fuvallata. – Rendkívül érdekes. Igen, valóban az – motyogta a szakértő. Az egyik őr szorosan megmarkolta a gumibotját.

– Érdekes – dünnyögte az öreg. – Ha vehetnem magamnak a bátorságot,

azt mondanám, a tizenkilencedik század második felében festhették... ezernyolcszázhetvenben... esetleg nyolcvanban. Káprázatos. No, nem mintha mi valaha is tartottunk volna ilyesmit a Louvre-ban – tette hozzá azonnal. – Jobb, ha beletörődik, hogy ez egy viszonylag gyengén sikerült hamisítvány. – Visszanyújtotta Adamnek az ikont. – Az eredeti Sárkányölő Szent György a leningrádi Téli Palotában található. Tudja, én már láttam személyesen... – Szemmel láthatóan elégedett volt önmagával.

– Bizonyára így igaz – vágta rá gyorsan Adam, és az ikont elsüllyesztette a nejlonszatyorban. Az öregember peckesen Jeanne felé biccentett, aztán kifelé menet még azt motyogta az orra alatt: – Fölöttébb furcsa, de néhány hete már érdeklődött valaki a cári ikon felől...

A szobában egyedül Adamet nem érte meglepetésként a közlés.

– Csupán a... – kezdett szabadkozni a rangidős teremőr.

– ... kötelességét teljesítette – fejezte be helyette Adam. – Semmi gond. Ha úgy tetszik, magától értetődő elővigyázatosság. – S némileg hízelkedően megjegyezte: Meg kell mondanom, elbűvölt az a mód, ahogyan feladatuknak eleget tettek.

Jeanne némán, megütközve bámult rájuk, még csak elképzelni sem tudta, hogy mi játszódik le körülötte.

– Ó, igazán kedves öntől, monsieur. – Az ő hangján érződött a megkönnyebbülés. – Remélem, máskor is felkeresnek bennünket – udvariaskodott, és Jeanne-ra nézett.

Egészen a kijáratig kísérte őket. Ott katonásan kihúzta magát és tisztelegve búcsúzott.

Adam és Jeanne kényelmesen leballagott a lépcsősoron. Arcukat kellemesen simogatta a párizsi napfény.

– Nos, megtudhatnám végre, hogy mi a fene folyik itt? – tudakolta Jeanne.

– Csodálatos voltál, magnifique – közölte Adam, kitérve a válaszáds elől.

– Tudom, tudom. De mégis, mi a francért osztottál rám Oscar-díjas szerepet, mikor végül is az egész műsort te csináltad!

– Oké, igaz – ismerte be Adam. – Szóval, rájuk bízam éjszakára. Úgy véltem, itt van a legnagyobb biztonságban. Csakhogy a te bravúros fellépésed nélkül sokkal tovább tartott volna, míg meggyőzőm őket, hogy az ikon igenis az enyém, nem pedig a múzeumé.

Elég volt egy pillantást vetnie Jeanne arcára, Adam azonnal megértette, hogy a lánynak fogalma sincs róla, miről beszél.

– Tudod-e, hogy életemben most először jártam a Louvre-ban? – búgta Jeanne, s belekarolt Adambe.

– Ó, te megfizethetetlen vagy!

– Hát éppenséggel az az egy nem vagyok – mondta komoly arcot vágva. – Kétszáz frankban állapotunk meg! S engem nem érdekel, hogy a pénz a tied, vagy a másé.

– Helyes. – Adam előkapta az ezredes pénztárcáját, kivett belőle kétszáz frankot... aztán hozzátett még egyet. – A megérdemelt jutalmad – jegyezte meg.

Jeanne hálás tekintettel zsebre vágta. – Azt hiszem, kihagyok egy estét.

Adam maga felé fordította, és mindkét oldalt arcon csókolta, mint valami francia generális.

Jeanne viszonzásul Adam szájára tapasztotta a száját, majd mosolyogva felnézett rá. – Ha legközelebb Párizsban jársz, mindenképpen keressél meg, chéri. Tartozom neked egy estével – a ház kontójára.

– Mitől ilyen biztos benne?

– Attól, hogy Antarktisz feltűnően sok adatot közölt Pembertonnal. Túlságosan is sokat.

– Nem értem, mit akar ezzel mondani.

– Ugye, emlékszik, hogy nemrégiben jelezte nekem: Pemberton világosan értésre adta, hogy Antarktisz soha többé nem telefonál, ha még egyszer cserbenhagyják. Most pedig nemcsak hogy telefonált, hanem egy csomó információt is elárult. Mit is mondott, hova akar menni?

– Vissza Genfbe. Valami német lány és a bank miatt.

– A lány halott, a bankok pedig a hét végén zárva vannak. Állítom, hogy hazafelé tart Angliába.

– Egy kocsit szeretnék bérelni. A tengerpartig kellene, de még nem tudom, melyik kikötőig – közölte Adam.

– Bien sur, monsieur – válaszolta a lány. – Kérem, töltsse ki ezt a formanyomtatványt, és szükségem volna a jogosítványára is.

Adam belső zsebéből előszedte az ezredes okmányait és odaadta a jogosítványát. Utána szép kényelmesen kitöltötte az elébe rakott ívet. Az aláírást az ezredes Playboy klubtagsági igazolványáról másolta le. A kölcsönzési díjat készpénzben előre fizette, hogy ezzel is felgyorsítsa az ügyintézését.

A pult mögött álló lány gondosan megszámlolta a pénzt, majd akkurátusan összehasonlította a jogosítványon és a nyomtatványon szereplő aláírást. Adam megkönnyebbülten látta, hogy nem tűnt fel neki az eltérő születési időpont. Fogta az Albert Tomkins nevére kiállított okmányokat és a pénztárcával együtt visszadugta a belső zsebébe. A lány leakasztott egy kulcsot a háta mögötti tábláról és átnyújtotta Adamnek.

– Egy piros Citroën. Az első emeleti parkolóban találja, a rendszám oda van erősítve a kulcskarikához.

Adam megköszönte a felvilágosítást, és felsietett az első szintre.

Ott a kulcsot átadta az őrnék, aki aztán kihozta az autót a parkolóból.

Adam tíz frank borraivalót nyomott a kezébe.

Pontosan ennyit kapott attól a másik fickótól is, aki kérte, hogy jelezze neki, ha egy bizonyos kinézetű angol kocsit bérelne náluk. Mit is ígért még ezen kívül? Ja, igen... száz frankot, ha öt percen belül megtelefonálja, hogy látta az illetőt.

NEGYEDEK RÉSZ

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Kreml, Moszkva

1966. június 19.

Leonyid Iljics Brezsnyev benyitott a tárgyalóterembe, ahol már várta őt a Védelmi Tanács legszűkebb belső köréhez tartozó másik négy tag. A főtitkár beléptekor valamennyien felpattantak. Tekintetük a nyugati politikusokétól eltérően most is ugyanolyan komorságot és

elszántságot tükrözött, mint általában a nyilvánosság előtt.

Brezsnyev helyet foglalt az asztalfőn és intett a többieknek, hogy üljenek le.

Legutoljára Hruscsov hívta össze ilyen sebtében a Védelmi Tanács szűk körű értekezletét, hogy megszerezze támogatásukat kubai kalandjához. Brezsnyev azóta sem felejtette el azt a jelenetet, amikor elődje keserves zokogásban tört ki, mert a tanács végül is arra kényszerítette, hogy rendelje vissza a szovjet hadihajókat. Attól a pillanattól kezdve tudta, hogy már csak idő kérdése, mikor veszi át Hruscsovtól a stafétabotot a kommunista világ vezető posztján. Neki viszont esze ágában sem volt, hogy elődjéhez hasonlóan könnyeket hullajtson a tanács mostani ülésén.

Jobbján Malinovszkij marsall, honvédelmi miniszter ült. balra tőle Andrej Gromiko, a fiatal külügyminiszter. Ömellette Zaharov marsall, vezérkari főnök, és az asztal legvégén Zaborszkij. Már az ültetési rend is híven tükrözte nyilvánvaló elégedetlenségét a KGB elnökével.

A

hogyan felemelte a fejét, tekintete a szemközti falon függő nagyméretű olajfestményre esett: Lenint ábrázolta, amint a forradalom korai éveiben szemlét tart a felvonuló katonai alakulatok felett. Amióta a festménynek 1950-ben lába kelt a Tretyakov Képtárból, kizárólag a politikai bizottsági tagok láthatták.

Bezzeg, ha Lenin annak idején rájött volna, hogy az ikon valójában hamisítvány... Nyilván más volna a helyzet. Ennek ellenére tudta, hogy Vlagyimir Iljicsot nem lehet hibáztatni – bár tény, az oroszok élen járnak abban, hogy halott elődeikre hárítsák a felelősséget, ha nem mennek a dolgok. Mindazonáltal most az egyszer élő bűnbakot kell találnia.

Zaborszkijra nézett. – Terjessze elő a beszámolóját, elnök elvtárs.

Zaborszkij felütötte az előtte heverő dossziét, jóllehet szinte kívülről tudta a tartalmát. – A cári ikon felkutatására kidolgozott tervet

példás módon hajtották végre az elvtársaink. Miután elfogták az angolt, párizsi nagykövetségünk falai között Sztavinszkij elvtárs kérdezte ki. – Valamennyien tudták, hogy mit takar a szalonképes kifejezés.

– Adam Scott azonban semmiféle jelzéssel nem szolgált az ikon hollétét illetően. Nyilvánvalóvá vált, hogy képzett nyugati ügynök.

Háromórás próbálkozás után a kihallgatást ideiglenesen felfüggesztették.

Ez alatt az idő alatt sikerült a fogolynak megszöknie.

– Szóval, sikerült megszöknie... – vetette közbe Brezsnyev.

A KGB elnöke éveken át okította a beosztottjait, hogy mikor nem szabad kinyitni a szájukat. Most ő hallgatott.

– Hát nem képes felfogni, hogy kézzelfogható közelségben, gyakorlatilag a markunkban volt a lehetőség, hogy azt a földterületet, amelyre az amerikaiak előrejelző, riasztó rendszerüket telepítették, saját rövid hatótávolságú rakétáink bázisává fejlesszük? – kérdezte a főtitkár. – Ha sikerült volna megkaparintanunk az ikont, egy csapásra lehetéssé vált volna a számunkra, hogy azokat a rakétákat közvetlenül az Egyesült Államok határai mentén állítsunk rendszerbe...

ezernyolcszáz kilométerre Seattle-től és kétezer kilométerre Chicagótól.

Nemcsak hogy feleslegessé és használhatatlanná tettük volna az

amerikaiak előrejelző rendszerét, hanem egyúttal jelentős mértékben megnövelhettük volna a képességünket, hogy már akkor észleljük az ellenséges rakétákat, amikor még több ezer kilométerre vannak határainktól. A főtitkár szünetet tartott, s kérdőn Zaborszkijra nézett, tud-e további magyarázattal szolgálni. A KGB elnöke azonban mereven bámulta az asztal lapját. Amikor Brezsnyev újra megszólalt, hangját vészjóslóan suttogóra fogta:

– És mindezt egyetlen emberéletet, rakétát vagy harckocsit, sőt, egyetlen löszert sem kellett volna feláldoznunk..., mert jogunk lett volna rá. És ha a következő harminc órában nem bukkanunk az ikon nyomára, ez az esély örökre elveszett a számunkra. Egyszer s mindenkorra elszalasztjuk azt a soha vissza nem térő alkalmat, hogy leszakítsunk egy csillagot az amerikai zászlóról.

Gromiko külügyminiszter először megbizonyosodott róla, hogy Brezsnyev befejezte, s csak azután szólalt meg.

– Ha nem haragszik a kíváncsiságért, elnök elvtárs, mégis, mivel magyarázható, hogy egy ilyen roppant fontos és kényes műveletben Romanov őrnagy azután is részt vehetett, hogy alapos gyanú merült fel ellene, miszerint megölte ezt a... – az előtte heverő iratokba pillantott – Petrova nevű kutatót?

– Amikor tudomásomra jutott a dolog, már csak hét nap volt hátra a holnapi határidőig – közölte Zaborszkij. – Úgy ítélt meg, hogy ilyen rövid idő alatt senki, de az égvilágon senki nem képes Romanov helyébe lépni.

Magyarázkodását határozott kopogtatás szakította félbe. Mindenki meglepődött, hiszen a honvédelmi miniszter világosan parancsba adta, hogy senki sem zavarhatja őket.

– Jöjjön be! – kiabált ki Brezsnyev.

A súlyos, masszív ajtó résnyire kinyílt és egy titkár ijedt arca jelent meg a résben: az idegességtől reszkető kezében papírlapot szorongatott. A honvédelmi miniszter intett neki, hogy lépjen beljebb, miután Brezsnyev arra sem vette a fáradságot, hogy hátraforduljon megnézni, ki az. A titkár sietve az asztalhoz lépett, lerakta eléjük a telexüzenetet, és amilyen gyorsan csak tudott, kiosont a teremből.

Bresznyev komótosan az orrára helyezte teknőcpáncél keretes szemüvegét, és kézbe vette az üzenetet. Miután elolvasta, a várakozástól feszült arcokra nézett.

– Úgy tűnik, hogy az angolunk a Louvre-ban hagyta éjszakára az ikont. Ma reggel visszament érte, és elvitte.

Zaborszkij arcából szempillantás alatt kiszaladt a vér.

A négy miniszter szinte egyszerre kezdett beszélni. A hangzavarnak Brezsnyev vetett véget, hatalmas mancsával csendre intette őket.

Azonnal elhallgattak mind.

– Szándékomban áll folytatni a tervet. Továbbra is abból a feltételezésből indulok ki, hogy nekünk sikerül elfognunk az angolt – jelentette ki a főtitkár.

Külügyminiszteréhez fordult: – Riassza nyugati nagykövetségeinket, álljanak készenlétben, hogy bármelyik percben fogadó országuk diplomáciai vezetőjének a tudomására hozhassák, milyen kihatással lesz a szerződés szellemében bekövetkező módosulás tiszteletben tartása.

Utasítsa Anatolij Dobrinyint Washingtonban, hogy hétfő délutánra kérjen hivatalos találkozót a külügyminisztertől. Ezzel egyidőben ENSZ-nagykövetünk tartson újabb megbeszélést U Thant főtitkárral. Gromiko bólintott, miközben Brezsnyev már a vezérkari főnöknek adta ki az utasításokat: – Intézkedjen, hogy diplomáciai kezdeményezésünkhöz időzítve valamennyi övezetben rendelkezzen el harckészültséget hadászati erőinknél.

Malinovszkij mosollyal nyugtázta a parancsot. Brezsnyev most a KGB elnökéhez fordult: – Még rendelkezésünkre állnak a nyugati napilapokban megrendelt hirdetési helyek?

– Igen, főtitkár elvtárs. Ám bizonyossággal nem állíthatom, hogy hajlandók lesznek az ön által előkészített formában közölni a nyilatkozatot.

– Akkor előre fizesse ki őket – szögezte le Brezsnyev. – Csak elvétele akad olyan nyugati főszerkesztő, aki visszakozik a közléstől, miután már a bankban kamatozik a pénze.

– És mi van, ha mégsem mi találjuk meg az ikont, és... – kezdte volna a KGB elnöke.

– Akkor az lesz az utolsó feladata az Államvédelmi Bizottság élén, hogy azonnali hatállyal visszavonassa a hirdetéseket – közölte az SZKP főtitkára.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Adam letekerte az ablakot, és az autót elárasztotta a meleg nyári levegő.

Végül is úgy döntött, hogy nem Calais-ba megy, hanem

Boulogne-ba, az N1-es sztrádán. Elképzelhetőnek vélte ugyanis, hogy Romanov emberei továbbra is megfigyelés alatt tartják a kikötőket a csatorna partvidékén, Lawrence és az amerikaiak ezzel szemben nemigen szerezhettek tudomást a szökéséről.

Kikecmeregve a fővárosból, úgy becsülte, hogy óránként átlagosan hetven kilométert tud majd megtenni a nap hátralevő részében.

Csak hogy számításon kívül hagyta azt a száznál is több piros, zöld, kék, fekete és sárga szerelésbe öltözött kerékpárost, aki előtte az úton taposta szorgalmasan a pedált. A nyomukba érve sanyarúan állapította meg, hogy jó esetben talán ha negyven kilométeres sebességgel haladhatnak.

Az otthoni lapokból tudta, hogy hamarosan kerékpáros világkupát rendeznek Angliában. Ahogy lassú tempóban elhaladt a versenyzők oszlopa mellett, a mezükről sorra felismerte a francia, német, olasz és portugál kerekezőket. Aztán, amikor az élbolyban észrevette a pirosfehér-kék csíkozású trikót viselő kerékpárosokat, nyomukban az angol csapatot kísérő mikrobusszal, büszkén kihúzta magát és hangos dudaszóval biztatta őket. Nem sokkal később megelőzte az élen haladókat is; ismét szabaddá vált az út, és ő négyesbe váltott.

Bekapcsolta a rádiót, s addig tekergette az állomáskereső gombját, amíg rá nem akadt a BBC belpolitikai adására. Kényelmesen hátradőlve hallgatta a híreket, napok óta első ízben angol nyelven. Az elhúzódó sztrájkokról, a magas inflációról és a krikettmérkőzés-sorozat brit esélyeiről szóló szokásos tudósítások már majdnem elhitették vele, hogy otthon van. Nem sok hiányzott, hogy ábrándozásában letérjen az útról és felcsavarodjon az első fára.

Aztán gépies, színtelen hangján a bemondó hírül adta, hogy az

Auxerre-Dijon út mentén holtan találtak egy fiatal angol pilótát, miután gépe titokzatos körülmények között lezuhant. További részletek egyelőre még nem ismeretesek, fűzte hozzá. Adam elkeseredetten átkozódott és tehetetlen dühében a kormánykereket csapdosta öklével; mikor a hír nyomán rádöbbsent, hogy Alan Banks vált Romanov soron következő áldozatává. Zsebében megtapogatta az ikont és újra elkáromkodta magát.

– Ostobaság volt kapcsolatba lépnie velem, fiatalember – mondta az idős bankár. – Mostanában éppenséggel nem úgy emlegetik, mint a Szovjetunió hőst.

– Figyeljen rám, öreg! Kell a fenének a hősi cím, amikor lehet, hogy vissza sem megyek oda.

– Vesse jól az emlékezetébe: a Szovjetuniónak messze ér a karja!

– Igen ám, csak hogy nagyapám előrelátásának köszönhetően bármikor lecsaphatom azt a kart – sziszegte a telefonáló. Ujjával megérintette a nyakában lógó aranylánc medálját. – A siker már csak azon múlik, hogy ön a szavát adja, nem árulja el nekik, hogy hol rejtem a bárdot.

– Ugyan miért kellene hallgatnom?

– Ha a következő huszonnégy órában nem tudom megszerezni a Szent György-ikont, újra telefonálok, és részletesen elmondom, hogyan juthat hozzá az aranytojást tojó tyúkhöz, amely sokkal termékenyebb lesz annál, mint amit a jelenlegi munkaadói kínálnak önnek.

A bankár nem válaszolt. A vonal másik végén közben kisebbfajta bonyodalom támadt, mert a nagykövet titkára váratlanul, kopogtatás nélkül berontott a szobába. – Megmondtam, hogy senki se zavarjon!

– ripakodott rá Romanov, tenyerével befogva a kagylót.

– De megtaláltuk Scottot!

Romanov lecsapta a telefont.

Moszkvában az idős bankelnök visszacsévélt a magnószalagot.

Másodszor is végighallgatta a beszélgetést, és elégedetten elmosolyodott.

Arra a következtetésre jutott, hogy Romanov nem hagyott neki választási lehetőséget. A telefonért nyúlt és helyet foglaltatott magának a genfi járatra.

– Robin?

– Hé, Batman! Hol vagy?

– Valahol Párizs környékén, úton hazafelé – válaszolta Adam –

Mondd csak, tartjátok magatokat ahhoz az útitervhez, amit a buszon ismertettél velem?

– Naná. Miért? Csak nem azt akarod mondani, hogy majd elepedsz a vágytól, hogy végre velem töltsd az éjszakát?

– Naná – utánozta Adam. – S mikorra tervezitek a hazaindulást?

– Az esti komppal kelünk át Dunkerque-ből.

Hatkor indul. Velünk jössz?

– Nem. Más úton-módon kell hazajutnom. Figyelj, Robin, voltaképpen azt szeretném megkérdezni tőled, hogy ha sikerül eljutnom

Londonig, befogadnál-e egy éjszakára?

– Úgy hangzik, mint egy ajánlat, amit lehetetlenség visszautasítani.

– Robin többször is megismételte a címet, hogy Adamnek legyen ideje leírni: – Mikortájt várjalak?

– Úgy éjfél körül.

– Mondd, te mindig ennyire megvárakoztatod a nőket?

A szomszédos fülkében lapuló fiatal KGB-ügynök szinte az egész beszélgetést hallotta. Arca felderült, amikor eszébe jutottak Romanov őrnagy szavai: – Fényes jövő vár a KGB-ben arra, aki megszerzi nekem a cári ikont.

Adam visszapattant a kormány mögé, és legközelebb már csak Beauvais előtt állt meg, hogy egy út menti bisztróban bekapjon néhány falatot.

A Hertznél szerzett menetrend szerint az a komp, amelyet kinézett magának, három órákor indult Boulogne-ból. Úgy számította, hogy odaér, mi több, még lesz egy szabad órája is.

Az ablaknál ült egy beszélgetésben. Rettentően élvezte az ebédjét, amit odahaza, a helyi vendéglőkben leginkább paraszttálnak neveztek volna. Fura mód minden egyes falattal erősödött benne az érzés, hogy a francia parasztságnak sokkal többet követelnek minőségben vendéglőseiktől, mint angol társaik.

Miközben a kávéjára várt, belső zsebéből előszedte Albert Tomkins iratait és nekilátott, hogy gondosan átvizsgálja őket. Meg akarta tudni, hogy pontosan mióta részesül munkanélküli-segélyben az ezredes.

Az ablakból jól látta az egymás után elsuhanó kerékpárosokat. Az élbolyban hajtók megfeszített izmokkal taposták a pedált, hogy megőrizték vezető helyüket. Elszórakozott a gondolaton, hogy valamennyiüket fel lehetne írni gyorshajításért, olyan sebességgel robognak keresztül Beauvais-en. A versenyzőkről az is eszébe jutott, hogy másnap délután meg kellene jelennie a külügyminisztérium orvosi vizsgálatán.

Romanov másodszor is átfutotta a dekódolt üzenetet: „Scott visszatér Genf-be. Német lányt és bankot ellenőrizni”.

Az üzenetet hozó KGB-tisztre nézett. – Mentor ennyire naívnak képzelne? – fakadt ki Romanov párizsi kollégája előtt. – Hiszen amszterdami ügynökünkön keresztül már értesültünk róla, hogy Scott a csatorna felé igyekszik!

– De hát akkor miért akarja Mentor pont az ellenkező irányba küldeni?

– Mert valószínűleg ő az, aki az amerikaiakat is informálja – jegyezte meg szárazon Romanov.

A mellette álló ezredeshez fordult. – Tudjuk, hogy Dunkerque-be nem mehet. Hány kikötő közül választhat még?

– Cherbourg, Le Havre, Dieppe, Boulogne vagy Calais – olvasta a KGB-tiszt az előtte, kiterített térképről. – Én arra tippelnék, hogy Calais-t választja.

– Sajnálatos módon Scott százados nem ilyen egyszerű észjárású ember. Mivel az autósstráda egyenesen Calais-ba vezet, biztosra veszi, hogy azt az útvonalat ellenőrizzük. Véleményem szerint elsőként Boulogne-ban vagy Dieppe-ben próbálkozik.

Belenézett a másodtitkártól kapott menetrendbe. – Az első hajó, amit elérhet, háromkor indul Boulogne-ból Doverba. A következő Newhavenbe megy, és ötkor szedi fel a horgonyt Dieppe-ben.

Ellenőrizte a Calais-ból és Le Havre-ből induló kompokat is. – Jól

van. Calais-t délben hagyta el a komp, és minthogy Scott valamivel tizenkettő után beszélt a lánnyal, biztos, hogy nem volt rajta. A Le Havre-i járat pedig csak este indul, hét tizenötök. Nem hiszem, hogy Scott megkockáztatná, hogy addig várjon. Ha őelőtte érünk a tengerpartra, ezredes, nem kizárt, hogy hamarosan megint a markunkban lesz.

Percekkel azután, hogy maga mögött hagyta a falatozót, már utol is érte az Abbeville felé pedálozó kerékpárosokat. Gondolatai Romanovra terelődtek. Gyanította, hogy az emberei ott vannak minden repülőtéren, kikötőben és vasútállomáson. Bizonyára megfigyelés alatt tartják az autósstrádákat is. Egyedül abban bízhatott, hogy még a KGB sem képes egyszerre ötven helyszínt ellenőrizni.

Abbeville-ben rátért a boulogne-i autópályára. Az egymást kerülgető kerékpárosok miatt kénytelen volt folyamatosan a belső sávban haladni, sőt egyszer keményen fékezni, mert pont előtte ütközött össze egy olasz és egy brit versenyző. Mindketten meglehetősen szaporán nyomták a pedált, úgyhogy hatalmasat zuhantak. Visszanézve látta, hogy a brit biciklista mozdulatlanul elterül az út szélén. Lelkiismeret-furdalást érzett, hogy nem állt meg segíteni, amikor egy honfitársa bajba jutott, de félt, hogy túl sok időt veszíthet, és esetleg lekési a kompot. Megpillantotta maga előtt a brit csapat mikrobuzát. Rálépett a gázpedálra, és hamarosan befogta. Intett a sofőrnek, hogy húzódjon le a padkára.

A buszvezető először meglepett képet vágott, de aztán lassított, és megállt. Adam eléje kanyarodott, behúzta a kéziféket és hátraszaladt.

A sofőr már letekerte az ablakot.

– Az egyik srácukat baleset érte, körülbelül másfél kilométerre innen

– magyarázta Adam az ellenkező irányba mutatva.

– Kösz, haver. – A sofőr tüstént sebességbe kapcsol, és éles kanyarvétel után máris visszafelé robogott.

Adam is folytatta útját. Óvatosan vezetett, amíg meg nem előzte az összes versenyzőt. Akkor újra felgyorsított. Egy útjelző tábláról leolvasta, hogy már csak harminckét kilométerre van Boulogne-tól. Kényelmesen odaér a komp indulásáig. Azon kezdett el töprengeni, hogy mi lesz, ha túléli a hétfői napot. Valaha is visszatér az élete megszokott medrébe? Kocogás a parkban, meghallgatás a Foreign Office-ban, edzés a törzsőrmesterrel. Talán még elismerésben is részesül, azért a szerepéért, amellyel hozzájárult, hogy az ikon biztonságos kezekbe kerülhessen. A probléma ott kezdődött, hogy fogalma sem volt, kinek a kezét lehet biztonságosnak tekinteni.

Mint valami ronda, zöld kecskebéka, úgy bukkant föl előtte a helikopter. Átsuhant az agyán, milyen egyszerű is volna egy ilyenén hazaröppenni... talán még az orvosi vizsgálatra is odaérne a Harley Streetre.

Szeme sarkából látta, hogy a helikopter megfordul és ismét feléje repül. Arra gondolt, hogy a környéken bizonyára katonai repülőtér van, habár nem úgy rémlett, mintha a katonaságnál valamikor is hallotta volna emlegetni ezt a helyet. Néhány másodperc múlva utolérte a helikopter: olyan alacsonyan szállt el fölötte, hogy hallotta a rotor surrogását. Adam kénytelen volt megmarkolni a kormányt, csuklójának

ízületei valósággal elfehéredtek. Átcikázott rajta egy gondolat, ami félelemmel töltötte el. Közben a helikopter újra megfordult, és most egyenesen rárepült.

Adam gyorsan feltekerte az ablakot, és amennyire a kormány engedte, előrehajolt. A szélvédőn át úgy vette ki, hogy hárman ülnek a helikopter fedélzetén. Féktelen dühét megint a kormánykeréken töltötte ki; ököllel verte keserűségében. Hát persze, pofonegyszerű lehetett a számukra kinyomozni, hogy az ezredes nevén hol és milyen gépkocsit béreltek! Szinte maga előtt látta Romanov diadalittas, vigyorát, amint a helikopter elhúzott a feje fölött.

Egy helységnévtábla tűnt föl előtte. Adam pillanat alatt határozott és lekanyarodott a sztrádáról. A mellékút egy Fleureville nevű település felé vezetett. Beletaposott a gázpedálba, és a kis autó kilencven kilométeres sebességgel, a kanyarokban veszélyesen kifarolva száguldott. A helikopter, fönt a magasban, szintén jobbra lendült, és mint valami hűséges kutya, követte a Citroënt.

Az út élesen balra kanyarodott, és Adam csaknem belerohant egy frissen szántott földről kidöcögő traktorba. A következő elágazásnál jobbra fordult, s ráhajtott egy olyan útra, amely visszavitt a boulogne-i autópályára. Kétségbeesett igyekezettel próbálta kitalálni, hogy mit tegyen. Akárhányszor felnézett, a helikopter ott dübörgött a feje fölött; úgy érezte, mintha Romanov dróton rángatná a magasból, mint valami bábut.

Egy tábla villant a szemébe, ami arra figyelmeztette, hogy hamarosan alagúthoz ér. Alighogy belenyilallt, szinte azon nyomban el is vetette azt a kalandfilmekbe illő gyermekes ötletet, hogy törbe csalja üldözőit, mégpedig úgy, hogy azok az alagút sziklafalának csapódjanak, még időben ráeszmélt, hogy nem Romanovék a kezdők, hanem ő.

Feltűnt az alagút szája. Úgy becsülte, hogy az alagút olyan hatvan-hetven méter hosszú lehet. Szélesnek elég széles volt, ám egy emeletes autóbusz nem fért volna el benne, hacsak meg nem kockáztatja, hogy beszorul.

Adamet hirtelen egyfajta biztonságérzet szállta meg: már bent járt az alagútban, úgy harminc méterre lehetett a végétől. Rátaposott a fékre, mire a Citroën kifarolt, és szinte súrolva az oldalfalat, megállt. Bekapcsolta az autó helyzetjelző lámpáit; a tündöklő fénypontokat messziről észre lehetett venni a sötétben. Megfigyelte, hogy a közeledő autók sorra lelassítanak, majd óvatosan kikerülnek az álló Citroënt. Kiszállt és előrerohant az alagút kijáratához. A falhoz lapulva kilesett. A helikopter valamelyest túlhaladt azon a ponton, de a benne ülők észbe kaphattak, mert Adam látta, hogy a gép megfordul, és újra az alagút felé repül. Eldübörgött fölötte, aztán hallotta, hogy újra visszafordulni készül. A túloldalon feltűnt két autóstopos. Elmélyülten beszélgettek, őt észre se vették.

Adam elszántan lesett a két közeledő fiatalemberre. Odakiáltott nekik: – Autóstoppal próbálkoznak?

– Igen – válaszolták egyszerre. Adam áttámolygott hozzájuk.

– Jól érzi magát? – kérdezte az egyik, de Adam a sötétben nem tudta kivenni, melyikük.

– Nem, nem vagyok jól – közölte közvetlen egyszerűséggel. – Túl sok bort ittam az ebédhez, és a kerékpárverseny miatt a sztrádán hemzsegni a rendőrök. Ha továbbhajtok, száz százalék, hogy nyakon csípnék. Tud vezetni valamelyikük?

– Nekem csak Kanadára érvényes jogosítványom van – mondta a magasabbik. – Máskülönben is, mi Párizsba igyekszünk, maga meg az ellenkező irányba tart.

– Figyeljenek, ezt a kocsit a Hertz-nél kölcsönöztem, a Rue St. Ferdinand-on, ma reggel. Este hétre kellene visszavinnem. Nem hiszem, hogy ilyen állapotban képes lennék rá.

A két fiatalember együttérzőn nézett rá.

– Mindkettőjüknek adok száz frankot, ha biztonságban visszaviszik helyettem. Tudják, az az igazság, hogy kamionsofőr vagyok, s nem kockáztathatom meg, hogy elvegyék a jogosítványomat – színészkedett Adam. Egyik fiú sem szólt. – A papírjaim rendben vannak, higgyék el, nem ez a gond. – Adam a magasabbiknak nyújtotta Albert Tomkins jogosítványát és biztosítási kötvényét. Az fogta az iratokat, átment a túloldalra és a Citroën helyzetjelzőinek fényénél átvizsgálta a papírokat. Aztán súgott valamit a barátjának.

Adam meghallotta a helikopter rotorjának surrogó zúgását.

– A száz frankra nem tartunk igényt, ellenben szükségünk lenne egy nyilatkozatra, amelyben igazolná, hogy ilyen és ilyen okból minket kért meg arra, hogy adjuk le maga helyett a kocsit Párizsban – mondta a magasabbik. Adam előkapta az ezredes golyóstollat, és a Citroën csomagtartójának tetején a Hertz-től kapott nyomtatvány hátuljára firkantotta a kért nyilatkozatot. Soha még ilyen józannak nem érezte magát.

– Visszajön velünk Párizsba?

Adam röpké ideig habozni látszott. Vajon a két srác nem hallja a berregést? – Nem. Minél előbb Boulogne-ba kell jutnom – válaszolta.

– De hát mi is elvihetjük Boulogne-ba, ha akarja. Nem lenne gond a kerülő, beleférne az időbe.

– Nem, nem, köszönöm. Igazán kedves, de tudok magamra vigyázni, különösen most, hogy már nem kell nyugtalankodnom amiatt, milyen módon kerül vissza az autó a Hertz-hez.

A magasabbik vállat vont, a másik közben kinyitotta a hátsó ajtót és az ülésre dobta a hátizsákját. Adam behúzódott a fal mellé, és onnan leste, ahogy azok ketten elhelyezkednek az autóban. A kintről beszűrődő zajokból, a rotor bugásának megváltozott hangjából arra következtetett, hogy a helikopter leszállni készül valamelyik közeli mezőn.

Induljatok már, az isten szerelmére, gyerünk! A Citroën abban a pillanatban kilőtt és fürgén Boulogne irányába robogott. Rejtekhelyéről figyelte, ahogy az első keresztútnál megfordulnak és aztán visszafelé száguldanak. Vidáman rádudáltak, amint elhaladtak mellette, majd néhány pillanat múlva eltűntek a szeme elől. Adam szívéből nehéz kő esett le. Megkönnyebbülten huppant le a földre, hogy egy kicsit pihenjen, mielőtt nekivágna a Boulogne-ba vezető útnak. Az alagút túlsó vége felé nézett, és meghűlt ereiben a vér. Két alak állt az alagút szájánál és befelé bámult a sötétségbe. Hátterben a tiszta

kék égbolttal, szikár, magas sziluettjük éles kontúrokkal rajzolódott ki a nyílásban. Adam moccanni sem mert, s azért imádkozott, hogy észre ne vegyék.

Az egyik megindult feléje, a másik viszont az alagút bejáratánál maradt. Adam tudta, hogy semmi reménye a szökésre. Kesperűen átkozta magát, hogyan követhetett el ekkora ostobaságot. Pár másodperc, és a közeledő alak tisztán fogja látni.

– Ne vacakoljunk már annyit, Marvin, csak vesztegetjük a drága időnket. Te is ugyanolyan jól tudod, hogy az az anyátlan rohadék visszaindult Párizsba.

– Arra gondoltam, hogy talán... – kezdte Marvin a déliekre jellemző vontatott hanghordozással.

– A gondolkodást bízd rám, pajtás. Nyomás vissza a helikopterhez, mielőtt eliszkolna előlünk.

Marvin már csak húsz méterre járhatott Adamtól, amikor megállt, rándított egyet a vállán és futva megindult visszafelé.

Adam percekig mozdulatlanul ült. Teste elernyedtt, jeges veríték lepte el. Tehát, ezúttal nem Romanov volt az üldözője. Ha egyikük nem mondja rá, hogy anyátlan rohadék, talán még fel is adja magát. Ólomsúllyal nehezedett lelkére a felismerés, hogy barátok nélkül maradt. Uramisten, micsoda különbség van álom és valóság között!

Megvárta, míg a helikopter felemelkedik. Akkor kilesett az alagútból, s látta, hogy az amerikaiak visszaindulnak Párizs felé.

Kitámolygott, de rögtön az arca elé kapta a kezét. Az éles napfénytől könnybe lábadt a szeme. És most hogyan tovább? Kevesebb, mint egy órája maradt, hogy elérje a kompot. Ha azt lekési, nincs más lehetősége az átkelésre. Fogalma sem volt, hogy mit csináljon: álljon oda stoppolni, keressen egy autóbusz-megállót, vagy egyszerűen kerüljön olyan messzire a főúttól, amennyire csak lehetséges? Szüntelenül az eget kémlelte. Vajon mikor érik utol az autót, s döbbennek rá, hogy ki ül benne?

Kiért a boulogne-i sztrádára. Kerékpárosok suhantak el mellette, sorban egymás után. Rendületlenül gyalogolt az út szélén, sőt, még arra is volt lelkierője, hogy integessen a brit versenyzőknek. A mikrobusz ott haladt szorosan a nyomukban, és Adam kósza ötlettől vezéreltetve leintette. Egészen elképedt, amikor a busz megállt előtte.

A sofőr letekerte az ablakot. – Nem maga volt az, aki leállított Abbeville közelében?

– Dehogynem. Rendbe jött a fiú?

– Nem. Ott kornyadozik hátul... inszalagszakadás. És a maga autójával mi történt?

– Lerohadt, vagy két kilométerre innen – válaszolta Adam, s hanyagul vállat vont.

– Hát ez pech. Elvihetem valameddig? Boulogne-ban van a cél, úgyhogy ha jó magának az irány, ugorjon fel.

– Kösz – hálálkodott Adam, akár egy szakállas beatnik, akinek végre-valahára megállt egy autó, hogy elvigye. A sofőr áthajolt és kilökte az utas felőli ajtót.

Mielőtt beszállt volna, Adam még egyszer beárnyékolta a szemét és felbámult az égre. A helikopternek nyoma sem volt – ámde jól tudta,

hogy csak idő kérdése, mikor tér vissza. Azzal is tisztában volt, hogy pillanatok alatt rájönnek, hol hajthatták végre a cserét.

– Bobnak hívnak – szólalt meg az edzőruhás sofőr, s Adam felé nyújtotta a kezét. – A brit csapat kísérője vagyok.

– Engem meg Adamnek. – Melegen megrázta honfitársa kezét.

– Voltaképpen hova megy?

– Boulogne-ba. Ha szerencsém van, el is érem a háromórás kompot. – Kettő harmincra ott kell lennünk. Muszáj. A délutáni szakasz rajtját háromra írták ki.

– És a srác? El tud majd indulni? – tudakolta Adam és a háta mögé bökött.

– Nem, nem. Ebből a versenyből végérvényesen kiszállt. A bokájában szenvedett inszakadást, és bizony jó néhány hét, míg teljesen felépül. Kénytelen leszek Boulogne-ban hagyni, az utolsó szakaszt pedig magamra vállalni. Ugye, maga véletlenségből sem kerékpárversenyző?

– Nem. Néha-néha ugyan szoktam futkosni, de ami a kerékpározást illeti, azóta, hogy a nővérem összetörte, a család triciklijét, csak párszor ültem nyeregben.

– No, mindegy. Még így is van esélyünk a bronzra – jegyezte meg Bob.

Elhúztak a brit csapat mellett. Adam felemelt hüvelykujjal kintartásra biztatta őket, aztán a vállá fölért lopva kilesett a hátsó ablakon.

Sehol nem látta a helikoptert. Feltűntek Boulogne első házai.

Bob egészen a kikötőig fuvarozta. – Remélem, sikerül megszerezniük a bronzot – búcsúzott Adam. – És még egyszer, köszönet a fuvarért.

Sok szerencsét!

A karórájára nézett: húsz perc volt még a komp indulásáig. Nem tudta eldönteni, hogy ez sok, vagy kevés. Megkereste a jegypénztárt, és beállt a rövid sor végére. Jobbra-balra nézegetett, nem figyel-e valaki, de látszólag mindenkit hidegen hagyott a jelenléte. Megvette a jegyét, és kényelmesen a komp felé ballagott, közben meg – igaz, kissé hamisan – a híres Beatles-slágert, a Yesterday-t fütyörészte. Akkor vette észre a távolban feltűnő apró fekete pontot. Még csak találgatnia sem kellett, hogy mi lehet az – a jellegzetes dübörgés meggyőző erejű volt.

A hajó fedélzetére vezető feljáróra pillantott, aztán tekintetével ismét befogta a sebesen közeledő fekete pontot, ami egyre nagyobb és nagyobb lett az égen. Ismét ellenőrizte az időt. Tizenkét perc volt az indulásig – bőven elég ahhoz, hogy a helikopter leereszkedjék és üldözői feljussanak a fedélzetre. Ha felszáll a kompra és az amerikaiak utánamennek, egészen biztosan felfedezik. Ám ha becsapja őket, az amerikaiak elhajóznak, ő pedig a parton marad, akkor talán elegendő egérutat nyer, hogy eljusson Dieppe-be, s elérje a következő járatot...

Adam visszasietett arra a helyre, ahol Bob az imént kirakta. Időközben népes tömeg verődött össze a kerékpárverseny délutáni rajtjára.

Alighogy elvegyült a bámészkodók között, a helikopter elzúgott a kikötő felett és körözni kezdett, mint valami égre vadászó vércse.

– Azt hittem, mindenképpen el akar utazni ezzel a komppal.

Adam ökölbe szorított kezekkel megpördült – de csak a brit csapat edzőjével találta magát szemben. Már be volt öltözve a versenyszerelésbe.

– Meggondoltam magam.

– Akkor esetleg számíthatnék rá, hogy utánunk vezeti a mikrobuszt?

– kérdezte Bob reménykedve.

– Hol van a délutáni szakasz befutója?

– Dunkerque-ben.

Adam kétségbeesetten erőltette az agyát: mit is mondott Robin, mikor indul a kompjuk?

– Hat perc a rajtig! – bömbölte a megafon.

– Rendben – mondta Bobnak.

– Remek, akkor kövessen – lelkesedett Bob, és a busz felé szaladt. Adam utána futott.

– Quatre minutes! – Odaértek a mikrobuszhoz. Bob kinyitotta a jármű ajtaját, és átnyújtotta a kulcsokat. Adam a hajó felé sandított. A jegypénztárnál feltűnt a két amerikai.

– Deux minutes!

Adam beugrott a kormány mögé. Láta, hogy Marvin és a társa felcplát a kompra.

– Une minute!

– A buszt vigye egyenesen Dunkerque-be, a kulcsokat meg hagyja ott a brit ellenőrzési ponton. Ha úgy alakul, ott találkozunk.

– Sok szerencsét!

– Köszönöm. – Bob a startvonalhoz rohant, ahol versenyzőtársai már nyugtalankodva fogták közre a kerékpárját, indulásra készen tartva a számára.

– Harminc másodperc!

Adam a szeme sarkából figyelte, amint felvonják a komp pallóhidját. A rajtvonalnál magasba emelkedett a startpisztoly...

– Felkészülni! Vigyázz!...

A hajó kürtje felbúgott, és a két amerikai megkezdte az átkelést Dover felé. Egy másodperccel később eldőrdült a startpisztoly, és Adam sebességbe kapcsolta, hogy Dunkerque-be vezesse a mikrobuszt.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Adam a kikötőben, egy parányi kávézóban várt a zenekar érkezésére. A csapat mikrobuszát, ahogy megbeszélték, a brit ellenőrzési ponton hagyta. Gyakorlatilag nem volt semmi akadálya, hogy felszálljon a kompra, ő azonban szeretett volna meggyőződni róla, hogy Robin is a fedélzeten lesz. Az autóbusz tíz perccel az indulás előtt gördült be a kikötő parkolójába. Adam Robin felé sietett.

– Hát ez borzasztó! Képtelen vagy nélkülem létezni, ugye? – élcelődött a lány, leszállva az autóbusról.

Adam elnevette magát és érzelmösen átölelte Robint.

– Jó újra látni téged – mondta.

– Már abban a tévhitben ringattam magam, hogy valamilyen szörnyű titokzatos módon kísérelsz meg hazavergődni... mondjuk, úrhajón, vagy tán még hajmeresztőbb módon.

– Úgy is volt, de az amerikaiak megelőztek, s mire én a fedélzetre tettem a lábam, ők már ott csücsültek a vezérlőteremben.

– Az amerikaiak?

– A kompon majd mindent elmesélek – ígérte Adam. Egyikük sem figyelt fel arra a fiatalemberre, aki Berlin óta le nem szakadt Robinról.

Most a parkolóval szemközti telefonfülkében éppen egy tengerentúli számot tárcsázott.

– Isten bizony, egy héttel ezelőtt egy szót sem hittem volna az egész történetből. Aztán két dolog meggyőzött.

– Nevezetesen?

– Először is, a Foreign Office egyik magas rangú tisztségviselője Amszterdamban annak rendje és módja szerint visszaszolgáltatta Dudley Hulme útlevelét... Apropos, erről jut az eszembe, itt van nálam a tied: – Belebotort a táskájába, egy darabig matatott benne, végül csak kibányászta Adam kék útlevelét, s odaadta neki.

– És mi volt a másik? – tudakolta Adam. Hálás pillantással vágta zsebre az útlevelet.

– Abban a fölöttébb kétséges szerencsében volt részem, hogy szemtől szembe találkozhattam Romanov elvtárssal. Őszintén meg kell mondjam, egy porcikám sem kívánja, hogy újra lássam.

– Nekem viszont feltett szándékom.

– De hát miért?

– Mert meg akarom ölni.

Romanov és Pollard két perccel azelőtt érkezett Doverbe, hogy a komp kikötött volna. Feszült várakozással lestek a hajót. Romanov úgy helyezkedett, hogy a vámhivatal ablakán keresztül tökéletes rálátása legyen a kompra; éber tekintettel figyelte, amint beúszik a doveri kikötőbe. Mindenféle szempontból pazar leshelyet szemelt ki magának: egy kávéautomata mögé bújt el, ahonnan mindenkit láthatott, aki belépett a vámhivatalba, őt viszont nem vehette észre senki.

– Ha ne adj isten, valami ravaszságon törné a fejét és nem állna be a sorba a lejövetelnél, a maga dolga lesz, hogy ellenőrizze a gépkocsi-kijárót. Amennyiben felfigyel valami szokatlanra, azonnal jelentse

– utasította az ezredest.

Romanov elfoglalta rejtekhelyét az automata mögött, Pollard pedig távozott. Egy olyan pontot nézett ki magának, ahonnan láthatta a kaputól mindegy ötven méterre lévő vámterületre behajtó személyautókat.

Ha Scott gépkocsin próbálna lejutni a kompról, bőven lesz ideje, hogy visszarohanjon és figyelmeztesse Romanovot, mielőtt az angol végezne a vámellenőrzéssel és túljutna a kijáraton. Azt biztosra vette, hogy Scott itt nem merné megkockáztatni, hogy elrejtőzzék valamelyik jármű csomagtartójában.

Mindketten vártak.

A kapitány a kilences csatornára tekerte a komp adóvevő rádiójának keresógombját, és beleszólt a mikrofonba: – Chantilly hívja a doveri kikötő-parancsnokságot! Veszik az adást? – Várt pár másodpercet, aztán vételre állította a készüléket. – A kikötő-parancsnokság Chantilly-nek! – Tisztán halljuk, vétel!

– Itt a kapitány beszél. Sürgős intézkedést kérek. Egyik utasunk kizuhant a fedélzeti mentőcsónakból; Karja és lába több helyen eltört.

– Adam nagyokat nyögött, miközben a kapitány folytatta. – Azonnal hívjanak egy mentőt a kikötőbe, álljon készenlétben a dokknál, hogy a sebesültet a legközelebbi kórházba szállítsa. Vége!

– Vétel rendben, üzenetet értettük, kapitány. Mire kikötnek, ott lesz a mentőautó. Vége!

– Minden rendben lesz, meglátod, drágaságom – mondta Robin olyan gyengéd hangon, amelyet Adam sohasem hallott még tőle. – Mihelyt kikötünk, azonnal kórházba visznek, már intézkedtek is.

– Vissza kell mennem a hídra – közölte mogorván a kapitány. – Majd két hajósinassal leküldök egy hordágyat, hogy arra fektessék a bátyját.

– Köszönöm, kapitány – hálálkodott Robin. – Igazán nagyon segítőkész.

– Semmiség az egész, kisasszony. Ugye, azt mondta, hogy a bátyja?

– Igen, kapitány.

– Talán beszélhetne a fejével, hogy legközelebb ne igyon annyit, mielőtt hajóra száll.

– Ó, próbáltam már, nem is egyszer, kapitány – sóhajtott fel Robin.

– El sem hinné, hogy hányszor. Sajnos, az apánkra ütött.

Adam keserves ábrázattal végigsimított a lábán, s megint nyögött.

– Ahh! – szakadt ki a kapitányból, amint Adam vállsebére pillantott.

– Remélhetőleg nem olyan súlyos, mint amilyennek kinéz. Sok szerencsét.

– Még egyszer nagyon köszönöm, kapitány – mondta Robin. Megvárta, míg rájuk csukódik a kabinajtó.

– Nos, eddig simán ment – állapította meg. – Bízunk benne, hogy a terv második részébe sem csúszik hiba. Erről jut eszembe, iszonyúan bűdös a leheleted.

– Ugyan, mire számítottál? Te kényszerítettél rá, hogy húsz percig öblögessek azzal az ócska whiskyvel, aztán köpdössem le a ruhámat, ahogyan csak tudom!

A két hajósinas óvatosan a hordágyra fektette Adamet, s kivitték a fedélzetre. Közvetlenül a lejárónál tették le. Amikor a vámtiszt és a bevándorlási hivatal képviselője felszaladt a pallóhídon, Robin már várta őket, és odanyújtotta nekik Adam útlevelét. A hivatalnok belelapozott az okmányba, és ellenőrizte a fényképet.

– Ami azt illeti, a fotó még-csak-csak elmegy, ellenben ezt utólag lesznek kénytelenek bevezetni a „különleges ismertetőjegyek” rovatába

– közölte Robin, és teátrális mozdulattal lerántotta Adamről a takarót és felfedte vállsebét. Adam sem volt rest, szörnyen elszontyolodott képet vágott hozzá.

– Van nála elvámolnivaló? – kérdezte a vámtiszt. Adam nem állhatta meg, hogy a takaró alatt meg ne érintse az ikont.

– Nem, semmi. Szigorúan a lelkére kötöttem, hogy elég volt a piából, egy korty nyit nem vehet már magának. A személyes holmijait pedig majd az enyéimmel együtt kezeltetem.

– Rendben. Köszönöm, kisasszony. Akkor jobb, ha mielőbb kórházba jut a bátyja – jelentette ki a vámos, észbe kapva, hogy a kiszállásra várakozók már türelmetlenül gyülekeznek a lejáró végében.

A két hajósinas megragadta a hordágyat, és lecsörtettek vele a pallóhídon. A mentőknél már várt rá egy segédápoló, aki azonnal megnézte a sebét. Adam mosolyogva integetett Robinnak, miközben betolták a mentőautóba.

Romanov azonnal kiszúrta a vámhivatalba belépő lányt.

– Rájöttem, hogyan akar lejutni Scott százados a kompról! Ott fogjuk várni, ahol a legkevésbé számít rá. Szedje a lábát, és béreljen

gyorsan egy autót. Londonba megyünk! – adta ki a parancsot Pollardnak. A mentőautó bekapcsolt fényszórókkal, szirénázva hajtott ki a vámterület kapuján. Mire a Royal Victoria Kórházhoz értek, az ápoló teljesen magánkívül volt: ki hallott már olyat, hogy egy súlyosan sérült beteg kórházba szállítás közben ripsz-ropsz felépüljön! Már-már arra gyanakodott, hogy a kapitány bizony alaposan eltúlozta a dolgot. Romanov a kapu közelében álldogált és mosolyogva figyelte a kompról legördülő és a vámellenőrzéshez besoroló zenekari autóbust. Éber vizslatekintettel kutató az autóbusz utasai között, amíg meg nem találta Robin Beresfordot. Ahogy előre sejtette, a lány mellett a nagybőgő tokja feketéllett, teljesen eltakarva a szomszédos ülést. – Hát ezt még egyszer nem eteted meg velem, drágaságom – sziszegte a foga között. Pollard tűnt fel mellette, az arca kivörösödött a rohanástól.

– Hol hagyta az autót? – reccsent rá Romanov, miközben le nem vette a szemét a buszról.

– Ideiglenesen kibéreltem egyet, de szükségem volna az ön nemzetközi jogosítványára. Megfeledeztem róla, hogy az enyém a többi iratommal együtt Scottnál van.

– Maradjon itt, és figyelje az autóbust, ha esetleg Scott megkísérelne leszállni róla. – Romanov rohant az Avis irodájába. Szinte ezzel egy időben Adamet begurították egy szűk rendelőbe, ahol az ügyeletes orvos vette kezelésbe.

A fiatal orvos hosszasan vizsgálta a beteget. Még soha életében nem látott hasonló sérülést. Jobbról-balról alaposan szemügyre vette, mielőtt véleményt mert volna nyilvánítani. – Ocsmány egy vágás – közölte nagy sokára, és nekilátott kitisztítani a sebet. – Körbe tudja forgatni a karját? – Adam körbeforgatta. – Remek. Ezek szerint nem tört el. – Megnyugodva tisztogatta tovább a lövés helyét.

– Most jóddal leöblítem a horzsolásokat... lehet, hogy egy kicsit csípni fog – közölte. Miután végzett a fertőtlenítéssel, Adam mindkét könyökét leragasztotta.

– Ugye, ez nem ma történt? – bökött a félig gyógyult vállsebre.

– Valóban nem – válaszolta szűkszavúan Adam.

– Ön egészen a legutóbbi időkig katona volt. Most kap tőlem egy tetanusz-injekciót. – Adam elfehéredett. – Szinte hihetetlen, hogy még a felnőttek is irtóznak az injekciós tű látványától! – Adam felnyögött.

– Na ugye, nem is volt olyan borzasztó? – élcelődött a fiatal orvos.

Gézpólyát helyezett a vállsebre és ragtapasszal leragasztotta. –

Jön valaki magáért?

– Igen, köszönöm érdeklődését. A feleségem odakint vár.

– Rendben, akkor máris távozhat. De kérem, ha hazaérnek, azonnal jelentkezzenek a házi orvosánál.

Ezúttal Romanov ült a kormánynál. A vámvizsgálaton áteső autóbust figyelték. Szorosan a nyomában hajtottak ki a főkapun, és rákanyarodtak a Londonba vezető A2-es sztrádára.

– Útközben tartóztatjuk fel őket? – kérdezte idegesen Pollard.

– Nem, ezúttal nem. – Romanov nem szolgáltatott további magyarázattal. Mereven előrenézett, egy pillanatra sem akarta szem elől téveszteni az autóbust.

Adam a kórházból kifelé jövet ellenőrizte, nem követi-e valaki. Az utca majdnem néptelennek tűnt; a szemközti járdán egy kék düftinkabátos férfi igyekezett az ellenkező irányba, közvetlenül a háta mögött pedig egy ápolónő iparkodott a kórház bejárata felé, ideges pillantásokat vetve a karórájára. Adam megnyugodva leintett egy taxit, és a Doveri Priory vasútállomásra vitte magát. Ott egy egyszeri utazásra szóló jegyet váltott Londonig.

– Mikor megy a legközelebbi vonat? – érdeklődött.

– Bármelyik pillanatban itt lehet – válaszolta a jegypénztáros. – A komp ugyan már negyven perce kikötött, de általában beletelik némi időbe, míg az összes utas lekecmereg róla. – Adam kísértelt a peronra. Gyanakvó, éber tekintettel méregette a többi utast, nem viselkedik-e valaki gyanúsán. Bármilyen elővigyázatos volt is, mégsem vette észre azt a sötét hajú, kék düftinkabátos alakot, aki hanyagul nekitámaszkodott a W. H. Smith's lehúzott rolójának, és beletemetkezett az Evening Standard legfrissebb számába.

Adamnak eszébe jutott Robin. Bárcsak biztonságban hazaérne, esdekelt magában. Befutott a londoni vonat, de a legtöbb vagon már tömve volt a kompon érkezettekkel. Kilépve az árnyékból, Adam gyorsan felugrott az egyik szerelvényre. Egy olyan fülkére esett a választása, amelyben csupa jampiruhás fiatal ült; a lármás társaságon látszott, hogy hallatlanul élvezték a tengerparton tett kirándulást.

Nemigen hitte, hogy rajta kívül bárki másnak kedve szottyanna beülni a sihederek közé. Felrántotta a fülke ajtaját, és lehuppant az egyetlen szabad helyre, közvetlenül az ablaknál. Begubózva, csöndesen merengett, de közben tekintetével szorgalmasan pásztázta a peront.

A canterbury-i állomásig a kalauzon kívül más nem nyitott be hozzájuk; Adamnak feltűnt, hogy a jegyszedő diszkréten szemet hunyt afelett, hogy az egyik srác menetjegy helyett szemtelenül a peronjegyet nyomta az orra alá. Egészen megmagyarázhatatlan módon biztonságban érezte magát, ahogy ott ült, behúzódv a sarokba. Biztonságérzetét az sem csökkentette, hogy tekintete megakadt egy sötét hajú, kék düftinkabátos alakon, aki elsurranva a fülkékük előtt, lopva végigpillantott az odabenn ülőkön.

Adamet rekedt méltatlankodás zökkentette ki nyugalmaiból. Az a srác hangoskodott, aki úgy viselkedett egész úton, mintha ő volna a banda vezére.

– Honnan jön ez a förtelmes bűz? – kérdezte, és undorodva körbeszimatolt.

– Én is érzem, Terry – vágta rá a haverja, aki közvetlenül Adam mellett ült. Ő is eljátszotta, mint akinek szörnyen facsarja az orrát a kellemetlen szag. – Sőt, azt hiszem, innen a közelből ered valahonnan.

Adam ránézett a fiatalemberre. Fekete bőrdzsekije apró szögekkel volt kiverve, a hátán nagybetűs jelszó futott keresztbe: Heil Hitler!

Adam felpattant és lehúzta az ablakot: – Talán a friss levegő segíteni fog – mondta, majd visszatelepedett a helyére.

Ám a srácokat már nem lehetett megfékezni. Mind a négyen odagyültek köréje és orrukat magasba tartva, körbe-körbe szaglászta. –

Szimat, szimat... nekem úgy tetszik, mintha a bűz egyre terjedne – jelentette ki a vezérük.

– Valószínűleg én vagyok az oka – ismerte be Adam.

Közlése meglepte őket. Abbahtagyták a színlelést, s mint akik nem hisznek a fülüknek, úgy bámultak rá: Adam ellenakciója beléjük fojtotta a szót.

– Sajnálom, de már nem volt időm, hogy letussoljak a dzsúdóedzés után – közölte, mielőtt még bármelyikük kinyitotta volna a száját.

– S legalább jól dzsúdózik? – kérdezte tőle a mellette ülő.

– Elfogadhatóan.

– És milyen színű öve van? – tudakolta nyers hangon Terry. – Na, fogadjunk, hogy feketét fog mondani, előre tudom, hogy ezzel fog előhozakodni – tette hozzá gúnyosan vigyorogva.

– Hát, bizony, van már annak nyolc éve, hogy utoljára fekete övet viseltem – vetette oda Adam foghegyről. – Nemrégiben kaptam meg a második dános fokozatot.

A négy srác arcára szorongással vegyes tisztelet ült ki.

– Valamikor én is azt forgattam a fejemben, hogy dzsúdós leszek – mondta a vezetőjük, és két izmos karját hengegve előrenyújtotta. –

Mégis, mennyi idő kell hozzá, hogy valakiből jó dzsúdós legyen?

– Jőmagam tizenkét éve csinálom, napi háromórás edzésekkel, de még nem értem el azt a szintet, hogy bekerüljek az olimpiai csapatba

– közölte Adam. A fülke ajtaja előtt ismét feltűnt a sötét hajú, kék kabátos férfi. Ezúttal egyenesen Adam szeme közé nézett, majd sietve odébbállt.

– Persze, az igazsághoz tartozik, hogy ha valaki komolyan gondolja, hogy elkezd dzsúdózni, egyvalamivel mindenképpen kell rendelkeznie – összpontosító képességgel. Ezt pedig nem lehet megtanulni.

Vagy van valakinek, vagy nincs.

– Nekem rendben vannak az idegeim – jelentette ki harciasan Terry.

– Én aztán az égvilágon semmitől sem félek... És senkitől – fűzte hozzá, kihívóan Adamre meresztve a szemét.

– Jól van. Annál inkább, mert elképzelhető, hogy mielőtt leszállnánk, alkalom adódik rá, hogy ezt be is bizonyítsa.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte a Heil Hitler!-es fickó. – Csak nem bunyózni akar?

– Nem, dehogyis – intette le Adam. – Csak éppenséggel kínos helyzetbe kerültem. Az előbb észrevettem, hogy egy magán-detektív van a nyomomban. Nyilván abban reménykedik, hogy rajtakaphat, amint az ügyfele feleségével töltöm az éjszakát.

Mind a négyen cinkos hallgatásba burkolóztak, szemükben tiszteletteljes együttlérzés csillant.

– És van alapja a dolognak? – kíváncsiskodott Terry.

Adam az összeesküvők cinkosságával bólintott.

– Klassz egy kicsit a szénában henteregni, mi? Jó bőr legalább? – vigyorgott a bandafőnök.

– Nem rossz, egyáltalán nem rossz.

– No, akkor plankolja fel nekünk azt a magánzsarut, mi majd gondoskodunk a ma esti szórakozásáról – közölte, s a nyomaték kedvéért bal kezével megmarkolta jobb karjának bicepszét, közben pedig hetvenkedve felmutatta az öklét.

– Azért nem kell túlzásba vinni. De ha annyit megtennének, hogy egy kis időre lefoglalják, mikor beérkezünk a Waterloo East állomásra,

talán nyerek annyi időt, hogy értesíthessem az érintett hölgyet.

– Felesleges több szót vesztegetni, hős lovag – tréfálkozott Terry.

– Bízva csak ránk a dolgot. A barátját, ezt a leselkedő Tomi cicát épségben fogjuk kézbesíteni a Charing Cross állomásra. A Brit Vasutak sem csinálná jobban nálunk, esküszöm.

A többiek fuldokoltak a röhögéstől. Adam agyán átsuhant, hogy Romanovnak alig egy hét leforgása alatt sikerült elérnie, hogy szinte már csak Robin apjához mérhető hazudozó váljék belőle.

– Ő az a fickó – suttogta a suhancok fülébe, amint a düftinkabátos harmadszor is elhaladt a fülke előtt. Gyorsan kidugták a fejüket a folyosóra, de már csak a távolodó alak hátát láthatták.

– Tizenegy perc múlva érünk be Waterloo Eastre – közölte Adam a karórájára pillantva. – Szóval, én azt javasolnám, hogy... persze, feltéve, ha továbbra is benne vagytok a mókában. – Mind a négyen mohó lelkesedéssel hajoltak előre, hogy megbeszéljék a dolgot.

Néhány perccel később Adam kilépett a folyosóra, nyitva hagyva maga után a fülke ajtaját. Kényelmesen elindult az ellenkező irányba, mint amerre legutoljára látták eltűnni a düftinkabátost. Mikor a szerelvény végébe ért, hátrapillantott: a sötét hajú alak szinte futva iparkodott a nyomában. Amint elhaladt a nyitott fülke előtt, mosolyogva integetni akart neki, ám az ajtó mögül meglepetésszerűen kinyúlt két bőrdzsekis kar, vállon ragadta a düftinkabátost és a férfi tompa nyögések közepette eltűnt a fülkében. Az ajtó sebesen bezáródott, és egy másodperc múlva a sötétítő függönyt is behúzták.

Feltűnt a Waterloo East pályaudvar, és a vonat lassítani kezdett.

Robin feszülten ült a helyén, miközben az autóbusz bekanyarodott a Wigmore Streetre, és megállt a Királyi Filharmónia Zenekarának székháza előtt. Az utolsó harminc mérföldes szakaszon egy sötétzöld Ford eredt a nyomukba, s azóta, hogy felfigyelt rá, mozdulni sem mert. Most ellenben nem volt mit tenni.

Amint lekászálódott az autóbusról, maga után ráncigálva a nagybőgőt, lopva hátralesett; a Ford úgy ötven méterre parkolt le, fényszórói kikapcsolva. Romanov a járdán állt – onnan messziről ketreche zárt vadállatnak tűnt, amely ugrásra készen cserkészi áldozatát. A kormány mögött egy ismeretlen ült, legalábbis Robin eddig még sosem látta. Átsuhant rajta, hogy Adam előre óvta: ne nézz hátra, hanem egyenesen menj be a székházba! Nem fogadta meg a tanácsát.

Bátran Romanovra nézett és megcsóválta a fejét. Az orosz rezzenéstelen arccal meredt maga elé.

Miután az utolsó zenész is elhagyta az autóbust, a sofőr heves tiltakozása ellenére Romanov és az ezredes elejétől végig átvizsgálta a járművet, még a csomagtartóba is bekukkantottak. Robin egy emeleti ablakból nyugtalanul figyelte a ténykedésüket. Látta, amint csalódott ábrázattal leugranak a buszról, bevágják magukat a zöld Fordba és dühösen elviharzanak. Addig nézett utánuk, amíg az autó hátsó lámpájának parázsló fénye bele nem veszett az este sötétjébe.

Az ezredes a Wigmore-ról a Baker Streetre kanyarodott, majd lefékezett a Baker Street állomással szemközti járda szegélyénél. Romanov kipattant az autóból, a legközelebbi telefonfülkéhez rohant, és rávetette magát az. A-tól D-ig terjedő előfizetők névsorát tartalmazó

telefonkönyvre. Az előfizetők között csupán egyetlen Robin Beresford akadt, akinek a címe és telefonszáma megegyezett azzal, amit már korábban megtudott egy fiatal ügynökétől. Feltárcsázta a számot és hagyta, hogy a vonal másik végén hosszan kicsöngjön. Miután senki nem vette föl, Romanov mosolyogva nyugtázta, hogy a lány egyedül él. Szemmel láthatólag nem érte meglepetés.

– És most? – kérdezte az ezredes, amint Romanov beült melléje.

– Tudja, hol van az Argyle Crescent, NW3?

– Hampstead környékén kell lennie valahol – válaszolta Pollard. –

De mindjárt megnézem a térképen. Mít forgat a fejében?

– Ahelyett, hogy megvárnánk, mikor méltóztat a kisasszony kijönni, a saját otthonában rendezünk számára megleghangú fogadtatást – közölte Romanov.

Harminc perccel később Robin kiosont a székház hátsó bejáratán.

Egy ideig keringett a Portman Square környékén, majd – mint aki dűlőre jutott önmagával – szaporán és céltudatosan megindult a kereszteződés felé. Egyre azt sulykolta magába, hogy Romanov már

nem fog visszajönni – ennek ellenére képtelen volt megfékezni remegését. Kiállt a járda szélére, hogy leintsen egy taxit, és némileg megkönnyebbülten

felsóhajtott, amikor látta, hogy az egyik rögvest oda is kanyarodik. Lopva megnézte magának a sofőrt, belesett a hátsó

ülésre is, ahogy Adam tanácsolta, s csak azután szállt be.

Romanov körülbelül akkor ért Robin lakása elé, amikor a lány beült a taxiba. A lakók jegyzékéből kikereste, hogy Miss Beresford a harmadik emeleten lakik.

A kapu még egy pitiáner moszkvai tolvajnak sem jelentett volna problémát, nemhogy Romanovnak. Pár pillanatig vesződött csak a zárral. Az ezredes is belopódzott utána. Nesztelenül a lépcsőhöz osontak, hogy felkaptassanak a harmadik emeletre.

Romanov hamarabb kinyitotta a Yale-záras ajtót, mint Robin szokta a saját kulcsával. Bent gyorsan körülnézett, hogy tájékozódjék a berendezések és a bútorok elhelyezkedéséről. Megnyugvással vette tudomásul, hogy amint sejtette, teremtett lélek sincs a lakásban.

Az ezredes tétován álldogált a szoba közepén. – Üljön le, ezredes.

Fogadni mernék, hogy a hölgy hamarosan megörvendeztet bennünket a jelenlétével – szolt rá Romanov. Pollard idegesen vihogott.

Robin mutatta a taxisnak, hogy melyik ház előtt parkoljon le. Busás borraivalót nyomott a kezébe, mert az a bizonyos vízváltó óra letelt, és ő kezdte biztonságban érezni magát. Kiugrott a taxiból, és felnézett a házra. Uramisten, mintha évek óta nem járt volna otthon! Semmi másra nem vágyott, mint egy forró fürdőre és kiadós alvásra.

Adam lelépett a vonat lépcsőjéről, örömmel tapasztalta, hogy még jár a földalatti. Mindenáron el akarta kerülni a Charing Crosst, mert nem tudhatta, hogy melyik oldalon leselkedik rá a fogadóbizottság. A jegyellenőrzésnél felmutatta a krikettmérkőzés-sorozat alkalmából váltott időleges metróbérletét, és leballagott a peronra. Míg a szerelvényre várt, körülnézett, nem követi-e valaki.

A Waterloo East és úticélja között jó néhány helyen meg kellett állnia a földalattinak, ráadásul úgy tapasztalta, hogy a késői időpont ellenére a szerelvény hosszan várakozik, valahányszor befut egy állomásra.

Az Embankmentnél csupán pár éjszakai lézengőt látott beszállni, a Leicester Square-nél azonban már népesebb csoport tolongott a peronon. Adamben egyre nőtt a feszültség. Nyilvánvaló volt, hogy az utolsó szerelvényt csípte el. Egyedül abban reménykedett, hogy Robin szőfogaóóán végrehajtotta utasításait. Szétnézett a kocsiban. Tele volt éjszakai baglyokkal – pincérekkel, ápolónókkal, partikra járókkal, részegekkel... még egy közlekedési rendőr is akadt közöttük. A metró tizenkettő negyvenkor futott be arra az állomásra, ahol ki akart szállni.

A jegypénztáros készségesen útbaigazította. Óriási szerencséje volt vele, máskülönbén bolyonghatott volna a néptelen utcákon. Így viszont örülhetett, hogy hamarosan célba ér. Óvatosan közelítette meg a huszonhármasszámot. A házból sehonnan sem szűrődött ki fény. Belökte a kaput, felsietett a bejáráthoz vezető ösvényen, nadrágja zsebéből előkapta a kulcsait, és az egyiket, a Chubb jelzésűt beillesztette a zárba. Hangtalanul kinyitotta az ajtót, belépett, és ugyanolyan nesztelenül behúzza maga után.

Valamivel tizenkettő után gördült be a Charing Crossra az utolsó doveri vonat. Mivel Adamnek híre-hamva sem volt, Lawrence utasította a sofőrt, hogy vigye vissza a Cheyne Walkra. El nem tudta képzelni, mi lehet az oka, hogy még mindig nem jelentkezett be nála az ügynök, akit személyesen ő választott ki a feladatra. A lakásuk ajtaja előtt röpke pillanatra elmélázott, s miközben a kulcsot bedugta a zárba, teljes szívéből kívánta, hogy bárcsak Adamet találná odabent.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Óvatosan benyomta a kapu szárnyát, majd besurrant és araszolva végiglopakodott a koromsötét feljárón. Ahogy odaért a ház sarkához, kitapogatta bal kézről a harmadik téglát. Érezte, hogy érintésére megmozdul.

Ujjai hegyével megragadta és lassan kiemelte, majd benyúlt az üregbe, s ahogy várta, meg is találta a pótkulcsot. Mindig ott rejtette el, hogy szükség esetén kéznél legyen. Akár egy tolvaj, az ajtóhoz settenkedett, és a kulcsot zajtalanul beillesztette a zárba.

Belépve a hallba, behúzza maga mögött az ajtót, felkapcsolta a villanyt és elindult felfelé a lépcsőn. Az első lépcsőfordulónál leoltotta a lámpát, megmarkolta a hálósobája ajtógombját és benyomta.

Hirtelen egy izmos kar kulcsolódott a nyakára; olyan volt, mintha egy korbács tekeredett volna rá. Támadója hihetetlen erővel teperte le a padlóra. Érezte, hogy egy térd nyomódik a gerincébe, majd nelsonfogással hátrafeszítik a karját. Magatehetetlenül feküdt a hasán, gyakorlatilag meg sem tudott mozogni, örült, hogy egyáltalán levegőhöz jut.

Az elemlámpa felvillant, és a fénycsóva az ezredesen állapotodott meg. Adam szorosan lefogta.

– Ne öljön meg, Scott százados úr, ne öljön meg, kérem – esdekelt a fogoly.

– Nincs szándékomban megölni magát, Mr. Tomkins – válaszolta hidegvérrel Adam. – De először is tudni szeretném, hogy e pillanatban hol található nagyra becsült munkaadója.

Térdét keményen az ezredes hátába nyomta, karját pedig még erősebben hátrafeszítette. Tomkins éppen hogy csak makogni tudott: –

Visszament a követségre... miután rájött, hogy a lány... nem alszik otthon.

– Pontosan, ahogy elterveztem – jegyezte meg Adam, mintegy magának. Egy tapodtat sem lazított a szorításán, miközben precíz részletességgel elmagyarázta az ezredesnek, hogy mit kell cselekednie. Tomkins ábrázatára kiült az elképedt hitetlenkedés. – De hát ez lehetetlenség...

Úgy értem, biztosan észre fogja... Ahhh!

Az ezredes érezte, hogy hátracsavart karját borzalmas fájdalom járja át.

– Tíz perc alatt túl lehet az egészen, s egyáltalán nem szükséges, hogy valamit is kifecsegi – szögezte le Adam. – Sőt, véleményem szerint megérdemli, hogy fáradozásáért később jutalomban részesüljön.

– Köszönöm, uram – alázatoskodott az ezredes.

– Ha a kezembe juttatja azt a bizonyos dolgot, amit kértem magától, és szó szerint végrehajtja az utasításaimat, cserébe visszakapja tőlem az útlevelét, a jogosítványát és az összes többi iratát a pénztárcájával együtt, ezenkívül szavamat adom rá, hogy hazaárulásért nem kell majd bíróság elé állnia. Ellenben ha nem így lesz, s holnap reggel kilenc harmincra nem tér vissza a kívánt tárggyal, fél órán belül az iratai ott fognak heverni egy bizonyos Lawrence Pemberton íróasztalán a külügyminisztériumban, mellékelten pedig egy jelentés arról, hogy milyen egyéb jövedelemforrás fölött rendelkezett az utóbbi években, amit persze szigorúan eltitkolt az adóhatóságok elől.

– Ugye, ezt nem teszi meg velem, Scott százados?

– Minden további nélkül, mihelyt tízet üt az óra, s maga nem hozta el, amit kértem.

– De gondolja csak végig, százados úr, mi fog velem történni, ha beváltja a fenyegetését – nyögött az ezredes.

– Nagyon is alaposan végiggondoltam, s szerintem két dolog lehetséges.

– Micsoda, Scott százados?

– Öfelsége akaratából jelenleg a kémeket tizennyolc és negyvenkét év közötti börtönbüntetésre ítélik, következésképpen – feltéve persze, hogy jól viseli magát – talán az ezredfordulóra ki is szabadulhat... még időben, hogy átvegye a királynő üdvözlő táviratát.

Az ezredesről lerítt, hogy egészen megrémült. – És mi a másik? – suttogta.

– Ó, pofonegyszerű! Elpanaszolja Romanovnak, hogy éjnek éjadján milyen csúnyán rátörtem magára, mire ő viszonzásul – fogadni mernék – egykettőre elintézi, hogy élete hátralévő részét egy picinyke dácásban tessenze, valahol Moszkva környékén, egy kellőképpen

– ocsmány peremkerületben. Mert, ugyebár, jobb, ha tisztában van vele, kedves Tomkins, hogy maga csak egy vacak kis kémecske. S hogy őszinte legyek, ha nekem kellene választanom e két lehetőség közül, biz' istók nem tudnám, hogy melyiktől rettegnék jobban.

– Megszerzem magának, Scott százados, bizton számíthat rám. Ide fogom hozni.

– Akkor semmi probléma, Tomkins, én bízom magában. Mert ha véletlenül eszébe jutna, hogy köp Romanovnak, mérget vehet rá, percekben belül letartóztatnák. Szerencsés esetben persze Moszkvába szökhethet az Aeroflot gépével. Ne reménykedjen, megnéztem a menetrendet...

csak esténként van járat.

– Pontban kilenc harminckor itt vagyok azzal, amit kért, uram. Biztos lehet benne. De az isten szerelmére, addigra készüljön fel a cserére.

– Meg fog történni. És az iratai is itt lesznek kéznél.

Adam valamelyest enyhített a szorításán, és körültekintő mozdulatokkal fölemelte az ezredest a padlóról, majd kilökte a lépcsőfordulóra, felkattintotta a villanyt, és Tomkinst letaszította a bejárat ajtóhoz.

– Adja ide a kulcsokat – parancsolt rá.

– De hát már ott vannak magánál, százados úr.

– A kocsikulcsokat kértem, maga bolond.

– Csakhogy ez egy bérelt autó, uram – tiltakozott az ezredes.

– Pontosan erről van szó; most én fogom használni.

– No de akkor én hogyan fogok visszajutni Londonba, uram?

– Fogalmam sincs, de még hátravan a fél éjszaka, úgyhogy nyugodtan kiagyalhat valamit. Akár gyalog is megteheti az utat. Ide a kulcsokkal!

– Adam megcsavarta az ezredes hátrafeszített karját.

– Itt vannak a bal zsebemben – visította Tomkins a fájdalomtól.

Adam benyúlt a zsebébe és kivette a kulcsokat.

Kinyitotta a bejárat ajtót és az ezredest kihajította a keskeny feljáróra.

A kapunál azt mondta neki:

– Menjen át a szemközti járdára, és ott várakozzon. Addig nem térhet vissza a házba, amíg el nem tűntem. Világosan megértette, amit mondtam, Tomkins?

– Tökéletesen, uram.

– Rendben. – Adam eleresztette az ezredest. – S Tomkins, még egy dolog. Ha esetleg azt forgatná a fejében, hogy megpróbál átverni, jobb, ha tudja: már szóltam a Foreign Office-nak, hogy helyezték megfigyelés alá Romanovot, a szovjet nagykövetséghez pedig küldjenek további két embert, hogy minden oldalról szemmel tarthassák az épületet, s azonnal jelentsék, ha gyanús személyeket észlelnének a követség környékén. – Adam remélte, hogy hangja kellőképpen meggyőző.

– Ugye, semmit sem hagyott számításán kívül, uram? – kérdezte gyászos képpel az ezredes.

– Nem, azt hiszem, nem. Képzelve, még arra is volt gondom, hogy kihúzzam a telefonja zsinórját. – Adam nagyot lökött az ezredesen, aztán beült a bérelt autóba. Mielőtt indított volna, letekerte az ablakot, és kiszólt: – Holnap kilenc harmincra várom. Pontos legyen! – Begyújtotta a motort és sebességbe kapcsol.

Az ezredes a szemközti járdán téblábolt egy darabig és sajgó jobb vállát masszírozta. Kegyetlenül fázott, de el nem mozdult volna onnan, míg Adam az utca végén balra nem fordult, hogy rátérjen a London belvárosába vezető útra.

Heidi halála óta most először érezte úgy Adam, hogy nem ő az üldözött, hanem Romanov.

– Igazán nagy megtiszteltetés szerény kis intézményünknek, hogy kitüntet bennünket a jelenlétével – udvariaskodott Herr Bischoff, miután hellyel kínálta Kelet-Európa legfontosabb bankárát. Együtt teáztak az ülésteremben.

– Egyáltalán említést sem érdemel, kedves Bischoff úr – háritotta

el a bókot Poszkonov. – Annyi év után valójában én tartozom hálával, hogy szakít rám időt. Azt pedig már meg sem tudom kellő módon köszönni, hogy volt olyan megértő, és a kedvemért kinyitotta a bankot, jöllehet ma vasárnap van. No de térjünk az üzletre. Alá tudta íratni Romanovval a lemondási nyilatkozatot?

– Minden további nélkül – közölte Herr Bischoff magától értetődő hangsúllyal. – Még csak bele sem nézett a nyomtatványba. Természetesen az a három cikkely sem tűnt fel neki, amit utólag az ön kérésére foglaltunk bele a nyilatkozatba.

– Vagyis ezek után az öröksége automatikusan visszatér a szovjet állam tulajdonába?

– Így igaz, Mr. Poszkonov, s cserébe mi csak azt kérjük, hogy...

– Megállapodásunk szerint önök fognak képviselni bennünket az összes valutaátváltási ügyletben, amit Nyugaton eszközünk.

– Köszönöm. És természetesen a jövőben is a rendelkezésére állunk, legyen szó bármilyen csekélyiségről... Csak azt nem tudom, mit mondjak, ha Romanov visszatér a bankba és tudni akarja, hogy mi lett az örökségével? – tette hozzá a bankelnök aggódó tekintettel.

– Nem fog visszajönni – szögezte le nyomatékosan az orosz bankár.

– Bízhat a szavamban. S most, ha nem veszi rossz néven, szeretném megnézni a széfeket.

– Igen, hogyne. Méltóztatna utánam fáradni?

A két bankelnök a magánlifttel ereszkedett le az alagsorba, ahol Herr Bischoff azon nyomban a pánccélteremhez kísérté vendégét.

– Felhatalmazása alapján mind az öt széfrekeszt kibiztosítom a bank kulcsával, de kinyitni csak ön tudja őket.

– Köszönöm. – Poszkonov megvárta, míg Herr Bischoff elfordítja a rekeszek felső zárszerkezetét és előírászerűen visszahúzódik a pánccélterem ajtajához.

– Gazdálkodjon nyugodtan az idejével, nem kell kapkodnia – közölte Herr Bischoff, majd figyelmeztetőleg hozzátette. – Mindazonáltal hat órakor a pánccélajtó automatikusan bezáródik, és holnap reggel kilencig legfeljebb ha nukleáris robbanószerkezettel lehetne keresztülhatolni rajta, öt óra negyvenötkor mindenesetre megszólal a vészjelző, hogy emlékeztesse önt: csupán tizenöt perce van a zárásig.

– Nagyszerű – válaszolta a bankelnök, és eszébe jutott, hogy egész eddigi életében még soha nem adatott meg a számára, hogy tizenöt percnyi haladékat kapott volna bármiben is.

Herr Bischoff átnyújtotta a Romanov kulcsát tartalmazó borítékot.

Amint becsukódott mögötte a nehéz pánccélajtó, Poszkonov a falióra pillantott. Több mint két óra állt a rendelkezésére, hogy kiválogassa, mit lehet Brazíliába juttatni, és mi az, amit kénytelen lesz itthagyni.

Bárhogy volt is, egy dolog biztosnak tűnt a számára: az állami nyugdíj és a Lenin-rend ezüst fokozata nem minősülhetett alternatívának.

Kinyitotta az első kisebb méretű széfet. Birtoklevelek heverték benne szanaszét olyan földekről, amelyeket évtizedekkel ezelőtt az állam már önhatalmúlág kisajátított. Haragosan felmordult. A következőben egykoron virágzó és sikeres cégek részvényeit találta: a papírok már régóta értéktelenül kallódtak, ma már egy lyukas garast sem adtak volna értük. Csalódottsága tovább nőtt, amikor a harmadik

rekeszben egyetlen okmányra bukkant, mégpedig arra a végrendeletre, amely szerint az egész vagyont Romanov apja, illetve az ő közvetlen leszármazottai öröklik. Csak nem azért tartott ki ennyi éven át, hogy most keserűen kelljen tapasztalnia: a mesés kincsekről, aranyról, ékszerekről és gyémántokról szóló történetek, amelyekkel oly sokszor traktálta őt az öreg Romanov, nem voltak egyebek a fantázia szüleményénél? Vagy talán Alekszandr már az összes ékszert elhurcolta a bankból?

Ezután az első nagyobb méretű széf került sorra. Poszkonov kinyitotta. Azonnal szembetűnt neki a széfajtó mögött megbúvó tizenkét fémdoboz. Tétován felemelte az egyik rekesz tetejét... és akaratlanul is megszedült, mikor pillantása a lábánál heverő dobozkában csillogó-villogó drágakövekre esett. Belemarkolt, és kéjesen, mint egy gyermek a tengerparti homokot, úgy csurgatta ki az ujjai között az apró ékköveket.

A második kis rekeszben gyöngyöket talált, a harmadikban pedig aranyérméket és medálokat – csupa olyan dolgokat, amelyekben még egy megfáradt öregember is gyönyörűségét lelte. Képtelen volt érzékelni, hogy mennyi ideig tartott, míg a többi dobozát is átnézte, de egy biztos: mikor felvijjogott a vészjelző, az éltés bankelnök lélekben már valahol tízezer kilométerre járt a svájci bank páncéltermétől és diadalmámborban élvezte frissen szerzett vagyonát. Az órára nézve azonban visszazökkent a valóságba. Még maradt annyi ideje, hogy az ékszereket és a drágaköveket gyorsan visszarakja a rekeszekbe. Elhatározta, hogy másnap visszajön és elvisz mindent, elvégre keservesen megdolgozott értük – ötven éven át szolgálta hűségesen az államot. Hat óra lett volna hat perc múlva, amikor az utolsó fémdobozát is a helyére csúsztatta. Úgy gondolta, van még annyi ideje, hogy a másik nagy széf tartalmába is belekukkantson. Lehet, hogy abban is ékszerek vannak?

Ahogy elfordította a kulcsot a zárban, a felfedezés várható izgalmától önkéntelenül is megnyalta a szája szélét. Kihúzta a súlyos rekeszt. Csak egy pillantást vetek rá, fogadkozott, miközben fölemelte a fedőlapot. Ami elébe tárult, iszonyú látványt nyújtott: az oszlásnak indult hullának már szürke volt a bőre és kidülledtek a szemei. Az öregember lerogyott a padlóra, és a szívéhez kapott.

Másnap reggel kilenckor a bank illetékesei két holttestet találtak a páncélteremben.

A telefon csörgése fülsértően éles volt. Adam felkapta, mielőtt másodszor megszólalt volna.

– Ébresztő, uram – közölte egy bársonyos női hang. – Nyolc óra van.

– Köszönöm. – Adam lerakta a kagylót. Tulajdonképpen feleslegesnek bizonyult a telefonébresztő, hiszen már vagy egy órája fenn volt és az elképzelésén meditált az ágyában ülve. Részletekbe menő, hajszálpontos tervet agyalt ki Romanov megölésére.

Kiugrott a takaró alól, elhúzta a függönyöket és kibámult a szovjet nagykövetségre. Felötlött benne, vajon az orosz ébren van-e már. Visszament az ágyhoz, lehuppant a szélére és felhívta azt a számot, amelyet Robintól kapott. A telefon hosszan kicsöngött, mielőtt

egy idősebb, érdes női hang beleszólt volna: – Mrs. Beresford.

– Jó reggelt, Mrs. Beresford. Adam Scott vagyok, Robin egyik barátja. Csupán az iránt érdeklődöm, vajon rendben és épségben hazaért-e az éjszaka.

– Ő, igen, köszönjük, hogy érdeklődik – válaszolta Robin anyja. – Nagyon megörültem, hogy egyenesen ide jött. Igazság szerint a hétvége előtt nemigen számítottam rá. Általában a saját lakásában szokta kipihenni egy-egy út fáradalmait, különösen, ha későn érnek haza. Azt hiszem, még mindig alszik. Akarja, hogy felébresszem?

– Nem, nem, köszönöm, inkább ne zavarja. Úgyis csak azt szerettem volna vele megbeszélni, hogy mikor ebédelhetnénk együtt. Megmondaná neki, hogy majd később újra hívom?

– Mi sem természetesebb. És még egyszer, köszönet a hívásért, Mr. Scott.

Adam letette a telefont és közben elmosolyodott. Gyakorlatilag a puzzle összes darabja már a helyén volt, egyetlenegy kivétellel; csakhogy az ezredes közreműködése nélkül éppen a legfontosabb elem hibáztatott volna.

Egy nagy borítékba rakta azokat az iratokat, amelyeket megígért Tomkinsnak, hogy visszakapja őket: útlevelét, személyes okmányait és a pénztárcáját. Zakója zsebéből előhúzta az ikont, a hátára fektette és gondosan megvizsgálta azt a helyet, ahova a piciny ezüstkoronát annak idején beékelték. Ezután fogta az ezredes zsebkését, és nekilátott, hogy finom, óvatos mozdulatokkal kifeszegesse az apró cári jelképet a fakeretből.

Harminc perccel később már lefelé tartott a lifttel a Royal Garden Hotel alagsorába. A felvonóból kiszállva arrafelé indult, ahol a zöld Cortinát hagyta kora reggel. Kinyitva az autó ajtaját, az utasülésre dobta az ezredes zakóját, majd újra lezárta a kocsit. Megnézte a többi ajtót is, hogy nincs-e valamelyik nyitva, és fölment a földszintre. A férfiruhabolt éppen nyitni készülődött a szálloda halljában, s a tulajdonos örömet beengedte. Egy fehér inget, szürke flanelnadrágot és egy kék színű zakót választott ki, miután felpróbálta őket a szűk kis fülkében.

Néhány perccel fél tíz előtt a recepciónál rendezte a számláját, és megkérte a portást, hogy a parkolóból hozassa fel a zöld Fordot. A kocsira várva kiállt a bejárat elé.

Ahogy peregtek a percek, egyre nagyobb idegesség fogta el, hogy az ezredes esetleg mégsem jelentkezik. Márpedig tisztában volt vele, hogy ez esetben kénytelen lesz Lawrence-et hívni először, nem pedig Romanovot, ahogy eredetileg tervezte.

Elkeseredett gondolatait dudaszó szakította félbe: meghozták az ezredes bérelt autóját.

– A kocsit a feljárón hagytam, uram – közölte a portás, átnyújtva az autó kulcsait.

– Köszönöm. – Adam az ezredes pénztárcájában talált utolsó fonttal hálálta meg a szívességet. Az üres tárcát aztán becsúsztatta a borítékba, és leragasztotta.

A következő két perc nyugtalan várakozással telt el. Végre feltűnt az ezredes tömzsi alakja, lihegve caplatott felfelé a szállodához vezető

lejtőn.

Egy kisméretű táska volt nála.

– Teljesítettem, amire kért, százados úr, teljesítettem – újságolta, mielőtt még Adam közelébe ért volna. – Viszont, tüstént vissza kell mennem, ha nem akarja, hogy észrevegye a dolgot.

És ezzel Adam kezébe nyomta a táskát; ő belenézett, hogy ellenőrizze a tartalmát. Valóban az a tárgy volt benne, amit akart.

– Betartotta a szavát, ezredes. Ígéretemhez híven, ebben megtalálja az összes iratát. – Átnyújtotta a nagyméretű borítékot és a kocsikulcsokat, majd szó nélkül az autóra mutatott.

Az ezredes odarohant, bevágta magát a kormány mögé, és lerobogva a Royal Garden Hotel kocsifeljáróján, kikanyarodott a Kensington Palace Gardensra.

Adam a karórájára nézett: kilenc harmincöt.

– Megkérhetném, hogy hívjon nekem egy taxit? – fordult a portáshoz.

N

emsokára meg is érkezett, s a taxisofőr várakozón nézett Adamre.

– Chesham Place, SW1. Ez egy asztalosműhely.

Adam húsz percet töltött ott. Miközben nézelődve körbesétálgatott, a mester szorgalmasan dolgozott, hogy eleget tegyen fölöttébb szokatlan kérésének. Tökéletes munkát végzett, Adam elégedetten nyomott két félkoronás érmét a markába. A műhelyből kisétált a King's Roadra, és leintett egy taxit.

– Hova lesz, főnök?

– A Towerhez.

Kilenc harminckor a D4-es bizottság teljes létszámban összeült a tanácssteremben. Busch azonnal támadásba lendült, voltaképpen még azt sem várta meg, hogy Lawrence helyet foglaljon az asztalnál.

– Hogy a pokolba sikerült ezúttal is nyomát veszíteni?

– Teljes mértékben magamra vállalom a felelősséget – szögezte le Lawrence. – Newhaventől Harwich-ig az összes kikötőt megfigyelés alatt tartottuk. A probléma ott kezdődik, hogy amikor a doveri emberem megpillantotta Romanovot meg a pribékjét, amint gépkocsival szélsebesen kihajtanak a kikötőből, abban a hiszemben eredt a nyomukba, hogy bizonyára kiszúrták Scottot, és ezért követik az autóbust.

Én már előzőleg utasítottam a kikötői bevándorlási hivatalt, hogy minden akadékoskodás nélkül engedjék Scottot leszállni a kompról. Úgy gondoltam, megvárjuk, amíg túljut a vámon, s csak akkor lépünk közbe. Nem láttam rá semmi okot, hogy a tervemen változtassak, hiszen Romanov minden egyes lépését figyeltük. A lényeg az, hogy Scott nemcsak Romanovval járatta a bolondját, hanem a mi emberünkkel is.

– De még mindig volt egy lehetőségünk, amikor felszállt a vonatra

– nyakaskodott Busch. Lawrence rábámult az amerikaiira: vajon hajlandó lesz-e bevallani, hogy Scott-tal a CIA két ügynöke ugyancsak felsült a kikötőben.

– Valóban, az egyik emberünk rajta volt a vonaton – válaszolta. –

Ám csupán egyetlen olyan alkalom adódott, amikor érintkezésbe léphetett volna Scott-tal, de akkor meg az történt, hogy néhány részeges suhanc váratlanul rátámadt és csúnyán összeverte. A jelekből ítélve

tizenéves srácok lehettek, akik valószínűleg egy tengerparti kiruccanásról tértek vissza a vonattal.

– Talán még az is elképzelhető, hogy nem a megfelelő körökből válogatjuk ki az ügynökeinket – jegyezte meg epésen Matthews az előtte fekvő iratokra meredve.

Lawrence meg sem kísérelte, hogy válaszoljon.

– Vagyis, összegezve a tényállást, Scott, az ikon és Romanov... feltehetően mind a három itt kóborol valahol Londonban, ugyebár? – szólalt meg Snell.

– Igen, úgy tűnik, ez a helyzet – bólintott Lawrence helyeslőleg.

– Akkor viszont talán még nincs minden veszve – vetette fel Snell.

– Nem zárható ki teljességgel, hogy Scott esetleg ismét megpróbál kapcsolatba lépni önnel.

– Én viszont azt hiszem, hogy nem fog – jegyezte meg Lawrence csendesen.

– Ebben halálbiztos?

– Igen. Tudniillik Scott tudja, hogy valaki közülünk – tehát az itt ülők közül – áruló. S szerint ez a személy én vagyok.

– Jó reggelt, itt a szovjet nagykövetség.

– Adam Scott vagyok. Feltétlenül beszélnem kell Romanov őrnaggyal.

– Jó reggelt, Mr. Scott. Tisztelettel, nálunk nem dolgozik semmiféle Romanov őrnagy – válaszolta az udvarias hang.

– Ebben én is biztos vagyok.

– De ha volna olyan kedves, hogy megadja a telefonszámát, utánanézek, talán sikerül valamit kiderítenem az illetőről, és visszahívom önt.

– Inkább tartom a vonalat. Egyáltalán nem lepődnék meg, ha véletlenségből pillanatok alatt kiderítené, hogy hol van az illető... elég, ha csak megmondja neki, ki keresi.

Hosszú csönd állt be a vonal másik végén, s Adam azon imádkozott, hogy elég legyen az az egy shilling, amit bedobott a telefonba.

Végre-valahára kattanás hallatszott a kagylóban, s valaki beleszólt:

– Kivel beszélek? – A hang eleve kétkedő volt, bárhogyan próbálta is a tulajdonosa titkolni.

– Nagyon is jól tudja, hogy kivel beszél – csattant fel Adam. – Üzletet akarok kötni.

– Üzletet? – Romanov hangjából ezúttal őszinte csodálkozás csendült ki.

– Odaadom a nálam lévő ikont – elvégre oly érzékletesen ecsetelte előttem, hogy számomra csupán egy értéktelen vacak – azért a másolatért, amely magánál van, és amely – megint csak maga szerint – hasznos lehetne számomra. Ezenkívül szükségem van azokra a papírokra is, amelyek igazolják apám ártatlanságát.

– Honnan tudjam, hogy nem akar átejtetni?

– Schonnan. De magának már úgysincs veszítenivalója.

Felhangzott a beszélgetés végét jelző pittyegés.

– Mondja meg, milyen számról hívott – sürgette Romanov.

– 738-9121 – válaszolta Adam.

– Rendben, azonnal visszahívom.

A vonal megszakadt.

– Milyen gyorsan tudja kideríteni, hogy helyileg hol található a 738-9121-es hívószám? – kérdezte Romanov a szemközt ülő KGBügynöktől.

– Körülbelül tíz perc. Ám lehet, hogy csapda az egész.

– Elképzelhető. De minthogy alig tizenkilenc óráig maradt arra, hogy az ikont az Egyesült Államokba juttassam, nincs választási lehetőségem. Romanov a helyi KGB-ügynökre nézett. – Milyenek a közlekedési viszonyok Londonban péntek délelőttönként?

– Talán ez a hét legsúfoltabb napszaka. Miért kérdi?

– Szükségem volna egy motorkerékpárra, s persze egy ügyes fickóra. Adam kénytelen volt tudomásul venni, hogy a középkorú hölgy szemlátomást huzamosabb beszélgetésre rendezkedett be a fülkében. Akkor ülhetett rá a készülékre, amikor ő idegességében kisétált a hídra, hogy szemlét tartson. Adam el tudta képzelni, hogy a nő meg azon csodálkozik, hogy neki miért nem jó a szomszédos fülke, amit senki sem használ.

Nyugtalanul a karórájára nézett: már tíz negyvenötöt mutatott. Tisztában volt vele, nem kockáztathatja meg, hogy tizenegynél tovább vár – bízott azonban Romanovban, hogy addigra százszor is kinyomoztatja, hogy ő honnan hívta.

A hölgy még további tizenkét percet beszélt egyfolytában, mígnem végül is a helyére akasztotta a kagylót. A fülkéből kilépve kedves, barátságos mosolyt eresztett Adam felé.

Még három perc, s muszáj lesz ejteni eredeti tervét, és helyette felhívni Lawrence-et. Aggódva figyelte az Árulók Kapuja alatt elsétáló alabárdosokat. Árulók Kapuja – milyen találó! Azért esett a választása erre a helyre, mert innen tisztán láthatta a felvonóhídhhoz vezető utat, vagyis elvileg nem érhetne váratlan meglepetés. És hát az sem volt mellékes, hogy minden oldalról vizesárok vette körül. Életében először Adam megtapasztalta, hogy milyen hosszú tud lenni öt perc. Mikor megcsörrent a telefon, olyan volt a fülének, mintha sziréna vijjogna mellette. Ideges mozdulattal nyúlt a kagylóért, de közben tekintetét le nem vette az útról.

– Scott?

– Igen.

– Tisztán látom magát. Egy percre vagyok attól a helytől, ahonnan telefonál. A Tower végében fogom várni – egy perce van, hogy odaérjen az ikonnal. Ha nem, a szeme előtt fogom elégetni azokat az okmányokat, amelyek az apja ártatlanságáról tanúskodnak.

A vonal elnémult.

Adamet győzelmi mámor árasztotta el, hogy újabb kirakós kocka illeszkedett a helyére. Kilépett a fülkéből és körülnézett. A hídon egy BMW-motorkerékpárt látott közeledni. A Tower végében kifarolva fékezett. Szétterpesztett lábbal egy bőrdzsekis alak ült a nyergében; látszólag a hídfőnél időnként elakadó forgalom kötötte le minden figyelmét. Az utasa viszont egyenesen Adamre bámult.

Lassan elindult a híd felé. Kezével benyúlt a zsebébe, ellenőrizni, hogy rendben ott lapul-e az ikon.

Körülbelül huszonöt méterre lehetett a hídtól, amikor a BMW utasa leszállt a motorkerékpárról és megindult feléje. Tekintetük egymásba fűródott; Romanov megtorpant és felmutatott egy apró festményt.

Adam nem viszonzotta a gesztust, csupán a zsebét paskolta meg néhányszor, jelezve, hogy ott van az ikon. Megfontolt, kimért léptekkel közeledtek egymáshoz, mint két párbajozó lovag a középkorban. Mikor megálltak, alig pár lépés választotta el őket; rezzenéstelen arccal, mereven bámultak egymásra.

– Hadd látom az ikont – szólalt meg elsőként Romanov.

Adam kivárt egy röpke pillanatot, majd előszedte az ikont és maga elé tartotta, hogy Sárkányölő Szent György egyenesen az ellensége szemébe nézzen.

– Fordítsa meg! – parancsolta Romanov.

Adam engedelmeskedett. Az orosz szemében diadalittas fény csillant, amint meglátta az ikon keretébe erősített parányi ezüstkoronát.

– Most pedig magán a sor – mondta Adam. Romanov – mint valami kardot – messze eltartotta magától az ikont. A festményről visszaverődött a tündöklő napfény.

– És mutassa meg az iratokat is. – Adam nyugodtságot kényszerített a hangjára.

Az orosz egy összetekert okmányt húzott elő a zsebéből, majd lassú mozdulatokkal kiegyengette. Adam ellenőrizte – tényleg a bírósági ítéletet látta maga előtt, immár másodszor néhány nap leforgása alatt.

– Hátráljon a falhoz – Adam bal kezével mutatta az irányt –, és hagyja ott az ikont és az okmányt.

Most Romanovon volt a sor, hogy kövesse, az utasítást. Közben Adam átsétált a túloldalra, és az ikont a mellvéd párkányára fektette.

– Most lassan jöjjön át erre az oldalra – mondta Adam.

A két férfi óvatosan, egymásról le nem véve a tekintetüket, helyet cserélt a hídon. Rettentően vigyáztak rá, hogy végig maradjon közöttük pár méternyi távolság. Romanov valósággal rávetette magát az ikonra, felkapta, és anélkül, hogy egyszer is hátrapillantott volna, a motorkerékpárhoz rohant. A BMW szemvillanás alatt beleveszett a sűrű forgalomba.

Adam nem mozdult. Noha csak alig több mint egy órára volt kénytelen megválni az eredeti ikontól, most mégis nagyot sóhajtott a megkönnyebbüléstől. Egy pillantást vetett az apja ártatlanságát igazoló papírokra, majd bedugta őket a belső zsebébe. Fittyet hányva a turistákra, akik közül néhányan kíváncsiskodva meredtek rá, Adam táncolni tudott volna a boldogságtól.

Hirtelen egy kemény tárgyat érzett a hátában. Rémülten megpördült..., de csak egy kislányt látott maga előtt.

– Mondd; bácsi, máskor is elő fogjátok adni ezt a jelenetet a barátoddal?

Alig fékezett le a motorkerékpár a Kensington Palace Gardensnél lévő szovjet nagykövetség előtt, Romanov máris leugrott róla és egyenesen berontott a nagykövet irodájába. Még kopogtatni is elfelejtett. A nagykövetnek kérdeznie sem kellett, hogy szerencsével járte.

– Pontosan úgy zajlott le minden, ahogy terveztem. Scottot meglepte az érkezésünk – dicsekedett Romanov, s az ikont átnyújtotta a nagykövetnek.

A diplomata rögvest a hátára fordította a festményt, s megnyugodva látta a keretben a cári tulajdont jelképező ezüst koronácskát. Utolsó

kételyei is eloszlottak.

– Bárcsak személyesen kézbesíthetném – szólalt meg Romanov.

– Ne legyen telhetetlen, őrnagy elvtárs, elégedjen meg azzal, hogy a magára kiosztott feladatnak nagyszerűen eleget tett.

Megnyomta az asztalára szerelt jelzőgombot. Szinte azon nyomban megjelent két nagykövetségi alkalmazott. Az egyiknél egy diplomáciai futárzsák volt, a másik merev vigyázzállásban lecövekelt a szoba közepén. A nagykövet átadta az ikont, s éber szemmel nézte, amint becsúsztatják a zsákba. Romanov tetőtől talpig végigmérte a két futárt; meg sem kottyant volna nekik, ha arra kéri őket, hogy a nagykövet íróasztalát is kapják a vállukra.

– A Heathrow-n már várja magukat egy különgép, hogy haladéktalanul Washingtonba repülhessenek a csomaggal – közölte a diplomata.

– Már a szükséges vámpapírokat is elintéztük. Ottani idő szerint öt órakor fognak megérkezni a washingtoni National repülőtérre, úgyhogy a helyi elvtársaknak bőven lesz rá idejük, hogy eleget tegyenek a rájuk háruló feladatnak.

A két futár némán bólintott; a nagykövet jelenlétében még lepecsételték a diplomáciai küldeményt, majd távoztak. Romanov az ablakhoz lépett. Nézte, ahogy a szolgálati gépkocsi kikanyarodik a Kensington High Streetre, majd elrobog a Heathrow irányába.

– Vodkát, őrnagy elvtárs?

– Köszönöm. – Romanov addig el nem mozdult az ablak mellől, míg a követségi autó el nem tűnt a szeme elől.

A nagykövet a bársekreányhoz sétált, kivett két poharat, majd a hűtősekreányból előhalászta a vodkásüveget, s egy hatalmas adagot töltött Romanovnak.

– Túlzás nélkül elmondható, hogy magának tevőleges szerepe volt abban, hogy a Szovjetunióból a világ legerősebb országa váljék – jelentette ki, és Romanov kezébe nyomta a színültig töltött poharat. –

Igyunk hát arra, hogy az Aleut-szigetek lakosai a Szovjetunió teljes jogú állampolgáraiként visszatérhetnek az anyaország kebelébe!

– Nem egészen értem.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy felvilágosítsam hőstettének jelentőségéről.

– A nagykövet részletesen beszámolt arról az üzenetről, amelyet aznap reggel kapott Moszkvából.

Romanov utólag hálát érzett, hogy fogalma sem volt, mi forog kockán.

– Délután háromra hivatalos találkozót kértem a brit külügyminisztertől, hogy tájékoztassam a fejleményekről. Biztosra vehetjük, hogy az angolok tisztességes módon fognak eljárni – közölte a nagykövet.

– Mellesleg a fülembe jutott, hogy a miniszter nem volt túlságosan elragadtatva, amikor értesült a kérésemről, ugyanis valamiféle helyi ünnepségre volt meghíva saját választókerületében; tudja, fura rögeszméik vannak ezeknek az angoloknak a többpártrendszer működtetéséről. Romanov felnevetett. – Hát akkor az aleutiakra! – Koccintásra emelte a poharát. – S Washingtonban most mi történik?

– Ottani nagykövetünk már előzetesen, ma estére időzítve, hivatalos találkozót kért az amerikai külügyminisztertől. A megbeszélést követően sajtótájékoztatót fog tartani a szovjet diplomáciai képviselőten.

És hogy mást ne mondjak, Johnson elnök kénytelen volt elhalasztani az erre a hétvégére beütemezett texasi látogatását, és egyúttal arra kérte az országos televíziós hálózatokat, hogy ha lehet, csúcsműsoridőben álljanak a rendelkezésére, mert nemzetfontosságú ügyben kíván szólni „amerikai honfitársaihoz”.

– És mindezt pusztán órákkal a végső határidő lejárta előtt sikerült véghezvinnünk! – lelkesedett Romanov, és újabb pohár vodkát öntött magának.

– Egy hajszálon múlt, de bejött – mondanák az angolok. S hát, legyünk hálásak az Európa és az Egyesült Államok közötti időkülönbségnek, mert anélkül bizony nem tudtuk volna tartani magunkat a határidőhöz.

Romanovon végigfutott a hideg, amikor belegondolt, hogy milyen közel voltak a kudarchoz. Egy hajtásra ledöntötte a második pohár vodkát is.

– Ragaszkodom hozzá, hogy velem ebédeljen, őrnagy elvtárs. Jóllehet, parancsba kapta, hogy haladéktalanul térjen vissza, viszont a titkárom szerint az első gép ügyis csak este nyolckor indul Moszkvába. Őszintén meg kell mondjam, előre irigylem azért a pompás fogadtatásért, amelyben holnap része lesz a Kremlben.

– Ennek ellenére, ha megkaphatnám azt az ezer fontot...

– Ah, persze. Már elő is készítettem. Íróasztalához ballagott, kinyitotta a kulcsra zárt legfelső fiókot és előhúzott belőle egy köteg celofánpapírba csavart bankjegyet.

Romanov a belső zsebébe süllyesztette a lapos csomagot, s követte a diplomatát a rezidencia ebédlőjébe.

Lawrence irodájának ajtaja kivágódott és Busch rontott be rajta.

– Romanov megszerezte az ikont!

Lawrence állá leesett a döbbenettől. Arcára kétségbeesés ült ki. – De hát... biztos ebben? – nyögte.

– Most jött az üzenet Washingtonból. Az oroszok ma este nyolcra hivatalos megbeszélést kértek az amerikai külügyminisztertől.

– Nem hiszem el.

– Én viszont igen – csattant fel Busch. – Mindig is tudtuk, hogy a maga istenverte barátja nyamvadt hazaáruló, akár az apja. Más magyarázat erre nem lehet.

– Meg is ölhetnék – mondta csendesen Lawrence.

– Az ő érdekében remélem, hogy tényleg így történt.

Megcsörrent a telefon Lawrence asztalán. Úgy nyúlt érte, mintha az élete függne tőle. – Egy bizonyos dr. John Vance óhajt önnel beszélni, uram – szólta bele a titkárnője. – Azt mondta, ön kérte meg rá, hogy telefonáljon.

Vance? Vance? Ki az a... Lawrence-nek ismerősen csengett a név, de nem tudta konkrét személyhez kötni. – Kapcsolja, legyen szíves.

– Jó reggelt, Mr. Pemberton.

– Jó reggelt, dr. Vance. Miben lehetek a szolgálatára?

– Arra kért, hogy hívjam fel önt, ha megvizsgáltam Scottot.

– Mit mondott? Scottot? – Lawrence nem tudta elhinni, hogy jól hallotta az orvost.

– Igen, igen, Adam Scottot. Gondolom, csak emlékszik rá? Azt

kérte tőlem, hogy alaposan vizsgáljam ki, alkalmas-e arra, hogy az ön osztályán dolgozzon.

Lawrence képtelen volt megszólalni.

– Teljesen rendben van az ismerőse – közölte az orvos. – Van ugyan rajta néhány nyílt seb, meg csúnya horzsolás, de egyik sem komoly. Pár nap alatt beheged mind.

– Seb és horzsolás?

– Az hát! Ezt mondtam én is, öregfiú. De nem kell aggódnia miatta. Olyan jó erőnléti állapotban van, hogy bármikor jelentkezhet munkára. Feltéve persze, ha továbbra is igényt tart rá.

– Naná, hogy igényt tartok rá! – szögezte le gyorsan Lawrence. – De véletlenül nincs ott ön mellett?

– Sajnos már elment. Úgy tíz perccel ezelőtt távozhatott.

– Nem mondta, hogy hova megy?

– Nem..., illetve csupán annyit jegyzett meg, hogy ki kell mennie a repülőtérré elbúcsúzni egy barátjától.

Miután felhörpintették a kávé, Romanov az órájára nézett. Eleve úgy tervezte, hogy kényelmesen odaérjen a megbeszél helyre, de ne is kelljen rohannia a repülőtérré. Megköszönte a nagykövetnek a meghívást meg az együttműködést, és elbúcsúzott tőle. Lerobogott a lépcsőn, és bevágódott a jelzés nélküli fekete gépkocsiba.

A sofőr szó nélkül indított, hiszen előre közölték vele, hogy milyen címre kell vinnie az őrnagyot.

A rövid út alatt egyikük sem beszélt. A fekete limuzin befordult a Charlotte Streetre és a sofőr lefékezett a járdaszegélynél. Romanov kiszállt, átvágott az úttesten, odament az ajtóhoz és megnyomta a csengő gombját.

– Ön tag itt? – kérdezte egy hang a kaputelefonban.

– Igen. – Romanov hallotta a fémes kattanást, ahogy kinyílt az ajtó.

Betaszította és végigsietett a sötét lépcsőházon. Belépve a klubhelyiségbe, párszor hunyorítania kellett, hogy szeme hozzászokjon a félhomályhoz. Rögtön észrevette Mentort – magányosan üldögélt egy alacsony asztalnál a terem végében, behúzódva egy oszlop mögé.

Romanov biccentett feléje, mire a másik tüstént felemelkedett az asztal mellől, keresztülvágott a táncparketten, és mellőzve minden formáságot, egyenesen bement a mosdóba. Romanov követte. Miután meggyőződött róla, hogy egyedül vannak, beléptek egy szűk fülkébe, és Romanov beriglizte az ajtót. Zsebéből elővette a köteg bankjegyet és a vécétetőre kuporodó férfi markába nyomta. Mentor mohó kapzsisággal vetette magát a pénzre, feltépte a celofánborítást és előrehajolva számolni kezdte a bankjegyeket. Így nem is tűnhetett fel neki, hogy Romanov kifeszíti az ujjait; az irtózatos ütés a tarkóján érte Mentort, aki rongydarabként terült el a vécékagyló előtt.

Romanov felráncigálta a magatehetetlen testet, majd villámgyorsan összeszedte a kőről a széthullott tízfontosokat. A pénzt begyűrte a halott ember zsebébe. Ezután kigombolta Mentor nadrágját, s hagyta, hogy lecsússzon a bokájára. Felemelte a vécétetőt és a karimára ültette a hullát. Ezt követően szétfeszítette a lábait, amennyire csak a két nadrágszár engedte. Miután ezzel is végzett, lehasalt, s ügyesen kikúszott az ajtó alatt. A fülke zárva maradt belülről. Megfordult, hogy

szemügyre vegye művét; elégedett lehetett. Kívülről csupán a két szétterpesztett lábszár és a bokára csúszott nadrág volt látható.

Alig egy perccel később Romanov újra bevágta magát a fekete autóba, és ezúttal a Heathrow repülőtér felé indultak.

Adam már két órával az Aeroflot moszkvai járatának indulása előtt kint volt a Heathrow-n. Úgy helyezkedett, hogy akadálytalanul ráláthasson arra a negyvenméteres szakaszra, amelyei Romanovnak gyalog kellett megtennie a gépig. Adam biztosra ment; mindenben lemerete volna fogadni, hogy az oroszoknak nem lesz módjában felszállni az Aeroflot járatára.

Romanov valamivel hat óra után jelentkezett a BEA beszállópultjánál. Nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy a BEA járatát válassza az Aeroflot helyett, jóllehet, gyanította, hogy Zaborszkijnek nagyon nem fog tetszeni a kihágás. Mindazonáltal úgy vélte, hogy nem érheti bántódás, különösen most, hogy sikeresen teljesítette küldetését. Miután megkapta a beszállókártyáját, a mozgólépcsőn felment az első osztályú váróterembe. Úgy érezte, tűkön ül. De mindig is így volt ezzel – ha befejezett egy-egy akciót, arra vágyott csupán, hogy a lehető leghamarabb hazajusson. Fölemelkedett a helyéről, hogy még egy csésze kávént öntsön magának. Ahogy elhaladt a helyiség közepére helyezett újságosállvány mellett, tekintete megakadt a londoni Evening Standard legfrissebb számán. Vastag szalagcím hirdette az első oldalon: – Exkluzív tudósítás – Johnson lemondta texasi útját – Rejtélyes döntés. Romanov lekapta az újságot és átfutotta az első bekezdést, de egyetlen olyan információ sem állt benne, amit már ne tudott volna. Ezután csupa találgatás következett a lemondás lehetséges okairól, de a cikkíró még csak közelébe sem jutott az igazságnak. Elmerengett. Lelki szemei előtt megjelent a Pravda másnapi száma, címdalán a szenzációs, de igaz történettel – a nyugati sajtó mércéjével bizonyára exkluzív értesülésnek minősülne!

– A BEA 117-es járata hamarosan indul Moszkvába. Megkérjük első osztályú utasainkat, hogy szíveskedjenek a 23-as kapuhoz fáradni! Kilépve a váróhelyiségből, a jelzett kapu felé indult. Jó pár száz métert kellett gyalogolnia a végeláthatatlan folyosókon, de hat óra ötvenkor már az aszfalton igyekezett a géphez gurított lépcső felé. Az ikont szállító repülőgép két óra múlva ér földet Washingtonban, suhant át rajta. Ő pedig még időben haza fog érni, hogy kimehessen megnézni a Dinamó-Szpartak labdarúgó-mérkőzést a Lenin Stadionban. Vajon be fogják-e mondani a nevét a hangosbeszélőn, mint ahogy akkor szokták, amikor a Politikai Bizottság valamelyik tagja jelenlétével megtiszteli a csapatokat? Felsietett a lépcsőn, majd keresztüllépve utastársa kényelmesen kinyújtott lábán, lehuppant az ablak melletti ülésre. Hálás volt, hogy oda szólt a jegye.

– Volna kedvük egy pohár italhoz felszállás előtt, uraim? – kérdezte tőlük az utaskísérő kisasszony.

– Csak egy kávé kérnék – válaszolta a szomszédja. – Romanov a fejével jelezte, hogy ő is azt kér.

Néhány perc múlva a stewardess már hozta is a két kávé, és segített a szomszéd utasnak kihúzni az összecukható asztalkát. Romanov lehajtotta az övét, majd fogta a feléje nyújtott kávécsészét.

Beleszürcsölt, de túlságosan forrónak találta, úgyhogy letette maga elé az asztalkára. Szeme sarkából látta, hogy a szomszédja egy dobozkát vesz elő a zsebéből és két szem szacharint pottyant a kávéjába. Ugyan, mi értelme van ennyit pepecselni, futott át az agyán. Úgy is olyan rövid az élet!

Romanov kibámult a kerek ablakon. Az Aeroflot gépe tűnt fel a távolban, éppen a felszállópálya felé gurult. Szája mosolyra görbült, amint arra gondolt, hogy mennyivel kényelmesebb útja lesz a BEA járatán. Ismét belekortyolt a kávéba – ez az, éppen így szereti! Nagyot húzott a fekete folyadékból. Hirtelen álmoság fogta el, de egyáltalán nem csodálkozott rajta, hiszen alig aludt valamit az elmúlt hét során.

Kényelmesen hátradőlt és lehunyta a szemét. Biztosan a legmagasabb állami kitüntetésben fog részesülni. S most, hogy Valcsek már nincs útban, könnyűszerrel akár Zaborszkij örökébe is léphet. Ha pedig ez mégsem bizonyulna járható útnak, a nagyapja jóvoltából még mindig ott van számára a másik lehetőség.

Egy dolog azonban nem hagyta nyugodni: úgy kell távoznia Londonból, hogy nem sikerült megölnie Scottot. Csupán az vigasztalta, hogy az amerikaiak feltehetően elvégzik majd helyette a piszkos munkát. Napok óta most első ízben engedte el magát, és nem küzdött az ellen, hogy az álom szép lassan a hatalmába kerítse...

Röviddel később utastársa átnyúlt az ő asztalára és a kávécsészét a sajátja mellé helyezte. Aztán gondosan visszahajtotta Romanov kinyitható asztalkáját, őt meg letakarta egy gyapjúpléddel. A BEA járatain rendszeresített alvómaszkot óvatosan az orosz fejére igazította, úgy, hogy teljesen lefedje nyitott szemeit. Lázás ténykedésében a mellette termő stewardess zavarta meg.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte mosolyogva.

– Nem, köszönöm. Arra kért az úr, hogy tolmácsoljam a kívánságát, miszerint nem akarja, hogy az út végéig zavarják. Nagyon nehéz hét áll mögötte.

– Mi sem természetesebb, uram. Öt perc múlva felszállunk. – Fogta az üres kávécsészéket és elsietett.

Az utas idegesen dobolt a kihajtott asztalkán. Végre feltűnt a légikísérő személyzet vezetője.

– Sürgős telefonüzenet érkezett az irodájából, uram. Azonnal vissza kell térnie a Whitehallba.

– Félig-meddig számítottam rá, hogy ez fog történni – válaszolta az utas.

Adam a meredeken emelkedő szovjet gépet bámulta. Látta, hogy kissé megdönti a törzsét, leír egy félkörívet és kelet felé veszi az irányt. El nem tudta képzelni, mi lehet az oka, hogy Romanov nem bukkant fel az utasok között. Biztos volt benne, hogy az orosz nem merte volna megkockáztatni, hogy a BEA-járatral menjen haza. Hirtelen visszahúzódott az árnyékba – képtelen volt hinni a szemének.

Lawrence tűnt fel az aszfalton, erőteljes, céltudatos léptekkel közeledett a bejárat felé. Arcán elégedett mosoly terült szét.

EPILÓGUS

Sotheby's

New Bond Street
London W1

1966. október 18.

– Ötezer fontért eladva a terem közepe táján ülő úrnak! ... Most pedig lássuk a következő kikiáltási tárgyat, a 23-as számút! – Az árverést vezető kikiáltó körbehordozta tekintetét a zsúfolásig megtelt termen.

Egy megemelt pulpitusról beszélt.

– Íme, a Sárkányölő Szent Györgyöt ábrázoló ikon! – közölte, miután segédje a pódium melletti állványra helyezte a kisméretű festményt.

Végignézett az arcokon: tudta jól, szép számmal vannak köztük szakértő műgyűjtők és amatőrök, olyanok is, akik pusztán kíváncsiságból tértek be az aukcióra. – Nos, mennyit óhajtanak kínálni az orosz festészet eme műremekéért?

Robin megszorította Adam kezét. – Jaj, ennyire még egyszer sem izgultam azóta, hogy farkasszemet kellett néznem Romanovval!

– Ne is emlékeztess rá!

– Természetesen ez nem az eredeti alkotás, hiszen az a leningrádi Téli Palotában látható – tájékoztatta a közönséget a kikiáltó. – Mindazonáltal az itt árverésre bocsátott ikon is remekmű a maga nemében.

Valószínűleg egy udvari festő alkotása, úgy 1914 táján készíthette. –

Miközben beszélt, bágyadt mosollyal a festmény felé fordult. – Nos, ki nyitja még a licitet? Lehet a kikiáltási ár nyolcezer font? – A következő pár másodperc feszültsége már-már elviselhetetlen volt Robin és Adam számára. Idegesen fészkelődtek a helyükön.

– Köszönöm, uram – szólalt meg végül az árverező, amikor felfigyelt az első sorokból érkező, mások számára szinte észrevehetetlen jelzésre.

Robin és Adam nem láthatta, hogy ki az illető. Már vagy egy órája ültek a terem legeslegvégében, éber tekintettel nyomon követve az egymás után kalapács alá kerülő tárgyakat, ám arra csak a legritkább esetben tudtak rájönni, hogy végül is kinek a kezében kötöttek ki.

– Mit is mondtak a szakértők, mennyiért kelhet el? – kérdezte Robin.

– Tíz- és húszezer font között.

– Kilencezer font! – hallották a kikiáltó hangját. A licitáló valahol a terem jobb sarkában ült.

– Nem tudom, miért, de nekem mindmáig rejtély, mi késztette az oroszokat arra, hogy belemenjenek a cserébe – jegyezte meg Robin.

– Ugyan, mit nem értesz? Miután az amerikaiak rátették a kezüket a szerződés másodpéldányára, nyugodt szívvel ajánlhatták fel az alkut az oroszoknak – ők visszakapják az áhított eredetit, én pedig a másolatot, ami jog szerint végső soron engem illet. Lawrence valóban remekelt, ötlete a diplomáciai találékonyság mintapéldája lehetne.

– Tízezer font innen a terem elejéről! Köszönöm, uram.

– Mit fogsz ennyi pénzzel kezdeni?

– Veszek egy új nagybögöt, a nővéremnek nászajándékot, a maradékot pedig odaadom az anyámnak.

– Tizenegyezer a terem közepéről! Köszönöm, asszonyom.

– Persze, Heidit már semmilyen pénzzel nem lehet feltámasztani... – jegyezte meg csendesen Robin.

Adam némán bólintott.

– Végül is hogyan zajlott le a találkozó Heidi szüleivel?

– A külügyminiszter személyesen fogadta őket a múlt héten. Sok haszon nem származott belőle, de legalább megerősítette előttük, hogy a szintisza igazságot mondtam el nekik.

– Tizenkétezer! – A kikiáltó az első sorok felé biccentett.

– S te találkoztál a külügyminiszterrel?

– Na, még csak az hiányzott volna! Túl kezdő vagyok én még ahhoz. Örülök, ha nagy néha egyáltalán Lawrence-szel össze tudok futni, nemhogy a miniszterrel!

Robin felnevetett. – Azt hiszem, eleve szerencsésnek mondhatod magad, hogy felajánlották ezt az állást a minisztériumban.

– Úgy bizony! – Adam is elnevette magát. – De hát tudod, hogy van ez... egészen váratlanul támadhatnak üresedések.

– Mit értesz az alatt, hogy „egészen váratlanul”? – csattant fel Robin. Kezdte unni, hogy kérdéseire rendre félig-meddig kitérő válaszokat kap.

– Csupán annyit árulhatok el, hogy Lawrence egy régi munkatársa kénytelen volt idő előtt „nyugdíjba vonulni” – közölte Adam.

– Romanov is erre a sorsra jutott? – tudakolta Robin. Nagyon szerette volna tudni, mi történt azóta, hogy legutoljára találkoztak.

– Tizenháromezer! – Ez a licit a középső sorban ülő hölgytől érkezett.

– Végül is nem húzhatta sokáig azok után, hogy felfedezték a cseledet... vagyis, hogy a Tower hídján Romanov valójában az eredeti Rubljovot adta oda neked, ő pedig a másolatot kapta vissza – folytatta Robin.

– Azóta nem hallottunk róla – jegyezte meg félvállról Adam. – És a rendelkezésünkre álló információkból ítélve, egy bizonyos Jurij Andropov fogja átvenni Zaborszkij helyét.

– Tizennégyezer! – Ezúttal az első sorokban ülő úrra pillantott a kikiáltó.

– Hogyan fogadták, amikor előálltál azokkal az okmányokkal, amelyek igazolták, hogy nem a papád csempészte be a mérget Göring cellájába?

– Azt követően, hogy az oroszok hitelesítették a papírok eredetiségét, Lawrence felkereste az ezred parancsnokát és eléje tárta a bizonyítékokat.

– Na és?

– Gyászmisét fognak rendezni a Papa emlékére, ezenkívül megbíztak egy Ward nevű tagot, hogy fesse meg a portróját, amit az ezred dísztermében szándékoznak kifüggeszteni. A mamát kérték fel rá, hogy leplezze le a festményt azoknak a tisztársaknak a jelenlétében, akik egykoron együtt szolgáltak a Papával.

– Tizennégyezer font először! – A kikiáltó felemelte a kalapácsot.

– A mamád biztosan örült a felkérésnek, ugye? – jegyezte meg Robin.

– Elképzelheted... nyomban sírva fakadt. Annyit tudott csak kinyögni, hogy „bárcsak megérhette volna Papa ezt a napot”. A sors torz fintora. Mert tegyük fel, hogy ő bontja fel azt a levelet...

– Tizennégyezer másodszor! – A kalapács magasabbra emelkedett.

– Mit szólnál hozzá, ha ma együtt ebédelnénk a Ritzben? – indítványozta Adam, látva, hogy végül is igen gyümölcsözően bonyolódott

le az árverés.

– Köszönöm, de inkább nem.

Adam meghökkenve nézett a lányra.

– Ne haragudj, de számomra a legkevésbé sem szórakoztató, ha minden egyes kérdésemre a hivatalos külügyi szokványszöveggel válaszolsz. Hirtelen elszégyellte magát. – Bocsáss meg, kérlek.

– Ez egyáltalán nem tisztességes! Most, hogy a sáncokon belül érezheted magad, nyilván neked sem könnyű, de azért... no, hiába, a jelek szerint úgy fognak sírba tenni, hogy már sosem tudom meg, mi volt abban az átkozott ikonban – háborgott Robin.

Adam félszegen elfordult tőle – attól a lánytól, aki megmentette az, életét.

– Vagy harminc év múlva, amikor érvényét veszti a kormányiratok titkosítási záradéka, talán elolvashatom valamelyik irattárban...

Adam a szemébe nézett.

– Tehát... – A kikiáltó kalapácsa lecsapott, mire mindketten felkapták a fejüket. – ... tizennégyezer fontért eladva a középső sorban ülő úrnak!

– Nem is rossz ár egy ikonért – jegyezte meg Adam mosolyogva.

– Szerintem bagóért jutottak hozzá... – közölte halkan Robin.

Adam megdöbbenve kapta fel a fejét.

– Gondold csak el, hogy a negyvenkilencedik államért mennyit kasszírozhattál volna, ha történetesen azt bocsátod árverésre – súgta a fülébe a lány.